

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

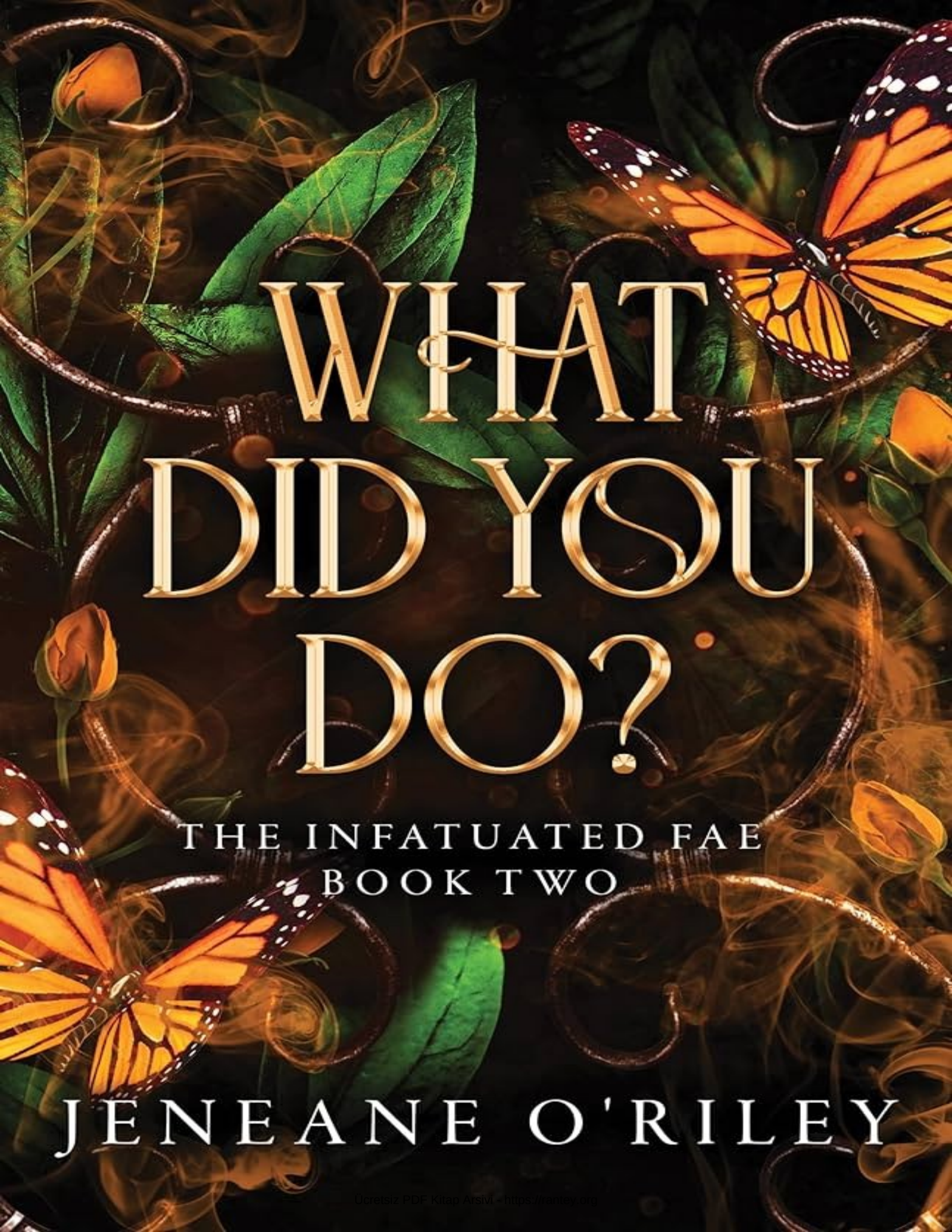
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

WHAT DID YOU DO?

THE INFATUATED FAE
BOOK TWO

JENEANE O'RILEY

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

NE YAPTIN?

AŞIK FAE SERİSİ
KİTAP 2

JENEANE O'RILEY

İÇİNDEKİLER

[Ayrıca J eneanne O'Riley](#) -
[tarafından alma listesi](#)
[Yazarın Notu](#)

1. Geçmiş
2. Günümüz -
3. Günümüz -
4. Günümüz -
5. Günümüz -
6. Günümüz -
7. Günümüz -
8. Geçmiş
9. Günümüz -
10. Günümüz -
11. Geçmiş
12. Günümüz -
13. Geçmiş
14. Günümüz -
15. Günümüz -
16. Günümüz -
17. Günümüz -
18. Günümüz -
19. Günümüz -
20. Geçmiş
21. Günümüz -
22. Günümüz -
23. Günümüz -
24. Geçmiş
25. Günümüz -
26. Günümüz -
27. Geçmiş
28. Günümüz -
29. Günümüz -
30. Günümüz -
31. Günümüz -

Yazar Hakkında

AYRICA JENEANE O'RILEY TARAFINDAN

Aşık Fae Nasıl ?
Sen ne yaptın?

Sen Ne Yaptın?
Jeneane O'Riley Bloom
Kitapları

Telif Hakkı© 2024 yazan Jeneane O'Riley

Kapak ve iç tasarım© 2024 by Sourcebooks Kapak
tasarımı

Kapak ©

Sourcebooks, Bloom Books ve kolofon Sourcebooks'un tescilli ticari markalarıdır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncısı Sourcebooks'un yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere hiçbir elektronik veya mekanik yolla -eleştirel makaleler veya incelemelerde yer alan kısa alıntılar hariç- çoğaltılamaz.

Bu kitapta tasvir edilen karakterler ve olaylar kurgusaldır veya kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir ve yazar tarafından amaçlanmamıştır.

Bu kitapta kullanılan tüm marka isimleri ve ürün isimleri ilgili sahiplerinin ticari markaları, tescilli ticari markaları veya ticari isimleridir. Sourcebooks bu kitaptaki herhangi bir ürün veya satıcı ile ilişkili değildir.

Bloom Books, an imprint of Sourcebooks tarafından yayımlanmıştır

P.O. Box 4410, Naperville, Illinois 60567-4410

(630) 961-3900

sourcebooks.com

Yayın içi kataloglama verileri Kongre Kütüphanesi'nde dosyalanmıştır. Menşe

Ülke - yazıcı seçildiğinde onaylayın]'da basılmış ve ciltlenmiştir. XX 10 9 8 7 6

5 4 3 2 1

✿ [Vellum ile oluşturuldu](#)

OYUN LİSTESİ

"Castle"-Halsey

"Kötüler Nasıl "-Madelen Duke

"Inferia"-Eternal Eclipse featuring Merethe Soltvedt "Soul without a home"-Glasslands

"Mirage"- Eternal Eclipse

"Come Hell or High Water"- Imminence

"Darkness Inside"-Avusturya

"Noose"- Nessa Barrett

"Sand"- Dove Cameron

"Yeterince Güçlü Değil"- Apocalyptica

"Change (In the House of Flies)"-Deftness "Be a Hero"- Euphoria featuring Bolshiee "No Time To Die"-Billie Eilish

"İntihar Notu"-Jurrivh (19. bölüm için önerilmiştir)

Tüm baharatlı sahneler:

"Karma"-Amanati

"Invicta"-Amanati

"9/8"-Amanati

YAZARDAN NOT

Sevgili okuyucu,

Merhaba. Harika görünüyorsun.

Dinleyin, bu kitap karanlık. Korkunç, iğrenç, tiksindirici, aşağılık şeylere karşı hassassanız veya kolayca tetikleniyorsanız, tebrikler, oldukça normalsiniz (gerçi normal olan var mı ki?) ve bu kitabı kapatmak için hâlâ vaktiniz var. Gözlerimi *kapatıp* ağzımdaki görünmez anahtarı çevireceğim ve bir daha asla bundan bahsetmeyeceğim... tabii markette karşılaştığımızda *ikimizin de saklanmaya çalıştığı* o garip *anda gözlerin gözlerime çarparsa ve artık çok geç olursa* o başka. Çünkü o zaman söyleyecek bir şeylere ihtiyacım olacak.

Tüm ciddiyetimle söylüyorum, ruh sağlığınız şaka değil. Aklıma gelen tetikleyicileri listelemek için elimden geleni yapıyorum, ancak bu, birinin geçip gitmiş olabileceği anlamına gelmez, bu yüzden lütfen şüpheniz varsa bunu şansa bırakmayın. İsteyeceğim son şey size herhangi bir şekilde acı veya rahatsızlık vermektir.

Bu kitap aşağıdakileri İÇERMEKTEDİR **ANCAK BUNLARLA SINIRLI DEĞİLDİR: olgun cinsel içerik, istismar** (sözlü, fiziksel, duygusal, zihinsel), **kemik kırma, adam kaçırma, baş kesme, kan, va, aşırı miktarda**

hırlayan adamlar, ölüm, ebeveyn kaybı, cinsel saldırı, akıl sağlığı sorunları, kaba rızaya dayalı seks, cinayet, aldatma, güvenilmez anlaticılar, röntgencilik, olay örgüsü, hayvan ölümü (kötü adamların hak ettiklerini bulduklarına YEMİN EDİYORUM), **takip, kemer oyunu, bıçak oyunu, araba kazası, ampütasyon, çocuk cinayeti** (...karanlık dedim. Çocuk çocuğa vuruyor, adam bir kabadayı ve geçmişten yaklaşık üç cümle), **zehirlenme, somnofili, alkol, rıza dışı cinsel ilişki** (bunu sadece birisi bir rüya gördüğünü düşündüğü için ekliyorum, ama gerçekten oldu ve içine girdiler, ama yine de bunun bir rüya olduğunu düşündüler?) **ve fizik - evet**, söyledim.

Tamam, şimdi, bir ya da iki iyi şey oldu.

Caly ve Mendax ile başka bir diyara taşınıyorsunuz. Etiketlerin ve görünüşün hiçbir şey ifade etmediğini ve ne kadar olası olmasa da büyüklük yapabileceğinizi öğreniyorsunuz. Çok sayıda sevimli hayvan, akıllı kadın ve yakışıklı fae var.

Şimdi bir uyarı daha.

Biliyorum, biraz ters bir bok sandviçi gibi, değil mi? Kötü-iyi-kötü.

Bu dört kitaplık bir serinin ikinci kitabı. Bu kitapta diğerlerinden daha fazla arka plan var. Bu yolculuk boyunca her karakterden birkaç kez nefret edecek ve seveceksiniz. Hikâyede kimin gerçekten kahraman, kimin gerçekten kötü adam olduğu konusunda kafanız karışacak ve benim de istediğim bu. Size neye benzediğimiz, nasıl davrandığımız, neye sahip olduğumuz, neyi başardığımız, nerede yaşadığımız, geldiğimiz vs. değil, kim olmak istediğimize karar vermenin *bize* bağlı olduğunu göstermek, dünyanın ne olmamız gerektiğini düşündüğünü değil.

XOXO,

Jeneane

Sana. Bir bölümün zevki ancak bir hikayenin azabıyla aşılr.

GEÇMİŞ

Seelie Kraliçesi Saracen

B Vazodan tek tek kopardığım gül yaprakları şatonun fuayesinde yere düştü.

"İşte buradasın." Minik altın yansımalar karanlık duvarlarda dans ederek karşılık verirken payetlerle kaplı omuzlarımda bir rahatlama hissettim. "Komutanınız denekleri arka girişten aldı. Bu gruptan çok memnun kalacaksınız. İçlerinden birkaçı insanların 'seri katil' dediği türden. Nakliye gemisini yüksek güvenli hapisanelerinden birine götürürken yakaladım," dedim, yaklaştığında sesimi sabit tutmaya çalışarak.

Korkunç biriydi. Yalnızca onun varlığı bile diğer herkesin korkudan içine kapanmasına neden oluyordu, onlara odaklanacaktı ve sonra avı olacaktı.

Kral bana doğru yürümeye devam ederken tek kelime etmedi ve beni konsol masasının yanındaki duvara yasladı.

Sanki beni takip eden kelebekler Unseelie şatosunda kanat çırpıp yerine içimde dans ediyormuş gibi karnım gerildi ve beklentiyle dönmeye başladı.

Thanes beni duvara doğru itti ve aç öpücüklerle boynumu tahrip etmeye başladı.

Gururla kabarmıştım.

Onu memnun etmiştim.

"Test nasıl gidiyor?" Ağır nefesler alarak sordum. İri, otoriter bedeni benimkine bir mengene gibi bastırıyordu.

"Çok azı yaşadı," diye homurdandı, bir eliyle pantolonunun kemerini çözerken diğer eliyle beni duvara sıkıştırdı. "İşe yaraması için daha güçlü olmalarına ihtiyacım var."

Elleri elbisemi yukarı kaldırdı, sert ve talepkâr. Altın pullar uyluklarımın üzerinde minik çiviler gibi gıcırdıyordu.

Suns, inanılmazdı.

Onun sözleriyle midemde bir ateş püskürdü. Bu işe yaramalıydı. Olmak zorundaydı.

Tek yolu buydu.

"Şey, aşkım," diye mırıldandım. "Daha güçlü bir şey insan olamaz ve eğer insan değillerse zihinlerine giremezsin," diye hatırlattım ona.

Güçlü elleri hazır bedenimi çekip sıktıkça daha da sertleşti.

Çürümüş yeşil bir güve, duvardaki hükümdarlarımdan birine katılmak için ayrılmadan önce bir anlığına omzuna kondu.

"Kuzeyden gelen kan cadısı, Duman Avcısı'nın güçlerinin bir kısmını alabileceğine inanıyor." Derin bir itiş ve alçak bir iniltiyle kendini içime kaydırды. "Birkaçına biraz Duman Avcısı gücü ekleyecek. Bunu önce oğlum üzerinde deneyecek ve ondan alacak."

Gözleri kapandı ve buna neden olduğumu bildiğim için kendi iniltimi bastırmak zorunda kaldım.

"Benim itme yeteneğimin yanı sıra Tenebris'in Duman Avcısı olarak gücünü de aldı. Mendax bir gün hepimizden çok daha güçlü olacak. İşe yarayacaktır. Eğer işe yaramazsa, o zaman ondan kurtulmam daha iyi olacak. Bu kadar güçle kontrolden çıkması kaçınılmaz."

Bacaklarımı onun etrafında sıktım.

Onu hissetmeye odaklanırken dişlerim alt dudağımı sıktı. Beni böyle kullanmasına bayılıyordum.

Onu daha yakına çekerken ayakkabılarımın yanlarındaki küçük düğmeler bileğime battı. Daha derine. Gözlerim kafamın içinde geriye yuvarlandı, her itişte içimde daha da sertleşmesinin sıkı, kaygan hissinin tadını çıkarıyordum. Felix bana karşı her zaman çok nazik, çok saygılıydı.

Thanes ile her zaman kirli ve cesurdu. Tam istediğim gibi.

Thanes vahşi bir hayvan gibi boynumun derisini ısırıp hassas etimi parçaladığında dudaklarımdan telaşlı bir çığlık döküldü. Bazen ben

Bir gün beni gerçekten kırabileceğinden endişeleniyordum. Bundan zevk alıyordum.

Bu beni daha güçlü yaptı, onun için. Karısı onun saldırganlığını asla benim gibi karşılamazdı.

"Kurtul ondan," diye inledim. Kalçalarımı eğerek, yanana kadar ona doğru ittim. "İkisinden de kurtul, yoksa işim biter," dedim, kendimi onun uzunluğunun etrafında bir kılıf gibi sıkarak.

"Bu yaratıkları ne için yaptığınızı sanıyorsun?" diye homurdandı ve kendini içimden çekip bacaklarımı indirdi.

Onu çok .

Böyle : şehvet ve öfke doluydu.

Kendime engel olamadım. "Sen bir *Pervanesin*. Yönetmek için ona ihtiyacın yok," diye karşılık verdim.

Unseelie Kralı Thanes'in yetenekleri ya da güçleri ile boy ölçüşemeyebilirim ama unvan olarak boy ölçüştüm.

Zırhımın -Seelie tacının- hâlâ başımın üzerinde dik durduğundan emin olduktan sonra altın elbisemi aşağı ittim ve sularımızın çember eteğimi lekelediği ıslak kırıksıklıkları sildim.

"Elbette ona *ihtiyacım* yok ama Duman Avcılarına saygı duyulur. İnsan diyarından yasaklandığım için Unseelie fae'leri benden zaten nefret ediyor. Onların son iki kahramanını öldürmek sadece daha fazla düşman kazandırır."

Hâlâ pantolonundan kurtulmuş olan yarı sertleşmiş boyu, duvar apliklerinin sıcak ışıltısı altında parlıyordu.

"Bunun icabına bakıyorum sevgilim, sana söylemiştim. Sana getirdiğim her insan fiziksel olarak güçlü, zihinsel olarak zayıf ve eritilip şeytani küçük kretenlere dönüştürülmek için *mükemmel* bir zihne sahip. Plan sonunda bir araya geliyor aşkım," diye fısıldadım yarı sertleşmiş boyunu avucumun içine alırken. "Tenebris ve Mendax'tan kurtul," diye mırıldandım, yeniden sertleşen sikini çekerek. "Sadece sen ve ben olalım istiyorum. Seelie, Unseelie ve insanlar âlemine hükmettiğimizde birlikte neler yapabileceğimizi bir düşün." Başparmağımı avucumdaki taş gibi sert ucun üzerinde gezdirdim.

Bunu ona *ben* yaptım.

Thanes, eli dışarı fırlayıp boğazımı kavramadan önce kısık bir inilti çıkardı.

"*Onun* burada ne işi var?" Geniş duvarlardan tiz ve rahatsız edici bir ses yankılandı, sanki çiviler arduvazın üzerine çakılıyormuş gibiydi.

İrkilerek gözlerim Thanes'in omzuna kaydı, hemen ardından dudaklarım doğrudan karısını hedef alan kurnaz bir gülümsemeye dönüştü.

Thanes kendini kabaca elime devam ederken hiç irkilmedi.

"Merhaba Tenebris. Korkarım meşgul," diye mırıldandım, dudaklarımda hâlâ gülümseme vardı.

Bu çok mükemmeldi.

"Kocacığım, kalenin dışındaki fahişeleri becermenı istediğimi sanıyordum. Bunun parasını ödediğinden emin ol. Umutsuzca yardıma ihtiyacı var gibi görünüyor," dedi Tenebris alaycı bir şekilde.

Unseelie kraliçesi kollarını kavuşturmuş bizi izliyordu. Sinirle gözlerini kıstı ama ne yazık ki bu, buz mavisi gözlerinde gördüğüm acı parıltısını gizleyemedi.

Ve herkes bir Duman Avcısı'nı yaralamanın çok zor olduğunu düşünüyordu. Thanes karısına, "Hemen git buradan," diye bağırdı.

Gülümsemem, yapabileceğimi düşündüğüm her şeyin ötesinde genişledi. Şimdiden beni Tenebris'e tercih ediyordu ve ordumuz henüz tamamlanmamıştı bile.

Kendi evinde bu inanılmaz adamın beni seçmesini izlemek ne kadar üzücü ve zavallı hissettiriyor olmalı.

Ben, neredeyse güçsüz bir Seelie, onu sarsıyorum. Düşüncesi bile başımı döndürüyordu.

Seelie kralları için bir seçenek olarak yetiştirilmemi gerektirecek kadar bile gücüm yoktu. *Herkes* kocamın beni sadece küçük yeteneğimin ironisi için seçtiğini biliyordu. Felix sembolizmi severdi.

Parlak turuncu ve siyah kanatlar sırtımda hafifçe parladı. Hiçbir zaman daha güçlü hissetmeme neden olmadılar. Aksine, Unseelie diyarının kral ve kraliçesinin yanında dururken gerçekte ne kadar zayıf olduğumu daha da güçlendirdiler.

Tenebris homurdandı. Güçler söz konusu olduğunda beni kolayca yenerdi ve bunu biliyordu.

"İkinizi de hemen şimdi öldürmeliyim. Kimse sizi özlemez. İkiniz gittiğinizde mahkemeler bile duraksamaz," diyerek gülümsedi.

Mürekkep karası bir yaratık gibi bileklerine tırmanarak yukarı çıkmaya başladı.

Onu .

Thanes aniden benden uzaklaştı ve ona döndü. Kendimi boşlukta ve küçümsemiş hissediyordum.

"Devam et." Ona doğru yürüdü. Rahat adımlarındaki kibir beni ürpertti. "Oğluna beni öldürdüğünü söyle, onun en iyi arkadaşını. Onun idolünü. *Lanet olası babasını.*" Tenebris'in porselen yüzüne yaklaşıırken Thanes'in kahkahası kalenin içinde gürledi.

Bana her zaman çok korkutucu ve güçlü görünen kadın birdenbire zayıf ve ürkek göründü. Thanes'in varlığının onun içine kapanmasına neden oluşuna neredeyse acıyacaktım.

Herkese karşı durdurulamaz, boyun eğmez bir güçtü ama kocasının yanında bir köpek gibi boyun eğiyordu.

Aşk seni aptallaştırdı. Bunu benden daha iyi kimse anlayamaz.

"Bunu atlatacaktır," diye hırladı ona.

Kraliçenin ayaklarından çıkan duman aralarında koruyucu bir bariyer oluşturdu.

"Mendax beni idol olarak görüyor, Tenebris. Beni öldürürsen, o çocuğun yapacağı ilk şey senin sonunu getirmek olur," dedi ukala bir gülümsemeyle. "Yine de fark etmez." Kızın kararmış elini tuttu. "Bana zarar vermezsin. Beni *seviyorsun*. Fae'ler siz Duman Avcılarının çok sert olduğuna inanıyor ama ben gerçeği biliyorum."

Eğildi ve onu şefkatle öptü. Gözleri kapanmasına rağmen bir tahta gibi kaskatı kesilmişti.

Yumruklarım, şeftali rengindeki uzun tırnaklarım avuç içlerimin derisini delmekle tehdit edene kadar kıvrıldı.

"Biliyorum, bir kez aşık oldun mu" - onu tekrar usulca öptü - "Ve bir kez bir başkasına bağlandığınızda" -alına bir öpücük daha- "siz avcılar bunu durduramaz ya da seçtiğiniz kişiye zarar veremezsiniz. Sizi nasıl yok ettiği önemli değil." Ben dehşetle izlerken, düz, siyah saçlarından bir tutamı yüzünden çekti. "Görünüşe göre beni seçerek çuvallayan sensin, aşkım."

Kıskançlık içimde kızgın bir güneş gibi parladı. Güneş Terbiyecisi'nin yeteneklerine sahip olsaydım, ikisini de binlerce güneşin sıcaklığıyla yakardım.

Onu manipüle ettiğini ve onu gerçekten sevmediğini biliyordum. Beni seviyordu.

Ama soğuk, loş kalede dururken, içimde bir şey çiçek açtı. Dikenleri ve dişleri olan karanlık ve sivri bir şey yeşerdi.

Bana meydan okuduğu için pişman olmasını sağlayacaktım; onun güçlerine ya da güzelliğine erişemediğim *için* kendimi değersiz hissetmeme neden olduğu *için* pişman olacaktım.

Duman Avcısı değildim ama bunun onun tüm hayatını ve değer verdiği her şeyi mahvetmeme engel olmasına izin vermeyecektim. Bundan emin olurdum.

Bu artık sadece Thanes'le ilgili değildi.

Onun diyarı benimdi.

Ben daha iyi bir kadındım ve onun benim için karısını ve oğlunu öldürmesini izleyecektim.

Ben de güçlü olabilirim.

MEVCUT GÜN

Mendax

W Kol kanı, zemini kaplayan kurumuş yapraklara damladı ve çoğu kişi tarafından fark edilmeyecek yumuşak bir ses çıkardı. Ama ben fark etmedim.

Kulaklarım her zaman o sesi aradı, dikildi onun boğucu notalarıyla kutsanma umuduyla ilerledim. Beni besleyen ve ateşleyen orkestraydı, ruhumun özü dökülen kanın şarkısını duymamı talep ediyordu - benim maestro olmamı.

Ağrıyan göğsümün alabildiği en derin nefesi çaldım ve nemli orman havasının ölümsüz ciğerlerime girmesine izin verdim. Topraksı orman kokusu bile bana onu düşündürüyordu.

Her şey bana onu düşündürüyordu.

Henüz değil, nefesimi verirken ve sabırsızlığımın bir kısmının onunla birlikte gitmesini isterken kafamın içinde tekrar tekrar şarkı söyledim.

Şimdiden bocalıyordum. Bunu hissedebiliyordum. Sabırsız öfke bedenimi ve zihnimi kuşatmaya başlamıştı bile. O beri her gün daha da hızlandı. Bu adamın suratını dağıtmak yeterli değildi.

"Yap. Saklamayın. Onu benden sakla," diye uyardım adamı.

Daha değil! Boğazını sıkkan elimi güçsüzce gevşetmeye çalışırken kendime yalvardım. Parmaklarım isyan etti ve boynundaki kaba sakallara daha sıkı bastırdı.

"Size söyledim, hiçbir şey bilmiyorum. Onu sizden *asla* saklamam Lordum," diye kekeleydi zayıf adam.

"Dirac! Onu hemen alın!" Tüm soğukkanlılığımı kaybederek bağırdım. Titreyen adamı loş ve sisli ormandaki diğer tek fae'ye fırlattım.

Arkadaşım, eğer öyleyse, yıpranmış TreeTamer'ı topladı ve onu tam ağaca çarptı.

Kaybediyordum ve kaybetmeyi göze alamazdım, şimdi olmazdı. Onun cevapları varken olmaz. Farklı cevaplar. Duymam *gereken* cevaplar.

Dirac sırtarak adama dönmeden önce bana endişeli bir bakış attı.

"Hissediyorsun, değil mi dostum?" diye fısıldadı iri fae. Dirac kanlar içindeki adama genişçe sırttı ve pürüzsüz, gri bıçağı boğazının yıpranmış derisine daha sert bastırdı. "Daha önce onun akli dengesinin yerinde olmadığını düşünüyordun, değil mi? Prensimize bir de şimdi bakın." Sırtarak bana doğru başını salladı. "İnsan suikastçının ayrıldığı gün Elf ve Hanabi portallarından birkaç mil ötedeki fısıldayan meşelere gittiğinizi duyduk."

Kendiliğinden, ayaklarım çok tanıdık bir ritimle adım atmaya başladı. Parmak eklemlerimi kaplayan deri, kendi kemiklerimi kıracağımdan emin olana kadar gerildi.

O bana aitti.

Tanrıçayı -benim tanrıçamı- adamın aklına soktuğu için onu öldürmek istedim.

O benim kızımdı.

O benim kafamdan başka kimsenin kafasına ait değildi. Stars onun yokluğunda kafamdaki her boşluğu doldurduğunu biliyordu. Tek düşünebildiğim oydu.

Yumruklarım kafamdaki vahşi, siyah saç tutamlarını çekmeye başlarken hayal kırıklığı içinde hırladım. Sırtımda beni bıçakladığı yerdeki yara izi sıkı, yeni bir etle gerildi ve bana onu ele geçirmek için ne kadar acı çektiğimi hatırlattı.

İki adam da rahatsız bir şekilde yer değiştirdi. Duman kanatlarım titreşti ama bugünlerde her zamanki gibi sırtımda sabit kaldılar. Siyah duman

Etrafımda dalgalanarak Dirac'ın köylüyü tuttuğu yere doğru ilerliyordu.

"Yemin ederim!" Adam dumanımı görünce çılgına döndü.

Bir Duman Avcısı ancak dumanı kadar tehlikeliydi ve ben neredeyse asit dumanları saçıyordum.

Kalbi kulaklarımda davul gibi çarpıyordu - senfonik bir kreşendo çıkaran, acı çığlıklarını eklemem için bana yalvaran davullar.

"Yemin ederim, kimseyi görmedim! O gün boyunca ormanda kimse yoktu. Bunun arkasında kimin olduğunu biliyorsun. *Hepimiz biliyoruz!* Tıpkı diğer tüm hain insanlar gibi! Herkes onun Seelie prensiyle birlikte olduğunu biliyor-"

Onu yakaladığım anda kafası ellerimde yankılanan bir çatırtıyla kırıldı. Omurgamda öyle bir rahatlama hissettim ki, kendi boynumu da kırmış olabilirdim.

Onu yere bırakıp dumanımı kollarının ve bacaklarının her birine doladığımda ve son cümlesini zihnimde tekrar tekrar oynattığımda gözlerim onun içinde bir delik açtı.

Adamın uzuvlarının rahatlatıcı bir sesle vücudundan ayrılışını izledim. Boynunu kırdığımdan beri ölüydü ama *umutsuzca* öfkemin bir kısmını boşaltmaya ihtiyacım vardı.

Eğer kendimle başa çıkamazsam, tüm Unseelie yakında ölecek ve benim bir tahtım olacak ama yönetecek kimsem olmayacaktı.

Bu bile - normalde ruhumu sarsacak bir düşünce -Artık bir önemi yoktu. Tüm diyarlarda sadece o ve ben kalmış olsaydık, umurumda olmazdı.

Onu ben yönetirdim.

Ona tapardım. Onu cezalandırırdım.

Callie'ye -ya da evcil hayvanımın gerçek adı her neyse- hain diyen o solucanı düşününce göğsüm hırıltıyla titredi. Alt çenesini kolay bir çekişle kopardım ve sisli ormana fırlattım. Siyah kanın keskin tınısı burnumu okşarken gerginliğim biraz olsun azaldı.

"Haklı olduğunu biliyorsun," dedi Dirac.

Neredeyse takılma, I bükülmüş için gaz kelebeği Onu. Arkadaş veya Hayır,onun hakkında konuşmazdı.

Durduğu karanlık orman şimdi . Zeki ve hızlıydı, bunu ona verebilirim.

"Haklı *değildi*," diye bağırdım boş orman havasına, çaresiz sesim yaşlı ağaçlarda yankılanıyordu.

Eğer haklıysa bunu kaldıramazdım.

Eğer haklıysa, bu onu asla geri alamayacağım anlamına geliyordu-gerçekten değil. "Tüm diyarlarda başka kim öldürmesi bir *insan* gönderir ki Mendax? Seelie ile birlikte olduğunu *biliyorsun*.

Duymuşundur

söylentiler." Bedensiz sesi şimdi arkamda yankılanıyordu.

Ona bağırarak için döndüm. "O Seelie'lerle birlikte değil. Bu söylentiler köylü dedikodusundan başka bir şey değil," diye bağırdım, vücudumun ılgıldan titrediğini hissettim.

Uzaktaki ağustosböceği cıvıltıları, ağır nefesime ve serin gece esintisindeki çıplak dalların cızırtısına karıştı.

Önümdeki boşluk hafifçe bulanıklaştı, sonra bir fae'nin yedi ayak uzunluğundaki tankı avuçlarını teslimiyetle yukarı kaldırmış bir şekilde önümde yeniden belirdi. Keskin gözleri, onu bıçaklamak istememe neden olan bir endişe ve nezaketle benimkileri delip geçti.

Omuzlarım çökerken, "Aklın olsaydı seni iterdim," diye homurdandım.

"Yani sorgulamaya çalıştığın diğer herkes gibi mi?" Eksik kesici dişlerini göstererek sırttı.

Gittiği günden beri kendimi dizginleyemiyordum. Onsuz kontrolüm yoktu. Sorgulamaya çalıştığım son dört kişi bu Ağaç Terbiyecisinden çok daha sert bir şekilde ölmüştü.

Zihinlerine girdikten sonra kendimi durduramadım. Durmak istemedim.

Benim kırılmamam için onların kırılıp *ihtiyacım* vardı.

Bana hissettirdiklerini özlemiştim ve hissedebildiğim tek şey onların acısıysa, öyle olsun.

Bu onun ellerindeydi.

Beni güçlü ve derin bir şeyler hissetmeye zorladı ve sonra yumuşak teni ve ateşli gözleriyle birlikte hepsini alıp götürdü. Ölümleri onun suçuydu.

Söylemeye gerek yok, ben onların zihinlerini kalın kafataslarının içinde kayan yararsız su birikintilerine önce kimseden en umut verici cevapları alamamıştık.

"Nerede yaşadığını biliyorsun dostum. Sana yardım etmek için geri döndüm - ya da tüm Unseelie'ye yardım etmek mi demeliydim? Nabızı atan her şeyi öldürmeyi bırak ve bir plan yap," dedi Dirac kolumu tokatlarken kararlı bir şekilde. "Sen yokken işleri ben hallederim. Git yakala onu Mendax. Seni terk ettiği için ona bir ders ver. Burada hiçbir şey için endişelenme. Duydum ki

Annem Hanabi komutanlarının arkadaşlığından hoşlanıyor," dedi ve gözden kaybolmadan önce göz kırptı.

Zihnimin derinliklerinde, evcil hayvanımı kimin gönderdiğini biliyordum - başından beri biliyordum. O da söylemişti ama yine de Seelie'ye katıldığına inanmayı reddediyordum. Hele de insanlara yaptıkları onca şeyden sonra. Eğer Seelie için çalışıyorsa, o zaman başı sandığından çok daha büyük bir belaya girmiş demektir.

Yani ben de öyleydim.

MEVCUT GÜN

Calypso

Breath hırıltılı dışarı itibaren benim göğüs olarak
I alçaltılmış başka bir karton kutuyu dolabımın
zeminine bıraktım. Titreyen ellerim şeffaf ambalaj bandını sökerek
hızlı bir şekilde karıştırmaya başladı. Kan çanağına dönmüş gözlerim
dolabın kapısındaki küçük çatlağı buldu ve yatak odamın duvarındaki
çeşitli kanatlardan oluşan tablolardan birine hayranlıkla bakan uzun
boylu fae'ye takıldı. Gözlerim dağınık dolap zeminine dönmeden önce
sadece bir an duraksadı. Ayaklarımın dibinde bekleyen deri spor
çantasına hızla birkaç şey daha ekledim. Kalbim -hâlâ sahip olduğum
yarısı- fazla kullanılmış bir davul gibi atıyordu. Acele etmem
gerekiyordu. Geç oluyordu ve Eli bana

Bugün gidebiliriz.

Bir keresinde, eğer bir şeye kızgınsanız, aslında o konuda üzgün olduğunuz için kızgın olduğunuzu duymuştum. Belki doğrudu, belki de değildi. Tek bildiğim zaman kızgın olduğumdu, ama nedenini düşünmeme izin verirsem, gözyaşlarım gökyüzündeki tüm kuşları boğana kadar ağlardım.

İçinde içi boş bir mağaradan başka bir şey olmaması nasıl bir his olurdu?

Mutlu olmalıydım. Ejderhayı öldürmüştüm. Son kutuyu da işaretlemiştim. Artık sonunda ailemin yanına gidebilecektim.

Benim ailem.

"Bütün bunlara dayanamayacağını biliyorsun, değil mi?" Derinden gelen ses üzerime sıçradı ve beni düşüncelerimden uyandırdı.

Gözlerim bir saniyeliğine kapandı, sonra tekrar açıp üzerimde beliren ve şimdiye kadar yaratılmış en bulaşıcı, karizmatik gülümsemesiyle gülümseyen adama odaklandım.

Eli burada.

Büyük fae'yi bu isimle çağırabilen tek kişi benim. Seelie Krallığı'ndan Prens Aurelius ya da buna benzer şatafatlı bir isimle herkes onu çağırmak zorunda. Ama ben onun en iyi arkadaşıyım, bu yüzden ona her türlü şeyi söyleyebilir ve bundan kurtulabilirim (ve sık sık yaptım). Yıllar önce çocukken ilk tanıştığımızda bu hakkı kendimde görmüştüm. Uzun adını asla doğru söyleyemezdim ve *Or-ell-ee-usssss* diye bağırarak gülme krizlerine girdikten ikimiz de *Eli*'nin daha iyi olduğuna karar verdik.

Aynı zamanda özeldi. Sadece ikimiz arasında olan ve kimsenin elimizden alamayacağı bir şeydi.

Dolabın ışığı koyu bal rengi gözlerinden yansıyarak neredeyse onları parlatıyordu.

"Cal? İyi misin?"

Eli'nin bronz teni ve sarı saçları kulübemin beyaz duvarlarında göze çarpıyordu. Buraya çok yabancı görünüyordu.

"Biraz gerginim. Fae'lerin insanlardan hala ne kadar nefret ettiğini biliyorum ve sonunda gidiyor olmak garip hissettiriyor. Siz ikiniz beni her terk ettiğinizde nereye gittiğinizi görmek için sabırsızlanıyorum." Başımı salladım ve kelimeler boğazımda düğümlendi, düşüncelerimin şu anda oraya gitmesini istemiyordum.

zar zor toparlıyordum. Artık çok yaklaştım. Yakında her şey yoluna girecekti.

Gözlerim dalgınca Eli'nin iri gövdesinin arkasındaki odayı taradı. arasında en çok bu evden hoşlanmıştım. Tüm yetişkinlik hayatım, luna güvelerini aramak için şehirden şehre taşınmaktan başka bir şey değildi. Luna güveleri fae portallarına çekilirdi, özellikle de Unseelie portalları. Daha sonra *ondan* öğrendiğim bu çok mantıklıydı.

Luna güveleri Unseelie'nin seçilmiş sembolüydü.

-Onların işareti de .

Nadir güveler, son sadakat testi tamamlayabilmem için beni bir geçide doğru yönlendirecekti. Seelie'ye gidip tekrar ailemle birlikte olabilmem için yapılması gereken son büyük görev. Her şey buna bağlıydı.

Her şeyi onun için yapmıştım.

Geriye dönüp baktığımda, Saracen'in beni daha çok, boşa giden çabalarımın rağmen pes etmeden önce ne kadar sebat edeceğimi test edip etmediğini merak ettim. Belki gerçek sadakat testi buydu. Güveller, bir sonraki işimi bulana kadar takip etmem gereken kırıntılardı.

-Son işaretimi. Yapacağım son öldürme emri. Resmi bir Seelie olmak ve aileme yeniden için ödemem gereken ücret.

Şakaklarım acıyla çarpıyordu - çok fazla iç savaş vardı.

Sadece birkaç hafta öncesinin anıları, sürekli bir kenara itilmenin verdiği sabırsızlıkla içime doldu.

Soğuk zindan. Kahverengi fare... Walter kaçmama yardım etti.

Şekil değiştireni düşününce dudaklarıma içten bir gülümseme dokundu. Onunla tanıştığım için çok şanslıydım ama kalenin çatısından ölüme itildiğini hatırlayınca gülümsemem kısa sürdü.

Unseelie prensinin beni evcil hayvanım diye çağıran tok sesi. Annesi, *neyse* ki hiç gerçekleşmeyen bir evlilik törenine hazırlık olarak, benim isteğim dışında bizi birbirimize bağladı.

Dilinin bacaklarımla arasındaki kadifemsi hissi.

Bunca zamandır ne olduğumu görmesine rağmen beni istemesi. Ruhumun o kadar derinlerini gördü ki, bu mümkün olmamalıydı. Asla sahip olmamamız gereken ama durduramadığımız bir bağlantı.

Anı selinin arasında, hançeri sırtına saplayıp onu öldürdüğümde gözlerinin genişleyen boğucu bakışları da vardı.

Elimdeki tohum zarfları kutusu hışırtılı bir tokatla yere düşerken, bedenim tohumlarla birlikte yere yığılmak isteyen beynime karşı savaştı. Bunların hiçbirini düşündüğüm kadar kolay değildi. Nefes alma çabası çok zor geliyordu... çok acı vericiydi.

Nefret ve ahlaksızlıkla dolu birini sevmezsiniz.

Ama en önemlisi, sevdiğin birini öldürmezsin.

Canavarlar bile bunu yapmazdı.

Eğildim ve yerdeki zarfları topladım, gözyaşlarımla akmasını engellemek için dudağımın içini ısırdım, ağzımdaki nokta tanıdık eylemden dolayı çiğ ve yumuşaktı. Bakır tadındaki tükürük dilimi kapladı ve gözyaşları pıçhanelerinde kaldı.

Şimdiden benim için kanıyor musun?

Ben hızla dönerken kutu tekrar yere düştü ve dolabın duvarına çarptım.

Bu *onun* sesiydi.

Tıpkı...

Ben gözümü kırpamadan Eli önümdeydi.

"Sorun nedir? Ne oldu Caly?" Eli küçük odayı taradı, kehribar rengi gözleri dönüşebildiği tilkinin çabukluğu ve vahşiliğiyle parlıyordu.

"Ben... Sen bir şey duymadın mı?" Az önce sesleri duymam için zihnimi kandıran sanrısız sisten kendimi kurtararak sordum.

Malum Mendax bağımız aracılığıyla benimle konuşamazdı. Bu imkansızdı... çünkü onu ben öldürmüştüm.

Bu gece Seelie'ye kabul edilmemin *tek* sebebi de onu öldürmekti.

"Hayır, hiçbir şey."

"Çok gerginim, bir şeyler duyuyorum," diye homurdandım.

"O terk edilmiş topraklardan döndüğünden beri kaotik birkaç hafta geçti. Suns döndüğünden beri doğru dürüst bir gece uykusu uyumadığını biliyor. Her gece kanepede uyandığımda odanızda volta attığınızı, mırıldandığınızı duyuyorum. Sanki evde bir hayalet varmış gibi geliyor." Yumuşak bir şekilde kıkırdadı.

Vücudumdaki her kıl yükseldi.

Döndüğümünden beri kaya gibi uyuyor, her zaman tam uyuduğum yerde uyanıyordum. Duyduğu ben değildim.

Artık beni rahatlatan tek şey rüyaları.

Fae en iyi arkadaşım sarılmak için hamle yaptı ve tüm vücudum gerildi.

Hızla geri çekilirken gözlerimiz kilitlendi, açıkta kalan kollarımdan yükselen küçük siyah duman görüntüsünü fark etti.

Hastanede uyandığımdan beri oluyordu.

Eli ne zaman dokunacak kadar yaklaşırsa, oniks dumanı karanlık bir uyarı fısıldıyor gibiydi. Bunun Mendax'a bağlanmış olmam ve onun ölümüyle bir ilgisi olması gerektiğine karar vermiştik ama ikimiz de bu tuhaflığı tam olarak açıklayamıyorduk. Bu olay her gerçekleştiğinde, Eli'nin gözlerini sanki benim bilmediğim bir şeyi biliyormuş gibi dolduran o milisaniyelik hüznü kaçırmadım.

"Seelie'ye girdiğimde ve Saracen kalbimin diğer yarısını onardığında, tüm bu karanlık sona erecek. *Onunla* ilgili tüm düşünceler sona erecek ve sonunda, *sonunda* yeniden huzurlu hissedeceğim. Sonunda onlarla birlikte olacağım," diye fısıldadım, buna inanmaya ihtiyacım vardı. İster o

Ölmeyi hak edip etmemesi benim için önemli değildi. Keşke onu öldürmek zorunda kalmasaydım, ama bu beni Seelie'ye ulaştıracaksa, her şeyi tekrar yapardım. Seelie'ye ulaşmak için her şeyi yapardım.

Mendax hazineme ulaşmak için öldürülmesi gereken bir ejderhadan başka bir şey değildi. Beni sevmiyordu; beni tanıımıyordu bile... ve ben de onu sevmiyordum.

Bilmiyorum.

Bizim gibi insanlar sevemezdi ya da bu şekilde sevemezdi. Bu aşk değildi. Sadece değildi. Büyük ihtimalle şehvetti.

Belki de beni ölüm noktasına getirmek yerine orgazm olmama izin verseydi, onu bu kadar çok düşünmezdim.

Her neyse, aşk değildi.

Hastaneden ayrıldığımdan beri bu benim mantram olmuştu. Kendimi binlerce kez azarlamış ve cezalandırmıştım ama bunların hiçbirinin önemi yoktu.

Onu hâlâ özlüyordum. Acı verici bir şekilde.

Hiç kimse gerçek beni -tüm benliğimi- görmemişti ve gerçek beni görmesine gerçekten, isteyerek izin verdiğimde... sırtına bir hançer saplayıp onu öldürüyor olmam korkunç ironiydi.

Bu beni ne hale getirdi?

Ne tür bir canavara dönüşmüştüm? Çenem sert ve gergin hissediyordum.

Bazen sevdikleriniz için canavara dönüşürsünüz. "Onu düşünüyorsun," dedi Eli.

İrkildim ve hemen yüksek sesle bir şey söylememiş olmayı diledim.

Mendax'ın anısının beş dakika boyunca peşimi bırakmasını ummaktan başka ne yapacağımı bilemeyerek başımı salladım. *Sonunda* ailemle nasıl birlikte olacağımı düşünmeliydim. Eli'yi gerçekten görmeyeli yıllar olmuştu; bunun tadını çıkarıyor olmalıyım.

Gülümsedim, diğer her şeyi bir kenara ittim ve aniden göğsümde bir sevinç kabarması hissettim. Bu konuda iyiydim. Yapmamam gereken şeyleri görmezden gelmekte.

Aurelius, "Yarın sabah güneş doğar doğmaz yola çıkmalıyız," dedi.

Başımı salladım. Seelie'ye gitmek için sabırsızlanıyordum ve Eli benim alanımdayken kendimi biraz garip hissediyordum. Kişiliğimin hâlâ ondan sakladığım yönleri vardı ve o, ile akışında oynadığım o ergen çocuk değildi. Onun büyüleyici, yakışıklıydı,

rahat varlığı kesinlikle duygu kasırgamı çözmeme yardımcı olmuyordu.

"Saracen'i görmek için ," dedim, küçük sarışın kadını görme düşüncesi biraz başımı döndürmüştü. "Oraya gittiğimde ona sımsıkı sarılacağım. Yarın resmi bir Seelie olarak yetkilendirilecek miyim?"

İri kollarını önünde kavuşturarak duvara yaslanmak için hareket etti. Kaslı ve zayıftı ama Mendax gibi değildi. Malum Mendax'ın vücudu savaş için inşa edilmişti, kasları sarmalıydı ve bir saldırıyı bekliyor, onu istiyordu. Eli bana bir atleti hatırlattı, hala iri ve kaslı, hatta güçlü... ama bir şeyler eksikti.

"Cal..."

Gözlerimi kaldırdım. "Aurelius," dedim gelecek olan şeyi beklerken. Yetişkin olarak birlikte fazla zaman geçirmemiştik ama ses tonunu hemen tanıdım. Son üç saniye içinde yüzü bir şekilde sertleşmişti. Keskin çenesinde bir kas sıçradı ve aniden bana tanınmaz göründü. Normal golden retriever en iyi arkadaşının yerini, tamamen donmuş bir halde yatak odamın penceresinden dışarı bakarken hiç tanımadığım vahşi bir savunmacı almıştı.

Ondaki değişikliğe neyin sebep olduğunu görmek için dolaptan çıkarken, diken olan tüylerimi yatıştırmak için kolumu ovuşturdum.

Tek bir soluk yeşil luna güvesi, yatak odamın açık penceresinin perdesinde sakince çırpınıyordu.

Yarım saniye boyunca kör edici bir umut beni bütünüyle yuttu, sonra da tozla beneklenmiş havaya karıştı.

Eli hâlâ pencereden dışarı bakarak, "Bu bağ olmalı," dedi. "Duman, güveler... hâlâ onun büyüsunü takip ediyor olmalılar, öldüğünün farkında değiller. Yakında duracaklardır."

Gözlerimiz birbirine kilitlendi.

"... Ya..." Nabzımın yükseldiğini hissederek başladım.

"O değil, Caly. Sen güvendesin. Ve bu başka bir Unseelie değil. Kral Thanes'ten sonra insan alemine girmeleri yasaklandı.

-" Durakladı, başını salladı, aniden biraz kızgın görünüyordu. "Unseelie'ye uzun, çok uzun zaman önce erişim izni verildi ve sanırım hâlâ ara sıra buluyorlar. Perdeyi aşabilecek kadar güçlü olanlar bazen bir yol buluyor ama bu nadiren oluyor. Duman Avcıları daha önce geçmeyi başardılar ama senin yüzünden tahtı terk etme riskini göze almayan sadece bir kişi kaldı."

Karnım sıkıştı.

"Kral Thanes?" Temkinli bir şekilde sordum.

Eli ve Saracen'dan bilgi almak her zaman biraz zor olmuştur. Bana ne kadar güvenseler de, yine de benim türüme bir şey söylemekte tereddüt ediyorlardı. Kendilerinden biri olarak Seelie'ye katılana kadar paylaşacakları çok şey vardı.

Eski Unseelie kralı, Mendax'ın babasından bahsedilince Eli'nin gözleri parladı. İkimiz de birbirimize baktık, diğerinin ne diyeceğini bekliyorduk. Hava birden ağırlaştı.

"Hayır, Kral Thanes bir Duman Avcısı değildi. O bir Pervaneydi ve geçmesine *asla* izin vermezlerdi. Girişlerinin yasaklanmasının nedeni o," dedi tanıdık bir bakışla. Kraliçenin kişisel suikastçısı olarak sık sık gördüğüm bir bakıştı bu; sadece bir şey saklamaya çalıştıklarında karşılaştığım bir bakış.

Beyaz çoraplarımın arasından görünen kırmızı ojeye baktım. Onun gözlerinin içine bakamadım.

Mendax da annesi gibi bir Duman Avcısıydı. Ancak Duman Avcılarından farklı olarak, o da babası gibi zihninizi harekete geçirme yeteneğiyle kutsanmıştı. O ana kadar bu kombinasyonun ne kadar tehlikeli olduğu hiç aklıma gelmemişti.

Eli hâlâ konuşuyordu, ben de Mendax'la ilgili aklıma gelen düşüncelerden sıyrıldım.

"Seelie'ye neden gizlice giremediğimi hala anlamıyorum. Bana nerede olduğunu söyleyebilirdin. Ben insan aleminin fae katiliyim. Gerçekten bir eskorta ihtiyacım var mıydı?" Homurdandım.

"Seelie geçidini kendi başına bulmayı başarsaydın bile nöbetçileri geçemezdin. Girdiğin anda seni öldürürlerdi. Kraliyet muhafızlarıyla uğraşılmaz."

O haklıydı. Seelie'lerden uzak tutulduğum için kızgın olmamın zamanı değildi - etrafımdan yükselen sisli duman bu düşüncüyü doğruluyordu. Bu güçler tuhaftı. Birden kendi yeteneklerim için minnettar oldum.

"Bütün bunları ne yapacaksın?" dedi, yanıma alamadığım bir yığın eşyayı göstererek.

Parmaklarım çerçeveli bir luna güvesi tablosuna dokunmak için uzandı. Eli tabloyu duvardan kaldırışımı ve çatırdayarak yere düşüşümü izledi. Ellerim daha fazlasını yakaladı.

"Ne yapıyorsun sen?" Eli bağırdı.

"Ne önemi var ki? Bunların hiçbirisi *gerçekten* ben değilim, mi?"

Ellerim değerli mikroskobumun üzerine düştü. Şimdiye kadar sahip olduğum en pahalı şeydi. Bir parça umut gibi hissettiren tek varlığım. Kendimden ve tüm yükümlülüklerimden bir süreliğine kaçmamı sağlayan bir şey.

Ama hiç ben değildim, değil mi? Fae aleminde insan biliminin ne faydası olabilirdi ki? Bilim zihnimin tek kaçış noktasıydı ama uyum sağlamam gerekiyordu. Seelie'de öğrenmem yeni şeyler vardı. Daha önemli şeyler. Bilim kullandığım bir araçtı.

Çantayı açtığımda yanağımdan ılık bir gözyaşı süzüldü. Çıt çıt ciddi bir sesle patladı. On dokuz yıl. On dokuz lanet yıl, plan buydu.

Beni tüketmek için savaşılan karanlığı ehlileştirmek giderek zorlaşıyordu. Sadece tek bir şeyle yetinen ağır, pusuda bekleyen düşünceler.

Eli'in *göremediği* bir parçamdı.

Çıplak ayağımın üstüne bir şey dokundu ve bir tekmeyle geri sıçramama neden oldu, her neyse en az bir adım uzağa gönderdi.

"Bu da ne-" dedim Eli'in kolunu tutarak.

Bir papatya kadar küçük olan tarla faresi, parlayan siyah gözleriyle bana baktı.

"Aman Tanrım!" diye bağırdım, küçük fareyi yerden almak için aceleyle yere koştum.

Çoğu insandan nefret edebilirim ama hayvanlara karşı zaafım vardı. Bana hep küçük kız kardeşim Adrianna'yı hatırlatırlardı. Onun yüzünden bir hayvanı asla incitemezdim.

Sadece insanlar.

Minik fare hiç tereddüt etmeden elime sokuldu, beyaz karnını tenime sürerken büyük, yuvarlak bir kulağını avucuma bastırdı.

Anında kendimi daha iyi hissettim. Öfke içimden çekildi ve yerini rahatlığa bıraktı. Aileme yakın hissetmemi sağladı.

"O çok tatlı. Sanki üzgün olduğumu biliyor gibiydi," diye mırıldandım onu okşamaya devam ederken.

Sessizlik başımı kaldırıp bakmama neden oldu ve Eli'in yüz hatlarını gizleyen tuhaf bir ifadeyle beni izlediğini fark ettim.

Agh. Biliyor olabilir mi?

Öğle yemeğinden kalan sandviçim midemde döndü. Bunların hepsi eninde sonunda olacaktı. Plan buydu.

Kendine geldi ve gülümsedi. "Onun bir kadın olduğunu nereden biliyorsun?" dedi.

"Bilmiyorum," dedim gülerek.

Tüm endişelerim giderek uzaklaşırken minik fareyi hafifçe yanağıma sürttüm. Sadece bir anlığına.

"Sadece söyleyebileceğimi hissediyorum. Sanırım bu garip ama..." Bir kez daha, beni nasıl izlediğini fark ederek sözümü kestim. Ön kapıyı açmak için hareket ederken elimdeki tatlı hayvana yeniden odaklandım.

"Caly, neredesin-"

Sıcak, nemli hava yüzüme çarptı. Gözlerimi kapatarak içime çektim. Gece havası yazdan kalma taze kesilmiş çimen ve yakındaki şenlik ateşleri gibi kokuyordu.

Evimin yan tarafına, kuş yemi kovalarını sakladığım yere geçtim. Fare sinirli bir şekilde elimin üzerinde sıçramaya başladı.

"Ssshhh, sorun yok," diye fısıldadım usulca.

Duman kokusu evin bu tarafında daha güçlüydü.

Yanan sedir veya ardıç gibi odunsu ve pürüzsüz.

Kamp ateşlerini sevmiyor olmalı. Bu kadar yakında kimin ateş yakabileceğini düşünmeye çalışarak zihnimi taradım. Az ötede bir kamp alanı vardı. Metal çöp kutusunu küçük bir aralıkla açtım ve yarattığı, içini dolduran kuş tohumunun üzerine koydum.

"Teşekkür . Sabaha kadar kapağın altında kal ve istediğin kadar ye," dedim ve onu son bir kez sevdim.

Arkamı döndüm ve Eli'nın göğsüne çarptım.

Nasıl bu kadar sessizce arkama geçmişti?

"Siktir!" diye bağırdım. "Seni duymadım bile."

"Tilki gibi sinsisin," dedi sırtarak.

Homurdandım ve onun yanına gittim, o da beni kendine doğru çekti ve açık olan ön kapıya döndü.

Üç luna güvesi kapının üzerindeydi.

"Senden etkilenmiş olmalılar," dedi Eli beni içeri sokup kapıyı arkamızdan kapatırken.

Saracen'le anlaşmamızı yaptıktan sonra Unseelie'ye gidip kraliçenin oğlu her kimse onu öldürmem gerektiğini biliyordum ama ailemin onlardan nefret ettiğinden başka bir şey bilmiyordum. Ve işi bitirmekten başka hiçbir şey umurumda değildi. Oraya nasıl gideceğimden bile emin değildim. Saracen bana sadece luna güvelerini takip etmemi ve zamanı geldiğinde haber göndereceğini söylemişti.

Masamdaki eski deri kitabı aldım ve bir sonraki odun yığınıyla birlikte yanması için şömineye attım.

"atıyor musun?" Eli sordu.

"Artık ona ihtiyacım yok. Sen ve Saracen bana büyü bir kitap aracılığıyla mektup göndermek zorunda kalmayacaksınız. Hemen koridorun sonunda olacağım," dedim gülümseyerek.

"Sana mektup yazmayı özleyeceğim," diye cevap verdi kaşlarını çatarak. "Artık akşamları başka ne yapabilirim ki? Şef Samuel'in yeni ahır ustasına olan aşkı hakkında seninle nasıl dedikodu yapacağım? Ya da Tarani'nin ısrarla kullandığı iğrenç parfüm hakkında? Dürüst olmak gerekirse, şaka yaptığımı sanıyorsunuz ama denizati gibi kokuyor."

Parfüm ve dedikodu hakkında gülebilmeyi her şeyden çok isteyerek şömineye doğru döndüm.

Yatak odasına geri dönerken, "Beni Unseelie'de ölmeye gönderdi, Eli," dedim.

"Sen onun suikastçısıydın. Teknik olarak bunun için kaydolmadın mı? Senin bu işin üstesinden gelebileceğini biliyordu," diye cevap verdi pencerenin önünde dururken.

"Suikastçı ya da değil, benim insan olduğumu biliyor," dedim onu bir şahin gibi izlerken.

"Onun nasıl olduğunu bilirsin. Tek yolu buydu. İnan bana, başka bir yol düşünmeye çalıştım. Ama Seelie kuralları farklı ve sen onları anlamıyorsun. Sen inansan da inanmasan da o seni seviyor. Annem aramızda o canavarları alt edebilecek tek kişinin sen olduğunu biliyordu. Senin ne kadar güçlü ve zeki olduğunu biliyor. Tartarus, sence seni neden o şekilde eğitti? En başından beri onu öldürmek için eğitiliyordun."

İlginç.

Ona göre, ben ona borçlu olduğum bir silahtım ve beni insan alemindeyken düşmanlarını yok etmek için kullanıyordu. Sadece en güçlü fae'ler buraya girebilirdi. Kuralları çiğnemen ve düşmanı Unseelie kraliçesi kadar karanlık ve kötü görünmeden onları Seelie'de öldüremezdi. Fae diyarları hakkında pek bir şey bilmiyordum ama Seelie'nin iyi ve sağlıklı olması gerektiğini biliyordum.

Ve bunun doğru olmadığını da biliyordum.

Tabiri caizse "iyi taraf" onlardı. Ama bu Saracen'in düşmanları olmadığı ya da insanların onun tacının peşinde olmadığı anlamına gelmiyordu. Ve eğer insan diyarına gönderilirlse ve bir insan onları ortadan kaldırırsa, kraliçenin elleri kandan kurtulurdu.

Hepsi insanlardan nefret ediyordu, bu yüzden bizi suçlamak kolaydı.

Şakaklarımı ovuşturdum, başımın ağrısını durdurmaya çalıştım. Tanrım, çok acıyordu. Tüm bunlar vücuduma hiç tahmin etmediğim kadar zarar veriyordu.

Anlaşmamızı biliyordum. Bunu ben önermiştim. Annem ve kız kardeşim öldüğünde beni yanına aldığı için Saracen'a çok şey borçluydum ve Seelie'ye gider gitmez ona borcumu ödeyecektim.

Artık Seelie kraliyet ailesinin bir parçasıydım.

Döndüm ve evin ana odasına doğru yürüdüm, en değerli varlığımı almadan önce son bir derin nefes aldım. Beni somutlaştıran şeyi. O şerbet yeşili güveleri arayan bir bilim insanı olarak yaptığım tüm sıkı çalışmaların ödülü.

Mikroskobu fayans zemine fırlattım. Narin parçaların kırıldığını duyduğumda gözlerimin sıkıca kapanmasına engel olamadım.

Biyoloji derslerime kaç kez Eli'yi özlediğim için ağlayarak gitmişim?

Arkamı döndüm ve yarattığım karmaşayı taradım. Güçlü kollar beni mandalina portakalı ve güneş ışığı gibi kokan sert bir göğse doğru çekti.

"Seni çok seviyor, hepimiz seviyoruz. Biz senin aileniz, Cal. Neyi neden yaptığının yarısını anlıyormuş gibi davranmıyorum ama sana söz veriyorum, senin bizimle olmanı hayal edebileceğinden çok daha fazla istiyoruz. Sen benim en iyi arkadaşımsın ve Seelie'ye gelmen için sabırsızlanıyorum. Son birkaç yıldır hayatının bir parçası olmadığım için üzgünüm. Bundan nefret ediyorum ama artık bitti. Yarın sabah ilk iş gideceğiz ve annem her şeyi açıklayacak."

Sıkıca sarıldı ve içimden bir ses uyarı fişekleri atsa da sarılınca rahatladım. Çok sıcak hissettiriyordu, neredeyse fazla sıcak.

"gereken başka bir şey var mı?" diye sordu.

Eli beni kucaklamadan bıraktı. Sağ kanadını açıp kırık cam parçalarını kendine ve benden uzağa doğru süpürmeye başladığında parıldayan altın tüyler ışığı yakaladı.

"Kız kardeşimi almam gerek."

MEVCUT GÜN

Mendax

R Yaşlı ağaca yaslandığımda sert, dokulu kabuklar sırtıma baskı yapıyordu, bedenim gecenin gölgesinde kalamayacak kadar büyüktü ama bunun bir önemi yoktu. Ben geceydim. En karanlık bendim

Bu insan topraklarının görebileceği tek şey.

Bir parça saç gözlerime düşerek görüşümü daha da kararttı. Yine de elimi kaldırıp fırçalamadım; hareket etmedim. Hareket edemezdim. Bunun yerine onu izledim.

Eşyaları seyahat çantasına yerleştirerek hızla hareket etti. Durduğum yerden, insan kulübesinin penceresinden onu izlerken kalbini hissedebiliyordum. Gözüme düşen siyah saçları, geceleyin bir ormanın toprak kokusuyla dolu bir esintiyle yana kaydı.

Gözlerim yaptığı her hareketi, gömleğindeki her kırıksıklığı, parmaklarının her gergin dokunuşunu takip etti. Callie'nin -ya da adı her neyse- yaptığı bir hareketi daha asla kaçırmayacaktım.

Arkamdan bir ses geldi. Dönüp bakmak istedim ama gözlerimi ondan ayıramadım. Zaten bir önemi de yoktu. Bu dünyadaki tek tehdidimi izliyordum.

Çenemden bir patlama sesi geldi ve altın fae onunla aynı odaya girdiğinde dişlerimin sıkılmasının derin, gıcırtılı baskısını hissettim.

Başımı yana çevirip gözlerimi bir süreliğine kapattıktan sonra kulağımı omzuma dayadım ve yüksek bir sesle boynumu kırdım.

Vücudum Seelie'yi aynı odada bulunduğu için öldürme isteğiyle dolup taşıyordu. Bir SunTamer olmasının ne kadar büyük bir şans olduğunu bilmiyordu ve ben de onun aklını çelemiyordum, çünkü eğer bunu yapabilseydim, onu yok ederdim.

Eski tanrılar, daha güçlü güçleri birbirlerine karşı yanılmaz kıldıklarında adil olduklarını düşünüyorlardı.

Zihnine girebilseydim ona yaptırabileceğim her şeyi hayal ettiğimde tenimi bir heyecan ürpertisi kapladı.

Onlar konuşurken dinledim.

Onunla farklı konuşuyordu. Nazıkçe, yumuşakça.

Ona Calypso adını vermişti ve ben de onun zekâsına neredeyse kahkahalarla gülüyordum. Bana yanlış yazılmış bir takma ad vermek zekiceydi. Kullanmamız için ona yeterince güçlü bir şekilde bağlı değildi, ama konuşulduğunda kimsenin buna tepkisinden şüphe duymayacağı kadar yakındı. Yine de Calypso normal bir insan ismine benzemiyordu -belki de ona da yalan söylemişti.

Onun insan olduğunu biliyordum. Kırık kalbini elimde hissetmiştim. Adının ne olduğu umurumda bile değildi.

Hak ettiği tek isim benimkiydi.

Zekiydi, o yüzden sadece benim olduğunu hemen anlayacaktı.

Gözleri, benim izlediğim pencereye takılmadan önce içinde durdukları zayıf ışıklı odayı taradı.

Bir an için gözlerimiz kilitlendi.

Sadece karanlığı görüyordu ama bir an için bakışlarını tutmak nefesimin göğsümde durmasına neden oldu.

O bir tanrıçaydı.

Onun görevine dönmesini izlerken içimde bir öfke kaynadı. Bu öfke, onu yanımda tuttuğum süre boyunca bana ihanet ettiği ve yalan söylediği için değildi. Hayır, onu gördüğüm anda farklı olduğunu, içindeki ateşi örtmeye çalıştığını anlamıştım. Sadece bir pervanenin aleve çekilmesi gibi ona çekileceğimi fark etmemiştim. Beni bıçaklamasına ve öldürmeye çalışmasına bile kızmamıştım... beni öldürebileceğine *inanmasına*. Aksine, bu onu daha çok istememe neden oldu, karanlığını serbest bırakıp zincirleri kırıldığında gerçekten neler yapabileceğini görmek istememe neden oldu.

Ağacı öyle sert kavradım ki, pul pul dökülen soluk tahta buruşarak elimin olduğu yerde bir çukur oluşturdu.

Yaşlı ağaç protesto için gıcırdadı.

Onlar konuşmaya devam ederken Aurelius ona yaklaştı.

Yüzüm sertleşti, şimdi saf bir öfkeyle.

Beni terk etmişti.

Gerçekten istemediği halde beni terk etmişti. Bu, onun kukla iplerini *başka* birinin çektiği anlamına geliyordu ve bu benim için işe yaramayacaktı. Onlar için pek iyi olmayacaktı. Kim olduğunu biliyordum. Sadece listeye eklenecek başka biri olup olmadığını görmem gerekiyordu.

Seelie ve Unseelie kraliçeleri her zaman bir savaşın eşiğindeydi ve korkarım ki bu insan bilmeden hepimizin sonunu getirmişti. Seelie kraliçesiyle ilgili her şeyin farkında olmadığını biliyordum, yoksa şu anda ona katılmak için bir insan olarak bavulunu toplamıyor olurdu.

Onu kurtarabilecek ve onlardan güvenli bir şekilde uzaklaştırabilecek tek şey bağımızdı. Seelie'de onu hayatta tutabilecek tek şey muhtemelen bu iken, buna karşı bu kadar savaşması komikti. Benim diyarımda insan olmanın güvensiz olduğunu düşünüyorsa, büyük bir şok yaşayacaktı.

Birleştığımızda kesinlikle benim güçlerimin bir kısmını almıştı ama ne kadarını ya da nedenini bilmiyordu. Annem ve ben böyle bir şeyin olduğunu hiç duymamıştık. Genellikle bağlanan kişi evlilik töreni tamamlandığında Duman Avcısı'nın güçlerinin bir kısmını alır, ama onun yumuşak teninden süzülen dumanı yeterince izlediğim için durumun böyle olmadığını biliyordum. Bağ sayesinde onun duygularını hissedebiliyorum. Sulandırılmış ve zayıflar ama oradalar. Ben onları kontrol altında tutmadığım zaman o da benimkileri hissediyor, her ne kadar onların kendisine ait olduğunu düşünse de.

Bu eğlenceli olacak.

Sıkı bir sırtış ağzımın bir tarafını kaldırdı.

Altın bok ona sarılmaya çalıştı. Muhtemelen güneş ışığının parıltısından iğrenerek geri çekildi, sonra kömür dumanının tenini okşamasını izlediler.

Dumanımın teninde dans ettiğini hissederek ürperdim. Bu his hoşuna gitmişti. Ona beni hatırlatıyordu.

"Lanet olası yıldızlar," diye .

Aurelius sonunda mutfaktan bir şeyler almak için odadan çıktı. Aurelius'un yokluğunda telaşla başka bir kutuyu karıştırdı, ufak tefek şeyleri çantasına doldurdu, arada bir dönüp dönmediğini kontrol ettikten sonra aceleyle çantaya daha tuhaf şekilli eşyalar yerleştirdi.

Beni terk ettiğinden beri ilk kez o kadar geniş gülümsedim ki göğsümde bir şeylerin çatladığını hissettim.

Küçük cehennem köpeğimle oynamak için sabırsızlanıyordum. anladığında yüzündeki ifadeyi görmek için sabırsızlanıyordum ve *özellikle de* beni terk ettiği için onu cezalandırana kadar sabırsızlanıyordum.

Ona benden asla ama asla kurtulamayacağını söyledim ve bunda ciddiydim. Beni öldürse de öldürmese de ona musallat olmak için geri dönecektim ve tam da bunu yapmayı planlıyordum.

MEVCUT GÜN

Caly

T Seelie'ye açılan kapının diğer tarafına geçtiğimiz anda, sıcak kahverengi tenli ve turuncu uçlu kılıcı ile Seelie'nin rengine uyan güzel bir kadın tarafından karşılandık. omuz hizasındaki buklelerinden.

Mantar halkasından dışarı adım attığımda, portallardan geçmenin baş döndürücü hissine hâlâ alışık olmadığım için neredeyse canlı yeşil çimlerin üzerine savruluyordum.

"İyi misin-"

Eli'nin sözleri, muhafızın büyük kılıcı boynuna doğru bastırmasıyla kesildi.

En yakın arkadaşımın boğazında bir bıçak görünce nabzım hızlandı. "Kimsin sen?" diye sordu.

Onlara doğru bir adım attım, bıçağı Eli'nin boğazından çıkarıp ona doğrultmaya hazırdım.

Eli gözlerini devirdi ve beni başından savmak için avucunu kaldırdı. "Mia, benim kim olduğumu biliyorsun. Seni eğitmene yardım ettim," diye homurdandı Eli.

Kadın gülümsedi. "Kanıt. Acele et, mesaim bitmek üzere," diye bağırdı ona, sanki Seelie prensi değilmiş gibi.

Bana her bakışında bir tehdit barındıran keskin ela gözleri vardı.

İçini çekti ve sağ elinin serçe parmağını ona doğru uzattı.

Kılıcının ucuyla adamın parmağını ona doğru koştum.

"Caly, bu-"

Nefesim ciğerlerime kaçtı ve çimlerin üzerinde yattığımı fark ettim.

Gardiyan bir dizini boğazıma dayamıştı, bir yandan havada küçük bir ışık topu tutuyordu.

"Mia, bırak onu. O benimle ve sadece ben yanıdaysam portala erişim izni var, tamam mı?"

Ayağa kalkmama yardım ederken başını sallayan gardiyana ters ters baktım. "Bu senin korunman için, güven bana," dedi.

Bakışlarım ona döndüğünde gülümsedi.

"Kanımı kontrol etmesi gerekti. Seelie fae kanında altın vardır ama Seelie kraliyet kanı yanardönerdir. Işığa tutulduğunda altının iki farklı tonuna dönüşür."

Temiz ve düzenli bir toprak patikada yolculuğumuza devam ederken Eli bana Mia'nın Seelie geçidinde çalışan bir Lumins muhafızı olduğunu söyledi. Görünüşe göre son zamanlarda korumayı artırmaları gerekmiş, diyara açılan her kapıya muhafızlar yerleştirmişlerdi.

Kadın muhafızları olduğu için içimde minnettarlık yükseldi.

"Bekle, Seelie soylusu olduğumda nasıl seyahat edeceğim? Büyü kanımı falan mı değiştirecek?" Gülerek sordum.

Eli'nin bakışları yere kaydı. "Sanırım bu anneme sorulacak bir soru."

Elim dalgınca boynumda asılı duran silindirik kolyeye gitti, karmaşık tasarımı, kız kardeşimin küllerinin bulunduğu küçük kapsülü çevreleyen beyaz-altın sarmaşıkları ovuşturdu.

Tarlamızın arkasındaki komşumuz onları kurtarmaya çalışan sağlık görevlilerinden biriydi... ya da onlardan geriye kalanları. Kız kardeşimin küllerinden bir kısmını bana getirmişti ve hayatımda hiçbir şey için bu kadar minnettar olmamıştım.

Sağlam kolyeyi boynumdaki yerinden sadece kraliçeden bir emir aldığımda çıkarırdım. Sonra çıkarıldı ve ben dönene kadar küçük kırmızı kadife bir çantada saklandı.

Adrianna'nın dönüştüğüm canavarı görmesine gerek yoktu.

Kolyeyi tekrar tenime bastırdım ve tereyağı sarısı sundress elbisemi düzelttim.

Elbiselerden nefret ederdim.

Bir fae diyarına yaptığım son yolculukta bir zindana hapsolup yıllarca aynı kanlı elbiseyi giydikten sonra, bir daha asla elbise giymeyeceğime yemin etmişim.

Ama burada, her zamanki gibi, bu özel fae ailesini memnun etme ihtiyacı kendi duygularımdan daha ağır basıyordu. Kraliçe Saracen'in geldiğimde benden rol yapmamı beklediğini biliyordum ve bunu yapacaktım.

Beni kız elbiseleri içinde tercih ediyordu ve bunu bana söylemekten .

Onu memnun etmek istiyordum - kötü bir prensi öldürmek, sarı bir elbise giymek... Ne olursa olsun, beni kabul etmesine umutsuzca ihtiyacım vardı.

"Umarım oraya vardığımızda öğle yemeği hazır olur; açlıktan ölüyorum. İnsan yemekleri bizimkilere kıyasla korkunç," diye inledi Eli yürümeye devam ederken.

"Dün gece buzdolabımın yarısının korkunç olduğunu düşünmemiş gibiydin," diye takıldım.

"Sana bir iyilik yapıyordum ve iğrenç buzdolabını temizliyordum," diye cevap verdi kırılmış gibi yaparak.

Gözlerimi devirdim ve o kadar sert güldüm ki, alışılmadık ses beni ürküttü. Hiç böyle hissetmemişim.

Gözlerim Eli'nin göğsünü saran beyaz elbise gömleğine takıldı. Kolları yanında hareket ederken göğüs kasları kumaşı sıkıyordu. Ne zaman bu kadar... erkeksi olmuştu?

"Eminim annem Şefe senin için fıstıklı dondurma yaptırmıştır," diye cıvıladı Eli.

Çabucak kendimi toparladım ve toprak patikada ilerlerken gülümsedim.

Yedi yaşımıdayken, sekizinci doğum günümünden kısa bir süre önce, *çok* mutlu bir ailenin fıstıklı dondurma kaselerine daldığı bir dondurma reklamı izlemiştim. Gülümsüyor ve kahkaha atıyorlardı, her biri o güne kadar gördüğüm en derin sevgiyle doluydu. Baba gülüyor ve çocuklarla dalga geçiyordu.

Artık vanilyalı bir kız olmadığımı hemen anladım.

Hayır, antep fıstığı benim yeni aromamdı.

Bir fıstığın *tadına* bile bakmamış olmam önemli değildi. Onlardaki sevgiyi ve yakınlığı istiyordum. O reklamda sahip oldukları her şeyi arzuluyordum, dondurmayı bile.

O hafta, gün, saat ve günlerin aynı olduğu haftaydı.
sonsuz dek kazınacak bir *dakika*.

Aklımda.

O hafta annem ve kız kardeşim trafik kazasında ölmüştü.

Aynı hafta Saracen benimle kaldı ve bana göz kulak olması için Bayan Claire'i getirdi.

Ne kadar hissiz olduğumu çok net hatırlıyorum. O hafta benim için pek çok şey değişti.

Saracen ve Bayan Claire'i istemiyordum.

Annemi ve Adrianna'yı geri istedim. O araba kazasında ben de olmalıydım. Sanki onlarla gitmeme izin verilmemesi benim cezammış gibi hissediyordum.

Bu bir cezaydı ve çok acı verici bir cezaydı.

Bugüne kadar, o arabada ailemle birlikte ölmüş olmayı dilemekten başka bir şey dilemedim.

Ama hayır. Bu yüzden burada geçirdiğim zamanı en iyi şekilde değerlendirmek bana kalmıştı.

Seelie kraliçesini küçük haliyle bulduktan ve onu kara kuştan koruduktan sonra birkaç şey oldu. İnsan diyarında büyülerini çok fazla harcayan fae'lerin kendi diyarlarına dönene kadar küçüldüklerini öğrenmiştim. Kara kuşun aslında farklı bir formdaki Unseelie Kraliçesi Tenebris olduğunu öğrenmiştim. Ve altın kraliçeyi sık sık görmüştüm, çünkü işleriyle ilgilenirken oğlunu sık sık ziyaret eder ve bırakırdı, beni de onunla oynamam için bırakırdı.

Kraliçe Saracen onların ölüm haberini ileten kişiydi.

Kapıma geldiğinde pembe dudaklarından kelimeleri çıkarmak için nasıl çabaladığını hatırladım.

O ve Eli, güvende olduğumdan ve tanımadığım bir koruyucu aileye gönderilmeyeceğimden emin olmak için haftalarca benimle kaldılar.

Annemin bildiğim kadarıyla hiç arkadaşı yoktu ve benim dışımda ailemden kalmamıştı. Büyükannem ve büyükbabam uzun zaman önce vefat etmişti ve babam da hayatımızın bir parçası değildi. Kimsem yoktu. Annem hayatımızdaki insanlar konusunda her zaman biraz endişeli ve paranoyaktı.

Kısa bir süre sonra Eli bana küllerini içinde saklamam için küçük, sarmal bir kolye hediye etti. Kolyeyi Seelie'den gizlice getirtmiş ve hatta oydurmuştu. Külleri tutan narin beyaz-altın sarmaşıkların arasında, küçük bir menteşenin üzerinde parıldayan minik oval bir sitrin vardı ve menteşeyi açtığınızda şişenin üzerine kazınmış bir yazı ortaya çıkıyordu:

FEUHN-KAI-GREEYTH

Eli bana bunun eski bir Fae dili olduğunu ve "ebedi aşk ve dostluk" anlamına geldiğini söyledi. Artık birbirimize her zaman söylediğimiz bir şey. Gerçekten eski bir dil olmalı çünkü Bayan Claire gibi diğer fae'lerin bile bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Bu benim daha da hoşuma gitti; aramızda özel bir şey daha vardı.

Saracen nazik ve şefkatli olmaya çalıştı. Ama o, insanların girmesinin yasak olduğu bir fae diyarının kraliçesiydi. Sonunda o ve Eli krallıklarını yönetmek için geri dönmek zorunda kaldılar (Eli değil, o benim yaşıma yakındı, fae standartlarına göre bir bebektir, gerçi fae'lerin yaşlanması benim için inanılmaz derecede anlaşılmazdı). Onun yerine, insanlar alemine yaptığı çok dağınık ziyaretler arasında benim bakımımı üstlenmesi için Bayan Claire adında bir bakıcı bırakmıştı.

O hafta, küçük evimin mütevazı boyutlardaki dondurucusu, akla gelebilecek her çeşit dondurmadan oluşan kutularla dolmuştu; küçük dondurucu, bir pint daha eklenirse kapanmamakla tehdit ediyordu. Görünüşe göre küçük kasabamızda kaza haberi yayılmıştı ve herkes yeni yetim kalmış bir çocuğun tam da ihtiyacı olan şeyin dondurma olduğunu düşünmüştü.

Dondurma içinde boğulmak istemedim, sadece birini boğmak istedim.

O zamanlar öfkemi kontrol etmekte gerçekten zorlanıyordum.

Bir gün, özellikle zor bir öğleden sonra, dondurucuyu açtım ve birçok pintinin arasında antep fıstığı olduğunu gördüm. O noktada, bir tutam bile olsa rahatlamama yardımcı olabilecek her şeyi denemeye hazırdım.

Kafamda reklam filminin görüntüleri oynuyordu ve bunun bana aynı, aranan deneyimi yaşatacağını biliyordum.

O gün her şeyin ne kadar zor anladığım ilk gündü.

Bundan kısa bir süre sonra, Saracen'in muhteşem kral kelebeği kanatlarının evimin arkasındaki bahçede onun arkasında belirmediği bir günü hatırlıyorum. Eli pancar gibi kıpkırmızı kesilmişti ve o da ona saray görevlerini aksattığı için bağırıyordu. Bunun yerine, beni ziyaret etmek ve büyük çayırda şahinlerle yarıştığımız gelincik tarlalarında koşmak için gizlice gelmişti.

Eli'nin yapmayı en sevdiği şeydi.

O zamanlar periler hakkında sadece birkaç şey biliyordum: Kanatları olan periler genellikle bir tür kraliyet soyundan geliyorlardı ve genellikle onları sadece çok güçlü bir şey hissettiklerinde serbest bırakıyorlardı.

sistemlerini ele geçirir. Tamamen kontrolleri dışındadır ve genellikle kötü ve tehlikeli bir şeylerin olmak üzere olduğunun kesin bir işaretidir.

En azından benim tecrübelerime göre.

Kraliçe Saracen, Eli'nin dikkatini dağıttığım için bana o kadar kızmıştı ki, portallara büyümlü bir engel koymakla tehdit etmiş ve Eli'nin beni görmek için yeniden insan alemine girmesini engellemişti. Tabii ki yapmadı.

En azından o zaman değil.

Birkaç hafta sonra geri döndü ama o öğleden sonra Eli ile öyle aceleyle gitmişti ki günlerce üzölmüşüm. Ona zarar verecek miydi? Geri gelecekler miydi? Bayan Claire'i alıp götürecekt kadar kızacak mıydı? Tamamen yalnız kalacaktım.

Sistem ve diğer herkes için ben yoktum. Devletin ve diğer herkesin benimle gerçekten kimin ilgilendiğini sorgulamasını engellemenin tek yolu buydu. Kraliçe Saracen var olduğuma dair tüm kanıtları silmişti.

O kadar iyi çalışıyordu ki kimse gelip beni götürmeye ya da görmeye çalışmadı.

O gün ayrıldıklarında kendimden geçmişim, altın şatoya gidip ona bunun Eli'nin değil benim hatam olduğunu söyleyebilmeyi her şeyden çok istiyordum.

Ama yapamadım.

Onlarla birlikte olmayı ne kadar çok istesem de yapamıyordum.

İnsanların fae diyarlarına girmesi yasaktı - kraliyet ailesine suikast düzenlemeye çalışan insanlarla ilgili sorunlar yaşıyorlardı. Bu yüzden Seelie diyarına gidebilmek yerine, endişelerimi fıstıklı dondurmada boğdum ve reklamdaki insanların hissettiği her şeyi bana vermesi için ona ihtiyaç duydum.

Ondan nefret ettim.

Keskin, hatalı tatlılık tat alma tomurcuklarıma dokunduğu anda ondan *nefret ettim*. Harika bir şey gibi görünen korkunç, sahte bir lezzetti. Antep fıstığı iğrençti ama yine de kendimi hayal kırıklığı dolu küvetin tamamını yemeye zorladım. Her bir ısırık bana sahip olamadığım, hissedemediğim bir şeyi hatırlatıyordu. Bu bana plana bağlılığımın ne kadar güçlü olması gerektiğini hatırlattı. Bocalamamamın ne kadar önemli olduğunu.

O andan itibaren yediğim tek dondurma fıstıklı dondurma oldu ve o kötü tat dilime her dokunduğunda sonunda ailemin yanında olabilmek için güçlü olmam gerektiğini hatırladım. Sadece

o zaman reklamdakilerin sevgi dolu duygularını deneyimleyebilirdim.

Tüm hayatımı ulaşmaya çalışarak geçirdiğim altın şatoya bakarken hissettiğim de buydu.

Tarlanın tuğla patikasında durdum ve iğrenç altın anıta baktım. Güneş, parıldayan altın kulelere vuruyor ve doğrudan gözlerime vurarak beni kör ediyordu.

Karnıma yerleşen hayal kırıklığı hissine engel olamıyordum.

Bunu yapabilirdim. Onlar için yapmalıydım. Ama çok büyüktü, çok parlaktı.

Çok mutlu.

İçimi bir mutluluk duygusunun kaplayacağını ya da hemen bir başarı hissine düşünmüştüm.

Kraliyet ormanındaki geçitten Seelie şatosunun ön girişine kadar olan kısa yürüyüşte, güneş tenimi yakmaya odaklanmış gibiydi ve tenime sadece yavru suaygırlarında gördüğüm nahoş pembe bir renk vermişti. Bunun insanlar âleminde alışık olduğum güneş olmadığı aşikârdı.

"İçeri girdiğimizde hükümdar cadıdan cildini güneşten koruması için büyü yapmasını isteyeceğim," dedi Eli neon-pembe kollarına bakarken sempatik bir ifadeyle.

Başka ne söyleyeceğimi bilemediğim için salladım.

Unseelie diyarında, ağırlıklı olarak zindanda ve Unseelie kalesinin içinde uzun bir süre geçirdikten sonra, gözlerim ve tenim karanlığa daha da alışmıştı.

Görünüşe göre benim erkek zevkim gibi.

"İyi misin?" İkimiz de dev şatonun girişine bakarken Eli elimi tutarak sordu.

Sinirden midem çalkalandı, gösteri zamanıydı.

Eli'nin sıcak elini sıkarken gözlerim acıdı. Benimkinden de hafif dumanlar yükseldi ve bu sefer ikimiz de görmezden gelmek için başka tarafa baktık.

"Evet," dedim kendimi toparlayarak. "Sadece gerginim, sanırım ve yorgunum."

Yorgunluk işin yarısı bile değildi. Unseelie prensi Mendax'a yaklaşmak için yorulmadan savaşmaktan, kendimi ondan uzak tutmak için savaşmaya geçmiştim.

Bana anlattıkları gibi biri değildi.

Ayak bileklerime kadar hissederek iç çektim. Mendax ve onun orospu anasının beni katılmaya zorladığı sınavlarda hayatım için savaşmıştım. Titredim, kılıcın ağırlığını hâlâ elimde hissedebiliyordum.

Ahh!

Nefes nefese kaldım ve Aurielis'in elini bırakıp göğsümü tuttum. Duygusal ve fiziksel olarak acı veriyordu.

Asla unutamayacağım bir şekilde yaktı.

Zamanım tükeniyordu.

"Her şey yoluna girecek. Annem seni gördüğüne çok sevinecek," dedi Eli.

Her zamanki pürüzsüz sesindeki huzursuz çatlakları fark ettim. Sıcak ter damlacıkları vücudumun her santimetrekaresinden aşağı damlıyordu. Göz kapaklarımı sıkıca kapattım ve onları yeniden açmaya zorlamadan önce bir an hareketsiz kaldım. Bir kez daha devasa, parıldayan kaleye odaklandım.

Uzun kır çiçekleri yumuşak bir esintiyle hışırdayarak bacağımı gıdıkladı. Saplarından bir avuç tuttum ve yığını koparıp yere attım.

"Belki de kraliçeyi görmeden önce dinlenmelisin," dedi Eli ayaklarımın dibindeki buruşuk çiçek yığınının bakarken nazikçe.

"Hayır," dedim kararlılıkla. "Acının dinmesini istiyorum, kalbimin bir an önce yeniden bütün olmasını istiyorum."

Belki kalbim yeniden bütün olsaydı, onu dolduran bu korkunç acıyı dindirebilirdi.

"Caly?" Eli elini belime koyarak sordu. "Ne var, Aurelius?" Elini kullandığım için anında pişmanlık duyarak tersledim.

Geriye doğru çekilir çekilmez tam adını söyledi.

Gözlerimiz kilitlendiğinde içimi bir rahatlama kapladı. Anladığımı biliyordum.

Dokunuşlarının artık daha uzun sürdüğünü fark etmiştim. Bazen beni izlerken gözlerinin nasıl karardığını.

Böyle bir şey olamaz.

Mendax'la hiçbir ilgisi yoktu.

Eli'yi Mendax'la birlikte duruşmada kısa bir süre görmem dışında, onu şahsen görmeyeli yıllar olmuştu. Ve şimdi, rahatlattıcı en iyi arkadaş dokunuşları daha derin, daha kırılabilir hissettiren bir şey barındırıyordu.

Aurelius benim gözümde her zaman, ne kadar zor olursa olsun, her zaman mükemmel olanı yapan ve söyleyen altın çocuktü.

Kırık parçalarım çok sert hissettirdiğinde her zaman üzerime bir yara bandı koyardı. O benim kahramanımdı.

Peki neden kötü adamı düşünmeden edemiyorum?

Eğer Mendax kötü adam olsaydı, o zaman *onu* sırtından bıçaklayan ben ne olurum? Bazı hikayelerde, kötü adamı öldüren kişi anında kahraman olur.

Kahraman olmadığımı biliyordum. Bu da Eli'nın benden uzak durması için bir başka nedendi. Yakında benden nefret edecekti.

Şu anda bulunduğum yerde durabilmek için hayatımın her alanını feda etmiştim.

Peki neden korkuyordum?

Hava çok güzeldi. Esintide tuzlu bir deniz kokusu vardı. Belki de su yakınlardaydı? Yüzlerce canlı kral kelebeği etrafta uçuşuyordu. Birkaçı insan aleminden beri bizimle birlikteydi ve şimdi sallanan çiçeklerin üzerinde dans ediyorlardı. Kuşlar mutlu bir şekilde cıvıldıyor, parlak mavi gökyüzünde neşeye süzülüyorlardı. Deniz mavisi ibikli kabarık bir mavi kuş, yakındaki bir meşe dalına konup neşeli bir ifadeyle bizi izlemeden önce yüzümün önünde kanat çırpı ve yemin ederim, sanırım bir sincap bana gülümsedi.

İri gözlerim Eli'ye bakmak için döndü.

"Ne?" dedi omuz silkerek. "Artık Seelie'desin."

Gözlerime saldıran renk cümbüşü içindeki çiçeklere geri döndüm. Beni yanlış anlamayın. Çok güzeldi ama sanki başka birinin güzelliği gibiydi.

Başımı salladım, duygularını incitmeyecek ne söyleyeceğimden emin değildim, neden beni yanlış şekilde kızdırdığından emin değildim.

Ne, çok mu mutlu? Herkes mutlu olmak ister.

İstedğim buydu. Çok sert, çok bıkkın davranıyordum.

Ensemdeki tüyler sanki izleniyormuşum gibi ürperdi ve bana öğretilen eğitim beni ele geçirdi ve avuçlarım terlemeye başladı. Ben arkamı dönüp ormanın uzak ucuna doğru bakarken Eli umursamaz görünüyordu. Muhafızlar bizi takip etmiş miydi?

Hiçbir şey yoktu.

Ama bunu hissedebiliyordum -yırtıcı hayvan onları işaretlediğinde hayvanların o panik duygusunu.

Eli düşüncelerimi sezmiş gibi sessizliği bozarak yumuşak bir kıkırdama çıkardı. "Burası karanlık ve canavarlarla dolu Unseelie diyarına benzemez," dedi gülümseyerek. Güneşli prens beni ileriye doğru el sallayarak

Kalenin ana girişiyle aramızdaki son dar patikaya doğru ilerliyorduk.
"Burası iyi taraf, Cally." Kulağımın arkasına bir papatya sıkıştırdı.
Ve , hangi saklamam gerektiğini hatırladım.

MEVCUT GÜN

Mendax

Caly bana kötü biri olduğumu söylemişti.
Kötü adamların ne olduğunu ona zarar vermek isteyen birinden öğrenmiş olmalı çünkü kötü adamların ne olduğu hakkında hiçbir fikri yok.
kötü adam .

Ondan nefret ettiğimde korkunç olduğumu düşünüyordu. Ona olan aşkımın ne kadar korkunç olduğunu öğrenmek üzere.

Cildim beklentiyle kaşınıyor.

Çenemi indiriyorum ve güçlerime uzanıyorum. Bir şimşek çakması gibi, dumanın hayaleti tenimin üzerinde beliriyor ve ben geçitten geçerken kara ruhuma tatlı, mazoşist sözler fısıldıyor.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, girişte bir muhafız var. Düşmüş fae'lerle ilgili her şey gerçekleşirken, elbette kraliyet kapılarında muhafızları olacaktı. Düşmüşler kalemi ele geçirmeye çalışanlarla aynıydı.

Muhafız beni göremezdi - zaten küçük bir Seelie muhafızı da beni durduramazdı. Kaderler bile o kadına ulaşmamı engelleyemezdi ve yoluma çıkan herkes bunu yaptığına çok pişman olacaktı.

Boynumdaki kordonda sallanan dişine uzanıyorum ve pürüzsüz, beyaz kenarını metodik bir şekilde alt dudağıma sürüyorum,

Akılsızca onu daha yakın hissetmek için can atıyor ve Unseelie zindanında bana azı dişini tükürdüğünde gözlerindeki ateşi hatırlıyorum.

Ona ulaştığımda benimle kavga eder miydi? Muhtemelen. Ama fark etmezdi.

O benim kadar derinden aşıktı. Sadece bunu henüz bilmiyor olabilirdi.

Bildiğinden emin olurdum.

Nöbetçinin yanından görünmeden geçtim, boncuk gibi Seelie gözleri bana doğru kayıyordu. Yakınında korkunç bir şey olduğunu hissedebiliyordu, ilkel bedeninizin tehlikede olduğunuzu fark ettiği zamanki his. Yine de fark edebileceği tek şey buydu.

Yaşamasına izin vermek istemiştim. Seelie kalesine gidip eşyalarımı almadan önce görünmeden geçip gitmeyi planlamıştım ama yapamadım.

Seelie kemiklerini sızlatmak için duyduğum ihtiyaçtan dolayı siyah kanım etimin altında karıncalandı.

Gözlerimi kısarak nöbetçinin önünde durdum. Yıldızların terk ettiği bu topraklar aydınlıktı. Gölge formumla çıplak gözle tamamen görünmezdim. Karanlığa ve geceye karışmayı tercih ederdim ama gün ışığında da kendimi kısa süreler için yeterince gizleyebilirdim. Duman Avcılarının en güçlü fae'lerden biri olarak görülmesinin nedenlerinden biri de buydu.

Diğerleri sizi göremediğinde öldürmek inanılmaz derecede kolaydı. Yine de bu muhafızı öldürmek istemedim.

Olay çıkarmak istedim.

O altın piçin insan diyarında evcil hayvanıma ellerini sürmesini izlediğimden beri neredeyse hiçbir şey öldürmemiştim. O anda, başka hiçbir şeye benzemeyen bir ölüm yaşayacağını biliyordum. Aşkına bulaşmasının bedeli bu olacaktı. Aurelius benimle uğraşmaması gerektiğini kesinlikle biliyordu ama bunu ona hatırlatmaktan memnuniyet duyarım.

Sözde kötü adam ile kahraman arasındaki fark buydu. Mesele kimin daha büyük güçlere ya da hilelere sahip olduğu değildi. Kimin ne kadar güçlü hissettiği ile ilgiliydi. En iyi hırsızlar ve katiller bile şaşırtıcı derecede güçlü bir ahlaki pusulaya sahiptir. Bu ölçü onlara açlıktan ölmek üzere olan aileleri için ekmek çalmanın ya da köyden birini soymanın sorun olmadığını ama masum insanlara zarar vermemeleri gerektiğini söyler.

Kimi incittiğim umurumda değildi. Hiç kimseyi incitmek için karşılığında bir şey istemedim ve acı vermek için motivasyona ihtiyacım yoktu. Öfkeyle doluydum.

İstedğim şeyi ve yeri elde etmek için güçlü yönlerimi kullandım. Başarılarım, övgülerim, , unvanlarım veya yoldaşlarım ne olursa olsun

hiç başkalarının hissettiğini gördüğüm gibi hissetmemiştim. Arkadaşlarım, ailem, sevgililerim olmuştu -tabiri caizse- ama bunlardan hiçbir şey hissetmemiştim. Kendimi serbest bıraktığımda ve öldürdüğümde hissettiğim gibi değil. Elbette, yardım edebileceğim insanlar vardı: Alistair, Walter - onu çatıdan Seelie portalına düşürmeden önce.

Walter'la birlikte geçitten geçmeyi ve bana bağlanmadan Seelie'ye inmeyi başarsaydı aşkıma ne olacağını düşünmek boğazımdan bir hırıltı çıkmasına neden oldu.

Önümdeki muhafız dondu kaldı, adımlarını durdurup doğrudan bana baktı. Terli bedeninde minik tüyler diken diken oldu. Ne korkunç bir zırhları vardı.

Ona bir kol mesafesi kadar yaklaşmışım. Altın sarısı yanakları hafifçe sarkmıştı. Dehşetinin nedenini bulmak için gözleri etrafta gezinirken gözlerinde hafif bir titreme vardı. Kalp atışları iki katına çıktı, neredeyse sağır edecekti beni.

Walter'ı bulmak kolay olur. Caly konusunda bana yardım edebilmesi için onunla başlayacaktım. Onu içine bıraktığım geçit doğrudan Seelie kalesinin ötesindeki küçük köyün karşısındaki altın denizlere gidiyordu. Eğer akıllı olsaydı, köyün sınırları içinde bir fareye dönüşürdü ama ikimizin de Seelie'lerden ne kadar nefret ettiğimizi bildiğimden, bahse girerim çoktan bir dövüşle kendini açığa vurmuş ve bir yerlerde bir zindana düşmüştür.

"Evet, oraya kim gidiyor?" diye bağırdı önümdeki Seelie muhafızı.

Dumanlı kanatlarım yumuşak bir açıldı, öldürmeye hevesliydim. Duman dalları vücudunda yavaşça ilerledi ama dokundukları her santimde hız kazandılar. Dumanı saklamak o kadar kolay değildi, karanlığı bu ışıktaki tamamen örtülemeyecek kadar büyüktü. Gözleri benimkileri bulduğunda burun delikleri genişledi ve dumanımın odunsu, kehribar kokusunu fark etti.

Önemli değildi. Tüm Seelie diyarı geldiğimi öğrenmek üzereydi.

MEVCUT GÜN

Caly

"Y Buradasınız!" Kadın beni kenara iterek Eli'ye doğru fırladı ve hepimizi mükemmel bakımlı çimenlerin üzerine gönderecek kadar güçlü bir hamle yaptı.

Şükürler olsun ki Eli vardı öngörülen onun kız kardeşinin hareket et ve

Prenses Tarani'yi selamlarken bana destek oldu.

Fae kollarını Eli'a öyle sıkı sarmıştı ki, onu bıraktığı ana kadar bir kaburgasının yumuşak çatırtısını dinledim. Altın sarısı saçları bir pelerin gibi omuzlarına dökülmüş, pırıl pırıl güneşi yakalıyordu. Kaç yaşında olduğunu hatırlayamıyordum, önemli de değildi. Fae'ler insanlar gibi yaşlanmazdı ve bu bana hiçbir zaman mantıklı gelmemişti zaten. Yirmi yaşına geldiklerinde, görünüşleri onlarca yıl boyunca aynı kalırdı.

Genç görünüyordu, taze yüzlü ve korunaklı on sekiz yaşında bir insan gibi. Tüm fae'ler gibi o da inanılmaz derecede güzeldi. İri kehribar rengi gözleri hafif yuvarlak yüzünün odak noktasıydı. Tatlı gözlerinin kaplamadığını, bulaşıcı gülümsemesi kaplıyordu. Saracen ve Eli ile aynı parlak gülümsemeye sahipti - istemeseniz bile gördüğünüzde gülümsemeden edemeyeceğiniz türden.

"Döndüğüne çok sevindim! Sen gittiğinden beri çok sıkıldım." Gülümsedi. Parıldayan gözleri sanki yanlarında başka birinin olduğunu yeni fark etmiş gibi bana dikildi. "Hakkında çok şey duyduğum insan sensin," dedi gülümsemesini kaybederek. Yüzü sertleşti ve ben

sözlerinden damlayan zehir karşısında tamamen hazırlıksız .

"Uh-I-" Kekeledim.

"Suns, Tarani, başlamadan önce bizi kapıdan içeri alın. Cal, eminim tahmin etmişsindir, bu benim küçük kız kardeşim Tarani," dedi Eli kocaman bir sırıtışla. Kız kardeşinin saçlarını okşamak için uzandı.

Birbirlerine sevgiyle baktılar ve ben göğsümde bir sızı hissetmekten kendimi alamadım.

Gülümsediler ve birbirleriyle şakalaştılar ve muhtemelen hayatım boyunca hiç ikisinin görüldüğü kadar mutlu olmadığımı fark . Bu ikisi şımartılmış ve beklenirken, onları seven bir aile tarafından kuşatılmışken, ben kendi diyarımda sıkışıp kalmıştım, ailem olmadan, böcekleri takip ediyor ve annelerini yanlış şekilde kızdıran fae'leri öldürüyordum.

İnşa ettiğim barajı yıkarak yanaklarımdan süzülen birkaç damla gözyaşını fark ettiklerinde güneşin aydınlattığı çiftin gülümsemeleri düştü.

"Sorun ne Calypso? Tarani bir şey demek istemedi, sadece korumacı," dedi Eli, beni rahatlatmak için yaklaşarak.

Gözyaşlarımı elimin tersiyle sildim ve diğer gözyaşlarını da düşmeyi düşünmeden önce sessizce tehdit ettim. "Sonunda burada olduğuma inanamıyorum," diye yalan söyledim, bunu bir gülümseme ve elimi gevşekçe sallayarak vurguladım.

Eli'nin gözleri bizi içeri sokmadan önce bir süre benimkileri tuttu. Korumaların hepsi etrafımızda dolaştı, içlerinden biri çantamı kaptı.

"Çantamı ben taşıyım, lütfen," diyerek dikkatimi nöbetçiye yönelttim ve deri çantayı altın zırhlı muhafızdan almaya çalıştım.

"Bu onun işinin bir parçası Caly. Bırak . Artık kalede yaşayacağın için insanların sana yardım etmesine alışman gerekecek. Çanta senin için odana götürülecek. Hadi içeri girelim; annemin seni görmek için can attığını biliyorum," dedi prenses, sesi biraz sinirli çıkıyordu. Kolunu Eli'nin koluna doladı, o da benimkine doladı ve bizi eşyalarımın uzağa, ileriye doğru yönlendirdi.

Gözlerime ulaştığından emin olarak genişçe gülümsedim. Onlar devam ederken Eli'nin kolunu hafifçe sıktım, sonra da ustalıkla çözdüm. "Bana sadece bir saniye ver," diye mırıldandım onlara doğru.

Yüzümdeki gülümsemeyle çantamı tutan muhafızın yanına geri döndüm ve altın zırhını taradım. Ya gerçekten güçlüydüler ve çok iyi bir zırha ihtiyaçları yoktu ya da

aptalca ya da ss içindi. Her iki Şekilde de etkisizdi. Birkaç arterin tamamen açıkta olduğunu fark ettim. Miğferleri bile yüzlerini bir saldırı için açık bırakıyordu. Gerçi insan diyarında öldürdüğüm fae'lerde büyü ile pek sık karŐılaŐmamıŐtı, bu yüzden göründüklerinden çok daha tehlikeli olduklarını varsaymak zorundaydım. Muhafızların her birinin yüzünde küçük, ürkütücü bir sırıtıŐ olması da yardımcı olmadı. Buna alıŐmam gerekecekti.

Elinde antam olan güvenlik görevlisi bir an durakladı, muhtemelen neden ona yaklaŐtıėımı anlamaya çalışıyordu.

Gülümseme hâlâ yzmdeydi, eğildim ve küçük beyaz sa tutamlarının göründüğü hafif sivri kulağına fısıldadım, "Bana çantamı vereceksin." Yüzüne bakmak için arkama yaslandım, ona parlak bir gülümseme verdim ve kıkırdadım. Gülümsemesi duraksadı ama ben tekrar kıkırdayınca geri döndü. "Ya Şimdi bana çantamı verirsin ya da onu senden alırım ve inan bana bunu istemezsin." Güldüm ve omzuna dokunmak için uzandım.

İyi bir muhafız gibi Eli'a baktı, o da gözlerini devirip başını salladı, Şüphesiz fısıldadığım her kelimeyi tilki kulaklarıyla duymuŐtu. Elim muhafızın omzunda hafifçe karıncalandı ve çantayı ondan almak için elimi çektim, tam o ve diğer herkes elimden gökyüzüne doğru yükselen dumanları fark ederken.

Ne oluyor lan buna? Bazı testler yapmam ve tam olarak neyin tepki vermesine neden olduğunu bulmam gerekiyordu. Geçit muhafızı bana dokunduğunda patlamamıŐtı ve hatta Eli dokunduğunda birkaç kez hareketsiz kalmıştı. Hiç mantıklı gelmiyordu.

antamın omzuma attım ve gülümsemem hâlâ yerindeyken gruba yeniden katıldım. Test edilecek Şeylerin zihinsel bir kontrol listesini yapmak istedim ama bu tür bir Şeye nereden baŐlayacaėımı bile bilemezdim. YerleŐir yerleŐmez Eli'a bir kütüphane soracaktım.

Kolum bir kez daha Eli'nin koluna dolandı, yürümeye başladım ki o bakışlarımı yakaladı ve başını hafifçe yana eğdi. Gerçekten iyi olduğumdan emin olmak için geleneksel en iyi arkadaş kontrolü. Güzel bal rengi gözlerinden zar zor gizlenen bir endişe sızıyordu. Bu kez gerçek bir gülümsemeyle başımı salladım ve Seelie Şatosuna giden devasa büyüklükteki taş basamakları çıkmaya devam ettik.

Bir an için Seelie Şatosunun dıŐının iğrenç olduğunu düşünmüş olsaydım bile, içi suratıma inen bir yumruk gibiydi.

Mendax ve Kraliçe Tenebris'in oldukça gösterişliydi ama Seelie şatosu onlarınkinin yanında küçük bir malikâne gibi kalıyordu. Dışarıdan bakıldığında tam bir ucube gibi görüldüğü düşünülüyöünde bile aldatıcı derecede büyüktü. İçi iğrenç derecede büyük ve altın gibiydi.

Parlak, pırıl pırıl altın - insan mücevherlerinin derin, koyu altını değil, neon, ışıltılı, pırıl pırıl bir altın, iöerinin her santimini yıkıyor, gözlerimin titremesine ve kısılmasına neden oluyordu. İnanılmaz derecede yüksek tavanlar, mermer zeminler, karmaşık pervazlar ve bir koridor boyunca sonsuza kadar devam ediyormuş gibi görünen oymalı kapıların hepsi altındı.

Vay anasını.

Burada ne işim vardı? Buraya ait değildim.

"Ben annemi bulmaya gidiyorum. Seni gördüğüne çok sevinecek," dedi Tarani, Eli ve beni girişte bırakırken gülümsemesinde sinsi bir sırıtışla.

Boynumu uzattım ve tavanın sadece altın rengi olmadığını, parlak güneş ışınlarının da her çatlak ve yarığa sertçe vurduğunu gördüm.

Şimdiden, karanlığın nazik rahatlığını özledim. Bu gözlerimi acıtıyor ve kendimi savunmasız hissetmeme neden oluyordu. Kavurucu tavanın altında herkes böyle mi hissediyordu? Belki de bunu kasıtlı olarak yapmışlardı.

Eli yüzümü rahatlatmaya çalışmamı izlerken, "Sadece koridorlarda güneş ışığı var," diye ekledi. "Seelie soyluları güneşin evidir ve biz de ışığı kullananlarız. Kraliçe, Prenses Tarani ve ben geriye kalan tek SunTamer'larız," dedi gururla ve tepkimi izledi.

"Langmure bir SunTamer mıydı?" Sözlerimi söylediğim anda pişmanlık duyarak sordum.

"Evet. Kardeşim Mendax onu öldürmeden önce bir SunTamer'dı," diye hırladı ve ayakkabılarına baktı.

"Özür dilerim Eli. açmak istememiştim," diye özür diledim.

Ne oluyor lan? Seelie kalesine yapabileceğim en kötü girişti bu.

"Cal, benden özür dilemeni gerektirecek bir şey yok. Kardeşimin katilini öldürdün. Sana teşekkür etmeliyim."

Ciğerlerimdeki yanma beni yere sermekle tehdit ediyordu.

Ailem için yaptığım şey hakkında ne zaman iyi hissedeceğim?

Hiç doğru hissettirecek mi?

Daha önce birçok kez öldürmüştüm. Bir suikastçı olarak, *çok fazla* öldürmüştüm.

Tek bildiğim buydu.

Birinin canını aldığım onca zaman boyunca, hiçbir zaman Mendax'tan sonra hissettiğim kadar kırık ve boş hissetmemiştim.

Ne kadar .

Mendax'a aşık olmaya başladığımı saklayamazdım. Böyle bir aptal olduğum için yaşadığım her boş anı hak etmiştim. Kalbimin diğer yarısını geri aldığında farklı hissedecektim. Buna mecburdum. Onu düşünmeyi bırakacaktım. Onu özlemeyi bırakacaktım. Hepsi geçmişin bir parçası olacaktı.

Eğer geri dönebilseydim, Mendax'ı sırf onsuz kendimi bu kadar mutsuz hissetmeme neden olduğu için tekrar öldürürdüm.

"Annemi görmeden önce yerleşmek ve temizlenmek istemediğinize emin misiniz? Onu görmeyeli uzun zaman oldu." Eli benimle bir çocuğa yaptığı gibi nazik bir ses tonuyla konuştu.

"Lütfen, Eli." Karşı koydum ama bir gözyaşı daha kendini serbest bıraktı. "Sadece yeniden bütün hissetmeye ihtiyacım var," diye mırıldandım kehribar rengi gözlerine bakarak. En iyi arkadaşımınla tekrar birlikte olmak çok güzeldi. Ondan tekrar ayrı kalma düşüncesi bile acı vericiydi.

Ciddiyetle başını salladı ve şatoya doğru ilerlemeye devam ettik. Hizmetçilerden bize doğru birkaç kuşkulu bakış geldi. Artık buruşmuş olan güneş elbisemden mi (bu hizmetkârlar bile Unseelie şatosundaki hizmetkârlardan çok daha gösterişli, süslü kıyafetler giyiyordu) yoksa sivri olmayan kulaklarım ve sıkıcı, tanrıçaya benzemeyen yüz hatlarımla açıkça insan olmamdan mı kaynaklandığından emin değildim.

"Hemen durun, Prens Aurelius." Arkamızdan sert, kırılmış bir ses geldi.

Eli anında hareket etmeyi ve tam silahımı almak için çantama uzanmaya başlamışken kolumu yakaladı. Kolumu kurtarmadan önce arkadaşımın kaşlarını çattım.

"Güneşin toprağında bunun anlamı nedir? Bu kaleye bir insan getiriyor olamazsınız. Kadimlerin seni öldürmesini mi istiyorsun?"

Eli ellerini teslimiyetle havaya kaldırarak, "Sorun yok Samuel," dedi nazikçe.

Bu kadar sert sözlerden sorumlu olan adamı gözlemlemek için döndüğümde onaylamadığımı zar zor gizledim.

Gözlerim benden daha uzun olmayan, sert, köşeli bir adamla karşılaştı; hafif asimetrik yeşil gözlerinin üzerinde alçalmış, kabarık kahverengi kaşları vardı. Altmış yaşlarında bir insana benziyordu, bu yüzden gerçekte kaç yaşında olduğunu söylemek mümkün değildi. Fae'lerin yaşlanma tarzına göre yüzlerce yaşında olabilirdi. Bir muhafızın pırıl pırıl zırhını ya da Eli'nin Unseelie diyarındaki duruşmada giydiğini gördüğüm beyaz tören kıyafetini görmeyi bekliyordum ama bu iddialı adamın giydiği şey bir insan aşçısının ceketine o kadar benziyordu ki şaşkınlıktan ağzım açık kaldı.

Adam bana doğru dengesiz bir adım atarak, "Sakın cüret etme, *Samuel* bana, Aurelius!" diye bağırdı.

Eli beni engellemek için hemen araya girdi ama benden çok yaşlı adamı koruyor gibi görüldüğünü fark ettim. "Bu o, Samuel- bu Calypso." Eli huysuz herifin omuzlarını tuttu.

Biraz geri çekildim, kahverengi babetlerim cilalı zeminde biraz kaydı. Eli'nin cevap verme biçiminde bir tuhaflık vardı, sanki bir aşçıyla değil de yakın bir aile üyesiyle konuşuyormuş gibiydi.

Adam anında sustu ve bir süre daha birbirlerine bakmaya devam ettiler.

"Olacağım," diye mırıldandı adam.

Birbirlerine o kadar uzun süre sırtttılar ki, ilgimi kaybettim ve kalenin düzenine göre tam olarak nerede olduğumu haritalandırmaya çalışma fırsatını değerlendirdim.

Bir anda sıcak bir güç göğsüme bastırdı ve kürek kemiklerimi sıkıca kavradı. Sinirlerim beni alt etti ve bedensel refleksimin kırılmasına neden oldu. Tıpkı elinizin sıcak bir sobadan kaçması gibi, hızla hareket ettim - o kadar hızlıydım ki kendimi bile şaşırttım.

Bir saniye içinde kuvveti bırakmıştım yaşlı şef olduğunu fark etmişim- ve ayakkabım soluk borusuna sıkıca bastırılmış halde onun üzerinde duruyordum.

"Ah güneşlerim! Calypso!" Eli beni Samuel'in boynundan itmek için hızla hareket ederek bağırdı.

"Calypso! Bırak onu! Sana sarılmaya çalışan birine böyle mi yaparsın?" Sesinde bir endişe vardı ama gözleri bir parça eğlenceyle dans . "Samuel benim sevgili dostum, benim için bir baba gibidir Cal. Bırak onu. Senin hakkında *her şeyi* biliyor," diye haykırdı geniş, çocuksu bir sırıtışla.

Yanaklarım kıpkırmızı kesildi. "Asla bir suikastçıya gizlice yaklaşma," diye şarkı söyledim endişeyle.

Eli bana sert bir bakış attı.

"Çok özür dilerim Samuel," diye kekeledim adamın kalkmasına yardım ederken. "Sanırım düşündüğümünden biraz daha gerginim. Lütfen beni affet. Eli bana senin hakkında çok şey anlattı."

Şefe güçsüzce sarıldım.

Her şeyi mahvetmeden önce kendimi toparlamam gerekiyordu. Boğazımı temizledim, daha ikna edici bir özür dilemeye ve insanları fae dünyasında daha fazla utandırdığım için kendimi azarlamaya hazırlanırken, önümüzdeki koridordan güzel bir ses geldi.

"Sen de bu sabah fazla pişmiş yulafım konusunda sert davrandığımı sanıyordun."

Sanki bu ses yüz ifademini iplerini elinde tutuyormuş gibi, ağzım geniş bir gülümsemeyle yukarı kalktı.

Aydınlık koridorda durmuş beni izleyen, pürüzsüz, bronz yüzü kahkaha ve neşeyle dolup taşan bir zarafet ve güzellik abidesiydi.

Yemin ederim, kraliçeyi aydınlatmak için parlak şatonun içinde daha da fazla güneş ışını belirdi. Göz kamaştırıcı keten elbisesi , elbisenin kuyruğu arkasında küçük bir havuz oluşturunuyordu. Elimdeki V şeklindeki yara izini yoklarken derin bir nefes aldım.

"Kraliçe," dedim. Şu anda konuşmak zordu. Söylememem gereken bir şey söylemek istemiyordum.

Burada olduğuma inanamıyordum. Nihayet.

Şef Samuel dikkatimin dağılmasını benden uzaklaşmak için bir fırsat olarak değerlendirmişti ama asla ayağa kalkmadı. Onun yerine diz çöktü, eğildi.

Boğazından zoraki öksürüğe benzer bir ses çıktı ve Eli'nin arkadaşını incittiğim için kendimi biraz kötü hissettim.

Neredeyse bitmişti. Buradaydım. Eli'ye baktım, o da arkadaşıyla aynı tuhaf sesi çıkarıyor ve derin bir selam veriyordu.

Samuel'in yan gözü bakışlarımı yakaladı ve başını kısa hareketlerle sallayarak selam vermemi işaret etti.

Eğilmeyen tek kişinin ben olduğumu fark edince hemen tökezledim ve filmlerde gördüğüm gibi beceriksizce reverans yaptım. Kendimi çok aptal hissettim.

İnsanların dünyasında, Kraliçe Saracen'in önünde eğilmem hiç söylenmemişti. Aurelius da annesinin önünde eğilmemişti. Birkaç hizmetçi ve muhafızın kraliçeye bakmak için etraftaki düzinelerce odadan koridora çıktığını fark ettim. Hızlı bir bakış

birkaçının hiç bitmeyen yüksekliklere tırmanıyor gibi görünen karmaşık altın korkulukların üzerinden eğildiğini gösterdi.

"Calypso. Benim Unseelie yok edicim, en sevdiğim çocuğum!" Eli'ye göz kırptı. "Gel Aurelius, Caly'yi salona getir. Seninle konuşmak istediğim çok şey var. Sana o son mektubu gönderdiğimden beri bir an bile uyumadım. Tarani'ye çay içmek için bize katılmasını söyle."

Prencesi tekrar görmeye hazırlanarak nefes verdim. Eli'nin ona bu kadar düşkün olması çok dokunaklıydı.

Onu öldürmek zorunda kalmam çok yazık oldu.

GEÇMİŞ

Kraliçe Saracen

(Çok mutluydular.

Tarani ve Aurelius küçük kümenin peşinden zarıfçe koştı kelebeklerin. Langmure çeşmenin yanında oturmuş, hemşiresinin bu hafta ona hediye ettiğı insan masalını okuyordu. Kütüphanenin yukarıdaki yüksek penceresinden, güneşin aydınlattığı bahçede dans edip gülüşmelerini izledim.

Kendilerini kovalayanın aslında kelebekler ve safkan Seelie bedenleri olduğunu bilemeyecek kadar küçüklerdi. Evlilik düzenlemeleri sayesinde, bu çocuklar Seelie'lerin en safı olacak şekilde yetiştirilmişti.

Olacakları bildiğim için vücudumda bir ağırlık oluştu. Aurelius sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi gelincik toplamaya başladı; mutlu, neşeli Seelie perilerinin mükemmel bir örneğı.

Asla işe yaramayacaktı. Thanos ve benim yarattığımız dünya için gerekli olan lider asla o olmayacaktı. Sanırım çok az gerçek Seelie olabilirdi.

Langmure işe yarayabilirdi ama burada uzun süre kalmayacaktı. Çocuk, kötü giden bir anlaşmada Khaos tarafından lanetlenmişti ve Nether'in kralı onu almaya karar verdiği anda Tartarus'un çukurlarına borçluydu. O bunu bilmiyordu bile.

Güneşin konumunu not ettim.

Her olabilir.

Deri ciltli kitabı yanıma aldım ve aşağıda oynayan neşeli çocuklara son bir kez baktım. Bu gece Aurelius ve Tarani'yi insan diyarına götürecek ve orada kalmalarını sağlayacaktım.

Ben olsam onları bırakırdım.

Zayıftı ama onları öldürmeyi kendime yediremedim. Onları gerçekten seviyordum, sadece artık işime yaramıyorlardı. Thanes onların yaşamasına izin verdiğimi asla bilemezdi. Unseelie kralı şu anda Mendax ve Tenebris'i öldürüyor olabilirdi.

Bugün erken saatlerde bana "Düşmüş fae "lerinden birkaçının umduğumuzdan çok daha güçlü olduğunu ve Duman Avcılarını öldürmek için onları kullanarak güçlerini test edeceğini söylemişti.

Deri kokulu havayı derin bir nefesle içime çekerken ağır ve yorgun gözlerim kapandı. Tenebris ve Mendax'ın nihayet ölmesiyle dünyanın aydınlandığını neredeyse *hissedebiliyordum*. Eğer Thanes insan zihinlerini bu kadar güçlü olacak şekilde yeniden düzenleyip aşılabilirdiyse -iki Duman Avcısını öldürecek kadar güçlü- o zaman belki de sadece insanlar üzerinde çalışarak çok küçük hedefler belirliyorduk. Pencereden uzaklaşmaya başladığımda son anda durakladım, Tarani'nin kardeşine bakarken yüzünde beliren alışılmadık karanlık ifade tüm dikkatimi çekmişti.

Aurelius ona bağırmaya başlamıştı, sesi çığ ve tizdi. Çıldırarak üzereydi, kendini yere, ayaklarının dibine atıyordu.

İzlerken dudaklarım bir gülümsemeye dönüşmeye başladı.

Tarani, yakınında uçuşan kelebekleri yakalayarak oynadı. Minik parmakları kelebeklerin kanatlarını ustalıkla koparıp yere bırakırken kıkırdadı ve ağabeyi ayaklarının dibinde feryat ederken bir başkasını yakaladı.

Göğsümde gurur kabardı. O farklıydı, bunu şimdi görebiliyordum.

Kalacaktı.

Thanes ve ben, zamanı geldiğinde güçlü ve istikrarlı bir elle hükmetmek için yeterince acı çektiğinden emin olabilirdik. Bizimle birlikte kaleye girmesine izin verilemeyecek kadar güzeldi, Thanes'in dikkatini çekeceği kesindi ama karanlığının düzgün bir şekilde beslendiğinden emin olacaktım.

Bir daha düşündüm de, belki Thanes'in dikkatini çekmek onun için iyi olabilirdi. Onu sertleştirir.

Karar verilmişti. Aurelius insanlar alemine yalnız gidecekti.

Kapıda yumuşak bir tıkırtı duyuldu. Vakit gelmişti.

"Ekselansları?"

Parmaklarım elimdeki kitabın etrafında kenetlendi. Bunun olması gerekiyordu. Sadece eğlenen, basit fikirli bir Seelie olmadığımı kanıtlamam gerekiyordu. Bir tilkiye dönüşemem beni onlardan daha aşağı yapmazdı. Onlara *tam olarak* neler yapabileceğimi gösterecektim.

"Kral Felix gece çayı için hazır olduğunda sizi getirmemi istemiştiniz," diye mırıldandı hizmetçi kadın gözlerini kaçırarak.

"Evet, teşekkür ederim, Evelyn. Majesteleri bu gece hazırlamamı istedi." Kapıyı açık tutan genç hizmetçiye doğru ilerlerken küçük masadan deri keseyi aldım.

Her adımda titreyen dizlerim beni düşürmekle tehdit ediyordu.

Bunu başarabilirdim. Sonunda her şey daha iyi olacaktı.

Kapıdan çıkmadan önce kısa bir süre duraksayıp kıza doğru eğildim ve sanki kendime güveniyormuşum gibi konuştum. "Yeni pozisyonunu nasıl buldun, canım?" Nazikçe sordum. Daha iki hafta önce işe alınmıştı.

"Hanımefendi çok nazik. Bu işi daha minnettar bir aileye bahşedemezsiniz, hanımefendi," diye yumuşak bir sesle cevap boynunda bir kızarıklık belirdi.

"Bu beni memnun etti. Söylesenize, aileniz ikramiye maaşlarınız hakkında ne düşünüyor? Onları aldınız, değil mi? Bu kadar kısa sürede işe başladığın için?"

Bana baktı, şaşkındı, konuşamıyordu.

"Ben de öyle düşünmüştüm. İşte," dedim ve deri keseyi eline tutuşturdum. "Kral Felix'in kişisel koleksiyonundan minnettarlığımızın bir göstergesi. Kraliyet hazinesinden de birkaç jeton ekledim."

"Ah! !" diye bağırdı, yüzü sevinçle dolmuştu.

"Bunu hak ediyorsun." Eğildim ve sesimi alçalttım. "Bunu sana söylememeliydim ama hizmetkârların odasına gidip bu konuda kıyameti koparırsan, senin lehine olması için arzu edebileceğin her şeyi sana takas ederler. Mary en muhteşem gündüz bonelerini yapıyor. Bir tanesinin içinde kesinlikle harika görürsün!" Avucunu hafifçe sıktım.

"? Bana kızmazlar mı?" diye sordu.

"Aman Tanrım, hayır! Böyle bir hediye alacak kadar şanslı değillerdi. Bu heyecanı paylaşmak onları da heyecanlandıracak." Gülümsedim,

Gözlerime ulaştığından emin olmak için.

"Oh, teşekkür ederim! Çok teşekkür ederim! Şimdi gideceğim! Hanımefendilerinin Kral Felix'in çayını hazırlamak için yardımına ihtiyacı olmadığından emin misiniz?"

Şimdi daha da fazla eğildim. "Aramızda kalsın ama kocam son birkaç haftadır çayıyla oynandığına dair endişelerini dile getiriyor. Görünüşe göre çayı her içtiğinde şiddetli bir şekilde hastalanıyor," diye koridorda beliren iki uşağın da duyabileceği kadar yüksek sesle fısıldadım.

"Ama hanımefendi-"

"Eminim önemli bir şey değildir. Gerçi geçen hafta Duneberry'deyken oldukça solgun görüldüğünü duymuştum. Şifacı seyahatinden döner dönmez, lütfen onu hemen yukarı gönderin. Felix'ime bir şey olursa ne yaparım bilmiyorum."

Derin bir reverans yaptı ve ben salonuma doğru ilerlerken hizmetçilerin odasına doğru koşmadan önce başını salladı.

Ne yazık ki, şifacı zamanı geldiğinde çağrılarına cevap , çünkü iki gün önce Altın Deniz'de ölü olarak yüzüyordu.

Köşeyi dönüp salonuma girdim ve zehir poşetini içi boşaltılmış kitaptan çıkardım. Sonra, titreyen parmaklarım masanın üzerinde Felix ve benim küçük memoillüzyon küpümüzün yanında duran küçük yeşil açık çay kutusunu topladı.

Küçük cam kutuya baktım ve minik ışık figürlerimizin mükemmel bir valsle birlikte dans edişini izledim. Opak bedenlerimizin altın ışıltısı zarafetle hareket ediyordu.

Çok mutlu görünüyorduk. Düğün törenimizde ilk kez karşılaşmıştık.

Seelie'nin veliaht prensiyle evleneceğimi bilerek yetiştirilmiştim. Seçebileceği sadece birkaç gelini vardı ve kanatlarım neredeyse bu pozisyonu bana garanti ediyordu. Başka hiçbir gücüm yoktu, ki bu bir safkan için duyulmamış bir şeydi. Hükümdar kanatlarıyla kutsanmamış olsaydım, bu beni lanetleyebilirdi. Hepsi bunun kader olduğuna inanıyordu ama ben sadece bir maskot olduğumu biliyordum.

Kraliyet ailesinin eşini seçmesine izin . Bu saf, kraliyet kanı taşıyan ailelerin karşılaşmasıydı. Erkekler seçerdi. Tamamen bir balo salonunda uygun kadınlarla dans etmeye ve saatler sonra onlarla evlenmeye dayanıyordu. Memoillusion küpünü tuttum, ellerimde katı ağırlığının yerleştiğini hissettim.

Felix'yakışıklı yüzü bana baktı, derin kehribar rengi gözleri camın arkasından ruhuma saplanıyordu.

Bana diğer kraliçelere davrandığı gibi davranmayacağına yemin ettiği andan itibaren onu sevmiştim. Eşit olmamı ve onun yanında hüküm sürmemi istiyordu. Bu bir kral için duyulmamış bir şeydi.

Felix bana tapardı. Beni mutlu eden her şeyi, sadece bir kralın yapabileceği gibi geliştirdi. Bir roman istediğimde, bana bir kütüphane kurdu. Savaş stratejisine ilgi gösterdiğimde, Unseelie Savaşı'nın ilerleyişiyle ilgili brifinglere katılmama izin verdi. Bana her zaman eşit davrandı, bilmek isteyebileceğim her şeyi ve her şeyi gösterdi.

Ama sorun da buydu zaten.

Onunla eşit olmayı ne kadar istemediğimi bana göstermişti. Onun gücünü istedim.

Memoillusion küpünü yere bırakarak zehri aldım, kurutulmuş otları çay poşetine döktüm ve küçük, krem renkli ipleri sıkarak çay fincanına yerleştirdim ve cesaretimi kaybetmeden önce salonumdan aceleyle .

"İşte buradasın, çiçeğim."

Felix'in göğsüne çarptım ve neredeyse kırılan fincanı düşürmeme neden olacaktı. "Felix."

Tanıdık elleri belime sarıldı. "Ah, çay getiren kadın. Şef Samuel bu gece çayımı getirmek istediğinizi söyledi. *Baş* belası olmaktan nefret ediyorum ama geçirdiğim günden sonra korkarım *oldukça* güçlü bir demliğe ihtiyacım var," dedi orta yerimi sıkarak.

Ona sert bir bira verirdim.

Oturup sıkıcı gününden bahsetmesini dinlemek zorunda kalacağımı düşünseydim dozu iki katına çıkarırdım. Zor bir günün ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. O ve Seelie'deki diğer herkes Seelie'nin perdesi dışındaki dehşetten habersizdi.

"Ben de tam bu konuyu açıyordum canım. Çalışma odanıza götürecek misiniz?" Kolunun altında taşıdığı soluk parşömene dikkat ederek sordum.

"Evet, yanan kutuya birkaç şey yerleştirmem gerekiyor." Alnını ovmak için kolunu belimden çekti.

Merdivenlerden yukarı çıktık ve hiç konuşmadan çalışma odasına girdik. İyi aydınlatılmış çalışma odasının köşesindeki sıcak ferforje çaydanlığa doğru ilerledim. Sıcak sudan biraz dökerek elimdeki çay fincanını doldurdum. Siyah çaydanlık, ben bir şey söylemeye fırsat bulamadan yeniden sıcak suyla doldu.

masaya geri koydu. ay poşeti demlendike berrak suya küçük bir mor girdap bıraktı.

Bunu yapamazdım. Bu aptalca ve yanlıştı. Felix iyi bir adamdı, iyi bir kraldı. Bana karşı çok nazıktı.

Ben ne yapıyordum? Ben Seelie'ydim. şeyler yapmazdım.

"Sen ve ben gte eşsiz olacağız. Tüm diyarlara gerçekte neyden yapıldığınızı göstereceksiniz. Bu kadar güçlü bir orduyla kimse bizi durduramaz." Thanes'in hükmedici sözleri kafamda yankılanıyordu; her seferinde ona kırması için bir grup insan teslim ettiğimde bana söylediği bu sözler, her biri bir öncekinden daha uğursuzdu. Yine de bulduklarımla onu etkilemekte gittikçe zorlanıyordum. Sıradan bir insandan daha güçlü birine ihtiyacımız vardı ama sorun şuydu,

Daha güçlü olan herkes onun zihinlerine girmesini kolayca engellemiştir.

Gözlerim kapandı.

Diğer diyarlar üzerinde güç sahibi olmanın tek yolu buydu.

Tahtı kendim için talep etmem ve var olan en güçlü kraliçe olmam gerekiyordu. Bir tilkiye dnşememem ya da sadece seçilmiş bir gelin olmam önemli değildi. Bir kez olsun, tüm g bende olacaktı.

Gözlerimi açtım ve çay poşetini hareket ettirdim. Suyun rengi derinleşti.

Felix şöminenin yanına gitmiş, elini hafifçe sallayarak güneş işığının isli siyah içeriye düşmesine ve alev almasına neden olmuştu.

"İşte ayın, sevgilim. Yakmak için parşmenlerin olduğuna göre hareketli bir gün geçirmiş olmalısın," dedim ve bana anlatma ihtiyacı hissetmemesi için sessiz bir dua gönderdim.

Felix parşömeni şömineye koymaya başladı, sonra durakladı. Yakma işleminin ateşi, tekrar görmek isteyene kadar onunki hariç tüm gözlerden onu mhrleyecekti. En önemli belgelerini buraya koyardı.

Fildişi ay fincanını benden alarak, büyük bir hışımla şömineye bakan koyu yeşil aşk koltuğuna oturdu.

"Tartarus'un yedi seviyesinden tam bir gün geçti. Bu ğleden sonra Zef'in güveni içindeydim." ayından bir yudum almak için durakladı.

Nefesim kesildi. Tadına bakacak mıydı? Ona ihanet ettiğimi anlar mıydı?

Rahat bir i geçirdi.

ağır bir şekilde sarkan altın-beyaz elbiseyi kavradım ve karşılarındaki koltuğa oturdum, sırtım ateşe dönüktü.

Zef hakkında konuşmasını dinlemektense çitlerin büyümesini izlemeyi tercih ederim. Kadim, Yükselişinden önce Felix'le yakındı ve benden her zaman nefret etmişti.

Daha az umursayamazdım. Zef Artemi'ydi ve bu nedenle Moirai'ye yükselebilir ve diğer tanrı torunlarıyla birlikte perdenin üzerinde başkanlık edebilirdi. *Herkesten* daha iyi olduğunu düşünüyordu. Artemi'lerin kendilerini diyalardan silmelerine şaşmamalı.

Zef'ten nefret ederdim.

Tüm şekil değıştirenleri yaratan tanrı olduğu için, benim şekil değıştirememle bir ilgisi olup olmadığını merak etmekten kendimi alamadım.

"Çayın nasıl canım?" İstedğimden biraz daha ısıarak sordum.

"Çok güzel. Eli'yi buraya getirir misin? meyvelerin tadına bakmaya *bayılır*," diye mırıldandı kral.

"Korkarım dinleniyor. Bu gece onu insanlar âlemine ilk yolculuğuna çıkaracağım." Çaydan bir yudum daha almasını izlerken gülümsedim.

"İnsan diyalı mı? Aman Tanrım. Dikkatli olun. Unseelie'lerin artık geçemediğini biliyorum ama Duman Avcılarının geçebildiğini duydum. Zef'in bana anlattığına göre, bugün Unseelie sarayında kıyamet kopmuş. Kendi ailelerini öldürmek gibi iğrenç bir saçmalıkla ne kadar da nahoş bir topluluklar." Başını salladı ve fincanındaki mor çayın titremesine neden oldu.

O yapmıştı. Thanes, Kraliçe Tenebris'i ve o küçük ahmak oğlunu öldürmüştü.

Saf coşku içimi kapladı. Şarkı söyleyebilirdim. Hızlı bir hareketle kocamın yanındaki koltuğa geçtim ve o içerken fincanı daha derine eğdim, bir dirseğimi koltuğun arkasına yaslarım ağzına boşaltım.

"Aman Tanrım," diye kıkırdadı boş fincanı çekip kanepenin yanındaki küçük masanın üzerine koyarken.

Normalde bronz olan teni şimdiden soluk, mumsu bir parlaklık almıştı. Kehribar rengi gözlerinin altındaki ağır kırışıklıklar terden nemlenmişti. Kırmızımsı sarı saç çizgisinde küçük ter tanecikleri vardı.

"Burası sıcak mı?" diye sordu. "Zef için yeterince güvenliyse, sanırım insanlar aleminde de yeterince güvenli olacaktır..." Sesi kesildi. Onun

Kan çanağına dönmüş gözleri şöminede asılı duran parşömene takıldı ve benimkini yakaladı. "Olamaz..."

Beceriksizce alevlere doğru ilerledi ve parşömeni henüz ateşle birlikte göndermediğini fark etti. Tam parşömene uzanırken ağır bir gümbürtüyle yere düştü.

Kral Felix bir an doğrulmakta zorlandı ve telaşla bana baktı. "Sen... parşömeni göndermelisin. Zef bana emanet etti... Onlara göz kulak olmalıyım," dedi zehir etkisini gösterirken ve nefes almakta zorlanırken.

Kanepeye yaslanıp göğsünü tutarken artık gri bir solgunluk vardı.

Bekle, az önce ne dedi?

"Ne demek istiyorsun, Zef onları gözetmen için seni mi görevlendirdi? Kime göz kulak olmak?" Ben sordum.

"Ben... Şifacıyı çağırın. Zehirlendim." Öksürmeye başladığında başı bir tarafa doğru eğildi. "Parşömeni yak, Saracen. Bu bir ölüm kalım meselesi. Daha fazla Artemi var. Zef onları saklıyor... Bekle... çayım," diye fısıldadı, solmakta olan zihni parçaları bir araya getirmeye çalışırken.

Yakışıklı fae kocam gözlerinde o kadar büyük bir acıyla bana baktı ki neredeyse kendimi kötü hissedecektim.

Şömineden parşömeni aldım ve yanına oturdum. "Böylesi daha iyi olacak Felix, sana söz veriyorum," diye fısıldadım kulağına nefes alış verişini yavaşlarken. "Bu diyarın başına neler geleceğini görmek istemezsin. Unseelie King Thanes ile güçlerimizi birleştirdik. Durdurulamaz bir ordu yarattık. Elf ve Hanabi diyarlarını ele geçirmeden önce Seelie, Unseelie ve insan diyarlarına hükmedeceğiz. Yakında tüm diyarlar bana boyun eğecek."

"Nasıl... Çocuklar... Çocukların... güvende olacağına dair bana yemin et, Saracen... bana yemin et!" Gözlerini açık tutmak için mücadele etti.

"Bunu yapamam," diye fısıldadım kaşlarımı çatarak.

Onun ölümünü izlemenin neden zor olacağını düşündüğümünden emin değilim. Zor değildi.

Canlandırıcıydı.

Son nefesini göğsünden alçak, tıkrıtlı bir sesle verdi. Kalın, taba rengi parşömeni çözdüm, kendim de bir ciğer dolusu hava çıkardım.

Birim 1 No. 11 Upper Morn St.

Donegal Town, Pennsylvania

İnsan diyarı

Calypso, Jennifer ve Adrianna

İlginç.

Kanepeye doğru eğildim ve kanepenin arkasındaki küçük ahşap masadan eski demir makası , düşüncelere dalmıştım.

"Endişelenme, sevgilim. Senin gibi iyi bir ruhun Elysian Fields'da Aether'i ziyaret edeceğinden hiç şüphem yok." Dudaklarımı onun nemli, hafif ılık alnına bastırdım. "Yapmak üzere olduğum şeyden sonra öbür dünyada da seninle orada buluşamayacağıma dair bir his var içimde."

Sıkı bir tutuş ve kollarımın toplayabildiği en büyük güçle, bir elimle başının üstündeki saçları ve diğer elimle demir makası kafatasına sokarak tam öpücüğümü yerleştirdiğim yere vurdum.

Makası sonuna kadar için biraz itmeme ve mücadele etmem gerekti, makas tünelden ilerledikçe garip ezilmeler ve patlamalar dikkatimi çekti.

Fae ne kadar safkan olursa, öldürülmesi de o kadar zor olurdu. Safkan ölümsüzlerin çoğu hastalıklara karşı bağışıklı ve zehirlerden ve yüzeysel yaralardan kolayca kurtulurlardı. Felix gibi safkan şekil değiştirenlerin ise ağır ve derin bir kafa travması geçirmesi gerekiyordu.

Kendimi sabitleyerek, makas alnındaki damlayan delikten çıkana kadar çekiştirdim. Makasın ucundan yavaşça damlayan metalik kan damlaları, ofisin büyük pencerelerinden içeri giren sıcak gün batımı ışınlarına karşı parlayarak beni neredeyse büyülüyordu.

Sakince kapıya doğru yürürken, gizli cebi bulana kadar elbisemin kıvrımlarını okşadım ve dokulu parşömeni içine yerleştirdim, gizli derinliklerindeki birkaç tolkien ve mücevherle takas ettim.

Elimi açtığımda yumuşak gümbürtüler duyuldu ve kanlı makas ve tolkienler kapının yanındaki karmaşık halının üzerinde süründü.

Felix'in hayatımdan sonsuza dek çıktığını fark ettiğimde içimi keskin bir pişmanlık dalgası kapladı. Arkama bakmadım. Cesaret edemedim. Olması gereken buydu.

Bu kadar zayıf olduğum için kendimi azarladım. Bunun yapılması gerekiyordu. Thanes ve benim için.

Boğazımı temizleyip kan donduran bir çığlık atmadan önce odadan çıkıp koridora adım attım.

Yeni hizmetçi şimdiye kadar tüm kale personeline "ikramiyesini" göstermiş olmalıydı: Felix'in en çok aranan-

ve hazineler topladı.

Tüm personelin asla ayrılmayacağını bildiği kişiler. Personel için ikramiye yoktu.

Yaşlı personel muhtemelen onu çoktan zapt etmişti.

MEVCUT GÜN

Caly

(Bunlar makas."

"Evet Eli, onların makas olduğunu biliyorum," dedim göz devirerek.

"Neden onları bana öyle tutuyorsun? Bunlar da nereden çıktı?" Gergin bir kahkahayla sordum. Sanki bir şeyler planlıymuş gibi bakıyordu.

Bilmediğim şatonun parlak ışığı elindeki ofis malzemesinin üzerinde parıldarken önümde durdu. Odak noktam omzunun üzerinden hafifçe kayarak koridordan gülümseyen Kraliçe Saracen'i gördüğümde sivri uçları bana dönüktü.

Eli bana doğru uzanırken yüzü aniden acı çekmiş gibi göründü. Sıcak parmakları enseme nazikçe gezindi. Taşıcardı beni ele geçirdi ve kırık kalbimi dakikada en az 120 atıma çıkardı. Sinirle yer değiştirdim, gözlerim makasla onun yakışıklı yüzü arasında gidip geliyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum.

Zaman dondu. Boynumun arkasını sıkıca tutarak baskın bir şekilde içime girdiğinde biraz irkildim. Bir makas açma gıcirtısı. Ne yapıyordu? Neler oluyordu?

"Elbisende hâlâ bir etiket var," diye fısıldadı. Araştıran gözleri yavaşça yüzümde gezindi. "Kıpırdama, sadece konuşuyormuşuz gibi görünüyor," diye fısıldadı göz kırparak, elini yavaşça aşağı doğru hareket ettirerek

Parmak uçları göğüs omurlarımın T1 sinirini okşayınca kadar boynumun arkasını okşadı ve tenimde bir ürperti yarattı. "İşte, iyisin. Kimsenin gördüğünü sanmıyorum," dedi sinsi bir sırıtışla ve yeni elbisemin sert, barkodlu fiyat etiketini bana uzattı.

Eli göz kırptı ve gözleri yüzümde yavaşça gezindi, sonra uzaklaştı ve makası taze çiçeklerle dolu dev bir vazonun yanındaki sehpanın üzerindeki filigranlı fincana geri koydu.

"Şef, mutfağa dön. Caly'ye dolaptaki özel çayı getir lütfen," dedi Samuel'e dönüp yürümeye başlamadan önce.

Eli ve Samuel hemen birbirlerinin bakışlarını yakaladılar. Hiçbir şey konuşulmadı ama bakışlarındaki tuhaflıktan çok şey söylendiğini hissetmekten kendimi alamadım. Samuel Eli'ye bir kez başını salladı.

Yaşlı adam bana doğru bakarak yumuşak bir sesle, "Evet, hemen, Majesteleri," dedi.

"Çayı içemezsin," diye fısıldadı Eli usulca.

"Neden?" Ben de fısıldadım.

"Çünkü bunu yapmanı istemiyorum. Bununla başa çıkamazsın," dedi sert bir şekilde.

Hemen damarlarıma inatçı bir ateş doldu. Peri yemeklerinin insanlar üzerinde farklı etki yaptığını biliyordum ama ben güçlüydüm. Bunu kaldırabilirdim. "Neyle başa çıkıp çıkamayacağımı nereden biliyorsun? İnsan olduğum için mi? Bu çay." Ona kaşlarımı çattım.

"Hayır, Cal, bu-"

"Bir işe yara da bize çay ve söğüş et getir. Ona hizmet ederken zavallı insana aval aval bakabilirsiniz," dedi Saracen, yakınlarda toplanmış olan bir grup hizmetkâra doğru ters ters bakarak.

Yanlarından geçerken beni daha iyi görebilmek için birbirleriyle yarıştıklarına bakılırsa hayvanat bahçesindeki bir hayvan bile olabilirdim. Eli dirseğime dokunarak beni nazikçe kaleye doğru yönlendirirken yüksek sesle, dramatik bir nefes verdi.

Kraliçe az önce oturma odasına girmiş, onları istedikleri gibi fısıldaşıp bana bakmaları için serbest bırakmıştı. Uzun zamandır ilk kez kendimi güçsüz ve utangaç hissediyordum.

Eli daha önce kullandığını hiç duymadığım bir ses tonuyla, "Şimdi git," diye emretti.

Ses tonundan biraz irkilerek başımı çevirip ona baktım.

Kalabalık telaş içinde dağıldı. Eli bana göz kırpmak ve gülümsemek için aşağı baktı, anında eskiden tarlalarda birlikte oynadığım sevimli, eğlenceli çocuğa dönüştü. Odaya ondan önce girmeme izin vermek için bir an kapının eşiğinde durakladı.

Annesi büyük odanın ortasındaki küçük, Viktorya tarzı bir kanepede oturuyordu. Karmaşık pervazlar ve avizeler gözümün iliştiği her noktada görünüyordu. Burnuma gelen bir sızı aniden burnumu çekmeme neden oldu. Keskin ve temiz kokuyordu - burnunuzu yakan türden bir temizlik.

Güm, güm, güm.

Kalbim alışılmadık derecede sert çarpıyordu. Bunun nedeni diğer yarısına yakın olması mıydı?

"Caly, canım, lütfen otur. Şef birazdan çayınızla birlikte burada olacak. Soğumadan hemen içmelisin, eczacının söylediğini özellikle hatırladığım tek şey bu. Otur, otur," diye şakacı bir şekilde azarlayan kraliçe elini sallayarak temiz, narin görünümlü kanepede onun yanındaki yeri işaret etti.

Kıyafetlerimi değiştirmeliydim.

Onun yanında otururken kirden benek benek olmuş güneş elbisemin içinde kendimi iğrenç hissediyordum. Neden kıyafetlerimi temiz tutamıyor gibiydim? Hiç mi? Yeni, taze olanları bile mi? Her nasılsa buraya gelirken güzel elbisemi mahvetmeyi başarmıştım.

Saracen'in güzel başındaki soluk sarı saçların hiçbiri yerinde değildi ve küçük, mütevazı bir sitrin tacı avizenin ışığını yakalayarak tepesinde parılıyordu. Gözleri beni süzerken yakaladığı anda ayaklarıma baktım.

Kendimi toparlamam gerekiyordu.

"Caly'yi yeni aldım anne. Bütün gün seyahat etti ve Unseelie'ye gittiğinden beri neredeyse hiç dinlenemedi-" Eli söze başladı ama Saracen tarafından hemen kesildi.

"O gerçekten öldü mü, Calypso? O iğrenç hastalık lekesi sonunda öldü mü?" diye sordu melek yüzünü benimkine yaklaştırarak.

Sıcak, çok renkli gözleri canlı ve heyecanlı bir şekilde dans ediyordu. Önümüzdeki ateşin yansıması gözbebeklerini doldururken ürkütücü bir şekilde yansıyor ve sorusuna garip bir şekilde uğursuz bir kenar ekliyordu.

Kelimeler boğazımda düğümlendi, soğuk ve sertti, ama isteksizce onları zorla çıkardım. "Unseelie diyarının prensi Mendax öldü," dedim boğazımı tıkayan bir yumruyla mümkün olduğunca emin bir şekilde.

Konuşur konuşmaz, hayalet parmakların tenimi tırmıklaması gibi bir ürperti omurgamdan aşağı süzüldü.

"Ben de duymuştum ama bunu senin ağzından duymak istedim Calypso. Senin gibi yetenekli bir kadın için bile oldukça büyük bir başarı." Saracen kolumu nazikçe sıktı. "Onu öldürme yeteneğine sahip olmasaydın ve ona bağlanmış olsaydın bunun Seelie sarayı için, benim için ne anlama geleceğini biliyorsun." Çenesini sıktı ve normalde sıcak olan yüz hatları soğuk bir ifadeyle sertleşti.

"Bağlanmaya karşı savaştı, Anne. Bu onun iradesine karşıydı. Ben de oradaydım." Eli beni savunmak için sandalyesinden kalktı.

"Evet, elbette. Sana *asla* ihanet etmem, Saracen... ya da Seelie," dedim, oldukça şaşırılmış bir halde. Benden şüphe etmesi ona yabancı ve buruk gelmişti. Diğer vuruşlardan sonra, tamamlanıp tamamlanmadığını sormak dışında beni hiç sorgulamamıştı. "Benden istediğin her şeyi yaptım," dedim kendimi savunmaya geçerek. "İnsanlar âleminde bana verdiğin her hedefi tek bir soru bile sormadan öldürdüm. Mendax da farklı değildi," diye cevap verdim. "Kendimi bildim bileli bugün için yanıp tutuşuyorum. Burada olabileceğim, hepimizin bir arada olabileceği günü. *Siz* benim ailemsiniz. Sizin için her şeyi yaparım, yaptım da!"

Dikkatli ol, diye uyardım kendimi.

Kapının yanında durmuş, Şef'in içinde tek bir çay fincanı olan küçük bir tepsiyi içeri taşımasına izin verirken Eli'ye baktım. "Her ne kadar kalbimi geri almak için sabırsızlansam da, eğer öyle istenseydi, sonsuz bağlılığımın kanıtı olarak hepsini verirdim, Saracen."

"*Kraliçe* Saracen," diye araya girdi Samuel sertçe.

Gözlerim ona kaydı. Yaşlı adam tepsiyi kanepenin bana yakın tarafındaki masaya koyuyordu. Eli ve Saracen için ayrı bir çay getirmiş olan hizmetçiden tepsiyi almak için duraklayarak bana sıkıntılı bir gülümseme verdi ve gitti.

Böyle bir söz daha ederse yakında mutfakta yangın çıkacaktı.

"Çayını iç, canım. Bana Unseelie sarayında geçirdiğin zamanı anlat. O kasvetli yaşlı yarasa Tenebris şimdi ne yapıyor? Tek varisi ölmüşken ne kadar korkunç bir zaman geçirdiğini hayal edebiliyorum. Hem de tam burnunun dibinde." Cam gibi, memnun bir bakış gözlerinin kenarlarını sıkılaştırdı ve dudaklarının kenarlarını çekti.

Vay be. Birbirlerinden nefret ettiklerini biliyordum ama bu, sahip olduğum az bilgiden daha derin bir şeymiş gibi geldi. Unseelie'nin

Saracen'ı korkunç bir şekilde yaraladı.

Ön kollarımdaki tüyler diken diken oldu ve vücudumda bir adrenalın patlaması yaşandı.

Sinirler. Sadece sinirler.

Güm, güm. Kalbim bir timpani gibi çarpıyordu. Neden birden kendimi bu kadar hasta hissettim? Çay fincanımı aldım ve kendimi sakinleştirmek umuduyla bir yudum içtim.

"Çay harika. Teşekkür ederim," diye mırıldandım Eli ile göz göze gelerek.

Tarçın, ama içinde başka ne vardı? Biliyordum ama ne olduğunu çıkaramıyordum. Güçlü ama şaşırtıcı derecede sakinleştirici.

Ancak saniyeler içinde vücudumun her parçası uğuldamaya başladı. Ayaklarım yere vurmaya başladı, ani bulanıklığı gidermeye çalışıyordum.

Hay sikeyim. Bunun nedeni peri çayı olması ve benim insan olmam mıydı? Eli'nın bana bunun insanlara ne yaptığını söylediğini neden hatırlayamıyordum? Saracen hiç şüphesiz tepki vereceğimi düşünmemişti.

Tüm duyularım gergin ve bunalmış hissediyordu. İğrenç derecede parlak altın-beyaz oda, keskin yer cilasası kokusu, hatta Saracen ve Eli'a olan yakınlık bile aniden çok fazlaydı.

"Evet canım, iç bakalım. Aurelius, güneş aşkına, bacayı aç. Duman içeri doluyor. Beceriksiz personel, ! Doğru dürüst ateş bile ."

"Evet, anne," diye mırıldandı Eli, büyük mermer şömineye doğru ilerlerken.

"Çaydan sonra şu kalp meselesini halledeceğiz Caly. Aurelius bana Unseelie prensinin senden çok hoşlandığını söyledi. Seninle bağ kurmasını sağladığına göre, belli ki öyle. Yine de bunu oldukça garip buluyorum. O psikopat fae için bu kesinlikle duyulmamış bir şey." Başını hafifçe yana eğdi. "Bağlananların Duman Avcılarının güçlerini düğün töreninden sonraya kadar alamaması ne kadar utanç verici. Gerçekten de her şeye sahip olabilirdin," diye güldü. "Oldukça güçlü olurdun, canım. Hayal edebiliyor musun? Onu bu kadar güçlü etkileyebileceğini düşünseydim bile, güneş aşkına! Aurelius, ateşin nesi var?" diye bağırdı kraliçe, zarif elini yüzünün önünde sallayıp bir duman bulutunu uzaklaştırırken.

Çay fincanımın pürüzsüz kenarı dudağımın altını sıyrırken kokusuz dumanın nedeni ortaya çıktığında bir içki içmeye hazır

dank etti ve donakaldım.

Kraliçenin ağzı açık kaldı, kocaman gözleri kollarıma kilitlendi. Taş kesilmiş bir halde, Saracen'in çay fincanının yere düşmesini ve porselenin keskin bir sesle milyonlarca parçaya ayrılmasını izledim. Kraliçe ayağa kalktı, titreyen elleriyle ağzını kapattı ve korkmuş gözlerini hareketsiz figürümde gezdirmek için aceleyle benden uzaklaştı.

"Anne, ateş kesinlikle yanıyor-" Eli döndü ve dondu kaldı. "Oh, güneşler."

"Ne oldu?" Arkamdaki boş alanı taradım, arkamda bir tehdit belirmesi için dua ettim - orada olmayacağını bildiğim bir tehdit.

Giysilerimin arasından ve çıplak kollarımdan süzülen hafif duman izleri kalınlaştı. Bu sefer hissetmemiştim bile. Onun güçlerinin bir parçasını tutarken zaten bu kadar rahat mıydım?

Vücudum artık yeterince duman ürettiyordu ki, bir dakika önce oturduğum yerde küçük siyah bir bulut belirdi. Derin bir nefes aldım, beni rahatlatacak o tanıdık dumanlı, erkeksi çam ve kakule kokusunu aradım ama bu sefer hiçbir şey koklamadım. Eyalet parkındaki piknik alanlarında pek çok kez kokladığım gibi, yanan kömürün bir ipucu bile yoktu ve kesinlikle daha önce kokladığım inanılmaz derecede baştan çıkarıcı, dumanlı koku değildi.

Ne kadar garip.

"Bu olamaz! Bu nasıl olabilir?" Saracen oğluna sarılırken ağladı.

Kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki, kulaklarımı doldururken acı veriyordu. Bu şimdi nasıl olabilirdi? Ailemin olduğu yere daha yeni gelmiştim. Henüz bir Seelie asilzadesi bile değildim! Eli ile biraz daha zaman geçirebileceğimi düşünmüştüm ama eğer Saracen damarlarımda düşmanın güçlerini taşıdığım için beni kovmaya kalkarsa -ya da daha kötüsü- o zaman hamlemi daha erken yapmak zorunda kalacaktım. Kalmam gerekiyordu. Şimdi her şeyin ters gitmesine izin veremezdim.

Güm, güm, güm.

"Lütfen, Saracen," dedim, kendimi ayaklarının dibindeki sert mermer zemine fırlatarak. "*Lütfen!* Bu sadece bağdan arta kalan bir şey. Kalbim yeniden bir araya gelir gelmez geçecek. *Lütfen, lütfen*, sana yalvarıyorum. Beni kraliyet ailesi yapacağın konusunda anlaşmıştık!" Eteklerini tutarken ağladım.

"Güçlerinin bir kısmı sana bağlandı... düğün töreni olmamasına ve ölümüne rağmen." Eli'ye baktı, görünüşe göre

Şaşkına dönmüştü. Kocaman gözleri bir an öylece baktı, sonra kendini toparladı ve beni yüzüne bir santim mesafede duracak şekilde çekerek yakınlığıyla beni şaşırttı.

Duman çizgileri vücudunun dış hatlarını izliyordu. Her parçam titriyor, bana gitmemi söylediğini duymayı bekliyordum.

"Ölmüş olmasına rağmen güçlerinin hala *yaşıyor* olması nasıl mümkün olabilir?

Tabii onun güçlerinin bir kısmını kendi güçlerinizle absorbe etmediyseniz."

Gün batımı gözleri kısıldı, benimkilerde en ufak bir sahtelik aradı. Hâlâ akmaya devam eden dalların durması için umutsuzca mücadele ettim. Onun bu kadar yakın olmasından hoşlanmıyordum.

Bir adım geri atmaya ve kendime biraz alan açmaya çalışırken ayağımın topuğu yerde sürüklendi. Tüm bunlar fazlaydı. Bakışlarının ağırlığı beni ezecekmiş gibi hissediyordum. Eli'nin kollarına koşup ağlamamak her saniye daha da zorlaşıyordu.

"Bu alışılmadık bir durum. Onunla ilgili bir şey güçlerin tutmasına neden olmuş olmalı." Eli'nin çenesi büküldü.

O ve annesi sessiz bir konuşma içinde göz göze geldiler.

"Beni yarım bir kalple hayatta tutmak için kullandığın sihir yüzünden olduğuna eminim ya da belki de bana bahsettiğin Seelie hayvan arkadaşlığı bir tepkidir," diye araya girdim, boncuk boncuk ter alınımdan aşağı süzülürken endişeyle Eli'a baktım.

"O zaten biliyor. Tarani de biliyor," Saracen. "Onlara sen mi söyledin?" Dedim, öfkem yükseliyordu.

"Sadece temel bilgiler. Seni daha sonra bilgilendirebilirler." Gözleri benimkileri bir an için fazla uzun tuttu.

Ne kadar bildiklerini bilmem gerekiyordu.

Aurelius'a, "Calypso'nun güçleri onunkileri biraz etkisiz hale getirmiş olabilir," dedi.

Ona ters ters baktım. Benim için her şeyi mahvedecekti.

"Oh, Unseelie'den döndüğüne göre artık kedi çantadan çıktı," diye kıkırdadı. "Zaten kimse insan olduğuna ve canlı döndüğüne inanmazdı."

Ona sadece şekilde senin içinde olmak istediğimi söyle, tatlım.

Küçük aşk koltuğunun üzerine düşüp onu ve kendimi yere devirirken boğazımdan bir çığlık koptu.

Hayır.

Hayır! Hayır!

Ne oluyor lan?

Ne. Ne. Sikeyim

mi?

Zihnimdeki ses, Mendax'ın bağ aracılığıyla benimle konuştuğu denemeler sırasında duyduğum çakıllı sesin aynısıydı.

Tüm vücutum titredi ve ayağa kalkmam imkansız hale geldi.

Hayır.

Artık bağ aracılığıyla konuşamıyordu. O ölmüştü.

Bilinaltım konuşuyordu. şöyle düşünmüştüm.

Aklımda Mendax'ın yüzü ; onu bıakladığımda soğuk mavi gözlerinin köşelerini kırıştıran şaşkınlık ve takdir dolu bakışları.

Yemin ederim şimdi mezarından bana güldüğünü hissedebiliyorum.

Tanrım, çok yoruldum.

"Cal! Ne oldu?" Eli kalkmama yardım etti, sesi endişe ve telaşla doluydu.

Güm. Güm. Güm.

"BEN-BEN-" Başım titriyordu. Titriyordu. Doğru kelimeleri bulamadan aval aval ona baktım. "Bir şey duyduğumu sandım ve bu beni korkuttu. Sadece yorgunum," dedim ve nazik fae'nin bronzlaşmış kolunu sıkmak için uzandım.

"Anne, onun yatması gerek. Ona bak-"

"Saçmalık. Artık her şey ortada olduğuna göre karar vermemiz gereken şeyler var. Tarani, dışarıyı dinlediğini biliyorum. Bu kadar baş belası olmayı bırak ve Calypso'yu bir tura çıkar. Eli ve ben birazdan ikinize katılacağız. Konuşmamız gereken önemli bir konu var."

SONUNDA KENDİMİ SAKİNLEşTİRMİşTİM -en azından etkilenmemiş görünecek kadar

-Eli'nin kız kardeşi isteksizce bana birkaç oda gösterirken, sürekli yan gözle beni süzüyordu. Önünde yürüdüğümde bakışları kafamın arkasını delen bıçak uçları gibiydi.

Bugünden önce prensesle hiç karşılaşmamıştım. Kraliçe Saracen ve Eli beni ziyaret eden tek iki kişiydi. Ama burada olmamdan dolayı üzgün olduğunu anlamak için onu tanımama gerek yoktu.

Diğerlerinin duyamayacağı bir yerde olduğumuz anda, o da bunu doğruladı. "Onu hak etmiyorsun," dedi soğuk bir şekilde.

O haklıydı. Ben .

İkimiz de önümüze bakmaya devam ettik. Patlaması beni şaşırtmamıştı. Ağabeyinin tüm ilgisi de dahil olmak üzere istediği her şeyi elde etmeye alışkındı. Sahip olduğum azıcık parayla bahse girerim ki ona hiç hayır denmemişti. En az onlar kadar şımarık ve şımartılmıştı. İkisi de öyleydi.

Dudağımı sertçe ısırđım, duyum gözlerimi kapatmaya zorlarken ve karnımın derinliklerine zevk karıncalanmaları gönderirken şok içinde neredeyse bir kapıya çarpıyordum.

Mhhmmm....

O ben miydim?

Devam etmeye cesaret edemeden önce göğsüm üç derin, göbek genişleten nefesle doldu.

Tamam o zaman.

Her neyse, Eli Tarani'nin en iyi arkadaşıydı ve onu sonsuza dek tamamen kendine saklamıştı. Benden nefret ettiği için onu zerre kadar suçlamadım. Aslında buna saygı duyuyordum.

"biliyorum," diye karşılık verdim.

Bana baktı, sarı gözlerini nefret dolduruyordu ve Unseelie diyarına geldiğimden beri ilk kez gerçekten tedirgin olmuşum.

Belki de bir fae katili olduğum için benden nefret ediyordu. Annesi için insanlar âleminde yaptığım işleri de bilip bilmediğini merak etmekten kendimi alamıyordum. Ona, gülümsemeler ve cazibeyle fae'leri cezbettigimi ve onları sadece annesi bana söylediği için öldürdüğümü söylediler mi? Çoğu zaman ölümü hak etmek için hangi suçları işlediklerini bile bilmediğimi biliyor muydu? Umurumda olmadığını? Bana bir emir verildi ve ben de onu yerine getirdim. Her seferinde. Ve bundan zevk aldım.

Hepsi buraya gelebilmek ve sonunda tekrar ailemle birlikte olabilmek içindi. Bunun için adam öldürmeyeceğini söyleyen herkes yalancıdır.

Prences onu takip etmem için havladı ve beni bir başka büyük, gösterişli odaya yönlendirdi. Uçuşan beyaz elbisesi arkasından sürükleniyor, bana rüzgârda savrulan çamaşır ipindeki çarşafı hatırlatıyordu. O kadar genç ve canlıydı ki. Benim gibi lekeli ve kırık değil.

Onu takip etmeye devam ederken anılarımı bastırdım. Şu andan itibaren her şey harika olacaktı.

Bu oda farklıydı. İçeri adım attığımız anda havadaki değişimi hissedebiliyordum. Kalıcı bir his. Güçlüydü. Tavanlar, boyanmış Rubenesk figürlerle gözlerimin önünde büyüyor gibiydi. Bir tür savaşta gibi görünüyorlardı ama kimin kimin tarafında olduğu belli değildi. Gözlerim onlara dokunduğunda

karakterler başlarını çevirip, akıldan çıkmayacak kadar yoğun ve boş, siyah gözlerle beni izlediler. Bazıları altın rengi giysiler giymiş, ellerinde ışık avuçlarına şeyler tutarken, diğerleri koyu griler ve kahverengilerle kaplıydı. Savaş sahnesinde birkaç tane hafif sivri kulak dikkatimi çekti... ama sonra bazılarının yuvarlak, insan görünümlü kulakları olduğunu da fark ettim.

Korkunç görünüyorlardı.

Sanırım bir fae ressamından kötü bir insan denemesi. Yüzleri boş ve cılızdı, doğrudan bana bakıyormuş gibi görünen gözleri dışında ruhsuzdu. Bana insandan çok zombileri hatırlatıyorlardı. Özellikle de altın renkli tanrısal figürlerin aksine. Savaşta altın renkli fae'lerle aynı tarafta gibi görünüyorlardı, hatta birkaçı onların ayaklarının dibinde diz çökmüştü.

Tarani beni itti ve duvar resmini incelemem sona erdi. Hala çevresel görüşümde bana baktıklarını görebiliyordum, yüzlerinde ürpertici bir sırıtma vardı.

Fae dünyasına alışmak için gerçekten çok şey yapmam gerekti. İnsan bilimi burada geçerli değildi.

Odanın arka tarafında, kısa bir platform üzerinde iki büyük taht yükseliyordu. Biri diğerinden biraz daha kadınsı görünüyordu, parıldayan altının derinliklerine yerleştirilmiş sitrinle kaplanmıştı. Diğerinde ise ne mücevherler ne de ışıltılı aksesuarlar vardı; bunun yerine, uzun arka direklerinin her ikisine de karmaşık bir şekilde oyulmuş muhteşem bir tilki başıyla süslenmişti. Oda neredeyse tamamen çıplaktı ve büyük, beyaz minderli tahtlar bariz bir odak noktasıydı. Bu odada durmak yanlış ve tuhaf bir şekilde tehlikeli geliyordu. Ağır, boğucu hava bile gitmemi tavsiye ediyordu.

"Burası belli ki kraliyet taht odası," dedi Tarani, sert bir çeneyle sol taraftaki tahta bakarak. Kraliçe ve prenses iyi anlaşıyor muydu? Eli'nin söylediği kadarıyla yakındılar.

"Çok güzel," diye mırıldandım, başka ne söyleyeceğimi bilemeden. Bu odada biraz daha heyecanlı görünüyordu ama yine de burada olmamamız gerektiği hissinden kurtulamıyordum. Belki de başımı belaya sokmayı umuyordu. Bu onun yapabileceği bir şey gibi görünüyordu.

"Tilki kafaları çok etkileyici." İkinci tahta başımı sallayarak gülümsedim. Kral Felix'le hiç tanışmamıştım ama Eli'nin bana anlattığı kadarıyla gerçekten nazik ve sevgi dolu bir babaydı.

"Evet." Tarani'nin yüzü düştü.

"Özür dilerim," dedim geri adım atmaya çalışarak.

"Hayır, haklısın. Bu çok güzel bir taht. Tilki başları babamın değişmiş haline benzeyecek şekilde tasarlandı." Tahta yaklaştı, tahta kafalar karşısında büyülenmişti. "Keşke burada olsaydı. Bunu tamir edebilirdi," dedi el sallayarak.

Tarani bana doğru döndü, gözlerinden yaşlar akıyordu. Bana bir balıkçı kedisini hatırlattı; küçük ve masum görünüyordu ama kemiklerimden et koparmaya hazırdı.

"Ne kadar zamandır-"

Tarani sözümü kesti. "O korkunç kadın onu öldürdüğünden beri." Şok olmuş bir halde ona baktım ama sessiz kaldım.

Başını kaldırıp tavana baktı, bir damla gözyaşı taşıp bronzlaşmış burnunun kenarından aşağı süzüldü.

Kızgın gözlerinin düştüğü yere odaklanmak için boynumu çevirdim. Klasik tarzda boyanmış duvar resminin daha büyük bir kısmı tavanı kaplıyordu. Tavanda karanlığa bürünmüş figürleri çok daha net görebiliyordum. Karanlık alanlar arasında büyük, gölgeli görünümlü figürler vardı. Bu uğursuz gölge canavarlardan belki beş kadarı altın renkli figürlere karşı savaşıyordu. Birkaçı, vücutlarına sanatsal bir şekilde altın sarmaşıklar dolanmış, tanıdık, kabarık, beyaz cüppeler giyyordu - Seelie.

Gözlerim hâlâ puslu gölgelerin büyüüne kapılmıştı.

Korkutucuydular.

Eli ve kraliçe yankılanan odaya girerken ayak seslerinin yumuşak *tık tık tıkları* birbirleriyle hararetli bir şekilde konuşmaya devam ediyordu.

"Kraliçe Tenebris hayatta olduğu bilinen tek Duman Avcısı... şimdilik," dedi kraliçe buz gibi bir sesle. "Büyük olasılıkla bu işle bir ilgisi var. Neden olduğundan emin değilim ama artık bir önemi yok. Olan oldu. Buna göre hareket etmeliyiz."

Eli'nin derin sesinden gelen mırıltılar yaklaştı. "Anne, o bu şekilde Seelie asilzadesi olmak istemiyor. Onu incitmene asla izin vermeyeceğimi biliyorsun ve onu bir daha benden sürgün etmene izin vermeyi reddediyorum." Eli'nin tutturulmuş kanatları ya korkudan ya da öfkeden hafifçe seğirdi.

"Onu sürgün etmek mi?" Saracen tiz bir sesle bağırdı. "Sürgün etmek mi? Sevgilim, nasıl bir armağanla kutsandığınızı nasıl göremezsin? Langmure öldüğüne göre tahtın varisi sensin. Bir SunTamer ve bir Artemi'den daha güçlü bir ikili düşünemiyorum. Sevgili Calypso, birdenbire böylesine ezici güçlerle baş başa kaldı - şu anda onun güçlerinin ne kadar azına sahip olursa olsun, bir

Bu fae'nin gücünün onda biri, yüksek fae'lerin çoğunun toplamından daha fazla. Kalbi geri döndüğünde, Artemi güçleri tamamen geri gelecektir. Bunun Seelie için ne yapacağını biliyor musunuz? Bu tür bir güçle ulaşabileceğimiz derinlikleri?"

Önümüzde durduklarında Eli tedirgin bir şekilde kıpırdandı ve endişeyle bana baktı. "Cal'la evlenmemi istiyorsun... çünkü *onun* güçlerinden bazılarına sahip?" Dudakları kıvrıldı ve küçük hayvansı bir ses çıkararak anında bana yaklaştı.

Birinin beni savunmak için hareket ettiğini görmek çok yabancıydı. Eli'nin hareketleri karşısında göğsüm sıkışmıştı. pratik ve akıllıca olmadığını biliyordum ama bir saniyeliğine çaresiz olan olmanın rahatlığına yaslandım.

Çok uzun zamandır güçlüydüm.

"Onun da kendi güçleri olacak. Siz çocukların tanık olduğundan çok daha büyük güçlere. Artemi'nin soyu, siz onlara tanıklık edecek kadar yaşamadan çok önce tükendi. O kıza ne kadar uzun zamandır aşık olduğunu bir tek Şef Samuel'in bildiğini mi sanıyorsun?" Kraliçe Eli'yi şakacı bir şekilde azarladı ve bana doğru göz kırptı.

Yüzüm kızardı. "Beni ne zaman resmi bir Seelie olarak yetkilendireceksiniz?" Ben araya girdim.

"Calypso biri. O ailemizden biri ve biz ailemizi tehlikede, korumasız bırakmayız." Gözleri Eli ve Tarani arasında dans ederken kraliçenin sesi yumuşadı.

Nefesime odaklandım.

Saten gibi sesi daha da yükseldi. "Duman Avcıları'nın Kader'in yarattığı en tehlikeli ama bir o kadar da güçlü yaratıklar olduğu bir sır değil. Artemi ve eski tanrılar dışında, böylesine bir güç hiç olmadı. Duman Avcısı, Artemi ve Güneş Avcısı yeteneklerine sahip bir diyar, hayır, *bir aile* hayal edebiliyor musunuz?" Durakladı, sıcak gözleri hülyalı bir şekilde genişlemeye başladı. "Yaratabilecekleri soyu hayal edin. Hem Seelie hem de Unseelie tacına ve açıkçası istedikleri her şeye sahip olabilirlerdi. Bundan daha avantajlı bir evlilik olamazdı ve birbirinize aşık olmanız hiç de şaşırtıcı değil. Aurelius seni gördüğü anda ikinizin bir gün birlikte olacağınızı biliyordum." Gülümsemesi o kadar genişti ki, neredeyse gözleri kapanacaktı.

Prences Tarani çığlık attı. "Ciddi olamazsın anne! O tacı alamaz. Eli'nin onu yönetmesine gerek yok! Hiç kimse" -başını bana doğru çevirdi- "ve gerçekten *hiç kimse* onu umursamıyor

benden daha fazla. Ona zarar verecek! Ona nasıl güveneblirsin ki? O bir yalancı ve mesleği bir fae katili!" Küçük prenses annesine hırladı. "Tam güçlerine sahip olduğunda neler yapacağını bir düşünsene!"

Haksız değildi.

Siyah bir duman bulutu bir kez daha kollarımdan aşağı dans etti ve mermer zemine yuvarlandı.

"O bir yalancı ve çok yetenekli bir fae katili çünkü onu ben eğittim. Teknik olarak onu Komutan Von eğitti ama bu anlamsız. Sadakatini göstermek için bize yarım bir organ hediye etti, Tarani. Sen bize ne verdin?" Saracen karşılık verdi. "Ve sevgilim, onun kendi özel becerilerinde ne kadar yetkin olduğunu hatırlaman sana iyi gelebilir."

Tarani bana ters ters baktı.

Hepsinin yüzüne bakarak, "Eli'yle evlenmek istemiyorum," dedim. Neler oluyordu? Sekiz yaşımdan beri planım varken nasıl oluyor da planım her beş dakikada bir boka dönüyordu?

Eli annesiyle alay etti. "Calypso benim en iyi arkadaşım. Benimle evlenmek istemiyor ve Tarani haklı, yönetmek için Caly'ye ihtiyacım yok. Saçma sapan konuşuyorsun. Ayrıca, eğer taht için tek başıma yeterli değilsem, o zaman belki de Tarani tacı almalı. O zaten benden daha yetenekli."

Kraliçe Tarani'ye bakarken kısa bir kahkaha attı. "Kız kardeşin alev alev yanan bir lindwurm'u adaklarla dolu bir ateşe götüremez," diye kıkırdadı.

Tarani'nin nefesi kesildi. "Kimse yapamaz! Alev alev yanan lindwurmlar inatçı ve kontrol edilemezdir!"

Fae dünyasında yanan bir lindwurm da neydi? Düşüncelerimden sıyrıldım. "Evliliğin anlaşmamızın varsayılan bir parçası olduğunu bilmiyordum," dedim.

"Tamam, iyi o zaman. Sanırım hamile kalmanız için evlenmenize gerek yok," diye öneride bulundu kraliçe.

"Ne? Oh, Tanrım, hayır! Şu anda içimde olan şeye üzüleceğini sanmıştım," dedim, çarpan başımı tutarak. "Bunun yerine Aurelius'la benim bir bebek yapmamızı mı istiyorsun?" Hâlâ hastanede beyin hasarı geçiriyor olma ihtimalim var mıydı?

Eli ile Seelie asilzadesi olmak için *asla* evlenmezdim. Dünyadaki onca insan arasında incitmemeyi önemseydiğim tek kişi oydu.

Eli'nin keskin gözleri benimkilere kaydı, açık kahverengi kaşları o kadar yüksekti ki neredeyse saç çizgisine karışıyordu.

Saracen çenesini hafifçe yukarı kaldırarak, "Sanki eski tanrılar biz Seelie'lerin dehşet için bizi ödüllendirmiş gibi," dedi.

Benim ve Eli'nin omuzlarını, oyunu paylaşmak üzere olan bir futbol koçu gibi tutarken gülümseyerek hareket etti ve bu sırada Tarani'yi hafifçe iterek yoldan çekti. Dokunuşu kollarımdan aşağıya ve boynuma doğru gerçekten tuhaf bir heyecan hissi gönderdi.

"Aurelius, Calypso'yla evlenerek onu Seelie kraliyet ailesinden biri olarak sağlamlaştıracaksın. Daha sonra Calypso hala kısmi Duman Katili rütbesini taşıdığı için Unseelie tahtını talep edeceğiz. Aurelius da aynı şekilde Seelie tahtına kral olarak geçecek ve böylece diyarları kontrolümüz altında birleştireceğiz."

Siktir!

Eli ve ben birbirimize iri gözlerle bakarken ikimiz de hafifçe geri çekildik. Aklımın bir köşesinde öfke fokurduyordu ama gerçekte hissettiğim korkunun yanında farklı, hatta yersiz geliyordu.

"Hayır. Kalbim eski haline döndüğünde bir Seelie asilzadesi olarak yetkilendirileceğim. Anlaşmamız böyleydi," diye öfkeyle tersledim.

Herkesin gözleri bana çevrildi, öfkeli ses tonum karşısında şaşkına döndüler. Lanet olsun. Bunu mahvediyordum.

Eli atladı. "Merhaba, Calypso! Seelie'de bizimle olman çok güzel. Bir tur ister misiniz? Belki biraz tuhaf çay? Tanrım, şuna bak, şeytanın güçlerine sahipsin! Seni oğlumla anlaşmalı bir evliliğe zorlamama izin ver!" Eli alaycı bir şekilde söyledi. "O da bir insan anne. Bu korkunç duman olmadan da özel biri ve senin seviyeni yükseltmek için bir araç değil. Onu yaklaşık on yıldır görmedim bile! On sekiz yaşına girdiğinden beri mektuplaşmaktan başka bir şey yapmadık ve sen de girişimi yasakladın."

Eli'nin gelmesinden bu yana geçen birkaç dakika içinde, parmak uçlarımdan çıkan birkaç küçük, yarı saydam dal dışında son dumanım da çökmüştü.

"İkimiz de biliyoruz ki, bir SunTamer olarak her zaman görücü usulü bir evlilik yapacaktın. Bu sana daha uygun olmaz mıydı? En iyi arkadaşın Aurelius'tan daha kötü eşleşmeler düşünebilirim. Özellikle de seninki gibi görünüyorsa." Kraliçe gülerek bana göz kırptı.

"Özür dilerim ve alınmak istemiyorum, Saracen. Benim için çok şey yaptınız ama kimseyle evlenmeyeceğim. Ben müzayede evindeki değerli bir düve değilim. Eli tahtı almalı ve

kendi seçtiği başka bir gelinle." Onun biriyle evleneceği düşüncesi neden aniden canımı yaktı? "Duman Avcısı etkileri -bunlara güç demek zor, çünkü bir odayı buğulandırmak en fazla yapabildiğim şey gibi görünüyor- kalbimin kalan yarısını topladığımda hepsi ortadan kalkacak. Bundan eminim. Bu da yakında olacak, değil mi?" Kraliçenin bakışlarını ve kendi nefesimi tuttum.

Çok yaklaştım. Tekrar bütün olmaya çok yakındım.

Saracen, gözleriyle buluşmayan bir gülümsemeyle cevap vermeden önce bir süre bakışlarımla eşleşti. "Evet, elbette. Bir tören düzenleyeceğiz, böylece kalbini düzgün bir şekilde geri vermeme ve tüm Seelie'nin bağlılığını tanımasına ve unvan değişikliğinize tanıklık etmesine izin vereceğiz." Yumuşak sesi alçaldı. "Kalbin tamamen eski haline dönüp bütünleştğinde, seni kışkırtacağız."

"Beni *kışkırtmak* mı?"

Bu büyük bir sorun olabilir. Güçlerimi kullanana kadar Saracen'in beni nasıl kışkırtacağını düşünmek, omurgamda endişeli bir yarattı.

"Kalbin geri döndükten sonra Duman Avcısı güçlerinden herhangi bir belirti gösterirsen, herkesin önünde Aurelius'la evlendirileceksin." Saracen'in gözleri parladı. "Ne yazık ki Seelie krallığında böylesine güçlü bir Artemi'nin kara büyü kullanmasına yer yok, tabii monarşinin bir parçası olmayacaksın. Artemi bir kraliyet sarayından bağımsız olamayacak kadar tehlikelidir. Bir başkasının güçlerini emip onu güçsüz bir ölümlü haline getirme yetenekleri tüm fae'lerin gözünde affedilemez ve bu sizin yeteneklerinizden yalnızca biri." Sözünü kesmemiz için bize meydan okurcasına durakladı ama kimse buna cesaret edemedi, Tarani bile. "Eğer kendinden emin bir şekilde iddia ettiğin gibi, kalbine yeniden kavuştuktan sonra Duman Avcısı güçlerin yok olduysa, o zaman tam korumamız altında kraliyet ailesinin bir üyesi olarak çatımız altında yaşamaya devam edeceksin. Umarım bu anlaşmayla size büyük bir iyilik yaptığımı anlamışsınızdır." Güzel bir gülümsemeyle omuzlarımızdaki tutuşunu kaldırdı.

"Ama... anlaşma bu değildi! Seelie asilzadesi olmam gerekiyor, bir Ortak ol!" Bağırdım.

Herkes bana baktı ama kimse konuşmadı.

Eli'nin gözleri anlatılmamış hikâyelerle dolu kapalı bir kitap gibiydi. Gözlerim onun yumuşak görünümlü dudağına takıldı. Onu ısırmak istedim, hem de çok.

Bugün neler oluyordu?!

Bir yerden çok alçak bir hırlama sesi yankılandı.

Kollarımı ovuşturarak vücudumu aniden kaplayan tüylerimi .

"Aurelius, hayatım, zavallı kızın çantasını al ve ona doğu kanadındaki odasını göster. Çok yorulmuş olmalı ve eminim ikinizin de yapacak çok işi vardır."

Saracen nazlı nazlı gülümseyerek kolunu Tarani'nin omuzlarına doladı ve prenses çekilip annesinin önünden kapıya doğru yürüdü. Kraliçe bir an duraksayıp Eli ve benim kaldığımız yere baktı, sanki yabancıymışız gibi birbirimize bakıyorduk.

"Aslında fikrimi değiştirdim Aurelius. Eşyalarını kuzey kanadına götür. Siz ikiniz bütün bölümü kendinize ayıracaksınız. Calypso, seninle yarın akşam bahçede buluşup birkaç şey konuşmak istiyorum," diye şarkı söyledi ve Tarani'yi kapıdan çıkarken takip etmeden önce bize sinsice gülümsedi.

Eli ve ben kaldık. Büyük taht odası o kadar sessizdi ki, iğne atsan yere düşmezdi. Kalbim neden hızla çarpıyordu? Ben mi ona yaklaşmışım, yoksa o mu bana yaklaşmıştı?

"Cal, iyi misin? Çok özür dilerim. Böyle olacağını hiç düşünmemiştim. Bilseydim, duman olayını kontrol altına alana kadar seni saklardım."

"Çocuk oyuncağısın," diye homurdandım, aniden gevşek dudaklı hissettim.

Duygularım bir roller coaster gibiydi.

Gözleri kahkahayla kırıştı. "Ben lokma mıyım?"

"Evet ve sanırım biraz da zayıfım," dedim gayet ciddi bir şekilde.

Ona anlatacak çok şeyim varmış gibi hissediyordum.

Beni şaşırtarak kıkırdadı, az önce ona zayıf bir itici dediğim için hiç alınmamıştı. "Peki ben bu prestijli unvanı hak etmek için ne yaptım?" Gülümsedi ve biraz daha yaklaştı.

Neden ağzına bakmayı bırakamıyorum? Şu anda çok ciddi şeyler oluyordu. "Baştan çıkarıcısın," diye fısıldadım. *Ne?*

"Ne?" Kendi sesini alçalttı.

"Sana verdiğim unvan *çekici değildi. Zayıftı.*" Onunkini ısırarak için dudağımı sertçe ısırdım. Bulanık, zihnimi uyuşturan karıncalanmalar bacaklarımın arasında dalgalandı.

Ellerimi kaldırarak sert göğsünü havayla doldurdu. Ona ne zaman dokunmuştum? Ne yapıyordum?

"Herkesten daha iyi biliyor olmalısın, bakışlar genellikle sadece senin istediğin şeyi söyler." Nefesi kapalı göz kapaklarımda gezindi. Dokunulmaya ihtiyacım vardı. Şimdi. Bunun normal olmadığını ama umurumda değildi. Düzgün düşünemiyordum. Hareketli duvar resminin olduğu bu odada neden durduğumu bile hatırlayamıyordum.

Eli boğazını kabaca temizledi. "Çay, bir; Calypso, sıfır. Dinlenmen gerek. Hadi ama. Yarın her şeyi hatırlayacaksın, o yüzden garip davranma. Ayrıca, annem için endişelenme."

Eli'ı takip ederek dışarı çıktım ve başka bir uzun koridora girdim. Kalenin haritasını çıkarmam gerekiyordu ama zihnim dönüyordu ve midemde bir şeyler doğru hissetmiyordu.

Saracen omzuma dokunduğunda bedenim uğuldamaya başlamıştı. O zaman bile, ona en rastgele, kötü niyetli şeyleri söylememek için dilimi ısırarak zorunda kalmıştım.

Tekrar konuşmadan önce sesi bir an duraksadı. "*Bu o mu benimle evlenmeyi düşünmek itici mi geliyor?*" Eli güldü.

Gerçek şu ki, bir zamanlar onunla evlenmek için adam öldürebilirdim. Sanırım bir noktada, aslında öyle olduğumu düşünmüştüm.

Bunu ona şimdi söylemek iyi bir fikir gibi görünüyordu, bu yüzden tam uzanıp elimi sıktığı sırada konuşmak için ağzımı açtım. İri elinin titreşen tenimde yarattığı hisle tüm kelimeler beynimi terk etti.

O ellerin başka yerlerde olduğunu düşününce kalçalarımı sıkmak istedim ama yürümeye devam ettik. Oda bulanıktı ve başımı çok hızlı hareket ettirdiğimde görüşümde izler oluşmaya başlamıştı. Dokunulmaya ne kadar ihtiyacım olduğundan başka bir şey düşünemiyordum.

"nasıl hissedeceğini hiç düşündün mü?" Ağzımdan kaçırardım.

Eli öksürdü ve boğuldu.

"Sadece-" Ama Eli ayağa kalkmama yardım etmeyi bırakmıştı ve ben de tökezleyerek yere düştüm ve bir gümbürtüyle omzumu çarptım.

"Güneşin altında ne var?" Eli mırıldandı, kalkmama yardım etmeye çalışıyordu.

"Seni buradan bile öldürebileceğimi biliyor musun?" Güldüm. "Bu kıkırdamak endişe verici bir şey değil mi?" dedi, bir gülümsemeyle savaşmak.

Vücudunun sıcaklığı bana bu kadar yakinken yönümü bulamıyordum. Onun yerine, gömleğini çekerek gevşettim.

pantolonunun içine soktum ve avuçlarımı sıcak teninde gezdirdim. Tırnaklarımı karnındaki çıkıntıların üzerinde gezdirdim.

"Ah!" dedi bana şok olmuş bir bakış atarak.

"Karın kaslarının hissettirdiğini hep merak etmişimdir. Çok sertler. Başka neren sert?" Avuç içimi kasıklarında homurdandım.

Fuuuuuck.

Şaşkınlıkla nefesim kesildi. "Kankan hep bu pakete mi sahipti?" Gülümsedim, biraz daha uzanmak istedim ama elleri bileklerimi kavradı ve çekti.

Bileklerimi tutuşu karşısında inledim.

"Ah benim kaderim! Sana peri likörü vermiş!" Eli bir kahkaha attı. "Derhal seninle yatağa, seni ayyaş."

Tekrar ayağa kalkmak için verdiğim mücadeleyi kaybettim ve Eli beni kollarına almakta tereddüt etmedi. Koridorlarda parlayan güneşin parlak ışıkları altında başım dönüyor, Eli beni taşırken yorgun bedenim sallanıyor, göğsünden her ellerime vuruyordu.

Vücudumu ters çevirip ona sürtünmek istedim. Aslında, bu konuda agresif hissediyordum.

Bu koku da neydi? Tanrım, bu kokuya bayılırdım. Sedir mi? Ambrosia? Neden hep bu kokuyu alıyordum? Her neyse, onu güzel kokulu, seksi bir top haline getirmek ve sonra o topun üzerinde doruğa ulaşmak istedim.

Düşüncelerimi ayırt edemiyordum. Geriye kalan tek şey duygular ve dürtülerdi -hırslı, öfkeli, sert, sessiz kalması gereken dürtüler.

Eli'nin beni yatağa yatırdığını ancak hafifçe düştüğümü hissettiğimde anladım.

Yesssss.

Oda daha karanlıktı ve çevreme dikkat etmekte zorlanıyordum.

O hala Eli mıydı?

"Bir şeyin yok. Seni yatağa yatırıyorum, sonra da hizmetçiye soğuk bir duş aldıracağım ve cadıya senin için bir iksir hazırlamasını söyleyeceğim," diye fısıldadı Eli. "Korkarım annem peri olmayanları nasıl etkilediğini bildiği için sana peri likörü verdi."

"Soğuk bir duş istemiyorum. Peri likörü?" Onu tuttum ve kollarını olduğu yerde kilitledim.

"Korkarım soğuk duş benim için," diye kıkırdadı ve elimden çalıştı. Daha sert sıktım, kolayca daha fazla kaldıraç elde ettim.

Beni bırakmazdı. Terk edemezdi. Beni bir daha asla terk etmesini istemiyordum, keşke böyle olabilseydi.

"Peri içkisi genellikle fae olmayanların... umm... oldukça oynak neden olur. Artemi teknik olarak faeri değil, sanırım bu yüzden seni bu kadar etkiledi. Tüm çekingenliklerin kaybolmasına neden oluyor, bir çeşit insan alkolü gibi, sadece yaklaşık bir milyon kat daha güçlü ve özellikle sizi azgın ve dürüst hale getirmeyi amaçlıyor. Fae olmayanlar için doğruluk serumu kadar iyidir. Genellikle çok fazla şey saklarlar ve bu da... ugh... bal likörüyle birlikte ortaya çıkıyor gibi görünüyor," diye kıkırdadı.

Ona olan bağlılığımı nazikçe çözerken kendi becerileriyle beni şaşırttı.

"Beni bırakma, lütfen?" Yalvardım, sesim boğuk ve yalvarış doluydu.

Durakladı, hâlâ beni tutuyor ve tenime dokunuyordu. Tanrısal yüzü hülyalı bir ifadeyle benimkinin üzerinde dondu kaldı. Daha önce hiç fark etmediğim kırmızımsı turuncu bir ipucu bal rengi gözlerini aydınlattı. Kalbi mi çarpıyordu? Bunu nasıl duyabilirdim?

Belki evlenebiliriz ve onu da yanımda götürebilirim. *Hayır.*

Kaşlarımı çattım. Onu benim gittiğim yere gitmeye zorlayamazdım. "Gitmem gerek," dedi. "Bunu istemiyorsun. Gerçekten istemiyorsun."

"Belki de istiyordumdur. Belki de bunu uzun zamandır istiyordum," diye fısıldadım, kendimi biraz kederli hissediyordum, hâlâ omuzlarına sıkıca tutunuyordum.

"Bu şekilde değil," fısıldadı.

"Arkadaşlığımızı mahvetmek istemediğin için mi?" Gözlerimi devirerek sordum. Benden uzaklaşmaya çalıştığında ellerim onun sert pazularını sıkıca kavradı. "Hayır! Beni itmene ve terk etmene izin vermeyeceğim, böylece beni tekrar unutabilirsin. Daha sonra benden nefret etmek için bolca vaktin ve beni unutmak için de ölümsüzlük çağların olacak."

"Bu doğru değil ve sen de bunu biliyorsun."

"O zaman neden, Prens Aurelius? Neden bu gece benimle olmayacaksınız?" Tersledim.

Kıpırdamadan durdu ve yüz hatlarında bir an için keder belirdi, sonra onun yerini yüzünde tanımadığım bir şey aldı. Öfke mi?

"Çünkü seni bu dünyada hiç kimsenin tanıyamayacağı kadar iyi tanıyorum. Çünkü onun için üzüldüğünü biliyorum. Her ne kadar inkar etsen de, ikinizi birlikte gördüm. Ona aşık oldun ve canını almak zorunda kaldın."

Kendimi geri çektim. "Onu sevmedim. Beni öldürmeye çalıştı. O korkunç biri-"

"Beni hiçbir şeye ikna etmene gerek yok Calypso," dedi Eli yumuşak bir sesle. "Onu sevmedim... ama sevebilirdim. Sevmeye ... önce..." Özenle inşa ettiğim duvardaki her bir taşın yıkılmaya başladığını hissedebiliyordum. "Onu öldürmeden önce."

Thunk. Kalemin son tuğlası da bal likörünün yardımıyla düştü. Azgın, ağlayan, öfkeli, sarhoş bir suikastçıydım; korkunç bir kombinasyon.

" yok, Cal. Burada sadece ben varım. Hiçbir şeyden gerek yok. Tüm bunların senin için ne kadar zor olduğunu hayal bile edemiyorum. Artemi olman hakkında konuşmadık bile. Bildiğini bilmiyordum." Bana sarılacakmış gibi yatağın diğer tarafına geçti.

Gözlerimden bir sel gibi tuzlu yaş aktı. "Hayal bile edemezsin. En boktan kısmı ne biliyor musun Eli? Biliyor musun? Bunca yıldan sonra başarısız olmamın tek nedeni ," diye bağırdım ve komodinden kristal bir şişe duvara fırlattıktan sonra elime ne geçtiyse onunla devam ettim.

"Benim yüzümden mi?" Eli sakince tekrarladı, ben elime geçen her kırılabilir nesneyi fırlatırken hiç irkilmedi.

"Evet! Kaleyi ve içindeki herkesi yok etmem gerekiyor." Kıracak nesne bulamayınca büyük pencerelerden birine yöneldim.

Eli önümü kesti, iki bileğimi de tutup sıkıca kavradı.

Kahretsin. Yine bilek tutma olmasın.

"İçindeki herkesi yok etmek mi?" Ben hırlayıp kendimi kurtarmaya çalışırken o beni sıkıca tuttu.

"Sen hariç herkes! İşte bu yüzden başarısız olacağım. Beni zayıf düşürdün," diye bağırdım, sesim yarı karanlık odanın duvarlarında yankılanıyordu.

Şaşırtıcı derecede hızlı reflekslerle kasığına attığım tekneyi engelledi.

Kelimeler boğazımdan büyük dalgalar ve körükler halinde çıkarken onları anlayabildiğinden bile şüpheliyim. "Moirai'ye gitmem gerek." Donup kaldım. İçtiğim içkiden dolayı içinde bulunduğum ruh halinde bile bunu yüksek sesle söylemeyi hiç istemediğimi biliyordum.

"Moirai? Tamam, bana bir suikastçıyı asla sarhoş etmemem gerektiğini hatırlat." Eli'nin tutuşu yumuşadı. "Saçma sapan konuşuyorsun. Yatağa gitmen gerek."

Ona kafa atmaya çalıştım ama hiçbir şey olmamış gibi kaçtı.

"Mendax ikinizin de anlattığından çok farklıydı," dedim.

hüngür hüngür ağlıyordu. "Nazik ve gizemliydi! O kadar... O benim içimi gördü! İçimdeki her küçük karanlık gölgeyi gördü. Ve her şeyimi görmesine rağmen, onu öldürmek için orada olduğumu bilmesine rağmen, yine de *beni istemekten* kendini alıkoyamadı. Benim için deliriyordu! Şeytan beni olduğum gibi seviyordu. Utanç duyduğum ve sizden sakladığım her karanlık köşem için acı çekiyordu! Nasıl olur da ona karşı bir şeyler hissetmem?" Fiziksel saldırımı durdurdum ve sözlerime daha da gömüldüm, Eli'nin ellerimi kısıtlama yerine rahatlık için tuttuğuna kendimi inandırdım. "Bıçağı ona sapladığımda ve nihayet son emrimi tamamladığımda, içimdeki kötülüğün ve nefretin gideceğini düşündüm Eli -yaptığım her şeyin beni bir şekilde değiştireceğini, sonunda sizin gibi normal hissetmemi sağlayacağını düşündüm. Ama karanlık köşeler sadece büyüdü. Kök saldırlar ve sonra duman eklediler. Onu öldürmek zorunda kaldığım için nefret ediyorum!" Nadir görülen bir histeri patlamasıyla kendimi kaybederken feryat ettim.

"Şşşt, sorun yok," diye fısıldadı Eli. Nefesi saçlarının tellerini gıdıkladı.

Alnımdaki saçlar, kırık dökük konuşmalarımı duyanın kim olduğunu hatırlatıyordu.

Bir noktada Eli kızgın, üzgün bedenimi kendine çekmiş, kollarını ve kanatlarını sıkı, sağlam bir kucaklama kozasıyla etrafımda kavuşturmuştu. Görünüşe göre itirafıma hiç üzülmemişti. Bana sarılmaya devam ederken ve alnımdan akan yumuşak, anlaşılmaz sözcükleri fısıldarken tek odak noktası beni rahatlatmak gibi görünüyordu.

"Sadece... kafam çok karışık," diye mırıldandım usulca, sıcak göğsündeki nemli, yırtık kumaşa gömülürken.

"Sorun değil Cal. Bütün bunlar herkesin kafasını karıştırırdı. Belki de onu seviyordun ve bu sorun değil." Eliyle başımı nazıkçe göğsüne bastırdı ve yapmak üzere olduğum yüksek sesli protestoyu durdurdu. "Ama o zaman görmemiş olsan bile, o gerçekten korkunç bir adamdı, beni anlıyor musun?" Çenemi yukarı kaldırdı ve gözyaşı dolu gözlerimin derinliklerine baktı. "Eninde sonunda seni öldürecekti Calypso. Ama tabii ki seni seviyordu. Bunu yapmaması aptallık olurdu ve Mendax pek çok berbat, korkunç şeydi ama aptal bunlardan biri değildi."

Başımı beton gibi sert göğsüne yasladı. Kalbinin güçlü ve sabit atışını yanağımda hissedebiliyordum, vücudunun sıcaklığı içimde daha da fazla karmaşaya neden oluyordu.

"Tüm bunlarla tek başına mücadele ettiğini düşünmek beni kahrediyor Cal. Benden hiçbir şey saklamana gerek yok. Ve bilmeni isterim ki, ben de senin için çıldırmış olabilirim."

"Onun için neler yaptığımı bilmiyorsun Eli." Ürperdim.

Bir an bana sertçe baktı, gözlerimde bir şey aradı. "Ve onun için ne yaptığımı bilmiyorsun," fısıldadı kolları bana sıkıca sarılırken.

Genç bir kız olarak Saracen'dan emir almaya ilk başladığımda, fae'lerin sizi ilk ele geçirdiklerinde ne kadar güçlü ve korkunç olabileceklerini çok çabuk ve tatsız bir şekilde öğrendim. Bunun olmasına izin vermeyi bıraktım. Bunu çok daha kolay ve sanırım biraz daha ödüllendirici buldum.

-En az şüphelendikleri anda işaretlerimi farklı bir şekilde ortaya çıkarmak için. O kişinin tehlikeli olduğundan en az şüphelendiği şey olmayı öğrendim. Bu bir oyun ve acımı ve öfkemi boşaltmanın bir yolu haline geldi.

Kraliçe Saracen ve ben, gücümün açıklamasının, hayatını kurtardığım için beni bir parça Seelie büyüyle kutsaması olduğu konusunda anlaştık. Bu garip ve şaşırtıcı yetenek hayvanların bana çekilmesine neden oluyordu. Herkese Artemi olduğumu söyleme zamanı gelene kadar böyle söyleyecektik. Bunu herkesten bir şekilde saklamamız gerekiyordu ve Saracen bu övgüyü almaktan mutluluk duyuyordu. Hatta onları, tıpkı bir tilkiye dönüşmenin kendisini atladığı gibi, bunun da onları atlayan Seelie kraliyet armağanı olduğuna ikna etmişti.

Gerçek şu ki, büyülerim her zaman hayvanlar için kötü hissetmeme neden oldu. Ne kadar korkunç bir insan olduğumu anlarılarsa, artık bana ilgi duymayacaklarını biliyordum. Onları çeken tek şey Artemi güçleriydi.

Başımı halsizce kaldırdım ve soğuk hava şoku sıcak, nemli yanağıma çarptı. Gözlerim alışmaya başladı. Neredeydim ben?

Geniş, beyaz duvarları altın rönesans tarzı girdaplar kaplıyordu. Gözlerimdeki uykuyu sildim ve zihnimdeki bir haritada her şeyin yerini metodik olarak işaretledim: büyük beyaz bir şömine

Köşede. Dört direkli büyük bir yatak. Birkaç küçük masanın yanında duvara dayalı bir gardırop. Her yerde kırık porselenler ve camlar. Krem rengi saten perdeli iki büyük, kemerli pencere. Biri çıkış, diğeri banyo olmak üzere iki kapı. En yakın olanı yaklaşık yirmi adım solumda.

Pencerelerden içeri süzülen koyu kırmızımsı turuncu güneş, odanın köşelerinde tuhaf gölgeler oluşmasına neden oluyordu. Çıtırdayan küçük ateş gölgelerin aldatıcı şekillerde hareket etmesine neden oluyordu. Ateşi dün gece Eli yakmış olmalıydı.

Altımdaki yatak gümbürdedi ve neredeyse tavana çarpıyordum.

Oh. Aman Tanrım. Tanrım.

Eli gürleyen yataktı. Eli yatakta altımdaydı! Biz...?

Hayır, bunu hatırlayacağımı biliyordum.

Şok içinde yatağın ayak ucuna doğru geri çekildim, göğsümü Eli'nin geniş bacaklarının arasına indirdiğimi çok geç fark ettim. Sessiz bir çığlık attım. Bunun için hâlâ çok yorgundum.

Ellerimin titremesini durdurmak için onları kalçalarına bastırarak kendimi yavaşça yukarı kaldırdım.

Eli birden uyandı, ben daha gözümü kırpmaya fırsat bulamadan doğrulup kollarımdan tuttu. Gözbebekleri genişledi ve durumu kavrarken hafifçe karardı. Eli'nin altın kanatları fırladı ve komodinin üzerindeki bir şeyi devirdi.

Eli bunu iyi gizlemişti ama arzusunu görmüştüm. Neyse ki terbiyesi öncelikliydi ve hemen ayağa kalkıp yatağın kenarına oturmama yardım etti. Yalnızdım. Güneşle aydınlanan oda hareketlerimle hafifçe bulanıklaştı, duman ve baharatın yumuşak notaları duyularımı sürükledi.

"Çok özür dilerim, Calypso. Dün gece gitmeye çalıştım ama sen beni boğdun ve yerime yeni bir en iyi arkadaş bulacağımı söyledin." Eli gülümsedi. "Hiçbir şey olmadı. Yine de duman zincirlerinin biraz aşırı olduğunu söyleyebilirim," diye homurdandı.

"Ben... Oh, Eli, çok üzgünüm." Avuçlarımla yüzümü kapattım. "Bekle... duman zincirleri mi?" Boğmayı hatırlıyordum ama... duman zincirleri yapamıyordum...

"Sen yaptın. Oh, utanmana gerek yok. Dürüst olmak gerekirse, zincirler çılgınca etkileyiciydi. Burada Ben senin uyuduğunu düşündüm, ve

Birdenbire bacaklarım yatağa, kollarım ellerim yanlarıma bağlandı. Boğazım bile yatak başlığına zincirlenmişti," diye kıkırdadı. "Anneme o dumanla neler yapabildiğini gösterme, yoksa ikimizi de uyuşturur."

Daha önce sadece bir duman zinciri görmüştüm ve o da boğazımın etrafındaydı.

Ama bu imkansızdı. Mendax ölmüştü. "Aman Tanrım."

"Özür dilerim, kötü bir şakaydı. Caly, lütfen kendini kötü hissetme. Umarım senin rızan olmadan sana asla dokunmayacağımı bilecek kadar bana güveniyorsundur. Tartarus, dün gece istediğini söylediğinde bile sana dokunmadım." Neredeyse hırıltıyla gülüyordu, şimdi çok sert gülüyordu. "Yine de söyleyeceğim, seni güvende hissettiren her neyse, seni tamamen destekliyorum, ama bir dahaki sefere boğaz zincirlerini hafifletebilir misin? Sanırım kan çekmiş olabilirsin. Söylediğin çılgınca şeyleri duymalıydın."

Boynuna bakmak için telaşla ayağa kalktım. Boynunun etrafında halka şeklinde çentikler ve çürükler vardı, altın Seelie kanı yer yer kurumuştu.

"Eli... Ben ..." . Bunu ben yapmamıştım. de yapamazdım. Sigaram üzerinde hiçbir kontrolüm yoktu. Ama eğer yapmazsam...

"Suns, Caly, yüzünüzdeki tüm kan çekilmiş. Çabucak iyileşeceğini bilsem de akşamdan kalman için şifacı çağıracağım. Ben olsam endişelenmezdim, sadece içkinin etkilerini hissediyorum," dedi kolumu okşayarak.

Yatağa oturdum ve durumu anlamaya çalıştım.

Yine de haklıydı - Unseelie'de zamandan beri, Mendax'la bağ kurmadan önce bile garip bir şekilde hızlı iyileşmiştim. Güçlerimin bunu yapabileceğini düşünmemiştim...

"Burada olmana sevindim Cal."

"Dereyi geri istiyorum," diye mırıldandım gözyaşlarım tehdit etmeye başlarken. Sıcacık ateşin kokusu beni topraklayan tek şeydi.

"Dere mi?" diye sordu ve yanımdaki yatağın kenarına oturmak için hareket etti.

"Her şeyin yolunda olduğu zamanlara geri dönmek istiyorum. Bütün ve iyi, normal bir insan olduğum zamana. Hâlâ annem ve Adrianna varken. Büyüyünce astronot olacağımı sandığım günlere dönmek istiyorum. Sen ve ben bütün günümüzü

korsancılık oynuyorduk. Sadece en iyi arkadaş olduğumuz o dereyi geri istiyorum Eli." Kelimeler boğazımda düğümlendi.

Prens incinmiş görünüyordu, hafifçe geri çekildi. "Biz arkadaşız ve *her zaman* arkadaş kalacağız, Calypso." Yataktan kalktı ve büyük, kemerli pencerelerden birine doğru yürürken gömleğini düzeltti. "Anneni ve kız kardeşini geri getirmek için her şeyimi verirdim, gerçekten verirdim," dedi ve bana doğru döndü, zar zor aydınlatılan pencerenin yanında dururken gölgesi kararıyordu. "Annem için yapmak zorunda kaldığın şeyin ayrıntılarını bilmiyorum ve bunun hakkında konuşmak istemediğini de biliyorum." İtirazlarımı bastırmak için hızlandı. "Ama yapmak zorunda olduğun şeyin temellerini de biliyorum ve sen hala *çok* bütün ve iyisin." Bir elini altın sarısı saçlarının ve yakışıklı yüzünün üzerinde gezdirdi. "Annemin evlenmemizden bahsetmeyeceğini umuyordum. En azından senin geldiğin gün. Mantıksız davranıyor ama sana yalan söylemeyeceğim ve bunu kendi başıma binlerce kez düşünmediğimi söylemeyeceğim."

Karnım gergin bir şekilde döndü. "Ciddi olamazsın," diye ısırdım. huysuzca, onu şaşırtarak. "Seni görmeyeli yıllar oldu. Hatta şu anda sadece gıyaben en iyi arkadaşız!"

Birden kehribar rengi gözlerindeki ateşle yüzüme baktı. "Evet, peki bu neden oldu Caly? Neden oldu?" Omuzlarımı kavradı ve dokunuşu nazik olsa da ifadesi hiç de öyle değildi.

Onu hiç böyle görmemiştim. Bir şey söyleyemeyecek kadar afallamışım. Bir süre durakladıktan sonra Eli devam etti.

"Çünkü annem beni insanlar aleminden sürgün etti! Bir peri kraliçesine itaatsizlik edersen ne olacağı hakkında bir fikrin var mı Caly? Ölüm! Sırf onun oğlu olduğum için merhamet göstereceğini mi sanıyorsun?" Omuzlarımı şimdi daha sıkı kavırıyordu ve ben de ona tokat atmak ya da daha kötüsü, suikastçının onu uyluğuma sürtünen kabarık yastıkla boğma dürtüsüyle savaştım.

"Kraliçe Saracen seni asla öldürmez Aurelius. Özellikle de beni görmeye geldiğin için," diye cevap verdim titrek bir sesle.

Yüz ifadesi birden yumuşadı. Elleri kollarımdan aşağı kaydı ve acı dolu bir ifadeyle çenesini sıktı. "Hayır. O seni beni öldürmeye zorlardı," diye fısıldadı. "Bunu fark etmemiş olman bile onu sandığın kadar iyi tanımadığını gösteriyor."

"Onun hakkında ne bildiğim hakkında hiçbir fikrin yok," diye karşılık verdim, yastığı tutma dürtümle savaşıyor.

Duman aramızdaki boşluğu doldurmaya başlamıştı ve bir kez olsun kömür dumanı için şükrettim. Karanlık maskesinin altına saklanmak istiyordum. Onun önünde zaten daha fazla ağlamak istemiyordum. Belki de hayal görüyordum ama ateşin dumanı şimdiye kadar çektiğim en sakinleştirici kokuya sahipti. Kendimi gömmek ve saklanmak istiyordum. Kendi dumanımın böyle kokmaması çok yazıktı. Hiç bir şey gibi kokmuyordu.

"Lanet olsun. Seelie'deki ilk günlerinin böyle geçmesini istemezdim." Hayal kırıklığı içinde ellerini yüzüne sürdü ve dalgınca aramızdaki yoğun dumanı . "Bu kadarı çok fazlaydı, özür dilerim. Şifacı birazdan gelip seni kontrol edecek. Sanırım gitsem iyi olacak, böylece dinlenebilirsin. Bu kanadın tamamı senin. Biraz dinlenin ve istediğiniz zaman dolaşmaktan çekinmeyin."

MEVCUT GÜN

Caly

M Sinirlerim binlerce küçük pirouette dans etti. Tenimde karıncalanmalar başladı. Görünmez parmak uçlarının ürkütücü hissi, uyluklarımın arkasındaki hassas derinin üzerinde hayalet gibi gezindi ve

Dizlerimi. Başımı halsizce yana çevirdim ve neredeyse nefes almamı engelleyen yastığı yüzümden ittim. Bu sesi çıkaran çarşaflar mıydı?

İnledim, pencerelerden sızan kan kırmızısı ışıltıyı bastırmak için yastığı başımın üzerinde bir kez daha ayarladım. Işık aniden değişti ve yatağın üzerine büyük siyah bir gölge düştü. Nefes nefese yastığı başımdan fırlattım ve gözlerim yatağın hemen önündeki pencereye kayd.

Nefesim kesildi.

Pencereye yaslanmış bir adam silueti vardı. Çok iri, geniş omuzlu bir adam.

Yataktan fırladım, komodinin üzerindeki şakaklarında bıçaklar saklı gözlüklerime uzandım, ancak tüm silahlarımın hala banyodaki çantamda olduğunu fark ettim. Heyecanın tanıdık uğultusunu hissederek en yakın silaha doğru ilerledim.

Tabii ki bu lüks ve şımartılmış mekanda yanımda bir şekilde kaçmış olan küçük bir şişe keten spreyi dışında hiçbir şey yoktu.

daha önceki yıkımım. En iyi ihtimalle, saldırganım yeni yuvarlanmış çarşaf lar gibi kokacaktı.

Siktir!

Onu aldım; belki etil veya izopropil alkol en azından mide ve bağırsaklarda kanamaya neden olabilirdi. Bundan daha iyi hazırlanmalıydım.

Pencereye döner dönmez büyük siluet kayboldu ve geriye güneşin ürkütücü kırmızı ışıltısı kaldı.

Ne oluyor lan? Bir şeyler mi görüyordum?

Ben yedi kat yukarıda bir içinde ağır korumalı, kraliyet kalesindeydim.

Bu pencerenin dışında hiçbir şey olmamalıdır.

Kendimi silkeledim ve artık insanlar âleminde olmadığımı hatırladım. Pencerenin dışında kanatlı bir şey dolaşıyor olabilirdi; hatta bu bir kraliyet muhafızı da olabilirdi.

Elimde kokulu silahla karşı pencereye koştum ve kontrol ettim.

Onları aramak için diğer pencereye gitmemi beklerlerdi, bu yüzden en azından bu taraftan saklanan birini görme şansım daha yüksekti.

Çiçeklerle bezeli tarlaları örten ve uzaktaki deniz gibi görünen şeyi kanlı altın rengine dönüştüren sıcak kırmızı güneşten başka bir şey yoktu. Birkaç kara kuş, belki de karga, tepedeki kulelerden birinden havalandı.

Kendimi bunun sadece bir kuş olduğuna ikna etmeye çalıştım.

Odayı iyice kontrol ettikten sonra yatağın üzerindeki yumuşacık yorganı aldım ve birkaç köşesini dikkatlice sıkıştırarak pencereye astım. Daha iyi perdeler için çalışacaktım ama o zamana kadar bu işimi görecekti. Bırakın ürkütücü, kızıl güneşin içeri dolmasını, evde kapının altından sızan ışıkla bile zar zor uyuyabiliyordum. Tam bir gün batımından ziyade bulanık bir parıltıya daha yakın olduğunu kabul ediyorum, ama uyuduğumda lekeli ruhum kadar karanlığa ihtiyacım vardı.

O kadar derin bir iç çektim ki, yatağa geri dönüp serin, beyaz çarşaf ların altına girerken ayak parmaklarımdan yükseliyor gibiydi. Battaniyesizlikten titredim ama yeni keşfettiğim karanlık beni çabucak uykuya daldırdı; öyle derin bir uykuydu ki hayal edebileceğim en çılgın şeyleri rüyamda gördüm. Son birkaç hafta içinde pek çok kez olduğu gibi, kendimi *onun* cennet gibi rüyalarının derinliklerine bıraktım.

Bu bilinçsiz durumda kimse beni azarlayamaz, kimse bana istemediğim bir şeyi . Ben olmak zorunda değildim

Hain. Farklı bir insan olmaya zorlanmadım.

Ben sadece bendim, o da sadece Malum'du.

Harikulade rüyamın derinliklerinde, güçlü bir el kalçamda düzleşti. Sıcak, keskin bir çene boynumun kıvrımına doğru itilirken, onun temiz, erkeksi kokusunu içime çektim. Zihnim rüyanın içine gömülmüş, her hissin tadını çıkarıyordu.

Yuvarlanmak için hamle yaptım ama güçlü el kalçamı sıkıca kavrayarak kontrollü elinde tuttu ve beni karnımın üzerinde tuttu. Hafifçe titredi mi?

Parmaklar yayıldı, kığımın yanından geçip kalçama doğru kaydı. Bu kez daha az kontrollüydüler, kendi bedenimden geçen kontrolsüz bir ihtiyaçla etime girdiler.

Zar zor duyulabilen fısıltısı kulağımın ve boynumun üzerinde yuvarlandı. "Sana dokunmadan bir dakika daha seni izleyemem. Bu beni öldürecek," diye hırladı Mendax boynuma doğru.

Sırtımı onun sert göğsüne yaslayıp boynumu ona doğru açtım. Popom da onu takip ederek kasıklarına sokuldu. Rüya gibi halimde bile bacaklarımın çıplak derisi heyecandan yanıyordu. Pantolonu ve vücudu arkamda çok sert ve katı hissediliyordu. Ayak bileğimi kaldırdım ve dış bacağına sürttüm, giysisinin ve vücudunun dokusunu hissetmek istiyordum.

Boynumun arkasına doğru usulca inledi. Ses başımda ve göğsümde titreşerek ayak tabanlarıma kadar ulaştı. Karnımın alt kısmı uğuldadı, çıkardığı küçük ses uyluklarımı titretti.

Kolumu kaldırıp başının etrafına ve onu dudaklarıma çekmek için çaresizce çırpındım. Rüya olsun ya da olmasın, onunla son bir kez daha o bağı hissetmeye her şeyden çok ihtiyacım vardı.

Normalde rüyalarımnda onun çoğunlukla gölgeli silueti beni izliyordu. Bazen de bana en iğrenç, en saçma şeyleri söylerken görürdüm. Genellikle yatağımın yanında ya da bir kapı aralığında durur, düşünceli bir şekilde beni izlerdi. Bu açık ara en heyecan verici olanıydı.

"Oynamaya hazır mısın, evcil hayvan?" diye fısıldadı, dolgun dudaklarını ulaşamayacağı bir yerde gezdirirken.

"Ne oynayacaksın?" Dudaklarımı dudaklarına bastırabilmek için boynumu bükme girişimimi sürdürerek sarhoşça sordum. Ama bunun tek yaptığı, vücudumu onun uyarılmışlığının uzunluğuna doğru itmek ve bacaklarımın arasında hayal kırıklığına uğramış bir ateşi körüklemek oldu.

"Bir oyun." Gürleyen sesindeki ukala gülümsemeyi duyabiliyordum.

Daha sert bastırdım, sertliğine karşı eğildim ve bir inilti çıkardım.

"Bunu gerçekten kesmelisin, Calypso. Senin bu bedenini özlemek için çok zamanım oldu," dedi fısıltıyla karışık bir emirle.

Tüm vücudum gerildi; ağzından dökülen gerçek isminin sesi bana bir şeyler yaptı. Beni hem korkutan hem de ateşleyen şehvetli bir tehlikeyi ateşledi.

Keşke ölmeden önce onu gerçekten böyle söylerken duyabilseydim.

"Gerçekten durmamı , değil mi?" Mırıldandım. "Ne kadar sert olduğunu hissedebiliyorum ve daha bana dokunmadın bile," diye fısıldadım muzaffer bir edayla, kıcımlı onun sertliğine sürtünerek.

"Ölümsüz hayatımda hiçbir şeyi şu anda seni altımda hissetmek istediğimden daha fazla istemedim, tatlım, ama ben nazik, iyiliksever bir adam değilim. Zar zor arzuladığım diğerlerini incittim, kontrol eksikliğim yüzünden diğerlerini öldürdüm; diğerlerini, seni arzuladığım kadar zerre kadar istemedim," diye fısıldadı sesi boynuma doğru. "Sonsuza dek benimle kalacağını bilecek kadar kendimi kontrol edene kadar senin içinde bu şekilde kalmama izin vermeyeceğim. Zarar görmeden."

Eli yanağımdan aşağıya indi ve göğüs ucumu iki parmağının arasında bir süre ovuşturduktan sonra kabaca sıkıştırmadan önce göğsümde gezindi.

Keskin bir nefes aldım.

Canım yanıyordu ama sadece bacaklarımın arasında bir uyarılma selinin ısınmasına neden olacak kadar. Benim kadar ıslak olmayan okyanuslar olduğuna emindim.

Evet, biliyorum, birini öldürdüğünü söylemesi beni tahrik etmemeliydi, ama ne kadar sert olduğu konusunda bir şey içime mutlak bir ateş gönderdi, sanki bir meydan okuma gibi.

"Bana zarar vermezsin. Bunu biliyorum," diye inledim ve avucumu bedenlerimizin arasına sokarak sikini hissettim.

Elim ödülümü hemen buldu ve bir canavar gibi salyalarım aktı. Lanet bir tuğla kadar sertti.

"Seni düşünmek bile beni azdırırken, aşkım, seni bu kalenin altında toprağa gömerim," inledi boynuma önce bileğimi kabaca ve

masaj yapan elimi durdurdu. "Ve çok ama çok yanıyorsunuz. Ben seni incitmek istiyorum. Bunu planlıyorum. Neden burada olduğumu sanıyorsun?"

Sözleri ve bileğimi sertçe kavrayışı karşısında hafifçe irkildim. Rüyalarımındaki duyularım bile savaşıma ya da kaçmaya hazır hale geldi.

Mendax öngörülemmez, tehditkar bir fae avcısıydı. Rüyalarımında bile, tehlike ve ham güç yayıyordu.

Yatak kaydı ve soğuk hava sırtıma çarptı.

Bu yokluk karşısında mutluluğum hemen azaldı. Mendax yatağı terk etti ve yatağın ayak ucunda durdu. İri silueti, arkasındaki kızıl güneşin koyu kırmızısıyla ürkütücü bir şekilde belirginleşmişti.

Protesto etmek için sırtüstü yuvarlandım, onun bu rüyada birkaç dakika daha kalması için ruhumu var olan her türlü fae şeytanına satmaya hazırdım. Sabaha kadar bunun ne kadar berbat bir şey olduğunu anlamaya çalışmayacaktım bile... ya da belki de hiç.

"Lütfen geri dön, Mendax," diye sızlandım.

Öne doğru bir adım attı, eğildi ve dizlerimi tutarak onları birbirinden ayırdı. Bacaklarımın arasındaki boşluğa diz çöktüğünde yatak alçaldı. Bedenim heyecanla çarparken kalbim hızla çarpmaya başladı.

Sonunda.

Unseelie prensi vücudunu benimkinin üzerine koydu, bir eliyle yüzümü sertçe kavradı, dudaklarım dişlerimin üzerinde büzüldü.

Bu kadar yakından, gözbebeklerindeki kolajen lifleri görebiliyordum; bu lifler buz mavisi renkte çizgiler oluşturarak doğrudan bana bakıyordu. Bir ilmiğin ipi gibi sıkı ve güçlü bir şekilde çekiliyordu, aramızdaki bağ sarsılmazdı. İstemedenden de olsa birbirimizin ateşine kömür oluyorduk.

"*Sonsuza dek* benimsin. Sana sadece ben sahibim. Bunu hâlâ anlamadın mı?" diye sordu ve elini yüzümden çekip göğsümde ve karnımda gezdirdikten sonra bacaklarımın arasına yerleştirerek beni sıkıca kavradı.

Kavrayışı daha da sıkılaşıp yoğunlaşmadan önce nefesinin boğazında düğümlendiğini duydum. Nefes nefese söylediği ilahinin boğucu ritmi ihtiyaçtan başımın dönmesine neden oldu.

Kendimi avucuna daha sert bastırdım ve ona tam olarak neye sahip olduğunu söylemek için küstah ağzımı açtığımda gözlerimin titreyerek kapanmasına neden oldum.

Şimdiye kadar anlamış olduğu gibi, genellikle pasif bir kadın değildim. Hiçbir erkek ya da fae bana sahip olamazdı.

Ama bu bir rüyaydı ve inanılmaz derecede iyi bir rüyaydı, bu yüzden onu mahvetmeyecektim.

"İyi bir evcil hayvan her zaman sahibinin emirlerini dinlemeli, sence de öyle değil mi?" diye usulca sordu başparmaklarını uyku şortum ve iç çamaşırimın kenarlarına geçirip yavaşça bacaklarımdan aşağı kaydırırken.

Dizlerim yukarı doğru çekildi ve şimdi aralarında diz çökerken vücudunun her iki yanında duruyordu.

Ona karşı tamamen açık ve savunmasızdım.

Bir süre sessiz kaldıktan sonra, "," diye mırıldandı.

Mendax kaslı gövdesini öne doğru eğerek çıktı ve elimi tutup işaret ve orta parmaklarım hariç hepsini içeri soktu.

Parmaklarımı ağzının içine iterken sıcak, ıslak ihtiyaç bacaklarımdan arasında şiddetle titreşti, gözleri öfkeyle benimkilere parlıyordu. Sıcak dilini parmak uçlarımdan üzerinde gezdirdi, parmaklarımı ağzından çekmeden önce ağzını parmaklarımdan etrafında kapattı, sonra tek bir hareketle, hala sıcak ve ıslak olan parmaklarımı açıkta kalan seksimin üzerine bastırdı.

Onun öfkeli dokunuşlarından ve rüyanın inanılmaz gerçekliğinden ne kadar hoşlandığımı görünce şok olarak küçük bir inilti çıkardım. Hâlâ hayatta olsaydı böyle mi olurduk?

Prens bir iniltiyle elini çekip tekrar yatağın ayak ucunda durdu ve büyük kollarını kavuşturarak üzerimde yükseldi.

"Bekle-"

"Kendine nazikçe dokunacaksın çünkü ben dokunamam. Ben size emredinceye kadar elinizi o noktadan çekmeyin kraliçem." Çakıllı sesi o kadar sertti ki, hissettiğime yemin edebilirim.

O kadar şaşırmış ve tahrik olmuşum ki parmaklarımı kendi üzerimde gezdirmeye başladığımı bile fark etmemiştim. Öfkeli bakışlarımızdaki ısı, karanlıkla gölgelenmiş olsa da, kömür olmaktan çıkıp klor triflorüre dönüşmüştü. Yanıyordum.

"Bana dokunmanı istiyorum, lütfen, Mendax," diye yalvardım.

Şehvet dolu bakışlarına bir an daha dayanamayarak parmaklarımı aşağı kaydurdum ve zonklayan klitorisimi hissettim; emirleri iyi karşılayamazdım.

Hiçbir uyarı olmadan boğazım tılandı, bir şey ağır bir basınçla boğazımı sıktı. Oturmaya çalışırken nefes nefese kaldım ama kalkamadım.

"Sana hareket etmeni söyledim mi, aşkım?" Mendax durduğu yerden kayıtsızca konuştu.

Boğazıma bir piton gibi dolanan dumanın Mendax'ın iri eline geri döndüğünü görene kadar beni boğan gücü pençeledim ve parçaladım.

Kıpırdamadan durduğumda ve zorlanan ciğerlerime büyük yudumlarla hava çektiğimde kavrama hafifçe hafifledi. Uyarılma, korku ve saldırganlığın karışık hisleri bacaklarımın arasında kafa karıştırıcı bir arzu birikintisine dönüştü. Yüksekteki fae'ye daha sert baktım. Ne zamandan beri sert seksten hoşlanıyordum?

"Uslu bir kız ol ve sahibinin sözünü dinle, yoksa bir dahaki sefere bırakmam. Ne de olsa beni bıçakladığın için sana borçluyum."

Elim beni ovmak için çoktan hareket etmişti.

Onu vahşi ve şiddetli bir ihtiyaçla istiyordum. Ondan korkmuyordum. Onu o kadar çok istiyordum ki, çaresizliği vücudumun her hücrelerinde hissedebiliyordum. Talamusum uyarılmamı düzenlemeye çalışırken patlayacaktı.

"Ben seni izlerken kendine dokun. İleri geri," diye emretti derin, boğucu bir tonda. "Güzel, şimdi daha yavaş."

Daha fazla istek için dinlerken ayak parmaklarım kıvrıldı.

"Kahretsin, Caly. Seni bu anda izleyebileceğim anlamına gelseydi senin için yeniden ölürdüm," diye inledi nefes nefese, eli sertliğine doğru hareket ederken.

Gözlerinin üzerimde gezinmesini izlerken ağzımdan bir inilti kaçtı - böylesine yoğun bir şefkat ve arzuyla dolu sert gözler.

Kalçalarımı parmaklarımın ritmine hareket ettirmeye başladım.

"İki parmağını o muhtaç, küçük amcığın içinde gidebildiği kadar derine sokmanı istiyorum. Altımda yattığını, ölümden bir duman kıvrımı uzakta olduğunu bilerek benim için ne kadar sert boşalacağını merak ediyorum. Başparmağınla kendini daire şeklinde ovala," dedi, derin, hırıltılı bir nefes ukala sırtışından kaçarak.

Başka bir dürtmeye ihtiyacım yoktu. İçime doğru ittim, kalçalarımı yukarı iterken sessiz bir çılgılık attım, onun olmasını diledim. Bana dokunmaya çok yakındı.

Bir engerek yılanı gibi, bir duman bobini dışarı fırladı ve boğazımı sıktı, bocalamama ve nefes nefese kalmama neden oldu, midemi sıktı.

"Ben söyleyene kadar gelme," diye fısıldadı dumanı boğazımdan gevşetmeden önce ama tamamen bırakmadan.

Kan ve panik boynumdan klitorisime doğru akıyor gibiydi. Kendime zar zor dokunmuştum ve yoğun hisler yüzünden çoktan orgazmın eşiğine gelmişim.

"Kahretsin, Mendax," diye inledim, aç ve doymamış gözlerinin önünde kendimi becermeye devam ederken karnımın alt kısmındaki tüm gerginliği hissediyordum.

Mendax gömleğini sıyrıp bir tanrının vücudunu ortaya çıkarırken, "Lanet olsun," diye küfretti.

Gölgelerin geniş omuzlarında ve kaslı karnında dans edişini izlerken içimden bir inilti daha çıktı. Çok yaklaştım. Her an sınırı geçebilir ve orgazmım durdurulamaz hale gelebilirdi.

Boynumdaki duman, bana onun sözünü beklemem için verdiği emirleri hatırlatarak biraz daha sıkılaştı. Mendax dumanı kontrol etmeyen eliyle kemerinin tokasını küçük bir şingirtıyla açtı ve sertleşmiş sikini çıkarıp kabaca yumrukladı.

"Bacaklarının arasına girip sikimi içine sokmamı ne kadar çok istiyorsun aşkım? Birazcık mı?" diye sordu sikini aşağı yukarı okşarken ve bana aç bir aslan gibi bakarken.

Oh. Benim. Suns.

"Hem de çok. Kahretsin, lütfen, Mendax," diye nefes aldım, kendimi çok yakın olan orgazmdan uzaklaştırmak için dudağımı sertçe ısırdım, kaledeki bir hava akımı beni uçurabilirdi.

Kendini o kadar sıkı kavradı ki, yumruğunu çılgınca aşağı yukarı kaydırırken acı verici görünüyordu.

"O zaman beni terk etmemeliydin, Calypso. Belki o zaman biraz daha nazik olabilirdim. Seni bulduğumda sana yapacağım şeyleri düşünerek saatlerimi harcamazdım. Seni ne kadar inciteceğimi. Seni ne kadar sert becerirdim."

"Çeneni kapatıp buraya gelmezsen boşalacağım," diye inledim, uçuruma düşmek üzere olduğumu biliyordum.

Unseelie prensi bir anda yatağın yan tarafında, başımın yanındaydı. Sağ eliyle boğazımı kavradı, diğer eliyle de omzumun hemen yanında sikini yumruklamaya devam etti.

"Erkekler-"

"Gelmek mi istiyorsun? O zaman itiraf et: yüksek sesle söyle, ben de gelmene izin vereyim, benim güzel küçük cehennem köpeğim. Bana aşık olduğunu itiraf et," diye fısıldadı yavaşça, duyguları sesini sertleştirmişti.

"Seni seviyorum," dedim tereddüt etmeden. Bu bir rüyaydı ve bunu itiraf ettiğim için kimse bana zarar veremezdi. Kimse bunu silah olarak kullanamaz ya da böyle saçma bir beyana sahip olduğum için beni parç.

"O zaman şimdi benim için gel, aşkım," diye fısıldadı gülümseyerek, beni izlemek için tam boyuna doğru doğruldu. Şimdi kendini daha hızlı yumrukladı, eli hala boğazımda sıkıydı. "Şimdi," dedi boğazımı sıkıca sıkarak.

Kendimi kaybettim. Karıncalanmalar ve gerilim, vücudumun içinden patlamaktan başka yapacak bir şey kalmayana kadar arttı, arttı ve arttı. Vücudum kasılırken ürperdim, artık kontrolümde değildi.

Mendax elini boğazıma doladı. Hiç nefes alamıyordum. Korkunçtu ama bırakacağını bildiğim için parmaklarımı hassas klitorisimin üzerinde daireler çizerek hareket ettirmeye devam ettim.

O .

Vahşi gözlerim kör bir panikle ona doğru fırladı. Zihnim bulanıklaştı ve görüşüm beneklenmeye başladı. İçgüdüsel olarak, dönüp dirseğimi koluna çarpmak için kolumu kaldırdım ama orgazmım göklerden gelen bir hediye gibi patladı ve tekrar boşaldım.

Hayatımda hiç boşalmadığım kadar sert boşaldım.

Tam boşalırken ve bayılacağımdan ya da buharlaşacağımdan eminiken, Mendax boğazımı serbest bıraktı ve aynı anda alçak bir inilti çıkardı.

O da boşalıyordu. Yumruklarını yavaşlatırken göğsüme ılık döl şeritleri fişkırdı, şimdi başımın yanındaki titreyen bir koluna yaslanmıştı. Elini sikinden çekti ve yüzüme doğru eğildi. "Döllerimle örtülü bir tanrıça gibi görünüyorsun," diye fısıldadı, eğilip beni öyle şefkatle öptü ki, bir daha asla hissedemeyeceğimi hayal bile edemiyordum.

Alt dudağını ısırarak için geri çekildi ve başparmağını göğsümde iz bırakan döl izleri arasında gezdirdi.

Mendax, ağzımın içine itmeden önce aynı şekilde örtülü başparmağını alt dudağımın üzerinde yavaşça gezdirdi. Tuzluluk ve şaşırtıcı derecede dumanlı bir tat, onun tadıyla birlikte dilimin üzerinde dönüp durdu. Tadı, kükreyen bir kamp ateşinin kokusuna benziyordu.

Başparmağını kaldırdı ve elini nazıkçe yüzümün yan tarafında gezdirdikten sonra eğilip omzumu öptü.

"Yakında görüşürüz, evcil hayvanım. Umarım siz de oyunumuzun ikinci bölümü için benim kadar hazırsınızdır." Birini zorlayan çarpık bir gülümseme

Siyah gömleğini başına pantolonunu bağlarken gamzeleri görünüyordu.

Neden ? Gözlerimi sıkıca kapattım ve uyanmak için kendimi zorladım.

Doğru olmayan bir şeyler vardı.

"Oyun mu?" Basit kelimeleri karıştırdım.

Artık giyinikti, odanın gölgelerine doğru geri adım attı, ta ki se ebildiğim tek şey profilinin siyah hatları olana kadar.

"Oyunun, prensle başlayarak seni benden alan Seelie ailesinin tüm üyelerini katlettiğim bölümü."

GEÇMİŞ

Kraliçe Saracen

I parşömeni inceledi ve alacalı papirüs kağıdına özenle yazılmış adresi iki kez kontrol etti. Küçük, köhne binanın arka tarafından yüksek perdeden kahkaha sesleri geliyordu. önünde durduğum yazlık.

Gençtiler. Biri Aurelius'la aşağı yukarı aynı yaşta görünüyordu, diğeri daha gençti.

Demek yüce Zef'in sakladığı şey buydu.

Çok zekiceydi. Yükselmek için çağrılana kadar yavrularıyla birlikte insan âleminde saklansaydı hiç şaşırmazdım. Kimse onları burada arama zahmetine girmezdi. Düşmanlarının çoğunun perdeyi geçmesine bile izin verilmezdi.

Zef, Moirai'ye tam Yükselişi gerçekleştğinde onları kontrol etmesi için Felix'e güvenmiş olmalıydı, en iyi arkadaşı onlarla ilgilenildiğinden emin oluyordu.

Onlarla kesinlikle ilgilenilecektir.

Dudaklarıma bir gülümseme yayıldı. Artemi genellikle yirminci kırmızı savaş arabası Tartarus'u geçip Elysian Tarlaları'ndan geçene kadar tam yeteneklerine kavuşmazdı. Eğer gerçekten güçlüyseler bazılarının daha erken geldiğini duymuştum.

Bu da onları ordumuz için mükemmel yapıyordu.

Bugün ortaya çıkan şans madenine inanmakta güçlük çekiyordum. Felix'in cansız bedeni, ben Aurelius'tan ayrılıp Thanes'e hak ettiği Artemi'yi geri getirirken bulunacaktı.

Kulübenin köşesine yaslanarak kupalarımın oyununu izlemek için arkama yaslandım.

Evin arka tarafındaki çürük kapı çarpıldı ve kirli sarı saçlı, sade, yorgun görünümlü bir insan kadın belirdi. Aynı anda hem yorgun hem de gergin görünüyordu, kendine çeki düzen verme zahmetine bile girmemiş, göğsündeki iğrenç iskelet dövmesinin kirli bluzundan sarkmasına izin vermişti.

"Calypso! Adrianna! Kızlar, lütfen tarlaya doğru daha fazla gitmeyin!" diye bağırdı kadın, stresli ve buruşuk görünüyordu ama en azından gömleğini tuhaf dövmesini gizleyecek şekilde ayarlamıştı - elinde iskelet anahtarlarından oluşan bir halka tutan bir iskelet. Bunu daha önce nerede görmüştüm?

Kızlar hep bir ağızdan, "Evet anne," diye şarkı söylediler.

Kadın gömleğini tekrar düzeltti ve yıpranmış yüzüne daha yakından bakabildim. Kıyafetleri ve saçları bir yana, yüz hatları şaşırtıcı derecede çarpıcıydı. O kadar ki, enerjisi tamamen ve tamamen ölümlü olmasaydı, onun bir fae olduğunu varsayabilirdim.

Buna inanamadım.

Zef kendini bir insanla kirletmişti! Ölümlünün kapıyı arkasından kapatıp içeri dönerken gözlerini gömleğinin koluna silmesini izlemeye devam ederken ağızım bir karışık açık kaldı.

Buna inanmakta güçlük çekiyordum. Soyu tükenmiş Artemi'lerin sonuncusu olan Zef, en küçük insan kasabasının en küçük köşesine kısmen insan olan bir aile saklamıştı.

Bu her şeyi değiştirdi. Bir insanla çiftleştikten sonra iki tam kanlı Artemi'ye sahip olması pek olası değildi. Çoğu fae insanları hamile bırakabilirdi, ancak Artemi'nin güçleri o kadar güçlü iradeye sahipti ki, paylaşılmayı veya kanla seyreltilmeyi reddediyorlardı. Güçler her nesilde daha da güçlenirdi ve bu kadar güçlü olduklarından, Artemi güçlerinin en yoğun olduğu ebeveyn, çocuklarından hangisinin bu muazzam güç armağanını almaya en uygun olacağını, hangi çocuğun Artemi'nin korkulan güçlerini elinde tutma gibi yükümlülükleri üstlenecek güce ve iyi kalbe sahip olacağını seçerdi.

Güçleri gelene kadar hangisinde olduğunu söylemek neredeyse imkansızdı.

Yanlış yere konmuş dumanın korkunç kokusu duyularımı yakaladı. "Neredeyse başarıyordun."

Dönüp baktığımda Unseelie Kraliçesi Tenebris'in bir metre arkamda durduğunu gördüm. Elleri dirseklerine kadar siyahla kaplıydı, porselen teninin geri kalanı ise siyah damarlarla kaplıydı. Koyu renkli, kelebek şeklindeki duman kanatları titreşiyordu. Normalde tertemiz olmasına rağmen darmadağınktı, dudaklarında ve gözlerinde siyah kan izleri vardı.

"Yaşıyorsun," diye fısıldadım.

Nasıl burada olabilir? Thanes onları öldürmüş olmalıydı. Unseelie şatosunu şiddetli kan dökme haberleri bütün akşam ortalığı kasıp kavurmuştu.

Solgun gözleri evin köşesinde gülüşen, ilgisiz çocuklara takıldı.

"Çocuklar, Saracen?" Sivri burnunu tiksinti dolu bir bakışla bana doğru kırıştırdı.

Karanlığın ve kötülüğün imparatoriçesi beni yargılamaya nasıl cüret eder?

"Evet, Tenebris." Gülümsedim. "Görünüşe göre kocan ve benim seni öldürmek için çok daha güçlü bir şeye ihtiyacımız var, çünkü görünüşe göre yarattıklarımız başarısız oldu," diye ısırdım.

"Ne yazık ki, siz ve Thanes insanlar üzerinde deney yapmayı bitirdiniz. Daha fazla canavara gerçekten ihtiyacınız yok. Güçlerin olmasa bile bir canavar gibi davranabilirsin," dedi gözlerini boş bırakan bir gülümsemeyle.

Sıkı durdum, ama doğrusu, bunu yapmak vücudumdaki her duygunun kaçmam için çılgılık atmasına neden oldu. Hiçbir gerçek gücüm olmadan, en iyi ihtimalle zayıf hissederek onun yanında durdum.

"Görünüşe göre o kemikli yüzüne epeyce zarar vermişler. Tüm o kanla kaplı solgun tenini zar zor görebiliyorum. Thanes seninle asla mutlu olmayacak. Asla. O beni seviyor," diye hırladım, bir adım daha yaklaşarak.

"Ne kadar sevimli bir ses. Söylesene, diğer soylular gibi yer değiştiremediğin için bunu nasıl öğrendin?" Tenebris onun yırtık siyah elbisesine ve kanla kaplı kollarına baktı. "Ama evet, bu doğru. Thanes'in yaptığı yaratıklar oldukça... donanımlıydı, ama bunun benim kanım olduğunu düşünerek yanılıyorsunuz."

"Ne-"

"Mendax Thanes'i öldürdü ve ben de sonunda seni öldürmek için buradayım, Saracen. Kralım ve kocamla ilişkiye girdiğinden beri yapmak istediğim bir şeydi bu."

"Hayır..."

Tenebris bana doğru adım attı.

Görüşüm bulanıklaşmaya başladı ve sözleri kafamda yer etmeye başladıkça midem binlerce düğüm attı. "Hayır! Hayır! Seni fahişe. Yalan söylüyorsun, onu sen öldürmedin! Sen öldürmedin!" Ona bağırdım.

Güneş tüm bedenimi parıldayan altın ışık huzmeleriyle doldurdu. Güçlerim ancak bu kadar parıldıyordu. Neyse ki Aurelius'u ormanda bırakmadan önce ışığının bir kısmını cebe indirmiştim.

Avuçlarındaki duman uzun, dokunaç benzeri pençelere dönüştü.

"Haklısın. Ben öldürmedim. Onu oğlum Mendax öldürdü," dedi acı dolu bir bakışla.

Yalan söylüyordu. Mendax'ın babasını öldürmesine imkân yoktu. "Yalan söylüyorsun. O çocuk Thanes'e tapardı. Onu *asla* öldürmezdi!" Bağırdım.

"Haklısın," dedi kaşlarını acıyla çatarak. "Mendax ona tapıyordu. Ama o da beni seviyor ve Thaneler ile sizin... onlara ne dersiniz deyin, Düşmüş fae yaratıkları arasında, oğlum olmasaydı ölmüş olurum." Gözleri parıldadı.

"Hayır! Hayır!" Aurelius'un ateşli ışık kürelerinden birini ona fırlatırken protestomun ayak tabanlarımdan yükseldiğini hissederek böğürdüm.

Böyle bir şey olamazdı. Her şeyi mahvetmişti. Tatlı, nazik Felix'imi öldürmüştüm. Kendi oğlumu bir insan ormanında bırakmışım.

"Senin yüzünden *her şeyimi* kaybettim!" Çığlık attım. "Sen ve oğlun bunun bedelini ödeyeceksiniz, eğer bu yaptığım son şey olursa!"

Küreyi kolayca savuşturdu, püskürtmek için bir duman püskürterek

o.

Topladığım tüm güç kırıntılarını ona gönderdim, dev bir ışın Birbiri ardına ateşli SunTamer gücü gönderdim ama her nasılsa ona gönderdiğim her şey ya geri püskürtüldü ya da dumanı tarafından emildi.

Zahmetsizce üstünlüğü ele geçirdi.

Hem Aurelius'un depoladığı gücü hem de sahip olduğum önemsiz gücü tüketmişim. Seelie güneşinden bu kadar uzakta olmak aptalcaydı ve bedenimle birlikte saygınlığımı da kaybetmeye başlamışım,

İnsanların bulmaya ve hakkında hikâyeler yazmaya alışkın olduğu küçük, çaresiz perilere dönüştüler.

Artık burası benim için çok tehlikeliydi; bir an önce Seelie'ye dönmem gerekiyordu.

Kızlara doğru yola çıktım. Thanos öldükten sonra işime yaramazlardı. En azından kalkan olarak hizmet etsinler.

Zaten bir kurbağa boyutuna kadar küçülmüştüm. Bu korkunç diyarda daha fazla kalırsam, kanatlarım beni geçide geri .

Büyük kızın hemen önündeki mantara ulaştım. Çabucak evin önüne doğru baktım. Eğer insan ya da Tenebriler beni şimdi yakalarsa, ölmüş sayılırdım.

Altına saklandığım mantarın üzerinde bir karga gakladı.

Siktir!

Tenebris'in gölgeleri bir kargayı taklit ederek artık küçücük olan bedenini insanlardan gizledi.

Küçülmesine gerek yoktu; beni vicdanı rahat bir şekilde öldürebilmek için bunu yapmıştı.

Kraliçe Tenebris tüm gücünü üzerime saldı. Çılgılık atmaya başladığımda siyah duman acı verici bir şekilde derime nüfuz etti ve boğazımdan aşağı süzüldü.

İşte bu kadar. Elimde hiçbir şey olmadan ölecektim. Güç yok, sevgi yok, hiçbir şey yok.

Birdenbire büyük kız, iri gözlü olan, çayır çiçekleri ve mantarlardan oluşan buketini yere fırlatıp Tenebris'in gazabına uğrayarak kendini üzerime attı.

Şaşırmıştım. Birkaç dakika sonra bile kızın göğsü kabarmıştı.

Karanlık Kraliçe'nin tüm saldırısına rağmen hayatta kalmayı başarmıştı. Bu bir Artemi-özellikle de güçsüz olduğu varsayılan bir Artemi çocuğu için bile duyulmamış bir şeydi.

Birkaç dakika sonra kız yere düştü ve hala beni korurken bayıldı. Kız kardeşi annesini ve komşuların yarısını dışarı çıkarmış, onlar da aniden bize doğru koşmaya başlamışlardı.

Kanatlarımdan keskin bir acı titreşimi geçti.

İnsanlar yaklaşırken Tenebris havalandı, tıpkı dumandan oluşan bir karganın yapacağı gibi kanat çırparak uzaklaştı. Çok fazla güç kaybetmişti, ama olması gereken bir şey değildi...

Bu oydu - bu Artemi'nin çocuğuydu, bunu hissedebiliyordum.

Güneşlerim, onun güçleri güçlü olmalıydı. Duman Avcısı'nın güçlerini çekmeye başlamıştı. Gücünün vücudumun her parçasını ele geçirmeye çalıştığını hissedebiliyordum. Bu kadar güçlüyse ve henüz tam güçlerine bile sahip değilse...

Gülümsedim ve gözyaşı lekeli yanaklarım vahşi bir titremeyle kalktı.

Unseelie kraliçesinin çocuğun insan olmadığını fark ettiğinden bile şüpheliydim. Artemi unutulmuştu, soyu tükenmişti -yükselmiş Eskiler dışında- herkesin bildiği kadarıyla.

Bu kaderdi.

Mendax ve Tenebris'ten mahvettikleri her şey için intikamımı alacaktım ve bu Artemi çocuk bana yardım edecekti.

MEVCUT GÜN

Caly

M Gözlerim işbirliği yapmayı reddetti ve yüzüme bastırdığım kabarık, limon kokulu yastıkların arkasında sıkıca kapalı kaldı. Sonunda burada olmanın heyecanı arasında ve Kraliçe Saracen aileye katılmamı talep ettiğinde hissettiğim endişe, hayatımın en canlı rüyasını görmüş olmama şaşmamalı.

Lezzetli ve baharatlı bir şeyle karışık yanan odunun sıcak ve kızarmış kokusu dikkatimi çekti ve gülümsedim. Bu koku bulunduğum her yerde var gibiydi; bana Mendax'ı hatırlatan rahatlatıcı kokuydu. Hatta dün gece rüyamda bunun Mendax'a ait olduğuna kendimi inandırmıştım.

Yüzümde kalan yastığın neyse ki susturduğu kısa bir kahkahayla birlikte burnumdan büyük bir homurtu çıktı.

Yemek pişirmek için odun ateşi kullanıyorlardı. Bu yüzden dün akşam yemekte ve şimdi de kahvaltıda kokusunu aldım.

Yemek pişirmek için neden sihir kullanmadıklarını merak etmekten kendimi alamıyordum. Çok daha kolay olurdu gibi görünüyordu. Büyüleri ve kendilerine has özellikleri hakkında öğrenebildiğim her şeyi öğrenmek için aklıma bir not aldım. Belki de önümüzdeki birkaç gün ağırdan alıp Seelie fae'leri hakkında bir şeyler okuyabilirdim. Eğer kalede bir kütüphane yoksa, kasabada bir kütüphane bulabileceğime emindim.

Vücudum geniş ve rahat yatağın derinliklerine gömülürken kendimi ilk kez korumasız bir şekilde rahat bıraktım... yani hatırlayabildiğimden beri. Bu tehlikeliydi. Bu rüya gibi huzurun içinde günlerce kalabilirdim.

Odanın sıcaklığını test etmek için bacağımı dışarı uzattım ve hemen ev sıcaklığındaki cebime geri çektim. Yatağın dışındaki hava keskin ve soğukken, çarşafımın altında geliştirdiğim ısı şaşırtıcı derecede sıcak ve rahattı. Battaniye hapishanesindeydim.

Biri beni almaya gelene kadar burada kalmak en iyisi olacaktı. Mermer zeminin çıplak ayaklarımda buz gibi olacağını biliyordum. Kesintisiz koku kaslarımın gevşemesini ve daha da yerleşmesini sağladı. Buraya gelmeyi başarmıştım. Sonunda rahatlayabilirdim.

Bugün harika bir gün olacaktı. Kendimi mutlu ve dinlenmiş hissediyordum -bu çok sık söyleyebildiğim bir şey değildi- ama şimdi kalkmazsam, battaniye hapishanesi beni bütün gün kapana kısılmış ve tembel tutacaktı.

Sonunda beyaz yastık yığınının ittim ve yataktan kalktım. Karmakarışık beyaz çarşaftan dışarı adım atıp soğuk mermerin dokunuşuna hazırlanırken ayağım yumuşak bir şeyin üzerine bastı.

Ekose gece şortum.

Birden belden aşağımın tamamen çıplak olduğunu fark ettim.

Rüyamın ayrıntılarını hatırladığımda yüzüme bir sıcaklık yayıldı.

Şortumu çıkarmış ve kendime dokunmuş olmalıydım.

rüya

görüyordu

m. Rüya.

Aman Tanrım, benim neyim vardı -ya da şimdi Tartarus'un-?

Şortumu geri çekerken neredeyse yere düşüyordum. Şu anda bunu düşünemezdim bile.

Ne kadar berbat bir . Düşmanımı, ailemi acımasızca terörize eden kişiyi rüyamda görmek, kendimi parmaklamamı izlemek?

Boş şöminenin üzerinde parlayan sarı güneşe dikkat ederek odayı taradım. Dumanlı koku artık o kadar güçlüydü ki, ateşin yandığını görmeyi bekliyordum.

Yapmış olabilir mi?

Hiçbir yolu yoktu. Hayır. Gördün mü? Hiç rahatlamadığınızda böyle olur. İlk seferinde sakinliği bırakır ve hemen paranoyak ve yalnız olursunuz.

Burada saatin kaç olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bildiğim birkaç şeyden biri de zamanın her diyarda farklı işlediğiydi. Ay'a ve Güneş'e olan yakınlık farkı her şeyi hızlandırıyor ya da yavaşlatıyordu. Tek gerçek tesellim olan bilimin burada temelde var olmadığını fark etmekten kendimi alamıyordum ama biraz cesaretim kırılmıştı. O kanunlar bu âlemlerde geçerli değildi. Büyü moleküler yapıyı ya da kuantum parçacıklarını umursamıyordu.

Yine de benim için yeni bir çalışma alanı olacaktı. Heyecan içimde hafifçe kıpırdandı. Öğrenmeyi seviyordum ve Seelie ve sakinleri hakkında daha fazla şey öğreneceğim için heyecanlıyım. Pofuduk yatağa geri tırmandım, bacaklarım kenardan sarkıyordu. Bir Seelie asilzadesi olmanın tek yolu buysa Aurelius'la evlenir miydim? Saracen kalbimin yarısını hâlâ koruyordu. Daha ne istiyordu ki?

Daha derin bir nefes aldım, burnum rahatlatıcı kokuyu aradı ama baharatlı, sıcak kokuyu yakalayamayınca hayal kırıklığına uğradım. Zihnim, yokluğunda bir rahatlık izlenimi bulmak için anılar dolabını taradı.

Annem eski arka bahçemizdeki yırtık pırtık bir piknik bankında oturuyordu - en azından ben onun annem olduğunu sanıyordum. İlk anılarımın çoğu, daha... tatsız anılar yaratılır yaratılmaz biraz bulanıklaşmıştı. Gerçekten umursamadım. Aynı yere ait değillerdi.

Ben gri-kahverengi masanın üzerine oturmuş, metalik mavi göz farı paletlerinden biriyle annemin yüzünü boyarken, küçük kız kardeşim Adrianna onun kucağına sarılmıştı. Arkadaş edindiğimiz dost canlısı bir sincap olan palamut, kucağıma oturmuş gömleğimin düğmelerinden birini kemiriyordu.

Hatırladıkça gözlerim doldu. O zamanlar sadece bir çocuktum, neredeyse sekiz yaşındaydım ve kız kardeşim benden birkaç yaş küçüktü. Onlar benden alınmadan, beni yapayalnız bırakmadan hemen önceydi. Kendimi en son o zaman bütün hissetmişim. Şimdi sadece ruhumun parçalanmış ve öfkeli olduğunu hissediyordum.

Annem ve Adrianna'yı düşündüğümde sık sık olduğu gibi zihnim çökme tehlikesi geçirdi. Sert zemine doğru kayarken çarşafklar kalçalarımaya sürtündü, gözlerim yaşlarla doldu.

Kapının yüksek sesle çalınması beni ürküttü.

"Calypso, kalk. Eli hazırlanırken seni uyandırmam için beni gönderdi. Görünüşe göre artık bir hanımefendinin hizmetçisinden fazlası değilim." Tarani'nin sesi kapının diğer tarafından boğuk bir şekilde geliyordu.

Hızla gözlerimi silip saçlarımı düzelttikten sonra ayağa fırladım ve kapıyı açıp hoşnutsuz bir prensesle karşılaştım.

Sarı saçlarını parmaklarının arasında döndüren Tarani, ısıltılı altın göz kapaklarının altından soğuk bir ifadeyle bana baktı. Odaya girdi ve hiçbir şeyi mahvetmediğimden emin olmak istercesine etrafı incelediğini gizlemedi.

"Senin gibiler bunlarda mı uyuyor?" diye sordu, yüzünde düz bir ifadeyle beni bir aşağı bir yukarı süzerek.

Prenses Tarani bir kez daha arkasında hafifçe uzanan güzel beyaz bir elbise giymişti. Her gün bu elbiseleri giymek kesinlikle korkunç olmalıydı. Hiç pantolon giymez miydi? Üzerimde zar zor duran ama iğrenç derecede rahat olan uyku şortuma baktım ve sonra iğrenerek tatlı tatlı kaşlarını çatan prensese döndüm. Bunu ona karşı kullanamazdım - belli ki daha önce hiç yavru kedilerle kaplı flanel pantolon giymemişti ve ne kaçırdığını bilmiyordu.

"Evet, insanların içinde uyuduğu şey aşağı yukarı bu. Ne kadar yumuşak olduğunu hisset!" Dedim, tereyağı yumuşaklığındaki kumaştan bir tomar aldım ve kalçamı dışarı ittim.

"Peki ya *senin* türün?" diye sordu küçük bir sırtış ve gözlerinde muzip bir pırıltıyla.

Ondan birkaç adım geri çekildim. Ah. Gerçek güçleri olmayan bir Artemi olduğumu bildiğini yüzüme vurmaya geldi.

"Muhtemelen şortun ne olduğunu bile bilmiyorsundur, değil mi?"

Hep böyle süslü elbiseler mi giyersin?" Sarışın kadının ellerini kavuşturmuş, odanın içinde amaçsızca dolaşmaya devam etmesini izleyerek sordum. Eli'nin beni bu gariplikten kurtaracağını umarak koridora bir göz attım ama koridor boştu. "Her zaman değil. Senin aksine ben bir tilkinin kürkünü üzerime giyebiliyorum. vesilesiyle," diye şarkı söyledi.

Parmaklarını yatak örtüsünü astığım pencerenin yanındaki köşelerden birine soktu ve bu sırada pervazı hafifçe çizdi. Otuz saniyeden kısa bir sürede odadaki tek lekeyi bulmuştu. Zeki ve anlayışlıydı. hafife alındığına dair bir his vardı içimde.

Gelişime hâlâ kızgın olduğu ve buraya ait olmadığını bilmemi sağlamak için ne kadar farklı olduğumu göstermeye çalıştığı açıktı.

Ama iyi davranmaya çalışırdım. Bir Seelie asilzadesi olacaksam benden hoşlanması önemli olabilirdi. Annesi üzerinde ne kadar etkisi olduğunu bilmiyordum.

"Kardeşin tilki formundayken çok güzeldi. Hatırladığım kadarıyla seninkinden çok daha kalın ve parlak bir kürkü vardı," diye mırıldandım, hâlâ incelemekte olduğu pencerenin yanındaki duvara yaslanırken.

Deneyeceğimi söyledim.

Tarani'nin kendini beğenmiş ifadesi düştü ve bal rengi iri gözleri şaşkınlıkla doldu. "Hatırlıyorsun," diye o kadar yumuşak fısıldadı ki, durduğumuz kadar yakın olsak bile neredeyse duymuyordum.

Tamam. Beklediğim tepki bu değildi.

"Kardeşiniz Unseelie'de hayatımı kurtardığında mı? Seni orada da hatırlıyorum, tabii o zaman ikiniz olduğunuzu bilmiyordum. Ama Eli'nin tilki formuna dönüştüğünü öğrendiğimde bir araya getirdim. Bu arada teşekkür ederim. Beni bıçakladıktan sonra öleceğimden emindim," dedim ve birden gözlerimin ısınıp diken diken olduğunu hissettim.

Benim hayatımı kurtarmak için kendi hayatlarını tehlikeye atmışlardı.

Tarani kesinlikle dehşete düşmüş görünüyordu. "İnanın bana, sizi kurtarmak Eli'nin seçimiydi, benim değil. Bana kalsaydı, türünüzün hepsi ölmüş olurdu," diye hırladı.

"Benimle derdin ne senin?" Yüzleştirici bir adım atarak sordum.

"Gerçekten özel olduğunu düşünüyorsun, değil mi? Aurelius ve Annem seninle insanlar aleminde sadece ucube olduğunu düşündükleri için vakit geçirdiler. Neden seni Unseelie prensine fahişelik yapman için seçtiler sanıyorsun? Onun kolay bir hedefe ya da senin gibi kötü bir ucubeye karşı koyamayacağını biliyorlardı," diye tükürdü bana bir adım daha yaklaşarak.

Hay sikeyim. Ucube ya da değil, isteseydim kalın bağırsağını boğazına dolayabilirdim. Ses tonuna dikkat etmesi gerekiyordu, yoksa daha zamanı gelmeden patlayacaktım.

"Dinle, bana inandırdıklarından çok daha cesursun ve buna saygı duyuyorum, ama beni tanıımıyorsun bile," dedim çenemi sıkarak. "Eğer bir tür kıskançlık sorunun varsa, bunu annenle konuş."

Prensesin gün batımı gözleri benimkilere kilitlendi. Otonom sinir sisteminin sempatik kolu uyarıldı ve göz bebeklerinin büyümesine neden oldu; savaş ya da kaç tepkisini tetiklemiştim.

Kapıya doğru bir adım attım. Büyü yeteneklerinin tam olarak ne olduğunu ve bunun yanı sıra, kesinlikle

ikinci günümde prensesi devirirsem buradaki konumuma yardımcı olur.

"*Sakin* annemden bahsetmeye kalkma," diye , elini öyle sıkı bir yumruk haline getirmişti ki parmak eklemleri bembeyaz olmuştu.

"Tarani, onu bırak," diye güçlü bir ses duyuldu kapıdan.

Tarani ve ben hep birlikte kafamızı çevirdiğimizde Eli'nin kapı aralığını doldurduğunu gördük, yüzünde rahatsız bir ifade vardı.

"Yaptığın her şeyi hatırlıyor!" Tarani Eli'ye bağırdı, hayal kırıklığıyla kollarını kaldırdı ve sonra tekrar yanlarına indirdi. "Tarani,

Bu yapmamalı olmak bitti Bu şekilde," Eli dedi

Tedirgin bir şekilde bana baktı. "O bilmiyor ve ben de onun için."

Bunun umduğum kadar kolay olmayacağını bilmeliydim.

"En azından senin güvenliğin için bunu bilmesi gerekiyor Eli. Onun ne yapacağı belli olmaz ve zayıftır," dedi Tarani beni bir aşağı bir yukarı süzerek.

Öngörülemez ve zayıf mı?

Onlar tartışmaya devam ederken, büyük yatağın altından spor çantamı aldım, büyük boy bir sweatshirt çıkardım ve Tarani'ye yaklaştım. Tişörtü başıma geçirirken, çantamdan çıkardığım karambiti kavradım ve kavisli bıçağın sapının çemberini başparmağımın üzerine sabitleyerek tişörtün kolundan dışarı ittim ve prensesin dirseklerini arkasına kilitledim. Çift ağızlı bıçak çenesinin hemen altından boynuna saplandı. Direnmeden yerine geçti, ne olduğunu çok geç fark etti. Hem Eli hem de Tarani aynı anda soluk soluğa kaldı.

"Tahmin edilemez belki ama boğazındaki bu bıçak zayıflık iddianı geçersiz kılıyor," diye fısıldadım. Adrenalin derimin altında kıvılcımlanarak canlanmış, tenime karıncalanmalar göndermişti ve duman kollarımın üzerinden yüzüne doğru akıyor, hafifçe aralanmış ağzı dumanı uzaklaştırınca dağılıyordu.

"Bunun için seni öldürecekler." Gülümsedi. "Annem bunu duyar duymaz seni insanlara geri gönderecek!" diye zaferle havladı, bıçağı boğazına daha sert bastırdığımda şaşırtıcı bir şekilde korkmamış gibiydi.

Aptal değildim. Cildine düz bir şekilde tuttum, bu yüzden aslında ona zarar vermek üzere değildim, ama adrenalini yükseldiği için farkı hissedemedi.

Yine de ihtiyaç duyulursa, bunu yapmak yarım saniyemi alırdı. İgüdülerimin bir kısmı bıçağı boğazına geçirmem ve burada hayatımı çok daha kolaylaştırmam için bana yalvarıyordu.

"Kesin şunu, ikiniz de!" Eli üzerimizdeki kuleye bağırdı.

"Demek istediğim tam olarak bu, Aurelius! Ne yaptığınızı görüyor musunuz? Bu hafta bitmeden ikiniz de öldürüleceksiniz!" Tarani bağırdı, tutuşuma karşı koymaya başladı.

Neden bahsediyordu?

Henüz ona zarar vermek istemiyordum ve aptal da değildim. Bir SunTamer'in yapabileceğı her şey benim yapabileceğim her şeyden çok daha kötü olurdu. Odadaki enerji patlamaya hazırdu, her birimiz diğेरinin ne yapacağını görmek için bekliyorduk.

"Kardeşimin boğazındaki bıçağı çıkarın. Güneşler, Calypso! Bazen bu kadar karanlığa bürünmüşken Unseelie sana daha çok yakışmaz mıydı diye merak ediyorum," diye homurdandı Eli.

Sözleri canımı acıtmamalıydı ama . Hatta aynı şeyi ben de birkaç kez merak etmiştim. Aptalca bir şekilde Mendax'ın karanlığını gören tek kişi olduğunu düşünmüştüm ama görünüşe göre öyle değilmiş.

"Beni Unseelie benzeri bir karanlıkla dolu olmakla suçlamadan önce, ellerimi kimin eğittiğini hatırla." Tarani'yi dizlerinin üzerine ittim ve onu tutmaya devam ettim.

"Sen bir aptaldan başka bir şey değilsin," dedi Tarani altımdan sessizce. "Ölümü arzuluyormuş gibi davranıyorsun ve şimdi, aptal kardeşim sikiyle düşünüp seni kurtardığı için hayatlarınız birbirine bağılı. Sonsuza kadar. Şimdi siktirin gidin ve yolumdan çekilin." Tarani parlayan sarı bir ışık küresine dönüştü ve parmaklarıma öyle yoğun bir ısı gönderdi ki, onu tutmayı bırakmak zorunda kaldım.

Onun güçleri hakkında daha fazla şey öğrenmem gerekiyordu.

Parlak ışık kaybolurken ayağı kalktı ve kollarını kavuşturarak Eli'nin yanına gitti.

"Hayatlarımız birbirine bağılı da ne demek? Az önce söylediğın hiçbir şeyi anlamıyorum."

Arkadaşım ellerini kalın, sarı saçlarında gezdirerek adımlamaya başladı. "Elimde değildi! Seni bulduğumda tilki formlarımızdaydık. Ölmene izin veremezdim. En başta orada olmanın sebebi bendim!"

"Anlamıyorum. Bu tüm fae'lerin yapabildiğı bir şey değil mi? Bu neden bu kadar tehlikeli?" diye sordum , sıcak metal benim

rahatlık için karambit.

"Ne yaptığımı kimse bilemez, Caly. Annem bilmiyor. *Kimse* bilemez. Senin için ne yaptığımı herhangi birinin bilmesi son derece tehlikeli," dedi Eli ciddi bir şekilde.

"Peki sen tam olarak ne yaptın?" Birden kendimi dengesiz hissederek sordum.

"Kalbin atmayı bırakmadan hemen önce Eli sana kendi gücünü aşıladı. Onun *Seelie kraliyet* güçleri. Tüm peri diyarlarında Kader'in kararını bozmak yasaktır ve daha da kötüsü"-Tarani kelimeleri çıkarmakta zorlandı-"artık Eli'nin hayatı seninkine bağlı ve bunun tersi de geçerli. Biriniz öldürülürse, diğeriniz de ölecek." Son kelimelerde sesi çatallaştı.

Ben mi? Bayılacaktım. "Bu... olamaz. Fae'ler ölümsüzdür. Ben temelde insanım! Elli yıl daha yaşarsam şanslıyım. O zaman Eli da ölecek mi?" Paniklemeye başlayarak sordum.

Tarani'nin bana bu kadar kızgın olmasına şaşmamalı.

"Fae'ler ölümsüzdür, ama bu sadece hastalık ve ölümden insanlar gibi etkilenmediğimiz anlamına gelir. Yine de öldürülebiliriz," dedi Tarani yatağımın kenarına otururken, artık düşünceli bir tavır takınmıştı.

"Biliyorum, kafasından bir yara ya da başının kesilmesi. Türüne göre bazen kanatlarının arasından ya da göbek deliğinden," diye cevap verdim.

"Ah... iğrenç," diye yanıtladı prenses.

"Ben sadece Artemi güçlerine bağlanabilirim, Caly." Eli geçti ve omuzlarımı nazikçe sıktı. Normalde canlı olan yüzü çökmüş, gözlerinin kenarındaki gülümseme çizgileri aşağıya doğru çekilmişti.

Kulaklarının küçük noktalarına baktım.

"İnsan olmadığını bu şekilde anladım."

Bir nefes aldım ve her şeyin gözlerimin önünde parmaklarımın arasından kayıp gitmesine hazırlandım.

"Annem insanlara seni hayvan güçleriyle kutsadığını söylemeye başlar başlamaz insan olmadığını anladım ve seninle tanışmamıştım bile. Seni hiçbir şeyle kutsayamazdı - en alçak Seelie'ninkinden öte güçleri yoktu," dedi Tarani.

Sabrının azalmakta olduğunu söyleyebilirdim. "Eli, ben-" diye başladım. "Babanın bir Kadim olabileceğini düşünüyoruz, Calypso," Eli

dedi, kolunu bana dolamak için yaklaştı ve beni yatağın kenarına doğru yönlendirdi. "Mantıklı olan tek şey bu."

Kolunu ittim ve yataktan uzaklaştım. Ailemi terk eden adamı düşündüğümde kabaran öfke beni kızgın bir demir gibi dürttü. "Babam hakkında ne biliyorsun?" Öfkenin su yüzüne çıkmaya başladığını hissederek bağırdım.

"Kesin olarak bilmiyoruz ama bana anlattıklarınıza bakılırsa zaman çizelgesi mantıklı ve özellikle yeni Kadimlerden biriyle esrarengiz bir benzerliğiniz var. Yükselmeden önce buraya gelirdi. Babamızla iyi arkadaştı. Bulabildiğimiz tek açıklama bu," dedi çenesi sıkılırken. "Eğer düşündüğümüz kişiye, o bir Kadim, eski tanrıların çocuğu ya da torunu."

Bunu yapamazdım. Bugün için hazırlandığım son şey Eli ve Tarani ile babam hakkında konuşmaktı.

Sakin kalmaya çalışarak soğuk duvara doğru ilerledim ve sırtımı duvara dayadım; vücudumu dik tutacak ve destekleyecek bir şeye, herhangi bir şeye ihtiyacım vardı. "Peki babama nasıl ulaşabilirim?"

"Şey... Artemiler nadirdir ve onları inanılmaz derecede tehlikeli kılan birkaç güçleri vardır, bunlardan biri de doğa ve hayvanlarla olan bağlantılarıdır. Çoğu barışçıldır ve savaşçı değildir, muhtemelen bu kadar kolay yok edilebilmelerinin tek nedeni de budur. Hâlâ saklı olanlar belli bir zamanda yükselir ve diğer Kadimlerle birlikte Moirai'ye giderler."

"Sadece onu nasıl görebileceğimi söyle."

"Hiçbir fikrim yok." Eli omuz silkti. "Eskiler sadece kaderin akışını değiştirebilecek büyük bir metamorfik olay olduğunda ya da Kaderler bir sorgulama talep ettiğinde görülürler. O zaman bile Moirai'nin kapılarından geçebilmek için bir davetiye almanız gerekir."

Gözlerimi dikmiş, ne soracağımı seçmeye çalışıyordum. "Eli, ben düşündüğün gibi biri değilim." Başımı salladım. "Kız kardeşim..." Sustum.

"Bildiğimiz kadarıyla, annen ve kız kardeşin insandı. Bunların mantıklı değil ve bu sadece bir teori. Çok fazla bilgim yok ama baban seni insan diyarında saklamaya çalışmış olabilir gibi görünüyor. Ama her iki durumda da, sen kesinlikle insan değilsin."

"Ama Artem..."

"Art-em-ee," diye teklif etti Eli.

"Teşekkür ederim," diye homurdandım, dalgınca kulaklarımın ucuna dokunup çocukluğumdan beri sahip olduğum düzensiz yara izlerini hissettim.

Eli kız kardeşine baktı.

Tarani, "Birinin kulaklarınızı deęiřtirdięini ve uęlarını keřtięini dūřünüyoruz," dedi. "Artemi'nin hafif sivri uęları vardır. Eli bana seninkilerde yara izleri olduęunu, bunların kūęükken geęirdięin bir kazadan kaynaklanmış olabileceęini dūřündüęünü söyledi ama büyük ihtimalle bunu yapan babandı, böylece insanlara daha iyi uyum saęlayacaktın. Gerçekten zekiceydi. Güç eksikliğine gelince-" diye sözünü keřti.

Kendimi uyuşmuş hissediyordum. Ve daha da kötüşü, eskisinden daha fazla cevabım yoktu. Nereye gidersem gideyim, ıssızlık peşimi bırakmıyordu.

Damarlarım ateş gibi yanmaya başladı. Birine ya da bir şeye zarar vermeden önce buradan çıkmam gerekiyordu.

"Artemi'nin Seelie'ye girmesine izin var mı?" Ben sordum. *Biraz daha dayan, biraz daha dayan.*

"Evet, kayıt olduktan sonra istedikleri yere gitmelerine izin veriliyor. O zamana kadar portalları kullanamazlar. Ama ne yazık ki, yükselene kadar güvende değiller. Sizin için buradan, kaleden daha iyi bir yer yok. Sizi güvende tutacağız," diye usulca mırıldandı, kendi gözleri de nemlenmişti.

"Yükselişe kadar neden güvende değiller?" Ben sorguladım.

"Çünkü en ufak bir güce sahip neredeyse her yaratık Artemi'nin güçlerini alıp onları ölüme terk etmesinden korkar. Ne kadar güçlü olurlarsa, bir Artemi yaşarken kaybedecekleri de o kadar fazla olur. Perdenin bu tarafındaki her krallık, saraylarının ve krallıklarının ele geğirilmesinden ve yok edilmesinden korkar. Bu da oldukça tehlikeli ve zengin dūřmanlar yaratıyor."

Harika.

İçimde bir şeyler koptu. "Kravat nasıl çalışıyor?" Tarani'ye sordum, onu yumruklamaktan korktuğum için Eli'ye bakamıyordum.

"Artemi tüm doğayı birbirine bağlayan zincirdir. Doğayı kendi istekleri doğrultusunda manipüle etme yeteneğine sahiptirler ve genellikle inanılmaz derecede barışıl ve sevgi doludurlar." Tarani kaşlarını çatarak boynunu ovuşturdu. "şekil değiştirenleri yaratan kan, Artemi'nin en yaşlısından geldi. Çünkü bizim kraliyet kanımız çok saf-"

Eli onun sözünü keşti. "Yer değiştirme yeteneğine sahip safkan Seelie soyluları kendilerini bir Artemi'ye bağlayabilirler. Bu artık bilinen bir şey değil çünkü herkesin bildiği tek Artemi tanrılar ya da Eskiler," dedi ve benim görüş alanıma doğru ilerledi.

"Ne yani? Herhangi bir şekil değiştiren hayatımı kurtarabilir ve kendini bana mı?" Onu yakından izlerken sordum.

"Artemi güçlerini seçtikleri çocuğa gönderir. Her nesil daha da güçleniyor, bu yüzden dikkatli seçmeleri gerekiyor. Yedi çocukları olabilir ama en güçlü ebeveyn hangi çocuğa göndereceğini daha onlar doğmadan seçer. Nasıl sadece tek bir çocuk tüm güçlere sahip olabiliyorsa, sadece tek bir şekil değiştiren de o tek Artemi'ye bağlanabilir," dedi Eli. "Bizimkine bağlanmak için çok az miktarda Artemi gücüne sahip olmak yeterli."

"Eli, senin hayatından ben sorumlu olamam. Bu her şeyi mahvedecek!" Bağırdım. Bunu nasıl yapmış olabilirdi?

"Geri alnamaz," diye ısırdı Tarani. "Bozulmasının tek yolu ikinizden birinin ölmesi ve ikinizi de öldürmesi."

"Ben... Bu çok fazla. Düşünmek için biraz zaman istiyorum. Lütfen gidin," diye yalvardım ve onlar gidene kadar kendimi toparlamak için elimden geleni yaptım. Birini boğmak istiyordum.

"Calypso, lütfen. Eminim binlerce sorunuz vardır. Lütfen seninle kalmama izin ver," dedi Eli kollarımdan tutarak.

"İhtiyacım olan tüm cevaplara sahibim," diye ısırdım.

"Unutma, Eli, ben ve annemiz dışında kimse senin Artemi olduğunu bilmiyor. Kimseye söyleme yoksa kendi hayatını riske atarsın, bu da kardeşimin hayatını riske attığın anlamına gelir. Şu anda bu odada bulunan üçümüz bu bağı bilen *tek* kişileriz. Çeneni kapalı tut," diye hırladı Tarani arkasını dönüp kapıdan çıkarken.

Eli, "Konuşmaya hazır olduğunuzda, cevaplarla ve kasabaya bir sürü kitap almak için yapacağımız geziyle yanınızda olacağım," dedi. "Eğer daha uzun bir yolculuğa açıksan, Parable'daki kitap kasabasına da gidebiliriz? Kalbin bütünleştikten sonra bu daha güvenli olabilir."

Kitaplar şehri mi?

"Tüm kalbin olmadan diğer fae'ler tarafından Artemi olarak algılanamazsın. Annem güçlerinin çoğunun olduğu kısmı almış olmalı. Bu seni güvende tutuyor, Caly. Ve bunu ona özgürce veren sendin. Annem senin Artemi olduğunu ne zamandır biliyor?" diye sordu nazıkçe.

"Kraliçe Saracen beni gördüğü ilk günden beri Artemi olduğumu biliyor," dedim.

"Keşke bana gerçekte kim olduğunu söyleyebilseydin. Bu senin için çok daha kolay olabilirdi," dedi Eli yumuşak bir sesle.

"Biliyorum," dedim, kapıyı kapatıp yere kaymadan önce yavaşça başımı .

GEÇMİŞ

Calypso

T Yıldızlar, siyah gökyüzüne serpilmiş sihirli tozlar gibi başımızın üzerinde parıldıyordu. Ilık bir yaz gecesi idi ama sıcaklık azalmış, geriye mükemmel bir sıcaklık kalmıştı. Sevmiştim geceler.

"Gitmem gerekiyor. Bu sabah Seelie'ye dönmüş olmam gerekiyordu. Annem yine bana kızacak," dedi Eli battaniyenin kendi tarafından.

Hayal kırıklığı bedenimi gerdi ve battaniye ve yastık yığınızı alıp yıldızları seyrettiğimiz çatıdan aşağı atmamak için kendimi zor tuttum. O zaman ondan ne kadar hoşlandığımı fark ettim. Orada yatarken çenem gerildi ve yumruklarım sıkıldı.

Saracen Eli'ı getirmeye başladığında her şey değişmişti. Ondan nefret etmeyi çok istiyordum. Hepsinden nefret ettim.

Annemi ve Adrianna'yı geri istedim.

Tırnaklarım avuç içlerimin derisine batıyor, öfkemin bir kısmını alıyordu. Öfkemi içimde tutmak için çok çabalıyordum ama çoğu gün bu bana imkânsız geliyordu.

"Sahip olmaya değer şeyler beklemeye değer şeylerdir," diye fısıldadım. "Ne?" Elis dirseğine yaslanarak sordu.

"Hiçbir şey. Annemin Adrianna ve bana söylediği bir şeydi. Neden biraz kalmıyorsun? Benim bilim

Öğretmenim bu gece meteor yağmuru olacağını söyledi."

"Yarından sonraki gün döneceğim, böylece deredeki yeni kerevit tuzaklarını deneyebiliriz. Onları bensiz koyma, tamam mı?" dedi çocuk kendi payına düşen battaniyeleri katlarken. Onları sürünerek girip çıktığımız tavan arası penceresinin yanına düzgünce istifledi.

"Tamam, Saracen'e selamımı söyle," homurdandım.

Evime geri dönme zahmetine girmedim, bunun yerine evin arkasındaki kafesten aşağı tırmandı ve sahip olmayı dilediğim bir zarafetle yere atladı.

Ormanın kenarından geri döndü ve el sallayarak veda etti.

Onu incitecek hiçbir şey yapamazdım.

Bu gerçekten önemli bir şeydi, çünkü o anda başka her şeye zarar vermek istiyordum.

Annem ve Adrianna öldüğünden beri içimde bir şey milyonlarca parçaya ayrılmış gibiydi. Diğer herkesin de benim kadar acı çekmesini istiyordum ve çekeceklerdi de.

Tam o anda Eli'nın planın bir parçası olamayacağına karar verdim. O olamazdı. Belki bu beni zayıf biri yapıyordu ama annem ve Adrianna beni terk ettiğinden beri yanında olmak istediğim tek kişi oydu. Sadece onun yanında olmak istemiyordum, aynı zamanda onu düşünmeden de edemiyordum. Çok tatlıydı. Beni sadece bir arkadaş gibi gördüğünü biliyordum ve bu değildi.

Ellerimi başımın arkasına koyarak battaniyenin üzerine uzandım.

Belki yaşlandığımızda benimle evlenirdi. Saracen'in beni silahı olarak tutması yerine, bu şekilde gerçek bir Seelie de olabilirdim sanırım.

Bu düşünceden hemen sıyrıldım. Eli benden böyle hoşlanmıyordu ve ne olursa olsun, resmi bir Seelie olduktan sonra benden nefret edecekti.

Annesine ve tüm ailesine olacaklar için benden nefret ederdi.

MEVCUT GÜN

Caly

T Ertesi gün odamdan çıkmayı reddettim. Gönderdikleri yemeği reddettim. Beni giydirmeye çalıştıklarında hizmetçilerden kaçmayı başardım. Kimseyle görüşmeyi reddettim, hatta Kraliçe.

Bunun yerine pencerelerden birinde durup yüzümü cama dayadım ve Seelie topraklarına bakıp ne yapacağımı düşünürken nefesimle buğulandırdım. Gece çökerken güneşin hafifçe solmasını izledim. Yeni bir güne başlamak için bir kez daha aydınlanırken aynı nefes gibi hissettiğim şeyi izledim.

O kadar ağladığım anlar oldu ki, tek başıma Eli'yi ve beni öldürebileceğinden endişelendim. Kalbimin durduğunu hissedebiliyordum. Diğer zamanlarda kaleyi nasıl yakıp kül planladım.

Eli ve Tarani, Artemi'nin barışçıl ve savaşçı olmadığını söylemişti.

İçimdeki en derin, en karanlık parçalar, *onların* yarattığı parçalar, intikam almak için yanıp tutuşuyordu. Birini incitmek istedim. Bana hissettirdikleri gibi hissetmelerini istedim. Benim ağladığım gibi ağlamalarını istedim.

Ama bu parçam kilitli kaldı, sadece zamanı geldiğinde dolaşmasına izin verildi.

Kayısı renkli denizin kasabanın kenarlarında huzurla akmasını ve fantastik şeyler getirmek için acele eden insanların telaşını izledim.

limana bakan gemiler.

Artemi-bu isim kulaklarıma değdiği anda içimde bir kahkaha gibi yankılandı. Görünüşe göre diğer fae'ler için çok korkutucu olan bu nadir türün geçmişi hakkında daha fazla bilgi sahibi olmamaktan nefret ediyordum, soyları neredeyse tükenmek üzereydi.

Babam.

Kelimeleri buruk hissettim. Annem gibi harika, muhteşem bir insan nasıl böyle bir canavara aşık olabilirdi?

Kulağımın çıkıntılarını helezon boyunca takip ettim ve çıkıntı boyunca en küçük çizgiyi hissettim. Yüzlerce kez hissettiğim bir çizgi.

Yorgun, şiş gözlerimi ovuşturdum ve dağınık yatağa döndüm, yorganın altına girdim ve uykunun sonunda bana merhamet edip sahip çıkmasını diledim.

Mendax güçlerimi hissetmiş miydi? Sahip olduğum küçük bir parçayı?

Mendax beni görmüştü. Başından beri içimi görmüştü ve bunu bilip bilmediğini merak etmekten kendimi alamıyordum. Elbette bu aptalcaydı.

Dudaklarımda küçük bir gülümseme belirdi ve bitkin bir kahkaha attım. Düşünmeden edemiyordum, Mendax'ın söylediği kadar bana aşık ve bu kadar dengesiz olduğuna göre, hala hayatta olsaydı Saracen, Eli ve Tarani'ye ne yapardı?

Bana zarar verdikleri için onları yok ederdi. Gerçekten benim tarafımda olan tek kişiyi öldürmüş olmam ne büyük bir ironiydi.

Aslında Eli da benim tarafımdaydı. Eğer o olmasaydı, ölmüş olurum. Yine de ona sonsuza dek bağlı olmak çok yoğundu. Mendax'ın bana yeniden bağlandığı zamanki gibi hissediyordum. İsteyeceğim son şey hayatımın geri kalanında birine zincirlenmekti ve bu iki kez olmuştu. En azından benim iyiliğim için, sadece biri yaşadı.

Anılar kafamın içinde dönüp duruyordu.

"Tilkiye dönüşebilen tek fae, Seelie sarayının kraliyet çocuklarıdır ve Seelie yasalarına göre, artık onlardan birine hayatınla bağlısın. O piçler seni asla serbest bırakmayacak. Artık hangi diyara gittiğinizin bir önemi yok; Seelie size sahip. Tek teselliniz bunu Unseelie topraklarında yapmış olmaları, ki bu da pek çok kuralı ihlal ediyor."

Mendax'ın kuzeni Walter bunu bana Unseelie'ye ilk geldiğimde söylemişti. Tabii ki bu, kaçmama yardım etmeye çalıştığı için kalenin çıkıntısından düşüp ölmesinden önceydi. Walter gerçek bir dost olarak gördüğüm çok az insandan biriydi.

Nazik kurt ve fare şekil değiştireni acı bir şekilde hatırlarken kaşlarım birbirine kenetlendi. Biliyor muydu? Söylediği gibi Unseelie topraklarında yapıldığına göre, bu aramızdaki bağı koparma şansımız olduğu anlamına mı geliyordu?

Kraliçe Saracen'la yüzleşmeli ve bildiği her şeyi öğrenmeliydim. Günlerce düşündüm ve ona Eli'a bağlı olduğumu neden söyleyemediklerini anlamadım. Dudaklarımda bir gülümseme hissettim.

Annesiydi, onu korumak için her şeyi yapardı. Zaten umutsuzca bizi birbirimize bağlamaya çalışıyordu. Yoksa aramızdaki bağı biliyordu ve bunun benim kararım olduğunu düşünmemi sağlayarak nazik olmaya mı çalışıyordu?

Daha iyi bildiğim için güldüm.

Yatak odamın kapısı gürültüyle çalındı.

"Calypso, beni içeri al," diyen ses o kadar sert ve güçlüydü ki, Eli olduğunu anlamam bir anımı aldı.

Cevap vermedim, bunun yerine kapının önüne ittiğim şifonyerin hâlâ durduğundan emin olmak için öne doğru eğildim. Eli kapıyı çalmaktan başka bir şey yapmayacak kadar nazik ve saygılıydı.

Yatağın üzerindeki kabarık sefalet çukuruma geri döndüğümde kapının diğer tarafından sinirli bir homurtu geldi. Plan yapmak ve en iyi hareket tarzımın ne olduğunu düşünmek için daha fazla zamana ihtiyacım vardı.

Birden oda acı verecek kadar parlak bir ışıkla doldu, gözlerimi korumak zorunda kaldım - ki bu iyi oldu çünkü tam da küçük ama güçlü bir patlama odayı doldururken bunu yaptım.

Eli kırık kapının üzerinden, eskiden şifonyer olan şeyin tahta parçalarından kaçınarak geçti ve bronz yüzünde hafif bir kızarıklıkla odaya girdi.

"Bu saçmalık artık sona eriyor Calypso," diye tükürdü kollarını kaslı göğsünde kavuşturarak.

Ağzım açık, şaşkın bir şekilde oturdum. Tatlı, nazik, golden retriever Eli kapımı şiddetle patlatarak açmıştı.

"Ne yapıyorsun sen?" Hala ağzım açık bir şekilde sordum.

"Seni tanıyorum Caly. Ellerinle bir şey yapmaya odaklandığında dudağının garip bir açıyla aşağı kıvrıldığını biliyorum. Burnunda ve yanaklarında tam yirmi üç çil olduğunu biliyorum." Özel dikilmiş, net görünümlü beyaz gömleğinin içinde derin derin nefes aldı. "Canının çektiği bir şeyi yemek üzereyken saçlarını başının üstünde topladığını da biliyorum. Beşinci sınıftayken Luke Thompson'a aşık olduğunu biliyorum.

Hesap makineni kıldığında ve sana inek dediğinde duygularını incitti." Eli yatağın kenarına otururken sesi yumuşadı.

"Ne-"

"Her şeyi kendi başına halledebileceğini ve kimseye ihtiyacın olmadığını düşündüğünü biliyorum," diye fısıldadı, vücudunu bana daha iyi bakacak şekilde eğerek. "Beşinci sınıftan Luke Thompson'ın bir tilki ısırması ve kuduz aşısı olması gerektiği için bir hafta okula gidemediğini de biliyorum."

Parçalar yerine oturdukça ağzım bir kez daha açık kaldı ve sınıfın içinde bulunduğu kargaşayı hatırladım. Luke okula döndüğünde garajında oynarken bir tilkinin koşarak garaj yoluna girdiğini ve bileğini ısırıldığını söylemişti. Hepimiz onun bir yalancı olduğunu düşünmüştük.

Gözlerim o kadar açılmıştı ki, sıcak hava dokunmaması gereken yerlerimi bile karıncalandırıyordu.

"Bu odaya geldiğimden beri benden kaçmak ya da beni etkisiz hale için üç farklı yol planladığımı biliyorum ve Mendax'tan bahsedildiğinde gözlerinin yere düşmesinden ona aşık olduğunu anlıyorum."

"Durun, bir saniye-" diye itiraz ettim.

"Annemin seni burada gerçekten istemediğine inanarak ve başka neler yapabileceğimizi merak ederek burada oturup zihninde daireler çizdiğini de biliyorum." Eli uzun kolunu yatağın altına uzattı ve deri spor çantamı çıkardı.

"Ne olursa olsun benim en iyi arkadaşım olduğunu biliyorum ve hayatımı seninkine bağladığım için bana kızmak istiyorsan, kızmakta sonuna kadar haklısın, ama bunu benimle birlikte yapmak zorundasın Cal, çünkü hiçbir yere gitmiyorum. Yıllardır seni görmek için bekledim ve seni özlemekten yoruldum. Giyin hadi. Acele gitmen gerekirse diye bu çantada yedek kıyafet bulundurduğunu biliyorum" dedi ve koyu kahverengi çantayı kucağıma itti. "Ve... umm... tüm kıyafetlerin için gerçekten çok üzgünüm..." Yıkılmış şifonyere ve molozların arasından görünen birkaç yanık kumaş parçasına bakarak konuşmasını sürdürdü. "Ne var biliyor musun? Hayır, ben değilim! Bu kaderdi. Artık resmen ailenin bir parçası olduğuna göre, kraliyet renklerimizi taşıyan yeni bir Seelie gardırobuna ihtiyacın vardı zaten."

Karşı koymaya çalışsam da gülümsemekten alamadım. Eli gerçekten inanılmaz bir arkadaştı ve zaman ve diğer birkaç şey aramızı açmış olsa da, onu hala her şeyimle seviyordum.

"Giyin. Kasabaya gittiğimizde bana kızabilirsin. Sana kendi türün hakkında birkaç kitap almak istiyorum. Araştırmayı ne kadar sevdiğini biliyorum, benim güzel ineğim," diye güldü.

"Seninle hiçbir yere gitmiyorum," diye homurdandım kollarımı göğsümde sıkarken.

"Peki, tamam. O zaman burada kalacağız, ama ben gitmiyorum, bu yüzden aklındaki tüm soruları ve endişeleri düşünüp benimle konuşabilirsin. Bana kızmayı ne kadar çabuk bırakırsan, o kadar çabuk yardım edebilirim ve birlikte geçireceğimiz zamanın tadını çıkarabiliriz."

"Beni özlemekten bahsedemezsin Eli. Bunca zamandır burada olabiliyordim. Annen bunun yerine beni kullan at katili olarak kullandı." Sesim duygularımla çatırdadı.

"Yaptığım her şey seni güvende tutmak içindi. Annemin yaptıklarının yarısının nedenini bilmiyorum ama seninle tanıştığım andan itibaren seni güvende tutmak için elimden gelen her şeyi yaptım Calypso. Bu asla değişmedi ve değişmeyecek. Bu yüzden Unseelie'de hayatımı senin hayatına seve seve bağladım ve seni güvende tutmak anlamına gelseydi bunu bir dakika içinde tekrar yapardım," dedi Eli.

"Sana bağlı olmak istemiyorum! Annen için neler yapmak zorunda kaldığımı bilmiyorsun bile. Neden seninle bu konuda konuşmayı reddettiğimi sanıyorsun?" Yere bakmak zorunda kaldım. Kendi hayatının sona ermesi artık garantiyken benim için endişelenmesi beni sarstı. "İkimiz de Seelie'de olduğum için bunun durmayacağını biliyoruz. Kendini kraliçenin lanet olası suikastçısına bağlamak için ne kadar aptal olman gerekiyor?" Bağırdım, tüm endişelerim ve öfkem sözlerimle birlikte yükseldi.

"Oldukça aptalca." Eli o büyüleyici, çocuksu sırıtişıyla gülümsedi. "Ama bana tahtı akıllı olduğum için vermiyorlar. Ben insanları koruyorum ve bütün bir krallığı güvende tutacak kadar güçlüyüm. Artık benimlesin... hangi bağlamda istersen Caly. Yemin ederim, bir daha kimsenin seni incitmesine izin vermeyeceğim."

"Kraliçe ile konuşmam gerek. Üç gündür gelmememle ilgili ne söyledi?" diye sordum.

"Senin zor zamanlar geçirdiğini biliyor. Tarani sessiz kalve ona senin sinir krizi geçirdiğini söyledi." Eli omuz silkti.

"Bana sessiz olmamı söyleyen oydu!" Kaşlarımı çatarak söyledim.

"Biliyorum. Tarani annemden hiçbir şey saklayamaz. Şok oldum. Ona kravattan bahsetmemiş," diye cevap verdi Eli. "Yemin ederim, bazen sanki birlikte tüm alemini ele geçirmeyi planlıyorlarmış gibi geliyor."

"Ne kadar hoş," diye homurdandım ve gözlerimi devirdim. İkisi bir arada korkutucu görünüyordu.

"Haydi, giyin. Seni şehre götürmek istiyorum. Lütfen, , lütfen Calypso," diye yalvardı, hayal edebileceğim en çekici köpek yavrusu gözleri de ona eşlik ediyordu. "Çetesini görmek için tek boynuzlu at bir anlaşma yaptım. Bayılacaksın."

"Pardon, az önce beni tek boynuzlu at görmeye götüreceğini mi söyledin?" Seelie şatosuna geldiğimden beri hiç hayvan görmediğimi fark ettim. Ellerimi kalçalarımaya dayayarak, "Biliyor , vahşi hayvanları kutsayan bir aileye göre, koca şatoda hiç evcil hayvan göremiyorum," diye yakındım.

Eli biraz mahcup bir ifadeyle, "Bizim yer değiştirebilme kutsamamız var; hayvanlara ihtiyacımız yok," dedi. "Artemi sadece hayvanların ilgisini çeker. Bu senin kalbinin hâlâ sahip olduğun kısmında kalan bir parçan. Şimdi kasabaya gidip sana birkaç kitap ve yeni giysiler alalım. Bazen tüccarların satılık hayvanları oluyor."

MEVCUT GÜN

Caly

Wide ağaçlar ve çiçeklerle beneklenmiş açık alanlar iki yanımız boyunca uzanıyordu. Eli boyunca ilerleyen kral kelebeklerinin sık sık turuncu-siyah renkteki hareketleri sadece inanılmaz manzarasına ekledi. gibi görünüyordu.

Hiperrealist bir yağlı boya tablodan fırlamış gibiydim. Toprak patikada ilerlemeye devam ederken bir esinti güneşin ısıttığı omuzlarımdaki tüyleri aldı. Ayaklarımda altındaki küçük çıtırtılar ve sıcak, taze çimlerin hoş kokusu hipnotize ediciydi.

Eli beni nasıl daha iyi hissettireceğini gerçekten biliyordu. Her zaman öyleydi. "Eğer onlara dokunamayacaksak neden gidiyoruz?"

"Onlara dokunamayacaksak

İkinci kez.

"Sana söylemiştim. Tek boynuzlu atların birkaç farklı türü vardır. Bazıları Kader'in savaş arabaları için savaş atlarıdır, bazıları güzelliklerine hayran olmak içindir, bazıları büyülerini içindir ve diğerleri. Birazdan göreceğimiz tek boynuzlu atlar florikornlardır. Büyülü bir şekilde stonopolis'i (bal likörümüzde kullanılan çiçekler) döllerler ve oldukça acımasız olabilirler."

"Bekle. Kötü oldukları için floricornları sevemiyor muyuz?" O kadar güldüm ki yolun ortasında durmak zorunda kaldım.

"Göründüklerinden çok daha ürkütücüdürler, sizi temin ederim. Yine de saygıdeğer yaratıklardır. Çiçekleriyle ya da çeteleriyle baş başa bırakıldıklarında genellikle sakın ve yumuşak başlı olurlar, ama çiçeklerinden koparıldıklarında çok huysuz, huysuz, huysuz, hiddetli olurlar. Unikeeper bile onları sevmez ama işlerini görürler."

"Bir grup floricorn'a çete mi deniyor?" Suratımı asmamak için kendimi zor tutuyordum ama Eli'nın keskin, altın benekli gözleri bana bunun gülünecek bir mesele olmadığını söylüyordu.

"Ben ciddiym, Calypso. Sakın birini sevmeye kalkma, yoksa söz veriyorum pişman olursun. Sadece onlara bakmak isteyebileceğini düşündüm," dedi Eli.

Böylece korkutucu, kızgın, çiçek seven tek boynuzlu atlara bakmaya gittik.

Eski bir taş çite gelene kadar küçük taş evler giderek daha fazla görünmeye başladı. Keskin görünümlü gri taşların kenarlarında yosun parçaları yükselmeye başlamıştı. Çit kısaydı, sadece uyluklarıma kadar geliyordu. Kayalar önümüzde büyük bir dikey daire şeklindeydi. Uzun dairenin içinde eski ama temiz görünümlü ahşap bir kapı duruyordu. Kısa çitin ötesini rahatlıkla görebiliyordum, bu yüzden bir kapı olması aptalca görünüyordu; çitin ötesine geçmek için tek gereken bir bacağı kaldırmaktı. Seelie'deki pek çok şey gibi bu da çok tuhaf ve anlamsızdı. Sonra aklıma geldi.

"Bir çeşit koğuş mu? Hecelenmiş mi?" Eli'a sordum.

Yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı. "Sadece sana ne kadar aptalca şeyler söyleyebileceğimi düşünüyordum." Bir kahkaha attı ve başını tamamen güneşe dönene kadar arkaya eğdi. "Ama evet, çitin bu tarafındaki arazi ve evler Seelie sarayı ve onun güçleri tarafından korunuyor. Zaten evlerin çoğu saray üyelerine ya da çalışanlarımıza ait. Burası herkesi güvende tutmak ve korumak için korunuyor. Fae köyleri tehlikeli ve öngörülemmez olabilir. Suns elf köylerinin yaramazlıklarla dolup taşıtığını bilir, Unseelie de öyledir ve beni Itäre'den başlatmayın bile. Eminim insan köylerinin de kendi tehlikeleri vardır." Bir kral kelebeğinin elinin üzerine konmasını ve kanatlarını yavaşça çırparak etrafta gezinmesini izledi.

"Bunu yapmak bana zarar verecek mi? İzinli olduğumu nereden biliyor? geçmek için?" Yuvarlak kapıya merakla bakarak sordum. Ben geçmedim.

büyü kavramını tam olarak anlayamadı. Bilimin aksine, mantıklı değildi, öngörülemezdi ve gerçek bir açıklaması yoktu.

"Tabii ki hayır. Senin bağın-" Eli devam etmeden önce biraz irkildi. "Sen bana bağlısın. Büyülü muhafızlar söz konusu olduğu sürece birbirimizin güvenle gidebileceği her yere gidebiliriz." Azarlanmak üzere olan bir köpek yavrusu gibi kapıya doğru yürüdü. "Hadi gidelim. Çok fazla zamanımız yok."

"Büyülü kapıdan geçmemi mi istiyorsun? Yap beni, Güneş Terbiyecisi," dedim inatla. Temiz hava beni canlandırmıştı, belki biraz fazla canlandırmıştı ve elimde olmadan biraz oyun oynamak istiyordum. Kollarımı kavuşturdum ve sırtarak ayaklarımı diktim. Doğrusu, hâlâ biraz öfkeliydim ve son birkaç gündür odada çok fazla huzursuzluk biriktirmiştım. Eli'yi kızdırmak istiyordum.

İçini çekti ve kollarını iki yana açarak başının dramatik bir şekilde geriye düşmesine izin verdi. "Kaç yaşındasın Calypso?" Önüme geçip ellerini kalçalarına koydu, sonra küçük bir gülümsemeyle bana baktı.

"Bu kadar zeki birine göre durumu fena halde yanlış hesaplıyorsun," diye güldü ve yemin ederim gözlerindeki altın beneklerin parladığını görebiliyordum. "Seni dövmemden yıllar önce bıktığını sanıyordum. Bu sıcaklığı istemezsin." Kıkırdadı ama sonra yüzü düştü. "Birlikte oynamayalı uzun zaman oldu Cal. O zamandan beri çok büyüdük," diye fısıldadı. Aramızdaki enerji bir şekilde değişmişti.

Gövdesi bu kadar yakından o kadar büyüktü ki, beni güneşten tamamen gölgeledi. Haklıydı, birbirimizi son gördüğümüzden beri her şey değişmişti. Onu hatırladığım halinden çarpıcı bir şekilde farklıydı. Orada dururken ne kadar yakışıklı olduğuna hayran olmaktan kendimi alamadım.

Bu düşünce bana tuhaf geldi, bu yüzden ellerimi onu geri itmek için yukarı kaldırdım, onu hazırlıksız yakalamaya ve düşündüğü kadar yetişkin ya da sert olmadığını göstermeye hazırdım. Bir anda elleri benim ellerimi göğsünde tutmak için dışarı fırladı ve bana doğru son bir adım attı.

Sertçe içime çektim ama alt dudağını ağzına götürürken başka tarafa bakamadım. Parmaklarımın altında kalbinin giderek daha hızlı attığını hissedebiliyordum. Gözlerim onu bronz elmacık kemiklerinden gömleğinin hafif açıklığına kadar içine aldı.

Yumuşak bir *thrap* sesi beni irkiltti. Eli'nin tüylü kanatları genişçe açılıp gölgeyi genişlettikçe güneşi engelleyen serin silüet büyüdü.

"Ağzıma öyle bakmayı kessen iyi , yoksa kasabada asla yürüyemeyeceğim Cal," diye fısıldadı sırtarak.

Yüzüm onun sözleriyle kızardı. Onun yakınlığıyla midemin dans eden çırpınışları inkâr edilemezdi. Kendimi çözdüm ve kapıya doğru ilerlemeye çalıştım ama Eli ellerimi nazikçe yerinde tuttu.

"İçeri giriyor muyuz, girmiyor muyuz?" Ondan başka bir yere bakmaya çalışarak talep ettim.

Gergin bir heyecan kapladı içimi.

Aurelius'a karşı hep aptalca bir aşk beslemiştim. Karizmatik ve kibardı. Özgüven doluydu ama aynı zamanda şekilde tamamen özveriliydi. Eli'nin yanında olup da ondan hoşlanmayan kimse olamazdı.

"Öpüşsek nasıl olurdu hiç merak etmedin mi?" diye sordu, gözlerinden yeni bir şey yayılıyordu.

Gözlerim onunkinden ayakkabısının üzerindeki kelebeğe kaydı.

Gençken bunu çok düşünmüştüm - olması gerekenden çok daha fazla - ama bir yetişkin olarak... O benim geriye kalan tek gerçek, tamamen güvendiğim arkadaşım ve beynimin oraya gitmesine izin veremezdim. Onu arkadaşım olarak kaybetme riskini göze alamazdım. Onu kaybetmeyi de göze alamazdım.

"Hayır," dedim inanılmayacak kadar savunmacı bir sesle. "Yaptım. Hiç durdum mu bilmiyorum."

Bir elini benimkinden kaldırıp parmaklarını hafifçe alnımda gezdirdi, rüzgârda uçuşan saçlarımı geriye itip kulağımın arkasına sıkıştırdı. Başımı göğsüne yaslama dürtüsüne karşı savaştım. İri eli benimkine kaydı ve tahta kapıyı açıp beni içeri götürmek için geri çekildi.

Gözlerim fincan tabağı büyüklüğünde, ağzım balık gibi açık takip ettim.

Üç saat önce, onu incitmenin yollarını düşünüyordum. Bir saat önce, onun gibi bir arkadaşım olduğu için ne kadar şanslı olduğumu düşünüyordum. Şimdi ise... Beni gerçekten öpmediği için hayal kırıklığına uğramıştım.

Onu öpmek gerçekten nasıl bir his olurdu? Ya sadece birimiz bir şeyler hissederse? Sonsuza kadar mahvolabilirdik ama yine de birbirimize bağlıydık.

Eli beni elimden tutarak arkasından sürükledi ve ne bekliyordum bilmiyorum - elektrik şoku ya da başka bir şey belki - ama diğer taraftan yara almadan ve büyülü bir koğuştan geçtiğime dair bir belirti bile olmadan çıktım.

Artık daha fazla uçuşan saçlarımı düzeltme bahanesiyle elini bıraktım. Bugün dizlerimin hemen üzerinde biten beyaz dantelli bir güneş elbisesi seçmiştim ama ben beyaz elbiselerden hoşlanan bir kadın değildim. Daha önce hiç yemek yiyip de bir kısmını üzerime dökmediğimden emin değildim. Sadece kısa bir yürüyüşten sonra bile bir şekilde kir ve çimenle lekelemiştim. Seelie kraliyet ailesi nasıl bu kadar sık beyaz giyebiliyordu? Buraya ya da herhangi bir yere uymamam için bir neden daha.

Yüksek bir tepenin üzerinde durduk. Hafif yapışkan deniz havasındaki yumuşak, tuzlu notalar duyularımı doldururken, parıltıyan büyük bir okyanusa bakarak durduk. Denizin kendisi derin, sıcak turuncu bir renkteydi ve güneş vurduğunda Noel ışıkları gibi parlıyordu.

Penceremden deniz
görünüyordu. "Vay
canına," diye iç geçirdim.

Büyüleyiciydi. Gökyüzü, güneşin etrafında pembelere ve açık mavilere karışan büyümlü görünümüne denizle bir şekilde eşleşiyordu. Güneşin altında ufukta uçan büyük beyaz-turuncu kuşlar arada bir dalarak bana martıları hatırlatıyordu. Suyun bir bölümü uzakta dalgalı ve bulanık görünüyordu.

"O da ne?" Eli arkama geçerken sordum. Bana dokunmuyordu bile ama vücudunun sıcaklığını hissedebiliyordum.

"Burası Altın Deniz ve bunlar da ateş kuşları. Balık ," diye cevap verdi yumuşak bir sesle.

"Kuşlar değil. Oradaki bulanıklık da ne? Yavaşça bize doğru geliyor gibi görünüyor?" Ben sordum.

Elleri belimi bulduğunda kalbim hızla çarpmaya başladı. Ne oluyordu? Bu olmamalıydı.

Ama taşınmak da istemiyordum.

"Bu sadece altın denizlerden gelen yağmur. Burada yağmur yağması alışılmadık bir durum değil. Genellikle çok uzun sürmez ve aslında oldukça ferahlatıcıdır çünkü burada güneş denizin yansımalarından biraz daha güçlüdür."

Dönüp ona bakmak için geri çekildim.

Başını şaşkınlıkla sağa doğru eğerken bir kaşını kaldırdı.

"Yani bu bir altın duşu mu?" Başımı sallayarak ve dudaklarımı ağzımın içine çekerken kıkırdamamı zorlukla söyledim. "Ve sen diyorsun ki... güzel bir altın duştan hoşlandığını söylüyorsun, ha? Altın duşun ferahlatıcı olduğunu mu? Bildiğim iyi oldu." Kıkırdadım ve toprak patikadan aşağı doğru koşmaya başladım.

Eli'nin kahkahasını ve onu takip eden ayak seslerini duyunca hızımı yavaşlattım.

Görebildiğim kadarıyla geniş yeşil çayırın etrafı kalın, sürgülü demir panellerle çevriliydi. Pembe krem renkli büyük çiçekler otlakta çimenlerden daha fazla yer kaplıyordu. Çiçeklerle kaplı küçük bir barınak, bize en yakın demir panellere sırtını dayamıştı. Güzel tarlayı çevreleyen sert siyah demir panelleri ve tamamen çiçeklerle kaplı kulübeyi görmek çok garip bir yan yanaydı.

"Sen ne düşünüyorsun?" Eli sordu.

"Çit neden bu kadar kısa? Kalçalarımın bile gelmiyor." "Kahretsin, işte geliyorlar. Sana söylediklerimi unutma. Sakın Dokun onlara," dedi Eli. Tepeye bakarken dövüş pozisyonu aldığını fark ettim.

Vahşi, korkunç tek boynuzlu atlar gelmedi; onun yerine, sadece düz bir kasketin gri ekosesini gördüm, yakında yıpranmış, yaşlı, öfkeli bir çiftçinin cesedine eşlik edecekti.

"Çitlerden uzaklaşın! Zorbalar bu geliyor! Onları durduramıyorum!" diye bağırdı adam, endişeyle kaşlarını birbirine yapıştırarak. "Bu sen Tabii ki Bu o güvenli mi?" I sordu, alarak başka bir adım

Geriye doğru.

"Hayır," dedi Eli ve gülümsedi.

Vücudunu koruyucu bir şekilde benimkinin önüne doğru eğdi. Hâlâ etrafını görebiliyordum ama bir şey olursa ilk darbeyi almaya hazır olduğu belliydi.

Aynı anda hem nefret ettim hem de sevdim.

Toynak sesleri arttıkça vücudu gerildi ve içgüdüsel olarak arkasından çıkıp koruyucu bir şekilde önüne geçtim.

Yer ayaklarımızın altında titrerken gök gürültüsü daha da arttı. Ben durduramadan ağzımdan sesler çıkmaya başladı.

"Awwwww!"

"Caly, hayır!" Eli bağırdı.

İzdiham önümüze çıktığında kendimi zor tuttum, sağlam demir bariyerin üzerinden atlamaktan kendimi alamadım.

"Çok şirinler! Bunlar da ne?" Ciyak ciyak bağırdım.

En az yetmiş tıknaz, tüylü mini tek boynuzlu at bana doğru geliyordu. Çok sevimliydim, hiçbir bir metreden uzun değildi ve her birinin

Kabarık tüyleri ve ön ayaklarını ayıran sedef renginde spiral boynuzları vardır.

"Bunlar floricornlar, Caly!" Eli çitin üzerinden atlayıp tekrar çömelmiş bedenimin önüne atlayarak bağırdı.

Floricornlar etrafımızı sardı, Eli hançerini çekerken birkaç homurtu ve gümbürtü havayı doldurdu.

"Prensi rahat bırakın, sizi çiçekli piçler!" diye bağırdı yaşlı adam onları uzaklaştırmaya çalışırken. "Yapraklar diğer parmağımı da aldı!" diye bağırdı adam. "Kaçın, Prens Aurelius!"

"Caly! İyi misin? Üçe kadar sayınca gözlerini kapat. Ben gidiyorum-"

"Gözlerimi koruyabileceğimi sanmıyorum," dedim ve Eli'nin arkasını döndüğünde yüzünde beliren ifadeye hırıltılı bir kahkaha attım.

Mini tek boynuzlu atlardan birkaçı bana doğru gelmişti ve elimin altına girip tırmalama ve sevmeye paylarını almak için birbirlerini itip kakıyorlardı.

"Sanırım benden hoşlanıyorlar." Kulaktan kulağa gülümsedim. "Sadece nazik ol ve onları sev. Tek istedikleri bu."

"Onları sevmek mi? Calypso-" Ama daha devam edemeden, keten sarısı yeleli, kabarık kestane rengi bir kısrak saldırarak onu devirdi. İri yarı at, hızlı bir tekmeye başını kıl payı kaçırıldı.

"Ona zarar verme, Eli!" Bağırdım, ayağa izledim, kanatları genişçe açılmıştı ve parmaklarındaki boşluklardan parlak bir ışık akıyordu.

Şok olmuş bir ifadeyle başını bana doğru çevirdi. "Onu incitmek mi? Güneş aşkına! Peki ya ben-"

Arsız çiçek boynuzlu at onun dikkatinin dağılmasından faydalandı ve bir koçbaşı kuvvetiyle tekrar ona çarparak bu sefer onu demir bir çit paneline sıkıca sıkıştırdı.

Ayağa kalkmaya çalışırken elimi ağzıma ama başlarını kucağımdan itmeye çalıştığımda yatan miniler kıpırdamadı. Eli'nin kısrakın ön bacaklarına yandan çarparak kendini kurtarmasını ve onu duvara doğru itmesini izledim. En azından güçleri aralarındaki kavgaya karışmamıştı.

"Evet! Bundan pek hoşlanmıyorsun, değil mi?" diyerek floricorn'u kışkırttı. Tüm ağırlığını kıza verdi... ve kız bir çıtırtıyla onun kışını ısırdı.

"Aagh!" Eli bağırdı.

"Tamam, hepiniz neler olduğunu görüyor musunuz? Beni bırakmalısınız," dedim kucağımdaki midillilere ama nafile.

Kafamı kaldırdığımda Seelienin veliaht prensinin minik tek boynuzlu atı kafasına geçirmeye çalıştığını gördüm.

Gülmekten kendimi alamadım ve birinin de kalın, çatlak kahkahalarla bana katıldığını fark ettim.

"Oh, sizi çok seviyor, efendim!" diye bağırdı yaşlı çoban, elindeki kanlı paçavrayı tutarken.

"Benden hoşlanıyor musun?" Ancak Eli'nin sözleri, kısrağın koltuk altı tarafından boğuldu.

"Bu gruptaki en acımasız kız! Sadece seninle oynuyor," dedi bekçi. "Onları başka bir tarlaya taşıyacağım. Taşopolis'i tozlaştırmalarını izleyebilirsin."

Adam bir kapıya doğru yürüdü ve büyük bir menteşe gıcirtısıyla kapıyı açtı. Çiçek boynuzlu atlar hemen kucağımdan fırladılar ve kapıdan geçip çayırdan çok orman olan başka bir tarlaya doğru koşmaya başladılar. Pofuduk yaratıkların biri hariç hepsi oradan ayrıldı.

Kestane rengi kısrağın Eli'nin yanında durmuş, sürünün geri kalanının otlamasını izliyordu. Yalnız olduğumu fark edince bana doğru yaklaştı ve ağzını bana sürtmeye başladı.

Eli'ye gülünç bir surat ifadesi takındım, hayranlığıma engel olamıyordum.

Dramatik bir şekilde gözlerini devirdi. "Hadi, çiçekleri nasıl tozlaştırdıklarını görebilirsin."

Yumuşak tek boynuzlu at aramızda yürüdü, kapıda durdu ve onu takip ettiğimizden emin oldu. Büyük pembe çiçekler yüzlerce ve yüzlerce küçük yama halinde çimenlerin ve ağaçların etrafına yayılmıştı. Kelebekler uçuşuyor, büyük bir çam ağacının üzerinde toplanıyor ve bir Noel ağacı izlenimi veriyordu.

"Ağacın içinde bir Seelie geçidi var," dedi Eli. "Etrafındaki mantar halkasını görüyor musun?"

Büyük, beyaz, dişlek mantar çevredeki akçaağaç ve huş ağaçlarına tutturulmuştu. Mükemmel çemberdeki her bir öbek aşağı sarkıyor, uzun beyaz dikenleri neredeyse bir sakal görünümünü veriyordu. "Aslan yelesi," diye mırıldandım huşu içinde.

Eli, kısıtlı zaman nedeniyle daha yakından inceleme ricalarımı reddettikten sonra, çiçek boynuzlu atların işlerini yapmalarını izlemem için beni aceleyle yanından uzaklaştırdı.

"Adım Patty," dedi yıpranmış tek gözlü adam başını hafifçe eğerek.

"Seninle tanışmak harika Patty. Buralarda yardıma ihtiyacın olursa seve seve yardım ederim," diye cevap verdim.

"Çok nazıksınız hanımefendi. Arkadaşlığınızdı hoşlanıyor gibi görünüyorlar. Aslına bakarsanız hiç böyle bir şey görmemiştim," diye cevap verdi Patty. Bize en yakın hayvanlardan bazılarını işaret ederek isimlerini söyledi: Isırgan, Gül, Yeşilbriar, Ballı Çekirge.

"Hepsi diken, ha?" Parmaklarımı hâlâ aramızda duran arsız kırsrağın gezdirirken söyledim. "Dur tahmin edeyim: Kaktüs mü?"

Patty homurdandı. "Uygun olurdu ama Thistle adını kullanıyor."

Birkaç adım atıp en yakındaki çiçek kümesine doğru yürümesini ve geniş başını eğip yanardöner boynuzunun ucunu her bir çiçeğin ortasına nazıkçe yerleştirmesini izledik. Thistle gözlerini kapattı, bulanık yüzünde mutlu bir ifade vardı. Böyle tatlı ve arkadaş canlısı görünüyordu.

"Boynuzları ve büyüleri stonopolis çiçeklerini tozlaştırabilen tek şey. Çiçekler onlar olmadan var olamazdı," dedi Patty yumuşak bir baş hareketiyle.

Sonunda, yakında döneceğimize söz vererek vedalaştık. Mini tek boynuzlu atların gittiğimizi fark ettiklerinden bile emin değilim, çiçeklerle o kadar meşguldüler ki. Bu muhtemelen en iyisiydi. Sanırım Thistle gittiğimizi görseydi Eli'yi ya da beni sakatlayabilirdi.

MEVCUT GÜN

Caly

"Y Hayvan yeteneğın konusunda daha ihtiyatlı olmalısın Cal. Böyle şeyler olmaya devam ederse birileri senin ne olduğunu anlayacaktır," dedi Eli yumuşak bir sesle.

"Senden hoşlandılar ve sen Artemi değilsin," diye cevap verdim.

Ama o haklıydı ve ben de bunu biliyordum. İleriyi düşünmem gerekiyordu. Şimdi kaymamın zamanı değildi. Aslında, Eli'yle aramızdaki bağı koparmanın bir yolunu bulana kadar rahatlamamalıyđım.

"Benden hoşlanmadılar. Thistle sevdi, tabii buna sevmek denebilirse. Sevgiyle başa çıkma konusunda senden daha kötü olabilir," diye güldü. "Düşündüm de, belki de bu yüzden ondan hoşlanmaya başladım - o senin tek boynuzlu at versiyonun!"

İlerideki patika genişleyerek Arnavut kaldırımli bir caddeye dönüşmeye başladı. Yolun her iki tarafı da seyrek, Tudor tarzı dükkânlarla doluydu. Her şekil ve büyüklükte insan ve yaratık dükkândan dükkâna koşuşturuyordu. Tüccarlar şarkı söyleyip geçen insanlara sesleniyor, bazıları diğerlerinin dikkatini çekmek umuduyla tenlerini parlatıp ışıldatıyordu. Çeşitli vitrinlerden buharlar yükseliyordu, belli ki bunlar bir çeşit yiyecek satıcısıydı. Hava iştah açıcı kokularla doluydu ama hiçbirini tam olarak tanımıyordum.

Eli'nin sesi şimdi konuşurken sertti. "Kasabada benimle kal. Kalabalıkta birbirimizden ayrılmamızı istemiyorum. İşte," dedi ve

Pantolonunun cebinden bir şey çıkardı ve avucumun içine koydu.

Derimi gıdıkladı ve süründü. Telaşla elimi açtığımda, her biri on sentten daha büyük olmayan on mücevher tonlu böceğin elimin etrafında ürkekçe süründüğünü gördüm. Dudaklarımı sıkıntıyla büzdüm ve kaşlarımı çatarak onları çimlere salmak için hamle yaptım ki avucumu tutup sıkıca kavradı.

"Onlar tolkien," diye açıkladı. "Her renk farklı bir değerdir. Satın almak istediğiniz bir şey bulduğunuzda ne olduklarını öğrenmenize yardımcı olacağım."

"Para biriminiz böcekler mi?" Hâlâ bir şeyler çevirmeye çalışmadığına inanmak istemeyerek sordum.

"Altın her yerde var. Burada estetik ve aile rengi olmanın ötesinde bir değeri yok. Bunlar Gondor böcekleri. Nadir bulunurlar ve büyü ya da sahtecilikle kopyalanamazlar. Şimdi, sürünmeden önce onları cebine koy," dedi gülümseyerek. "O bir avuçla burada istediğin her şeyi alabilirsin."

"Bu elbisenin içinde cep yok. Genelde bir tomar para ve telefonumu elbisemin arasına koyarım..." Beyaz elbisemin düşük yakasını dışarıda tutarak devam ettim. Göğüslerimin arasına böcek koymamın imkânı yoktu. Bu elbisenin kolları o kadar geniş kesilmişti ki sütyen bile takamazdım.

"O zaman bence ilk alacağın şey bir kese olmalı," diye cevap verdi. Eli elini sırtımın küçük kısmına koydu ve beni satıcıların sıralarına doğru yönlendirdi.

Üçüncü tüccarın tezgahına döndüğümde, deri ve tanen kokusu yüzüme çarptı. Tamamen rahatsız edici değildi, sadece güçlüydü. El yapımı deri eşyalar kanvas yapının her santimini dolduruyordu ve mallarla dolu olmayan yerler de alışveriş yapanlarla doluydu.

Daha iyi görebilmek umuduyla dar alanda birkaç kişinin yanından geçtim.

Eli daha dükkânın önüne varmamıştı ki etrafına bir sürü insan toplandı. İnsanlarla mutlu bir şekilde konuşurken, birinin sırtını sıvazladı ve tüm grubun kahkahalara boğulmasına neden oldu.

Kendi kendime gülümsedim. Bir golden retriever değil de tilkiye dönüşmesi şaşılacak bir şeydi.

Yetenekli işçiliğe iyice hayran kaldıktan sonra, çapraz takabileceğim zengin kahverengi bir kesede kıldım. Ne çok büyük ne de çok küçüktü; kitap ya da silah taşımam gerektiğinde kullanmak için mükemmeldi.

Ön tarafa doğru ilerleyip bulduğum şeyi Eli'ye gösterdikten sonra beni dükkânın sahibiyle tanıştırdı; kocaman, iri yarı, alev alev yanan kızıl saçlı ve çok nazik bir gülümsemesi olan bir adamdı. Eli aval aval bakmamı engellemek için ayağıma basmak zorunda kaldı. Adamın kızıl sakalı gerçekten de yanıyordu, güldüğünde için için yanan alevler çıtırdıyordu. Yine de tolkienlerimden herhangi birini kabul etmeyi reddetti ve böcekleri yeni keseme güvenle yerleştirdikten sonra Eli ve ben teşekkürlerimizi sunduk ve vedalaştık.

Girdiğimiz her dükkân ya da stantta benzer bir deneyim yaşıyorduk. Eli onu görmekten heyecan duyan bir grup kasaba halkına yakalanırdı ve ben de malları incelemek için kalabalığın geri kalanıyla mücadele ederdim. Yine de umurumda değildi; onu kendi halinde görmek eğlenceliydi ve bu dükkânlardaki eşyalar hem kalite hem de tuhaflık açısından insanlar âleminde daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu.

Özellikle kalabalık bir alanın eteklerinde, birkaç derin tezgâhın önünde, solu gösteren bir okla, kirli siyah harflerle *eczane* yazan yırtık pırtık bir ahşap tabela gördüm. O yöne doğru baktım.

Önündeki cadde hâlâ biraz kalabalıktı ama hem dükkânlardan hem de kalabalıktan köyün daha karanlık, daha sefil bir tarafına ulaştığımız anlaşılıyordu. İnsanlar prensle konuştukları için hâlâ mutlu ve heyecanlıydı ama biraz daha kirli ve asi görünüyorlardı. Bu uçtaki dükkânlar güneşi arkalarına alacak şekilde konumlanmıştı, bu da pazarın bu bölümünü gölgelerin ağır gölgesi altında daha karanlık hale getiriyordu.

"Burada benimle kal Cal. Bugün kalabalık ve pazarın bu tarafı diğer diyarlardan gelen satıcılarla dolu. Bu bizim ticaretimiz için iyi ama hırsızlık için kötü."

Bir sonraki satıcının tezgahının serin gölgelerine adım attık. Sıcaklık hemen birkaç derece düşerek kollarımın üst kısmına hafif bir ürperti gönderdi ama içerisi de tıklım tıklımdı. Etrafımdaki çok fazla insanın uğultusunu ve vızıltısını hissettiğimde omuzlar benimkilere çarptı. Eli kolumu sıkarak beni yanında tuttu.

Eli ile aramıza yine kalabalık bir grup girdiğinde gülerek "Ben iyiyim," dedim. Bu kez küçük, yaşlı bir kadın ve üç adam

Onu yolun karşısındaki çadıra sürüklediler. Adamlardan ikisi garip, pullu, mürekkep balığı görünümlü bir yaratığı yukarı kaldırdı ve ne olduğunu anlamadan hepsi tezahürat yapıyor ve aşağı yukarı zıplıyordu.

Birden nefesim boğazımda düğümlendi ve ensemdeki tüyler diken diken oldu. Yutkundum. Kalın sesi kafamın içinde gürültüyle yankılandı. Omurgamda karıncalanmalar başladı.

Orada bir şey olacağını bildiğim için başımı . Beni izlediğini hissedebiliyordum.

Sanki göğsüm paramparça olmuş, pürüzlü parçaları hurda kalbime saplanmış gibi hissettim. Geriye doğru birkaç kişinin üzerine ve kirli kaldırım taşına düştüm. Ayağa kalkmak için çabalarken kalabalık bir akıntı gibi etrafımı sarmaya devam etti.

Bunu yaptığımda, ilk gördüğüm şey sokaktaki devasa figür oldu, hareketsiz ve kıpırtısızdı, insanlar onun etrafında sanki hareket eden insan selinin içinde kıpırdamayan bir taşmış gibi ayrılıyordu. Kalabalığın üzerinde yükselirken siyah pelerini öfkeyle dalgalanıyordu. Pelerininin başlığı yüzünü gizliyordu ama bunun bir önemi yoktu. Kim olduğunu hissedebiliyordum.

Unseelie prensi Malum Mendax, ürpertici bir hareketle başını eğdi.

Tekrar insan selinin içine düştüm ve düşmemek için kendimi zor tuttum. Sanırım çılgılık atmaya çalıştım ama çok korkmuştum ve ses çıkardığımı sanmıyorum. Hareket etmek, uzaklaşmak için çabalarken kalbim göğsümde acıyla çarpıyordu. Düşünemiyordum, tek yapabildiğim paniklemekti. Saf dehşet beni sardı.

Bu mümkün değildi.

Bu mümkün olamaz!

Bu azgın, kafası karışık bir rüya değildi. Tam şu anda karşımda duruyordu. Yaşıyordu.

Onun üzerinde durmuş ve gözlerinden akan hayatı izlemiştim. Bıçağımı *tam* kanatlarının arasına, olması gereken yere saplamıştım. Tam da bir yaranın onu öldüreceğini itiraf ettiği yere. Ölmüştü!

O. Ölmüştü. Ölmüştü.

Duygular karnıma yumruk gibi indi. Ayaklarım titredi ve kısa bir süreliğine onu gözden kaybettim, göğsümdeki çarpıntı tüm vücudumu titremeye zorladı.

Şimdi daha yakındaydı ama yine de siyah zırhının içinde hiç kıpırdamamış gibi görünüyordu. Bir şekilde gölgenin *sadece* bana baktığını söyleyebilirdim.

Bunu çok kolaylaştırıyorsun, evcil hayvan. Koş.

Sözleri zihnimde derin ve net bir şekilde çınladı ve o an anladım ki, bir şeyler duyduğumu sandığım her an, kafamın içinde onun lanet sesi .

Çılgın bir kadın gibi kalabalığın içinden geçtim, sert bir sola döndüm ve dükkanların arasındaki dar bir sokağa girdim, karanlık sokağı bir tente kaplıyordu. Bir dizi küfür savurdum. Karanlık, gölgeden saklanan bir yer değildi.

Nasıl hala hayatta olabilir? Ve Seelie'de?

Hayal edebileceğim hiçbir şeye benzemeyen dehşet, pençelerini içimdeki hassas bir yere geçirdi.

Kravat.

Onu Eli'dan uzak tutmak zorundaydım.

Mendax'ın eninde sonunda beni öldüreceğini biliyordum ama bunu biraz daha uzatabilirdim, benimle oynardı. Ama Eli'ı gördüğü anda öldürecekti.

Titreyen ellerim, bir kapının soğuk demir menteşelerini hissedene kadar kirli tuğla duvar boyunca ilerledi. Omzumun üzerinden baktım, sadece diğer uçtaki Arnavut kaldırımlı sokağı görebildim. Kapının açılması için sessiz bir dua ederken gözlerimin kenarları yaşlarla doldu ve kapı açıldığında diğer taraftaki kısa boylu yaşlı bir kadını neredeyse yere seriyordum. Pazarın bu kısmının ne kadar sert olduğu düşünüldüğünde, kapının diğer ucunda olmasını beklediğim kişi kesinlikle bu değildi.

"Nasıl-?" diye bağırdı yaşlı kadın huysuzca ve beni daha da şaşırttı.

Görünüşü *tam olarak* mükemmel bir büyükannenin nasıl görüneceğini hayal ettiğim gibiydi, gerçi gerçekten ne biliyordum ki? Benim hiç büyükannem olmamıştı.

Kadının kabarık, gri bukleleri kısa kesilmişti ve buruşuk yüzünü çerçeveliyordu. Mor sweatshirt'ünün üzerinde ela gözleri parlayan kahverengi bir kedi vardı.

"Lütfen bana yardım edin" boğazımdaki panikten kurtulmayı başardığım tek şeydi.

Bilge gözleri bir süre beni inceledikten sonra kolumdan tuttu ve kabaca beni loş odanın derinliklerine çekti. Koyu renkli ahşap raflar alanı doldurmuş, süslü, antika görünümlü bavullar ve kasalar içlerinden taşmış, geriye sadece dar ve eğri bükü koridorlar kalmıştı.

"Kımılda, aptal!" diye azarladı cırlak sesi beni. Yaşlı bir kadına göre alışılmadık derecede çevikti. Hatta kıvraktı. Saçlarının altında kulaklarını göremiyordum ama önemli değildi, insan olmadığını biliyordum.

Uzaklaştıkça binlerce farklı koku beni ele geçirdi. Önce çamı tanıdım, sonra nemli, kirli kürkü, sonra tarçın, lavanta, misk gibi bir şey ve bu böyle devam etti. Her şey benim için çok güçlüydü. Havadaki kokuların tadını alabiliyordum.

Kadın duraklayıp omzunun üzerinden bana baktı, yüzünde meraklı bir ifade vardı. Bana o kadar uzun süre baktı ki, bana yardım etme konusunda tereddüt ettiğinden korktum.

Ona en yakın kapıya doğru bir adım attım, gerekirse kendimi *ve onu* saklamaya hazır ve . Bir an için geldiğim yoldan geri dönmeyi düşündüm ama bu yerde beni biraz daha güvende hissettiren ilgi çekici bir şey vardı.

Ben ilerleyince gülümsedi, sanki kapıya doğru adım atıp atmayacağımı bekliyormuş gibi, sonra önüme eğildi ve kapıyı kendisi açtı. Güçlü eli beni içeri iterken gölgeler üzerime döküldü.

"Eğer bu bir bok değilse," dedi küçük bir sırtısla başını sallayarak. Yaşlı kadın arkamdaki kapıyı çarparak kapattı ve son ışık huzmesini de söndürdü.

İlerlerken ayaklarımı gevşekçe sürüyordum, daha da içeri kayarken ayaklarımın altına bir şeyler alıyordum. Derin derin içime çektim, kokunun ne olduğunu tam olarak bulana kadar beynimdeki gevşek dosyaları inceledim.

Taze saman.

Karanlık odada bir hareket sesi yankılandı ve donakaldım. Burada başka bir şey vardı.

Vücudumdaki her damla kan sanki ayak tabanlarıma düşmüş gibi hissediyordum. Yasaklayıcı bir sessizlikle karşılaşmadan önce o şey yine karanlığın içinde hışırdadı.

Yaşlı kadın beni sabote mi etmişti?

Birkaç derin homurtu, ardından sadece pençelerin betona hafifçe sürtünme sesi olduğunu tahmin edebildiğim ses. Omuzlarım biraz çöktü. Burada benimle birlikte bir hayvan vardı. Derme çatma bir ahırda ya da kafeste olmalıydım. Nereden bildiğimi bilmiyorum ama buradaki her neyse büyük ve dost canlısıydı. Belki de panik ve korku hislerimi arttırmıştı ama yemin ederim beni hissettiğinde yaşadığı şaşkınlığı bile hissedebiliyordum.

Hayvana doğru bir adım attım ve saman kokusu yerini odunsu, baharatlı bir kokuya bıraktı.

Bu sabah ve dün gece odamdan gelen aynı koku. Düşündüm de, insan diyarından ayrılmadan önce bile kokladığım şey buydu...

Farkına varmak beni çarptı.

Malum Mendax'ın baharat ve duman kokusu.

Kendimi ayakta tutmak için duvara tutundum. Nasıl bu kadar aptal olabildim? Odamın içindeydi ve beni izliyordu. Parçalanmış kalbim göğsümde şiddetle çarpıyordu.

Rüya...

Şu anda karanlık odada benimle birlikte olduğunu biliyordum, baş döndürücü kokusu etrafımı sarıyordu. Dumanının parmaklarının bacağımda hafifçe iz bıraktığını hissedebiliyordum. Kokusuz dumanın kollarımdan kontrolsüzce aktığını, bir mıknaş gibi onu aradığını, dumanını tanıdığını hissedebiliyordum.

Arkadan alçak bir acı bakla hırıltısı yankılandı.

Sırtımı duvara dayadım ve kapıya doğru kaydım. Ondan asla kaçamayacağımı biliyordum ama beni yakalamasını olabildiğince zorlaştıracaktım.

Parmak eklemim sonunda yuvarlak topuza çarptı ve kendimi sakın kalmaya ve nefesimi kesmeye zorladım. Odadaki her şeyi duymam, tam olarak nerede olduğunu bilmem gerekiyordu.

Eldivenli bir el boğazımı arka duvara yapıştırıp bacaklarım bükülürken beni boynumdan tutarken çığlık attım. Korkunç varlığı önümdeki boşluğa hükmediyor, dumanı beni tüketmeye çalışıyormuş gibi vücudumun üzerinde kalın tüyler halinde yuvarlanıyordu. Sıcak nefesi yüzümde geziniyordu. Bayılmamak için tırnağımı başparmağımdaki V şeklindeki yara izine batırdım.

Şimdi onu karşımda hissettiğimde, her *şeyin* gerçek olduğunu anladım. Malum Mendax odamdaydı ve bana dokunuyordu.

Vücudum onun aslında ölmediğinin farkına varınca ne hissedeceğine karar veremedi. Onu öldürmediğimi bildiğim için içimi kaplayan rahatlama hissini görmezden gelerek daha büyük soruna odaklanmaya çalıştım - artık her şeyi biliyordu.

Ve ona suikast girişiminde bulunduğum için beni öldürecek.

Karnım ağrıyacak kadar gerildi. Hasta olacaktım.

Derin sesi kulağıma usulca gürlemeden önce sakallı yanağının yüzüme değdiğini hissettim.

"Evden kaçan evcil hayvanlara ne olduğunu biliyor musun *Calypso*?" eli beni duvara daha sıkı bastırdı. "Cezalandırılırlar."

Ona taktığım lakabı değil de gerçek adımı kullandığını duymak tüylerimi diken diken etti.

Gerçek adımı biliyordu. Adımı nereden biliyordu?

Eğer tam adımı bilseydi, zihnimin içine beni yönlendirebilirdi. Bana istediği her şeyi yaptırabilirdi.

Bir ev kadar büyük bir canavarı sadece onu iterek ve kendi canını almaya zorlayarak alaşağı edişini izlemiştim. Bana -ona ihanet eden ve onu öldürmeye çalışan saplantıya- neler yapabileceğini hayal bile edemezdim.

Eli, köprücük kemiğimden aşağı kaymak için boynumu bıraktı.

"Sen öldün," diye nefes nefese bağırdım, beynimi harekete geçirmeye çalışıyordum. Onun yakınlığı ve sonsuza dek gitmediğinin farkına varmamla birlikte göğsümde bir şeyler oluyordu.

"Sadece içimde," diye fısıldadı tenime, dudaklarını boynumla omzumun birleştiği yerin hemen üzerinde gezdirerek.

Bana dokunuyordu ama oda o kadar karanlıktı ki onu tam önümde göremiyordum. Tüm duyularım güçlenmiş, onun ağır nefes alışını ve kıyafetlerinin hareket ederken çıkardığı boğuk sesleri duymaya başlamıştım. Parmak uçlarımın pelerininin ağır kumaşını sıyırmak için uzanmasına engel olamadım.

Derinin deriye sürtünme sesini duydum. Bir eldiven çıkarılıyordu. İrkildim ama eli hâlâ göğüs kemiğime baskı yapıp beni yerimde tuttuğu için kaçamadım. Çıplak parmakları boynumun kenarında o kadar yavaş geziniyordu ki, her bir gözeneği sayıyor da olabilirdi.

Mendax derin bir iç çekti. "Beni tekrar hayata döndür Caly."

Çatlama ve kırılma sesleri karanlığın içinde yankılandı. Arkadaki yaratık öfkeli bir hırıltı çıkardı.

Mendax'ın eli göğsümden çekildi ve içgüdülerim nihayet ortaya çıktı - tepki vermeden önce bir saniye bile kaybetmedim. Artık ondan kim olduğumu saklamama gerek yoktu. Gerçek Calypso'nun takıntılı olduğu çaresiz Callie Peterson'dan çok farklı olduğunu çabucak öğrenecekti.

Hızla hareket ettim, elimi yüzüne çarpmaya hazırdım, hareketimi yeterince ivme kazandıracak şekilde ayarladıktan sonra

burnunu kırmak için döndüm. Ancak savurduğum anda elim sadece boş havaya değdi.

O gitmişti. Odadan tamamen mi yoksa artık karşımda mı değildi, hiçbir fikrim yoktu.

İri hayvanın hızla yaklaştığını duyduğumda kapı koluna tutundum. Bana zarar vermeyeceğı hissine kapıldım. Bana yardım etmeye geliyormuş gibi hissediyordum. Yine de yüzde yüz emin olamıyordum ve bir his uğruna kendimin ve Eli'nin hayatını riske atmaya hazır değildim.

Düğme şangırdadı ama sonunda çevirmeyi başardım ve az önceki loş alana düştüm. Sonra ışığı takip ederek koştum, ta ki küçük bir masada eski bir tahta sandalyede oturan gri saçlı kadına neredeyse takılıp düşene kadar.

"Hayalet görmüş gibi görünüyorsun," dedi kadın şaşkın bir ifadeyle. Bilge gözleri benimkilere dikilmişti ve söylediğinden çok daha fazlasını bildiğı izlenimini veriyordu.

Hâlâ nefes nefese, yeni gözlerle onu ve dükkânı inceledim. Arka taraftaki bir kapıya yaklaştığımız ama dükkânın önünü görebiliyordum. Dükkân kadınlarla doluydu. Her şekil ve boyutta cam kavanozlar ve yıpranmış kağıt etiketler duvarları kaplıyordu. Nefes alışım yavaşladıkça güçlü çiçek ve baharat kokusu bana geri döndü.

"Burası eczane. Eczacıyı sen işletiyorsun," dedim parçaları birleştirerek.

"Burayı ne ele verdi? Büyük tabela mı yoksa otlar mı?" diye sordu alaycı bir tavırla. Durduğu yerin yanındaki masanın üzerinde duran kehribar rengi cam kavanozlara başını salladı ve tembelce kolunu kaşıdı.

Hâlâ panik içinde çıkışa doğru ilerledim. Yüzümün yan tarafına dokunarak, "Prens Aurelius'u bulmam gerek," diye mırıldandım.

Mendax'ın ağzını hâlâ tenimde hissedebiliyordum.

"Biliyordum lan!" diye bağırdı bana. Dükkândaki tüm kadınlar başlarını kısa süreliğine bize doğru çevirdi.

"Ne?" Telaşla sordum.

"Nasıl saklandın? Senden zar zor seçebiliyorum. Daha iyi bilmesem, ki çok iyi biliyorum, senin bir insan olduğuna inanırdım," diye güldü, onu öksürük krizine sokan derin bir törpü. Elindeki çay fincanından bir yudum alıp kaşlarını çatmadan önce hırıldadı.

Çay tanıdık kokuyordu. Gözlerim şokla açılmadan önce keskin çiçek aromasından irkildim.

"*Ricinus communis*," . "Hint fasulyesi."

Başını eğip tüm dikkatini bana vermeden önce gri gözleri durdu.
"Nasıl-"

"Çayında var. Kokusunu alabiliyorum," dedim hareketlerini izleyerek. "Tadı tanıdık geliyor mu Artemi?" Benimle alay ediyordu.

Vücudumdaki her kas hareketsiz kaldı.

Şimdi ne yapmam gerekiyordu? İçgüdülerim onu öldürmemi söylüyordu ama önce nasıl bildiğini öğrenmem gerekiyordu. Eli'a ihtiyacım vardı.

"Çok mu zehir içiyorsun?" Yanındaki tahta sandalyeye oturmak için hareket ederek sordum. Bildiği her şeyi bilmem gerekiyordu.

Kadın bana bakarken çay fincanını kaldırdı. "İşler kötü ve istenmeyen fae'ler kurdumun yatak odasına girip duruyor. Artık dayanamıyorum," dedi alaycı bir tavırla.

Kurt'un odası mı? Bu daha önce duyduğum hiçbir kurdun sesine benzemiyordu. Dükkânın içinde etiketleri okuyan ve ön kapıya yan gözle bakan müşterilerin yüzlerine baktım.

"İşler fena görünmüyor. Merak ediyorum, Fae'lerin morgları var mı? Eğer , onları çok sayıda kocanın ve sevgilinin ölmek üzere olduğu konusunda uyarmalısın." Ona geri döndüm. "Benim ne olduğumu nereden biliyorsun?"

Çizgileri yumuşamadan ve gözleri hüzünlenmeden önce bana kaşlarını çatı. "Buralardaydım," diye cevap verdi.

Kalabalığın dükkândan süzülüşünü izledim, yaşlı kadınla aynı ten rengine ve burun yapısında sırt kamburuna sahip daha genç bir kadını fark ettim. Bir önlük giymişti ve etrafta dolaşarak kadınlarla konuşuyor, satın aldıklarını ölçüyor ve paralarını alıyordu.

"Hint fasulyelerini fazla ıslatıyorsun. Sanırım akonit de öyle," dedim arkama yaslanıp biraz daha rahatlar. Onun tepkisini ölçmem gerekiyordu.

"Bir bok bildiğin yok-"

"Tahminimce mithridatizm uyguluyorsunuz: sizin ya da müşterilerinizin birçok düşmanından birinin sizi zehirlemeye çalışması ihtimaline karşı bağışıklık geliştirmek amacıyla sattığınız zehirlerden küçük miktarlarda kendi kendinize uyguluyorsunuz," dedim. Dehşete kapılmış ve karmakarışık sinirlerim, iyi bildiğim ve tanıdığım bir şeyin sakinleştirici etkisiyle yatışıyordu.

Kadının yüzü küçük bir gülümsemeyle buruştu.

"Bunu yaparken bitkileri fazla demliyorsun ve kendine karaciğer hasarı veriyorsun." Kollarına bakmak için durakladım.

"Tahminime göre, muhtemelen oldukça ağır. Vücudunuz metabolik bir tolerans geliştiremiyor, bu yüzden karaciğer sirozuna neden oluyor."

Parlayan gözlerle bana bakarken gülümsemesi düştü ve dalgın bir şekilde kolunu kaşıdı.

"Ayrıca safra tuzu birikiminiz olduğunu ve cildinizin bu kadar kötü kaşınmasına neden olan şeyin bu olduğunu tahmin ediyorum." Dükkânın önündeki sokakta bir şeyler olduğunu fark ettiğimde sandalyeden kalktım. Mendax dönmüş müydü? Hatta gitmiş miydi?

Yine de gidemezdim, hâlâ cevap almak için sabırsızlanıyordum. "Şuradaki kahverengi önlüklü kadının kızınız olduğunu da biliyorum. Ona bir şey olursa çok kötü olur. Şimdi neden beni kurdunla birlikte atarak öldürmeye çalıştın ve Artemi olduğumu *nasıl* anladın?" Ona ters ters baktım.

Dükkândaki tüm kadınlar kargaşayı duyarak sokağa kaçışırken nabzım hızlandı. Bağırışlar ve çığlıklar bir koro gibi çınlarken, koşan ayak sesleri sokakta .

"Zaman yok kızım," diye cevap verdi, tehditlerimden ve her ne kaos ondan etkilenmemiştir. "*Tüm* diyarlarda çok fazla iş yapıyorum ve çok uzun zamandır buralardayım. Senin tam olarak ne olduğunu biliyorum ve bu yüzden seni kurt odama koydum." Gözleri aniden soğudu. "Tüm diyarlarda savaş halinde olan iki krallığın neden iki kraliçesi olduğunu ve hiç kralları olmadığını hiç merak ettin mi?" diye sordu, şimdi de ayağa kalkarak.

Dışarıdaki sokak giderek daha gürültülü ve panik içindeydi.

"Nasıl-"

"Birini tehdit etmeden önce onun hakkında daha çok şey bilmelisin. Ben de bir şeyler biliyorum çocuğum. Kraliçenin senin kalbini yok edecek aile üyesi olmadığını biliyorum. Bu Seelie koyunlarının inanmasına izin verdiklerinden çok daha fazlasını bilmek gerek. Seelie dışındaki neredeyse herkes gerçeği biliyor. Seelie ve Unseelie kraliçelerinin birbirlerinden neden bu kadar nefret ettiklerini hiç merak etmediniz mi? Ya da neden *ikisinin de* ölü kocaları olduğunu?" Sesini alçaltarak yaklaştı. "Neredeyse geldi."

Sokaktaki çığlıklar şimdi daha yüksek sesle çınlarken odadaki enerji titreşti. Umurumda değildi, bir bomba patlayabilirdi ve ben yerimden kıpırdayamazdım. Bu yabancıнын benim hakkımda bu kadar çok şeyi nasıl bildiğini öğrenmem gerekiyordu.

"Akıllı bir kıza benziyorsun. Kadınların kocalarını zehirlemek istemelerinin ana nedeni nedir? Ya da görünüşte zeki iki kadının kavga etmesinin nedeni? Uyan çocuğum ve o beynini kullan. Hepiniz için çok geç olmadan Seelie'den çıkın." Cümlesini bitirirken sesi titriyordu.

Dükkânın önünde ağır ayak sesleri duyuldu ve ikimiz de kafamızı çevirdiğimizde bir grup zırhlı Seelie muhafızının içeri girdiğini gördük. Eli panik içinde ortalarından itti.

"İşte buradasın! Tanrıya şükür iyisin! Gitmek zorundayız. Kraliyet topraklarına bir saldırı oldu. Şu anda kalenin koruması dışında olmak sizin için - bizim için - güvenli değil. Acele etmeliyiz," diye emretti, nefes nefese kalarak. Nerede olduğumuzu fark ederek etrafına bakındığında yakışıklı yüzü kızarmıştı. Gözlerini bana dikti. "Neden buradasın?" Ses tonunda en ufak bir suçlama belirtisi vardı.

Keskin sitrin gözleri yaşlı kadının üzerine düştü. En iyi arkadaşım daha önce hiç görmediğim bir ifadeyle bana bakmadan önce çenesini sıkıttı.

"Versipellis." Eli yaşlı kadına dostça olmayan bir selam verdi.

"Seni zehirlemesine gerek var mı Prens? O bir evcil hayvan alıyordu, aptal," dedi elimi sıkarken. "Jag, arkaya git ve birkaç hafta önce aldığımız o güzel görünümlü yarattığı kutula. Kurt odasındaki küçük olanı. O küçük olan olmalı," diye seslendi köşedeki kızına.

Kahverengi saçlı kız bir an duraksayıp annesine baktı, sonra aceleyle arka tarafa gidip küçük bir karton kutuyla döndü.

"Caly, artık gitmemiz gerekiyor," dedi Eli sabırsızlıkla. "Teşekkürler, Versipellis?"

"Ver-sip-ellis, bu doğru ve kızım da Jag." Bana nazikçe göz kırptı.

Jag'dan kutuyu aldım ve yaşlı kadının gözlerini okumaya çalıştım.

Eli öne çıktı ve kolumdan tutarak beni sabırsızca kapıya doğru çekti. "Şimdi!" diye bağırdı.

Dışarıda, küçük kutuyu yavaşça yeni keseme koydum, neyse ki daha büyük olanını almıştım. Ağır bir şeyin kaydığını hissettim ve pençelerin karton üzerindeki çiziklerini duydum. Gerçekten bana bir evcil hayvan mı vermişti?

"Teşekkür ederim. Ona iyi bakacağım!" Açık kapıdan geri bağırdım.

"Ne güzel! Sevgili dostumuz Alistair, arkadaşının böylesine prestijli bir eve gittiğini duyunca *çok* sevinecek. Son sahibi onu boğmaya çalışmıştı! Zavallı şey bana geldiğinde boğulmuş bir fareye benziyordu," dedi kadın sinsî bir gülümsemeyle. Tişörtünün üzerindeki kahverengi, işlemeli kedi bana göz kırptı.

Bekle, ne? Alistair mi?

Unseelie kalesindeki dokuz kuyruklu panteri, Mendax'ın kişisel suikastçısını kastetmiş olamaz - en azından beni öldürmeyi reddettiği için onu kovana kadar. Kaç tane Alistair vardı?

Eli beni yaramaz bir çocukmuşum gibi caddeden aşağı çekmeye devam etti, iki yanımızda birkaç koruma vardı. İnsanlar her iki yöne doğru koşuyor, dükkanlar kapanıyor ve kapılar sürgüleniyordu. Branda çadırlar hızla yıkıldı. İnsanların bazıları dehşete kapılmış, bazıları ise öfkeli görünüyordu.

Eli'a Mendax'tan henüz bahsetmediğimi fark ettim. Çok korkmuş ve paniğe kapılmışım ama yaşlı kadınla oturup konuşurken dikkatim dağılmıştı.

Hangisinden daha çok korkuyordum: takıntılı hale gelen ve kendini bana aşık olduğuna inandıran Unseelie prensinden mi, yoksa kraliçe ve Eli Mendax'ın hayatta olduğunu öğrendiklerinde başıma geleceklerden mi?

Eli, Seelie'ye geçtiğimde Mendax ölmemişse, kraliçeye ihanet ettiğim için öldürüleceğim konusunda beni uyarmıştı.

Mendax'ın burada olduğunu kendime saklamayı düşündüm ama bu kaos ortamında herkesin zaten bildiği aşikârdı. Eli'a söylemem gerekiyordu.

"Onu gördüm," diye fısıldadım.

Beni ilerletmeye devam etti, arnavut kaldırımli yolda koşarken hala üst kolumu tutuyordu. Geldiğimizden farklı bir yoldan gidiyorduk. "Kimi gördün?" diye sordu. Bronz yüzü kızarmıştı ama söylediklerim karşısında beklediğim kadar telaşlanmış görünmüyordu.

"O. Mendax. Siz caddenin karşısındayken onu marketteki kalabalığın içinde gördüm. Benim için geldi, ben de kaçtım-"

Eli aniden durdu, kehribar rengi gözleri yüzümde gezinirken sertleşmişti.

"Calypso, Mendax'ı görmüş olamazsın. Onu sen öldürdün. Onu öldürdüğüne *yemin etmiştin*," dedi çılgınca. Şimdi her iki kolumu da tutuyordu ve tutuşu canımı acıtmaya başlayacak kadar sıkıydı,

Adrenalinin bile üzerinde. Yıllar süren eğitimim, tutuşunu kırmak için reflekslerimi tetikledi ama onları bir kenara ittim. Yapabilsem bile Eli'ye zarar vermezdim, ki artık bundan emin değildim.

"Biliyorum ve gördüm... ya da en azından gördüğümünden emindim, ama size söylüyorum, onu gördüm. Ben çıktıktan sonra arka odaya girdi-"

"Sana zarar verdi mi?" Eli sözümü kesti ve hemen beni kavrayışını yumuşattı. Etrafımızı sarmış olan muhafızların her birine sert bir bakış fırlattı ve onlar da bir adım uzaklaşıp bize sırtlarını döndüler.

"Hayır, bana zarar vermedi ama-"

Eli yine sözümü kesti. "O zaman Mendax değildi Caly. Daha önce sana ne kadar düşkün olduğu önemli değil. Mendax vahşi bir öfkesi ve hükmetme ihtiyacı olan fevri bir psikopat. Düşündüğün gibi onu gerçekten öldürmemiş olsan bile, seni asla sağ bırakmazdı. Asla."

Nefes alış veriş düzeldikçe tonlu göğsü ağır ağır inip kalkıyordu.

"Ayrıca, Unseelie'de köstebeklerimiz var ve hepsi onun gittiğini söylüyor. O değildi," diye bitirdi sessizce. "Unseelie'de değildi çünkü beni avlıyordu, Eli! Beni takip ediyor. Peki ya tüm bu kaos? Bir süredir bir saldırı mı?" Ben sordum.

"Saldırıdan neyin sorumlu olduğunu bilmiyoruz, ancak kalenin hemen dışındaki kraliyet portalının yakınındaydı. Bu da saldırganların burada olduğu anlamına geliyor ve yaptıkları şeye bakılırsa bir şey anlatmak istemişler." Eli kollarımdan tutmayı bıraktı ve hızlı yürüyüşümüze yeniden başlarken bir elini nazikçe sırtımın küçük kısmına koydu.

"Bir nokta, ha? *Aslında ölmediğim ve hepinizi öldürmek için geri döndüğüm* gibi bir şey mi?" Öfkeyle sordum.

Neden bana inanmıyordu? Kendimi ailesine dolabında bir hayalet yaşadığını söyleyen bir çocuk gibi hissediyordum ama benim hayalet çok canlı ve tehlikeliydi.

"Bu bir şaka değil, Calypso. Ne yaptıklarını görmeliydin. Benim topraklarımda!"

"Ne yaptılar?" Ben sordum. "Seelie soylularının başka düşmanları var mı?"

Sol tarafımdaki güneşli tarlayı paranoyakça taradım ve kafatasımın arkasına bastıran gözlerin hissinden kurtulamadım.

"Evet, tabii ki, ama en büyük düşmanlarımızın ikisi de sembol olarak kelebek ve güve kullanıyor, bu yüzden kim olduğunu çözmeye yardımcı olmuyor.

oldu."

"Ne demek istiyorsun? Unseelie'nin luna güvesini sahiplendiğini biliyorum ama bu ne-" Ben başladım.

"Düşmüş Fae'ler," dedi *yine* sözünü keserek. Bunu bir kez daha yaparsa... "Onlar kovulmuş Seelie'lerdir. Unseelie'lerin yanı sıra, Düşmüş Fae'ler bizim en büyük düşmanlarımızdır. Ne olduklarını başka bir zaman açıklayacağım, ama ölü başlı güveyi sembolleri olarak kabul ediyorlar," dedi.

"Güvelerin portal saldırısıyla ne ilgisi var?" Ben sordum. Çantamda yeni evcil hayvanımdan bir parça vardı.

Eli durup bana baktı, gözleri hem öfke hem de üzüntü doluydu. "Geçitteki Seelie muhafızının canlı canlı derisi yüzüldü, bir ağaca asıldı ve kendi etinden bir kozaya sarıldı." Sesindeki tiksinti çok açıktı.

"Oh..."

Eli hızla kolumu tekrar tuttu ve bizi aceleyle hareket ettirdi ama bana çocukmuşum gibi davranılmasından bıkmıştım.

"Ne gördüğümü biliyorum, Eli!" Kolumu tuttuğu yerden çekerek bağırdım.

"Hayır, yapamazsın Calypso!" diye tersledi ve geçip yüzünü yüzüme yaklaştırdı. Tanrım, çok hızlıydı. "HAYIR, YAPAMAZSIN!" Derin bir nefes aldı ama sesini alçaltırken bile içindeki paniğin hâlâ devam ettiğini görebiliyordum. "Çünkü Mendax hâlâ hayattaysa, bu onu senin öldürmediğin anlamına gelir. Ve eğer onu öldürmediysen, bu da senin öldürüleceğin anlamına gelir. Saray'a bağlılığını ödemediğin Seelie topraklarında bulunman bir yana, bu kraliyet hanesine ihanet ettiğin ve yalan söylediğin anlamına gelir."

Sözleri karşısında irkildim.

"Bunun artık ne önemi var ki? Ben insan değilim. Her halükarda burada olmaya iznim var. Ve bağlılığımı ödemeye gelince, bunu zaten kendi hayatımla ödedim!" Ben de bağırdım.

"Seelie'deki herkesin bildiği kadarıyla, siz insansınız ve ister inanın ister inanmayın, bu ne kadar tehlikeli olursa olsun, birkaç yaratığın saldırısını savuşturmaktan fazlasını yapacak kadar gücü olmayan Artemi olduğunuzu herkesin bilmesi çok tehlikelidir."

Paniğe kapılmış bir sessizlik içinde dururken ikimiz de bir an için konuşmadık.

Eli'nin yüzü ve sesi yumuşadı. "Seirra," diye seslendi muhafızlarının kaptanına, gözlerini benimkilerden ayırmadan. "Kalan *tek* Duman Avcısı olan Kraliçe Tenebris'in kaleden kaçtığı konusunda kaleyi uyar.

ve biz konuşurken Seelie'nin içinde. Alanı üçüncü seviyeye kadar kilitleyin ve alarmı çalın. Herkes gizlenme yerlerine gitsin." Bir an durakladı. "Seelie halkı artık güvende olmadıklarını bilsin. Diyarımızda bir canavar var."

Şimdiye kadar, çantamın içindeki gizemli yaratık kutuyu çılgınca tırmalıyor ve dışarı çıkmaya çalışıyordu.

İkimiz de gürültülü keseme bakarken "Ne tür bir hayvan aldın sen?" diye sordu.

Çantamın ağzını genişleterek sert kutunun üst kısmını tuttum. "Bir..." Kendimi destekledim ve içeri bakmak için tırnakları açtım. "Aman Tanrım," dedim, düşmeden önce dizlerimi kilitlediğim için görüşüm bulanıklaştı.

"Nedir bu? Sevimli bir şey olmalı," dedi Eli, yaratığa bakmak için hareket ederek.

"Kahverengi bir sıçan. Tatlı gözleri olan kahverengi bir sıçan." Boğazımdaki, gösteremediğim sert, dikenli duygu yumağını yuttum ve çok tanıdık kahverengi fareyi kucağıma aldım.

"Ew, çok büyük." Eli boynuma sokulmak için sürünen fareyi görünce irkildi. "Biliyor musun, eğer sadece tüylü bir şeye sarılmak isteseydin, sana sarılmak için tilkime dönüşmekten çok mutlu olurum," dedi sırtarak. "O şeyin adını ne koyacaksın?"

Kahverengi Fare ona homurdandı ve ensem arkasına, uzun saçlarımdan perdesinin altına daha da gömüldü.

"Adı Walter," dedim, bir damla gözyaşı çeneme damlarken titreyen sesimi durduramadım.

Duygularımı korku sanan Eli doğruldu ve bana göz kırptı. "Merak etme Caly, kalenin içine hiçbir şey giremez. Herhangi bir gücün çok ötesinde korunuyor. Duvarların içine girer girmez güvende olacağız. Söz veriyorum," dedi.

Sanırım şimdi ona Mendax'ın gece ziyaretlerinden bahsetmenin zamanı değildi.

MEVCUT GÜN

Mendax

I Seelie kalesinin içinde, heykelin altındaki mermer kaideyi tekmelemek için durakladım ve eski, ölü bir Seelie'nin büstünü devirdim. Koridorda Caly'nin odasına doğru yürürken kanatlarım titriyordu. Neon güneş siyah pelerininimden yansıyor. Ben yürümeye devam ederken arkamdaki heykel bir gümbürtüyle mermer zemine devrildi.

Evcil hayvanımın odası.

Artık hiçbir cazibe beni gizleyemiyordu. Saklanmaktan sıkılmışım ve bu yerden bıkmışım.

Prens Sikkafalı'nın evinin önünde aniden durup odasının beyaz ahşap kapısına dikkatlice baktım. İçeride olmalıydı. Kaledeki herkes uyuyordu. Biliyordum çünkü hepsini izlemiştim.

Caly'yi bu iğrenç yere kadar takip beri kaledeki herkesi izliyordum. Öldüklerinde ne kadar acı çekeceklerini başka nasıl öğrenebilirdim ki?

Herkes ölecekti. Caly'mi incitmeye ne kadar çok karıştırlarsa, o kadar çok acı çekeceklerdi. Onun beni terk etmesine neden olanlar öyle şiddetli, öyle acımasızca acı çekeceklerdi ki, hayaletleri sonsuza kadar ağlayacaktı.

Fae'nin odasından hiçbir şey duymadım.

Aurelias kafamı karıştırdı. Caly ondan gerçekten hoşlanıyor, hatta onunla yakınlaşıyor gibiydi.

Sırf bu yüzden bile çok acı çekecekti.

Daha önce hiç böyle duygular hissetmemiştim. Bu duygularla ne yapacağımı bilmiyordum ama onun başka bir erkekle birlikte olmaktan mutluluk duyduğuna dair en ufak bir düşüncenin bile birinden damarlarını koparma arzusu uyandırdığını biliyordum.

Onun bu işe ne kadar dahil olduğunu anlamakta da zorlanıyordum. Omurgasız ve zayıf biriydi, her zaman öyleydi, çoğunlukla annesi ipleri elinde tutan iyi bir kukla gibi ne derse onu yapıyordu. İşin tuhafı, Caly'yi savunmak için annesine birkaç kez yalan söylediğini görmüştüm.

Seelie prensinin kafasında diğerlerinden daha büyük bir hedef vardı. Bazen onu güldürüyordu - onu öldürmemiş olmamın tek nedeni, onu başka hiç kimsenin gülmediği kadar gldrmesiydi... kendim de dahil.

En ılgın ryalarımnda bile, gülümsediğinde yüzünden yayılan güzelliği hayal edemezdim. Masum bir ışıltı olarak sinsi mavi gözlerinin derinliklerinde başladı, ama ben daha hazırlanamadan kahkahası ortaya çıktı, mutlu ve coşkulu. Gözlerinin kenarlarında  çizgi oluştu. Eğer aşırı mutluyrsa sol tarafında dört çizgi toplanırdı. Glşn durdurmaya çalışmaz ve alt dudağını ağzına doğru çekerse, burnu Tardeki yıldızları şeklindeki il kümesinin hemen üzerinde kırışırdı.

Onu böyle glmsetmek istedim.

Kraliçem Aurelius'un yanında çok gülümserdi. Bu yüzden kendimi, kan kaybından ölmesini izlemekle, kraliemi daha çok glmsetmesini izlemek arasında ikilemde buldum. Caly'yi gülümseten şeyin ne olduğunu öğrenecek ve sonra onu ldrebilecektim.

Sabırsız bir nefes verdim ve odasına doğru yürümeye devam ettim.

Bu haliyle, geceyi onu öldürmeden bitirebileceğimden şüpheliydim. Onun aksine ben yumuşak ve nazik *değildim* ve evcil hayvanımın bunu şimdi öğrenmesi muhtemelen en iyisiydi. Zaten ağladıktan sonra onu güldürmek daha kolay olacaktı.

Kapısının önünde durdum, diğer tarafta sessiz bir kıpırtı duydum - iki kalp atışı vardı.

Dişlerimi birbirine geçirdim ve çenem patladı.

Kalp atışlarından biri sessizdi ama diğeri hızlı atıyordu; öfkeli ve adrenalin dolu biriydi.

O öldü.

Eğer Aurelius ona nefesiyle dokunursa, kanatlarını koparır ve kafatasını delirim.

Aceleyle gözlerimi kapattım ve yatak odasının içinde gölgelendim. Sessizdi. Hala sessizdi.

Yaptığı perdeler pencereleri kapattığı için oda artık karanlıktı. Karanlıktan ne kadar hoşlandığına gülümsedim. Ona ihtiyacı olan her karanlık lokmayı vermek üzereydim.

Caly saçları başının üstünde dağınık bir şekilde düğümlenmiş halde yatakta uzanıyordu. Gözleri kapalıydı ve battaniyeler çenesinin altına kadar çekilmişti. Uyuyordu.

Solundaki yatakta, örtüler geriye doğru itilmişti ve büyük, erkek boyutunda bir iz görünüyordu.

Kanatlarım dışarı fırlarken sırtım gerildi ve kuvvetle sarsıldı. Parmaklarımın uçları karıncalandı. Onun burada olduğunu bilerek etrafımda döndüm.

Duman ve bedenimin eti çoktan savaşmaya başlamıştı. Her zaman olduğu gibi duman galip geldi. Karanlığın beni ele geçirmesine izin verdim ve tanıdık mürekkep siyahı duman yükseldi, pelerinimin başlığı beni daha da gölgeledi.

Umarım beni gördüğünde altına işemiştir.

Onu odada göremeyince hoşnutsuz bir hırıltı çıkardım. Orada olduğunu biliyordum, öfkeli kalbinin atışını hissedebiliyordum.

Bir şey sırtımın ortasına çarpıp beni yere düşürdüğünde başımı diğer yöne çevirdim. Pelerinime dolandığım için ayağa kalkmam bir saniye kadar uzun sürdü. Aurelius, görünüşe göre tilki formuna geçmişti ve bu fırsatı değerlendirerek dişlerini yan tarafıma .

Pelerin altından, hem pelerini hem de gömleğimi geride bırakarak gölgelendim ve birkaç metre ötede yeniden maddeleştirdim. Onunla birçok kez dövüşmüştük ama bir kez bile benimle değişmiş olarak dövüşmemişti.

Boynumu kırdım ve piçi boğmaya hazır bir şekilde dumanımı dışarı çıkardım ki, terk edilmiş pelerinimin üstünden bana hırlayan iri gri kurdu gördüm.

Arayan Walter'dı, kuzenim ve Unseelie'den arkadaşım. "Ne-" diye başladım.

Walter göğsünden bir hırıltı çıkararak bana doğru atıldı. Dişlerini boğazımda hissederek duvara doğru geri düştüm. Sırıttım. "Devam et

O zaman onu sisteminden çıkar, şekil değiştiren. Seni bu Seelie fare yuvasında bu kadar uzun süre bıraktığım için daha kötüsünü hak ediyorum. Kelime oyunu yapmak istemedim elbette."

Kurdu göğsümden ittim, bunu yaparken tırnaklarını çıplak göğsümde kasıtlı olarak nasıl gezdirdiğini fark ettim.

Bir bulanıklık içinde değişti ve birlikte büyüdüğüm büyük fae'ye dönüştü.

"Beni lanet kalemizin çatısından aşağı attın! Seni pislik herif!" diye bağırды kurdununkiyle neredeyse aynı hırıltıyla.

Öfkeli kahverengi gözleri beni parçaladı. Boyu iki metreden uzun olan Walter küçük bir fae değildi. Çocukluğumuzdan beri birlikte eğitim almıştık ve eğer isterse hâlâ bir darbe indirebileceğini biliyordum. Bunu yapabilen birkaç kişiden biriydi.

"Aş artık bunu. Orada bir geçit olduğunu biliyordum," dedim ona adım atarak. "Neden Caly'nin odasındasın?" Öfkemin yeniden alevlendiğini hissederek sordum.

"Git buradan. Şimdi," diye ve bana doğru adım attı.

Ne oluyor lan?

"Dinle, eminim tüm Seelie kadınları için korkutucu kötü çocuk olmuşsundur, değişiklik olsun diye korkulmak güzel olmalı." Göğsümü onunkine bastırdım. Hâlâ birkaç santim daha uzundum. "Ama benimle evcil hayvanımın arasına girmeye çalışırsan, ölsen de olur, çünkü seni öldürürüm," dedim ve göğsüne küçük bir itme hareketi yaptım.

Walter yumruğunu çeneme indirdiğinde boynum kırıldı, başım geriye savruldu. Gülümsememle birlikte yanaklarımdaki gamzelerin patladığını hissedebiliyordum. "Bunu bir daha yap Walter. Sana meydan okuyorum," diye fısıldadım, başımı ona doğru eğerek.

"Beni öldürebileceğini ve öldüreceğini biliyorum Mendax. Ama Caly'ye ulaşmak istiyorsan bunu yapmak zorundasın. Üzgünüm ama artık ona zarar vermene izin vermeyeceğim. Ben ayrıldıktan sonra ne olduğunu bilmiyorum ve senden nasıl kaçmayı başardığını da anlayamıyorum. Seelie'ye onu öldürmek için girdiğini düşünürsek, kötü bir şey olduğunu tahmin ediyorum-"

"Ona ihtiyacım var Walter. Ona kaçınılmaz bir şekilde aşığım." Geri adım atarken ağzı açık kaldı.

"O düşündüğün kişi değil. O beni öldürdü. O muhteşem biri," dedim, onun karanlığını her düşündüğümde olduğu gibi gözlerimin kırıltısını hissederek.

"O ne?"

"Bugün erken saatlere kadar beni öldürdüğünü sanıyordu," dedim Walter ağzı bir karış açık, başını sallayarak.

"Yani onun ne olduğunu biliyor musun? Nasıl?" diye sordu, şaşkınlığı yüzünden okunuyordu.

"Elbette onun bir suikastçı olduğunu biliyorum. Başından beri biliyordum. Hatırlarsanız, suikast düzenlemeye çalıştığı kişi bendim," diye homurdandım.

"Hayır, öyle değil-" Başını iki yana salladı.

"Birbirimize bağlandık Walter. Unseelie'ye döner dönmez benim kraliçem olacak. Önce kalbinin diğer yarısını almak istiyor."

"Ben öyle düşünmüyorum-"

Ama zayıf sabrım neredeyse tükenmek üzereydi. "O benim, Walter. Anlaman gereken tek şey bu. Onu bu gece Unseelie'ye götür. Karşı koyabilir ama ben geçitte duran Lumin muhafızını indireceğim ve ikinizi oradan . Mümkün olduğunca çabuk kaleye dönmeni istiyorum. Düşmüşlerin son zamanlardaki faaliyetlerinden dolayı Annemi yalnız bırakmaktan hoşlanmıyorum-"

"Mendax, hayır," diye araya girdi Walter, beni şaşırtarak. "Caly, o... o Artemi." Gözleri tabak gibi iriydi.

Tüm vücudum buz kesti. "Hayır, o-"

"O insan değil, Mendax. O lanet olası bir Artemi."

"Bu imkânsız," diye cevap verdim hemen. "Biliyor olmalıydık. Alistair bilirdi..." Ama panter arkadaşımın bunu anlayamadığını ama ona zarar vermeyeceğini hatırlayarak konuyu kapattım.

"Kalbinin yarısını, yani güçlerinin olduğu yarısını rehin tutuyorlar. Bu yüzden benim şekil değiştirmiş halim ona bu kadar çekici geliyor," diye ekledi.

O Artemi olamaz. Yani-

"Versipellis'i rıhtımda buldum. Kasabada eczane işleten yaşlı Kahin'i hatırlıyor musun? Alistair ile yakın olan kedi şekil değiştiren mi? O akıllı yaşlı kadın beni evcil hayvan olarak sattı-"

Keskin bir şey yanağıma çarptı ve aynı anda karnıma öyle bir kuvvetle vurdu ki beni yere düşürdü. Saldırıdan birkaç metre uzaklaşırken yanağımdan soğuk, siyah kanın damladığını hissettim.

Caly ekose uyku şortu ve beyaz tişörtüyle sersemlemiş Walter'ın yanında durmuş, dövüğe hazırlanıyordu. Yeniden ortaya çıktığımda anında bana odaklandı, duruşunu ayarladı ve bana saldırmaya hazırlanırken küçük silahını kaldırdı.

Kutsal Tartarus aşığında. Hayatım boyunca hiç bu kadar heyecanlanmamıştım.

"Tuhaf. Bu geceki sohbetimiz sırasında Caly, nasıl olduysa birbirinize aşık olduğunuzu söylemeyi unuttun." Walter gülümseyerek bakışlarını ikimiz arasında kaydırdı. "Bilseydim sana bu kadar sarılmazdım."

Göğsümden derin bir gümbürtü koptu. Ona sarılmış mıydı?

Walter'a, "O aşık," diye çıkıştı. "Ondan nefret ediyorum! Beni takip ediyor, ödümü koparıyor!"

Bana saldırdı, kolumu hareket ettirdi ve kavisli karambitini yan tarafıma sapladı.

"Siktir, acıttı!" diye bağırdım. Bacaklarını altından tekmeledim ve bir hırıltıyla yere düştü.

Walter içini çekti ve gözlerini devirdi. "Ben kalede onun kalbini ararken siz ikinizi bu işi çözmeniz için yalnız bırakacağım. Saf bir şekil değiştiren olarak onun güçlerine çekildim, bu yüzden onu bulma şansım her halükarda sizden daha yüksek olacak," dedi ve fare formuna geçip gıcırdayarak kapıya doğru koşmaya başladı.

Açmak için kapıya doğru yürüdüm ama Caly bir şekilde önce davranmış ve kapıyı kırarak açmış, kafama çarpmış tahtayı parçalamıştı.

Kahrolası Kaohs, onu istiyordum.

"İğrençsin!" diye haykırdı.

Walter koridorda koşuştururken Caly de ters yöne doğru kaçtı.

"Altın sevgiline koşuyorsun, ha? Seni benden uzak tutamayacak," diye kışkırttım ve gürleyen adımlarla peşinden yürüdüm. "Hadi o zaman aşkım, onu katletmemi kolaylaştır. Birlikte yapalım mı? İlk çift etkinliğimiz mi?"

Olduğu durdu.

Bu bana onu belinden kavrayıp omzuma atmam için yeterli zamanı verdi. Elim onun yuvarlak kık yanağını sıktıktan sonra olabildiğince sert bir şekilde tokatladı.

Bağırdı, sonra yumruklarıyla dizlerimin arkasına vurdu ve beni yere düşmeye zorladı.

"Öldüğünü sanmıştım. Seni öldürdüğümü sandım," dedi titrek bir sesle ve yüzüme yumruk attı.

Ona kaşlarımı çattım. Ona karşı nazik olmaya çalışıyordum ama öfkemi ancak bir yere dizginleyebilirdim. O benim kızımdı, isterse

hoşlanıp hoşlanmadığını. Benden hoşlansa da hoşlanmasa da. "Ben de senin insan olduğunu sanıyordum. Yine de sensiz olamam," dedim, bir elimle çenemi yoklarken diğer elimle kıvranmaya çalışan ayak bileğini sıkıca tuttum.

Ayağa kalkarken bileğini bir anlığına serbest bıraktım.

Ben onu tekrar yakalayamadan, elimden kurtuldu ve lanet bir kedinin zarafetiyle ayağa fırladı. "Seninle hiçbir yere gitmiyorum, seni psikopat," dedi bana doğru bir adım atarak.

Onu hiç şimdiki kadar çarpıcı ve gizlenmemiş bir şekilde görmemiştim.

Ona dokunmam gerekiyordu.

Önünde gölgelendim ve onu duvara doğru ittim. Çıplak göğsüm ince tişörtüne sürtündü ve ürperdim, ona tekrar dokunma hissiyle neredeyse sevinçten ağlayacaktım.

"Benimle geleceksin, tatlım. Bu bir seçenek değil ve ikimiz de bunu gerçekten istemediğini biliyoruz." Yüzüm onun kine yarım santim kalana kadar eğildim ve gözlerimi kapattım. Onu hissetmeye ihtiyacım vardı. Dudaklarına *ihtiyacım vardı*.

Caly kafasını yüzüme çarptı. Kolumu tuttu ve öyle sert büktü ki, daha zayıf insan kemikleri olsalardı bir dal gibi kırılırdı.

Aşkım kan istiyordu ve ben de bunu ona verecektim.

Dumanım onu yakalamak için fırladı ama o çoktan koridorda koşmaya başlamıştı.

"Seninle birlikte Unseelie'ye ait değilim. Burada olmam gerek," diye bağırdı ve merdivenlerden ikişer ikişer koşarak indi.

Ona o kadar yakındım ki, arkasından yaklaşırken lavantalı şampuanının kokusunu .

"Sen bana aitsin. Aether ile Elysian Fields'da ya da Kaohs ile Tartarus'un derinliklerinde - her zaman benim olacaksın. Her zaman."

MEVCUT GÜN

Caly

M Endax kalenin içindeydi.
Yaşıyor.
Ve beni seviyordu. Hala.

Kalbim, çıplak ayaklarımın merdivenlerden aşağı vuruşuyla birlikte göğsüme çarpıyordu. Mendax ve Eli arasına mümkün olduğunca mesafe koymam gerekiyordu. Hepimizin güvenliği için.

Şimdi ne yapmam gerekiyordu?

Kraliçe Saracen'ı bulmalıyım. Mendax'tan Eli'yi bu işe bulaştırıp öldürmeden kurtulabilecek kadar güçlü olduğu kesin.

Lanet olsun! Ya Mendax'a zarar verirse? Ondan kurtulmak mı istiyordum?

Telaşsız ayak sesleri beni takip ediyordu, ne yapacağıma bir an önce karar vermeliydim.

Kale ürkütücü bir şekilde sessizdi. Tavandan süzülen güneş artık bir okuma lambası kadar sönüktü. Koşarak geçtiğim odaların yaşam belirtisi yoktu.

Çalışanlar bile uyuyordu.

Omzumun üzerinden bir bakış attığımda Mendax'ın kendinden emin adımlarla peşimden geldiğini gördüm. Ağzı sert ve kararlı bir çizgideydi, buz mavisi gözleri benimkilere dikilmişti.

Karnım guruldarken öfke içime doldu. Walter'a beni sevdiğini söylediğini duyduğumda beni bu kadar etkilemesinden *nefret* ediyordum.

beni geri almaya gelmişti. Hiç kimse beni yanına almak istememişti.

Neden benim için hiçbir şey yolunda gitmiyor?

Mendax'ı öldürmesi gereken kişi bile ben olmamalıydım. Saracen'in suikastçısı olarak eğitilmemeliydim bile. Kalbimden vazgeçmem için beni kandırmalarına asla izin vermemeliydim.

Yalanlarla ve manipölasyonla kontrol edilmekten bıkmıştım. Belki de hepsi içten içe ölmenin nasıl bir his olduğunu öğrenmeliydi.

Koşmayı bıraktım.

Belki de hepsi ölmeli.

Mendax'la tekrar göz göze gelmek için arkama baktığım anda dumanım alevlendi ve kollarımdan döküldü. Yakışıklı yüzündeki gamzeden zalim bir gülümseme yayıldı.

Yürümeye devam ettim, koridordan sağa döndüm ve taht odasının büyük kapılarından içeri daldım. saran barbar sanat eserlerine baktım. Duvar resimlerindeki insanlar sessizce mırıldanmaya başladı.

Elim kapıyı kapatmaya gittiğinde onun gölgesini arkamda hissettim. Vücudunun bu kadar yakın olduğunu hissedince gözlerim kapandı. Sanki ne kadar yakın olduğunu hissetmemem mümkünmüş gibi kapıyı kapatmakla meşgulumuşum gibi davrandım.

Karambiti sıkıca kavradım. Bıçağın keskin ucunu yavaşça karnına doğru hareket ettirdim. Küçük, kontrollü bir nefes sessizce ağzımdan çıktı. Duruşumu hafifçe genişleterek vücudumu kapıya yaklaştırdım ve sanki diğer tarafta onu dinliyormuşum gibi davrandım.

Kraliçenin suikastçısı olarak onu öldürmek benim görevimdi ve başarısız oldum. O burada olamazdı. Onun ölmediğini öğrenirse, bu benim öleceğim anlamına gelirdi. Ve eğer ben ölürsem, kurtarmayı önemseydiğim tek kişi olan Eli da öldürdü.

"Bu gece buradan ayrılacak ve Walter'la birlikte Unseelie'ye döneceksin," dedi. "Sana yaptıkları için her birini öldürmeyi bitirdikten sonra kalbini alıp yanımda getireceğim."

Buz gibi nefesim ciğerlerime doldu, ısınan bedenimi yeni bir korkuyla ürpertti. "Onlara zarar vermeyeceksin. Onlara hâlâ ihtiyacım var. Onlara zarar verirsen, hayatımın geri kalanının her saniyesini seni öldürmeye çalışarak geçiririm," diye söz verdim sıkılmış dişlerimin arasından.

Mendax sırtarak bana doğru bir adım attı. "Bu tehdidin neresi beni caydıracaktı?"

Teoride, Unseelie prensi her açıdan benden daha güçlüydü ama herkes de öyleydi. Bunun beni durdurmasına izin vermeyecektim. Ya öldürecektim ya da ölecektim ve sahip olduğum her şeyi kullanacaktım.

Gövdemin dönüşünün kollarımdan çok daha etkili bir kütleye sahip olacağını bilerek hızla döndüm. Doğru dönüşle, vuruşuma yüzde dört yüze kadar daha fazla kuvvet uygulayabilirdim.

Gürültülü bir homurtu çıkararak çift ağızlı karambiti omzunun derinliklerine sapladım.

Silahımı vücudundan çekip çıkardığımda prens geriye düştü, kanı yerde siyah noktalar ve çizgiler oluşturdu.

"Seninle gelemem. Gitmeyeceğim. Seni istemiyorum. O benim kalbim ve onu kendim alacağım, sonra-"

Vücudunun karanlık silueti, omzundaki taze yaradan etkilenmeden bana doğru adım attı. "Peki sonra ne olacak, evcil hayvan? Seelie sarayının dumanı tüten kuklası mı olacaksın? Bu kadar saf olma," diye hırladı.

"Gullible! Ben onların ailesiyim. Onlar-"

Bana doğru neredeyse aynı hızda adım attı ama ben geri çekilmeyi reddettim. Soğuk gözlerine odaklanmak, göbek çizgisi yüzüme bakarken çok daha zordu. Göğüs kaslarının arasındaki küçük çizgiler bana eziyet ediyordu. Şeytan -Kaohs, burada ona her ne diyorlarsa-Mendax'ı bu kadar çekici hale getirirken tam olarak ne yaptığını biliyordu.

"Seni kullanıyorlar," dedi alnı seğirerek. Omzuma uzandı ama elini ön kolumla ittim.

Mücadelemiz taht odasına doğru devam etti.

"Beni ne için kullanıyorsun?" diye sordum. "Ben hiçbir şey yapamam. Onlara yük olmaktan başka bir şey yapmadım. Annem ve kız kardeşim öldüğünde Kraliçe Saracen bana göz kulak oldu. Sen benim için ne yaptın? Beni manipüle ettin," dedim. "Beni öldürmeye çalıştın. İstenmeyen bir bağ kurmaya zorladı. Aurelius olmasaydı-"

Saçlarımı avuçladı, yüzünü yüzüme bastırmak için başımı geriye çekti. "Aurelius bir saat içinde bir enkaz yığını olacak, bu konuda sana güvence veriyorum."

Mendax'ın yüzüne öyle sert vurdum ki iki eklemim kırıldı. Vuruş iyi hissettirdi - en azından buz gibi gözlerinde vahşi bir şeyin canlandığını görene kadar.

Kanatları genişledi ve bir yılanın boynunuza dolandığında yapacağı aynı dalga hareketiyle büyüdü. Bacağının şiddetli ama zarif bir hareketiyle benimkiler altımdan yere düştü. Düşüşümü durduran tek şey tahtın kol dayanağıydı. Karanlık prens parmaklarını göğsüme bastırdı ve ben de kraliçenin abartılı tahtına oturmak üzere geriye düştüm.

Her iki kolçağa birer elini koyarak beni tuzağa düşürdü.

"Hadi o zaman, Seelie tahtındaki yerini al. İstedğin bu mu? Bu diyarda sadece bir silah olarak isteniyorsun, aşkım." Dizlerimin önünü kesti ve sikine diz çökmek için yaptığım hamleyi durdurdu.

"Hayatımın neredeyse tamamında insan dünyasında onun silahı oldum. En azından bu şekilde bir tacım ve onunla birlikte ailem olacak. Ne fark eder ki?" Sesim duygusallıktan titriyordu.

Bir an için ikimiz de konuşmadık. Gözleri yüzümde gezindi. "Aradaki fark, kalbinin ve güçlerinin geri gelmesiyle, onun emrinde *tam kanlı* bir Artemi olacaksın - Seelie âlemine bağlı, ağaç kütüğü oğlu tarafından hamile bırakılmış ve bu nedenle Kadimlerle birlikte yükselemeyen. Tüm bunları benden aldığın güçlerle birleştirdiğinde, diyarların gördüğü en güçlü silah olacaksın ve beni bile geçeceksin. Tüm bunların onun için işe yaraması ne kadar da uygun, değil mi?"

Geri çekildi ve bana nefes almam için biraz alan tanıdı.

Cevap vermek için ağzımı açtım ama hiçbir şey söylemedim. Gerçek şu ki, Artemi hakkında hiçbir şey bilmiyordum, hatta pek bir şey bilmiyordum. Kendimi insandan başka bir şey olarak düşünmek imkânsızdı. İnsan gibi hissediyordum.

"Peki o zaman benden ne istiyorsun? Benim de senin silahın olmamı mı istiyorsun?" Hırladım.

Seelie'ye geldiğimden beri olan bitenden pek bir şey anlamamıştım. Kime güvenebileceğimi bilmiyordum. Büyüleri, gelenekleri veya benden gerçekte ne beklendiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Bildiğim tek şey Mendax'ın bende herkes için görünmez olduğunu düşündüğüm şeyleri gördüğüydü. Sadece onun yanında olmak bile içimde savaşmak için çok uğraştığım bir şeyi ateşliyordu.

Hayatta olduğunu öğrendiğimde vücudumdaki her hücre rahatlama ve korkuyla patlamıştı. Çaresizce ona çekilmiştim. Kendime öyle olmamamı söylemem hiçbir şeyi değiştirmede.

"Silaha ihtiyacım yok. Seelie'nin var. Seni sevgilim ve kraliçem olarak istiyorum."

Ayağa kalktım, çıplak bacaklarım onunkilere sürtünüyordu. İkimiz de diğerinin bir sonraki hamlesini engellemek ya da vurmak için beklerken ağır ağır nefes alıyorduk.

Hay sikeyim! İğrenç ve korkunç biriydi ve uğruna bu kadar çok çalıştığım her şeyi mahvetmesine izin verecek kadar aptal olamazdım.

Zayıflığım olamazdı. Şimdi olmaz, her şey tehlikedeyken. Karaciğerine tekme atmak için hamle yapmadan önce bir adım geri attım. Tekmemin yere düşmediğini fark edemediğim sırtım tahtların arkasındaki boyalı duvara çarptı.

Mendax iki bileğimi başımın üzerinde tuttu ve vücudunu benimkine bastırdı.

Duvardaki boyalı figürler şok içinde mırıldandı.

Beyaz cüppeli figürlerden en az yedisi odanın öbür ucundan koşmaya başladı, köşeyi dönüp duvara tırmanarak beni sıkıştırdıkları yere geldiler. Siyah bir hareket dikkatimi çekti ve tablodaki devasa, gölgeli figürlerden birkaçının başka bir bölümden bize doğru süzüldüğünü gördüm. Daha sade görünümlü olanlar da dahil olmak üzere diğerlerinin birçoğu, daha önce hiç görmediğim grotesk bir ritimle duvarlara tırmanmaya başladı.

Tüm yaratıkların kubbeli tavanın tepesine tırmanışını izlerken tenimde boncuk boncuk terler oluştu ve her biri güneş dolu pencereden en korkunç şekilde atlamadan önce bana son bir kez boş boş baktı.

Nefesim kesildi, tedirginlikle etrafımdaki beyaz duvarlara baktım. Mendax ve ben artık yalnızdık.

"Sana nazik davranacaktım, tatlım, ama bunun gerçekten sevdiğin şey olmadığını düşünmeye başladım. Sert olmamı ister misin Caly?" Derin fısıltısı bir tehdit gibiydi.

Ağır ağır nefes alıyorduk, ikimizin de üzerine kan bulaşmıştı. Daha büyük, tehlikeli bir canavar bedenime bu kadar yakın olmasaydı, duvar resminden ödüm kopardı.

Beni yerinde tutarken ondan tehlike ve güç yayılıyordu. Sistemimdeki adrenalin ve korku onun yakınlığıyla birleşerek tehlikeli bir uyarılma yarattı. Gecenin prensinin kanatları, siyah dumanın hakimiyetinde genişçe açılmıştı.

Bedenim ona doğru itildi. Sözleri içimi jöleye çeviren bir büyü de olabilirdi.

Dudaklarının şekline baktığımı fark ederek nefesimin altında küfrettim. "Seni öldürmek zorundayım," diye kekeledim, onunla olduğu kadar duygularımla da savaşmak için ileri atıldım.

Beni geriye itti, bileklerimi duvara öyle bir çarptı ki, bıçağım ayaklarımın dibindeki mermer zemine çarptı. Mendax bana doğru bastırıp ciğerlerimdeki tüm havayı dışarı atarken zihnim bıçağın düştüğü yeri işaretledi.

"Unseelie ormanında gözlerindeki o ateşi gördüğüm an ne olduğunu anlamıştım. Beni nereden bıçaklayacağını gösterdiğimde anlamıştım. Ne olduğunu anlamayan bir tek sen varsın," dedi bacaklarımı tekmeleyerek.

Sanki doğrudan içime bakıyormuş gibi hissediyordum. Artık ne olduğuma dair hiçbir fikrim yoktu. Nasıl olabilirdi ki?

"Peki ben tam olarak neyim?" Isırarak .

Elleri bileklerimden inip yüzümü kavradı, burnunun ucu yüzümü okşadı. "Sen gizli dikenleri olan çekici bir gülsün. Söndürmek ve boğmak için savaşan bir yağmur damlası," dedi, aynı anda hem çılgın hem de büyülenmiş görünüyordu. "Sen benim hayattaki tek umurumsun."

Teslim olmak ve onu son bir kez daha tatmak için çok istekliydim. Adrenalin ve baştan çıkarma iç içe geçmişti. Bunun yerine, Eli'ı koruma ihtiyacı alevlendi ve savaş ya da kaç içgüdülerim şehvetime baskın çıktı. Savaş kazandı.

Kolumu beline doladım, iki parmağımı açık yaraya soktum ve sırtını duvara çarpacak şekilde döndürerek kendimi kurtardım.

İnledi, beni yakalamak için öne doğru itti, ama hamlesini tahmin ettim ve ulaşamayacağı bir yere eğildim. Yerden karambitimi aldım.

Duman ondan fırladı ve beni geri çekmek için koluma dolandı. Onun dumanı benimkini uyandırmış gibiydi ve yanlarımdan akarak onunkine karışmaya başladı. Ancak bana bağlı olan dallar kayarak kolumu kavrayan Mendax'ın dumanını genişletti ve kurtulup geri çekilmemi sağladı.

". Yaşıyorsun. Evine git o zaman! Neden buradasın?" Avazım çıktığı kadar bağırdım.

Dumanlarımızın birbirine karışmasını izledi. "Neden burada olduğumu biliyorsun," dedi.

"Beni sevmiyorsun! Neyi anlamıyorsun? Sen onların kabuslarında gizlenen ölüm canavarısın ve ben de seni yok etmekle görevlendirilmiş bir aptalım."

"Ben canavar, sen şövalye isen, Aurelius da başı dertte olan genç kız olmalı. Söylesene, onun seni kuleyi koruyan ejderha değil de kuledeki prenses sanmasına izin vermekten hiç yorulmadın mı?"

Sistemime dolan öfke, sahip olduğum tüm mantıklı düşünceleri veya eğitimi geçersiz kılarak ona saldırdım. Mendax bir kez daha benim kimsenin göremediği yönlerimi görmüştü ve bu beni çileden çıkarmıştı. Beni nasıl bu kadar iyi anlayabiliyordu? Beni tanımıyordu bile.

Bu artık duygu savaşından başka bir şey değildi.

Aynı anda bana doğru fırladı ve attığım her dağınık darbeyi kolayca engelledi.

Terli gövdesine akik kanı bulaşmıştı ve gözlerinin altında torbalar vardı. Onu hiç bu kadar bitkin görmemiştim. Artık bunun her anını beni takip ederek geçirmesinden kaynaklandığını biliyordum. Öfkenin tanıdık yakıcılığı beni itti ve vuruşlarım daha stratejik, daha yumuşak hale geldi. Kollarımı beline doladım, çenemi göğsüne doğru ittim ve ağırlık merkezini altüst ederek onu yere düşürdüm.

Kaburgalarına tekme atacaktım ama bileğimden tutup beni aşağı çekti. Sert mermer zemin dizlerime çarparken acı içinde homurdandım.

Geriye doğru yuvarlanarak başparmağımı bıçağımın sapındaki deliğe soktum. Mendax çoktan ayağa kalkmıştı ve aptalca yakışıklı yüzünde şehvet dolu bir bakış dans ediyordu.

O yüzü çok daha az yakışıklı yapmak üzereydim.

"Bana kötü adam demeye devam ediyorsun, peki ya altın prens? Onun senin kahramanın olmasını mı istiyorsun Caly?" Sırıttı ve dudağındaki kanı elinin tersiyle sildi.

"Kahraman, belki değil, ama o benim kralım olacak," diye ısırdım. "Ve ben de *onun* kraliçesi olacağım."

Alaylarımdan rahatsız olmamış gibi görünerek Saracen'ın süslü tahtının önünde gölgelendi ve nedensizce tahtın kenarına yaslandı. "Hangi kalede hüküm sürmeyi seçersen seç, sen benim ruhumun bekçisisin," dedi sakince.

Kılıcımı kaldırarak ona doğru hışımla ilerledim. "Bu *değil* karşılık verdim. Senden nefret ediyorum!" Gömdüğüm her şeyi hissettiğimde çığlık attım.

duygular yüzeye çıkar.

İçimde neyin iyi neyin kötü olduğuna dair sürekli bir itme ve çekme ile bir savaş gürledi - ruhumu kesti. Görmezden geldiğim her şüphe ve aldatma kırıntısı, bir çıra yığını olarak yatmak üzere ıstıraplı zihnimin köşelerinden fırlatıldı. Öfke ve kalp acısı çırayı yaktı.

Saldırdım.

Mendax bileklerimi kavradı ve ben onun boynunu kesmeden bedenime girdi. Bedenlerimiz birbirine yapışmış, duman ve ısı etrafımızı sarmıştı. En hızlı hareketlerini bile sakın bir güvenle yapıyordu.

Hayal kırıklığına uğramış bir halde nefes nefese kaldım ve bakışlarımla gözlerini hançerledim. Mavi gözlerinin üç tonu, taşımak istemediğim tüm duygularla boğuşmamı izledi.

Malum Mendax bileklerimi tutmayı bıraktı; karambiti tutan bilek de dahil üzere.

"Beni terk ettiğinden beri yurtsuz bir ruhtan başka bir şey değilim ve sensiz bir hayata katlanmayı reddediyorum. Eğer ölürsem, bu senin elinden olsun, öyle ki senin yaşadığın her bir konuta uğradığımda hatırladığım şey senin dokunuşun olsun. Çok yakında Tartarus'ta benimle tekrar buluşacaksın." Gözleri çelikleşirken sesi yumuşadı. "Devam et Calypso, hayatını daha iyi hale getir ve benim işimi bitir. Bu sefer sonsuza dek." Sağ gamzesi patladı. "Seni kovalarken ölü ya da diri olmam benim için hiç fark etmez."

Bıçağımın kıvrımını meydan okurcasına boynunun yan tarafına doğru hareket ettirdim.

Yapabileceğimi düşünmedi.

Bıçağı etinin ittim, bıçağın kırıldığını hissettim.

Gözlerinden amansız bir sakinlik akıyordu. Ciddi biriydi.

Mendax beni severdi.

O anda boğazını kesebilirdim. İki buçuk saniyelik bir basınçla onu öldürüp hayatımdan tamamen çıkarabilirdim; şahdamarını kesip kafasını uçurabilirdim. Tüm sorunlarım çözülmüş olurdu. En azından onunla ilgili olanlar.

Bıçağım yeterince keskindi. Bunu biliyordum.

Göğsünden akan kan ve ter önümü boyarken ikimizin de göğsü zıt ritimlerle kabardı. Silahımı bırakıp ağzımı sertçe onunkine bastırdığımda boş taht odasında bir çınlama yankılandı.

Karşı koymak için çok uğraşmışım ama daha fazla uğraşamazdım. Mendax'ın dilini içeri almak için ağzımı açtığımda, kendimi koruma irademin son damlasını da ağzımdan .

Mendax beni tüketirken iniltiğim boğuklaştı. Ellerim beceriksizce onu daha yakına çekerken elektrik içimde parıldıyordu.

Kontrol için verdiğimiz çılgınca savaşta elleri benimkilerle eşleşti, açlıkla parmaklarını boynuma doladı ve beni kendine daha sıkı çekti. Birbirimizi sadece ruhlarımızın anlayabileceği bir şekilde öperken bizi hiçbir şey ayıramazdı. Her birimiz daha fazla dokunmak için savaşırken et ve kemikler birbirine karıştı.

Yeni bir savaş başlamıştı.

Boynumun dibindeki bir tutam saçı yakalarken dili benimkiyle dalga geçerek içeri girmeye zorladı. Bu acı sadece ateşime benzin döktü ve alt dudaklarını vahşice ısırdım.

Hiç bu kadar tahrik olmamıştım. Düşünemiyordum, sadece hissediyordum. Kabaca, onu tahtın sert sırtına doğru ittim, boynunu aşağı doğru çekerek bana yaklaştırdım. Boynunun sıcak, kaslı yumuşaklığı bile seksiydi. Diğer elim göğsünün sert çıkıntılarını yağmalıyor, sıcak, kirli teninin parmaklarıma verdiği hissi yalayıp yutuyordu.

Bizi döndürüp kontrolü tekrar ele alarak, beni korkutması gereken bir güçle sırtımı soğuk altın tahtın üzerine çarptı.

İnledim ve yemin ederim gözeneklerimden dışarı çıktığını hissettim. Korkmaktan başka bir şey yapmıyordum.

Tırnaklarımı göğsünde gezdirdiğimde Mendax yılan gibi bir tıslama çıkardı ve kanla kaplanmış izler bıraktı. Vücudunu benimkine daha sert bastırarak beni kendisiyle büyük taht arasına hapsetti. Ne kadar sert olduğunu hissedebiliyordum. Uzun aletin ucunu bel kemerinden dışarı çıkarmakla tehdit ediyordu. Alaycı taslağı görünce kendi cinsel organım sıkıştı.

Güçlü eller belimi buldu ve beni yukarı kaldırdı, bacaklarımı onun etrafına sardı ve o eğildi. Otoriter fae başımı tahtın arkasına koyarken, popom ön kenara yaslandı, sırtım tamamen koltuğa gelene kadar dudaklarını dudaklarımdan hiç ayırmadı. Ancak o zaman hafifçe geri çekildi, hala uyluklarımdan her birini etrafında tutuyordu.

"Nazik olmayacağım, o yüzden bunu beklemeyin," dedi ağzımın hemen üzerinde gezinerek.

Sonra beni o kadar derinden öptü ki, ellerim siyah saçlarına dolanırken karnımın alt kısmı sıkıştı ve titredi.

Kalçalarımındaki tutuşu azaldı ama bacaklarımı ona dolayarak olduğum yerde kaldım. Boyunun tamamına kadar ayağa kalktı ve vahşi gözlerle üzerimde gezindi.

Vücudumun her bir parçası onu kendime daha da yakınlaştırmak için daha fazla uzuv filizlendirmek istiyordu.

İri, kaba elleri gece şortumun her iki yanını kavramak için hareket etti. Onları aşağı çekmeye çalışmak yerine, avuçlarını bacaklarımdan aşağı doğru takip ederken sessizliği keskin bir yırtık kesti, kalan kumaş üzerimden düştü ve beni tahtta tamamen savunmasız ve merhametine bıraktı.

Başparmağının ucunu ağzıma sokmak için bir kez daha eğildi. Gözbebekleri neredeyse tamamen sönmüştü. Onunla aç gözlerimi kilitledim ve dilimi başparmağının etrafında döndürdüm, hevesle ısırırken teninin dumanlı tuzluluğunu tattım.

Yüzüne yapışmış olan yoğun bakış kırıldı ve küçük bir sırtış ağzının bir tarafını yukarı çekerek, gözleri açıkta kalan bedenime bakarken o tehlikeli gamzenin görünmesine neden oldu. Hâlâ Unseelie kanı ve teriyle kirlenmiş olan kaslı göğsünü ve karnını incelerken ellerim kollarında sıkılaştı.

Ağzımda olmayan eli bacaklarımdan arasına bastırmak için hareket etti. Vücudunu benimkine doğru iterken alçak, çakıllı bir inilti yükseldi. Daha fazla parmağı ıslaklığımı buldu ve sabırsızca öne doğru ittim.

Üzerimde yükselirken onu izlemek dayanılacak gibi değildi.

"Bu amcık sırlıslıkla, Caly. Bunu hissettikten sonra bana ihtiyacın olmadığına inanmamı mı bekliyorsun? Sen bir yalancısın." Bunu ukala bir sırtışla söylerken iki parmağını içime bastırdı ve diğer elini dış uyluğumdan aşağı sürükleyerek arkasında çizikler bıraktı. "Benim *pis*, lanet yalancım."

Vahşi gözlerinde kendini kontrol etmek için mücadele ettiğini görebiliyordum.

İçimde olmayan el uzanıp sertleşmiş meme uçlarımdan birini çimdiklediğinde bedenimi bir ürperti sardı. Nefesim kesildi ama bu bir şekilde inlemeye dönüştü. Ona dokunmaya çok ihtiyacım vardı ama bu imkânsızdı. Bu açıyla bana tam erişim sağlayabilecek şekilde duruyordu ama ben ona ancak bana doğru eğildiğinde ulaşabiliyordum.

Uzun parmakları itişlerini acı verici derecede yavaş bir tempoya düşürdü. Başparmağıyla klitorisimin etrafında dönmeye ve masaj yapmaya devam etti, daha hızlı hareket etmezse yanabileceğimi düşündüğüm kadar baskı uyguladı.

Titreyen karın kaslarımla kendimi yukarı çekmek için zorladım ama boğazıma yapışan iri bir elle hemen durduruldu.

"Siktir! O zaman yap," diye homurdandım.

Gözlerinde karanlık parladı ve elleri benden tamamen uzaklaştı. Birkaç adım geri çekildi ve düşünceli bir ifadeyle bacaklarımı bıraktı.

Öfkeyle tahttan kalktı. Ne olmuştu lan? Ve ben ne yapıyordum ki? Hayal kırıklığına uğramış ve biraz da utanmış bir halde, kıpırdamayan göğsünü ittim ve yüzüne kapandım.

"Sorun nedir?" Isırarak . Gözlerim öfkeden yaşardı. "Artık masum, itilip kakılan bir insan değilim, o yüzden mi istemiyorsun? Bu mu yani? Yoksa sadece senden korktukları zaman mı istiyorsun? Birinin sana karşılık vermesinden mi korkuyorsun?"

Yavaş ve kesik kesik bir nefes verdi. Gözlerim onun hareketini yakalamadan önce, çoktan tahtın koltuğuna geri atılmıştım. Yükselen gölge, kalçalarımı beline dolayarak kıcımlı koltuğun üzerinde bıraktı.

"Seni kırmamaya çalışıyordum. Bunu unutma. Şimdi iyi bir evcil hayvan ol ve otur."

Kanatlarının dumanı beni neredeyse tamamen gölgeliyor, figürüne tüyler ürpertici bir görünüm veriyordu.

Mendax pantolonunu çıkardı, büyük aleti serbest kalırken hışırtıyla yere düşmesine izin verdi. Bir an için her şeyi yeniden düşünmeye başladım. Adam çok büyüktü. Kendini yumruklarken sikinin pembe ucu avuçlarının içinde geriliyordu. Bana bakarken kötü niyetli ve korkutucuydu - avını alt etmiş bir yırtıcı hayvan gibi.

"Tahtı kavra ve sakın bırakma," diye gürledi.

Başımın arkasına uzandım ve emredildiği gibi kraliçenin tahtının her iki yanına tutundum. Benden hokkabazlık yapmamı isteyebilirdi ve ben de bir yolunu bulurdum.

Sıcak horozunun pürüzsüz ucu, giriş yerimin dikişi üzerinde kayıyordu. Yavaşça, ucunu amımın dudakları boyunca ovuşturdu, boncuklu pre-cum damlalarını karıncalanan merkezime doğru kaydırды.

Şimdi nefes nefese kalmıştım, kendimi ona doğru itmeye çalışıyordum.

Dondu kaldı ve boyunu bana dokunduğu yerden uzaklaştırdı. "Ya seni incitirsem Caly?" diye fısıldadı derin sesi. "Ya kontrolümü kaybedersem? Seni incitmek istemiyorum."

Sözleri beni ürküttü. Malum Mendax kimseyi incitmekten endişe etmezdi. Asla. Aslında, başkalarını incitmekten zevk alırdı. Bunu arzuluyordu.

Duygular beni ikiye bölmekle tehdit ediyordu. Ben de hissetmek istemediğim şeyleri hissettiğimde her zaman yaptığım gibi tepki verdim. Sinirlendim.

"Yumuşadın mı, Mendax? Beni *becermekten* mi korkuyorsun?" Homurdandım, beni ele geçiren yeni bir hayal kırıklığı seviyesi.

Gözleri parlıyordu. "İçimde ve dışımda, yumuşak olan tek bir parçam bile yok. Özellikle de işin içine sen girdiğinde. Bunu gerçekten hatırlamalısın."

Bana çarptı.

Kendimi onun etrafında sıkarken boğazımdan zevk dolu bir nefes koptu.

"Çok ıslaksın Caly," diye mırıldandı. Kendini tekrar içeri bastırmadan önce yavaşça içimden çıktı. Her ağır itişte daha derine ve daha derine.

Zevk dalgaları içimde dalgalanırken vücudumun her bir milimetresi hislerle aydınlandı. Onun için nasıl bir his olduğunu hissedebiliyordum. Santim santim içime girdiğinde şehvetin patlamasını.

Bağ, coşku vericiydi.

İçime öyle sert vuruyordu ki, moraracaktım ama yine de daha fazlasını istiyordum. Daha sert.

,"" diye , içimden çıktı ve bir adım geri çekildi.

Kafam karışmış bir halde ayağa kalktım ve güneş ışığı altında zonklayan sikine aç gözlerle baktım.

Beni ters çevirdi ve güçlü bir el enseme aşağı bastırarak yüzümün tahtın kadife minderine çarpmasını sağladı.

Unseelie prensi arkamdan beni itti ve kalçalarımı vahşice kavramak için boynumu bıraktı. Her hamlesinde daha da sert bir şekilde içime girmek için kendini benden dışarı kaydırırken tenlerimiz yüksek sesle çarpışıyordu.

Oh güneşlerim. Kendi hislerimi olduğu kadar onunkileri de hissedebiliyordum.

Bu fazlaydı. Bir hamle daha yaparsam derim patlayacak ve kendi kendine boşalacaktı.

Sırtımı kamburlaştırıp bir hayvan gibi ona yaslanırken içimden vahşi bir çığlık koptu.

"Geleceğim! Oh, Mendax!"

Mendax cevap olarak küfretti, ikimizin de orgazmının artmasıyla benim titrerken bana daha yavaş çarptı.

Karanlık prens saçlarımı boynumun dibinde bir demet halinde topladı ve çekti, bana çarparken başımı koltuktan kaldırdı. Vahşi ısırıklar ve yalamalarla vücuduma saldırırken omzumdaki ve boynumdaki ete lezzetli bir acı saplandı, o kadar derine soktu ki siyah kanatları havaya çarparak vücudunu dengeledi ve beni tamamen doldurmasına yardımcı oldu.

Hâlâ sırtıma bastırıyor, içimde daha derine inmenin bir yolunu bulmak için kalçalarımı çekiştiriyordu. Yastığı ısırardım, itişleri yavaşladıkça ezici doruk noktasının yükseldiğini hissettim.

"Siktir!" Kıç yanağıma şaplak atarken bağırdım, acı ve karıncalanma beni sınırın ötesine itmek için tam olarak acı ve zevk miktarıydı.

Bir orgazmı patladım, ısırığım kadife yastığa tutarsız kelimeler haykırdım.

"İşte böyle aşkım, sık şu siki. Her parçanı hissedebiliyorum," dedi derin sesi kulağımın kabuğuna çarparak.

Yavaşça içeri girip çıkarken mırıldanabildiğim tek şey "Ah güneşlerim" oldu.

Orgazmım sona erer ermez benden ayrıldı ve beni kollarına aldı, beni döndürdü ve kirli gömleğimi çıkardı. Meme ucumu sıcak ağzına aldığı anda aç bedenimin içindeki ateş yeniden alevlendi. Çıplak göğüslerimizin birbirine değmesi, çatlamış kalbimi bir şekilde genişletmiş gibi hissettirdi.

Beni hâlâ kollarında tutarak tahtın üzerine oturdu ve bacaklarının iki yanında sadece ayaklarıma yetecek kadar yer bıraktı.

"Sikimin üzerine otur, cehennem köpeği. Beni almanı izlemek istiyorum," fısıldayarak emretti.

Teşvike ihtiyacım yoktu; kocaman sikini kavradım ve girişime doğru yaklaştırdım, tekrar tamamen içime girene kadar kendimi yavaşça aşağıya doğru indirdim. Hafifçe acıdı, ama yüzünün zevkle buruşmasını izlerken hızla coşkuya dönüştü. Ona verdiğim zevk.

Ellerimi kaslı omuzlarına koydum ve kendi hızımı ve ritmimi belirleyerek zıplamak için bacaklarımı kullandım.

"İşte bu . Kontrol sende," diye fısıldadı, elleri göğüslerimde ve karnımda dolaşırken alt dudağını ısırıldı.

"Malum!" Karnımdaki gerginliğin yeniden arttığını hissederek haykırdım.

İlk adını söylediğinde elleri kalçalarımın gitti ve beni daha derine itti. Başım geriye doğru yuvarlandı ve derin itişlerine devam ederken zevkin beni tüketmesine izin verdim.

"Beni almaya devam et, Caly. Beni içinde hissettiğinde, bu yalancı amcığın her yerini dölle doldururken yüzünü izlemek istiyorum. Sonra bu çökmüş amcıktan damlamasını izlemek istiyorum. Benim için gel, tanrıçam. Sikimin üzerine gel," diye yalvardı çakıllı sesi.

Kalçalarımı döndürmeye devam ettim, gözlerimiz birbirininkine kilitlenmişti.

Titreme bedenimi ele geçirdi ve öne, göğsünün üzerine düştüm, çılgılığımı bir ısırıkla omzuna bastırdım. Beni sıkıca göğsüne bastırdı, tırnakları sırtıma ve kalçama batarken dağınık saçlarımın arasından inilti çıkararak içime girmeye devam etti. Kalın sikinin nabzının attığını hissettim, beni o kadar doldurdu ki, sıcak sıvı çoktan iç uyluğuma doğru çiselemeye başlamıştı.

Son birkaç gecedir doğum kontrol çaylarımı içtiğim için Kader'e sessizce seslendim.

Sonra içimi utanç ve mahcubiyete benzer bir şey kapladı. Eli ile aramda bir şeyler olabileceğini düşündüğüm için alıyordum. Olmasını istemiştim.

Taht odasının kapıları çarparak açıldı. İkimiz de ayağa fırladık, savaşılmaya hazırдық.

"Yukarıdaki yıldızlar, elbiseleriniz nerede? Kan ve demir, tahtta *değil mi*? Sen yapmadın. Hadi ama." Walter başını salladı, Mendax ona hırladığında arkasını dönmek için bir saniye bekledi.

"O burada. Kalbinin diğer yarısı burada. Hissedebiliyorum," dedi Walter, bizi görmezden gelerek çıplak bir şekilde boş bir köşeye doğru yürüdü ve ileri geri adım attı.

Mendax ve ben birbirimize baktık.

"Caly'yi odasına götürüyorum. Fare formuna geç ki kimse seni görmesin. Birazdan döneceğim," dedi Mendax. "Kalbi bulacağız."

Beni kollarına aldı, gitme konusundaki protestolarımı görmezden geldi ve beni odama kadar takip etti.

Loş banyomda gözlerimi açtım, ona bağırılmaya hazırdım.

"Bu benim kalbim. Beni görmezden gelip istediğini ," diye bağırıldım ona. "Bütün bunları benim için mahvedeceksin. Sen bir pisliksin, bunu biliyor musun?"

Beni makyaj masasının üzerine bıraktı ve beni tamamen görmezden gelerek bir el bezini ıslatmaya başladı.

"Birdenbire ortaya çıkıp her şeyi değiştirebileceğinizi düşünemezsiniz. Değiştiremezsin. Seninle gitmek için ayrılmıyorum. Burada kalmak zorundayım."

Bacaklarımı ayırdı, aralarına girdi ve dudaklarını yumuşakça dudaklarıma bastırdı, taht odasındaki morartıcı öpücüklerin aksine yumuşak ve nazikti.

O cildimdeki kanı temizlerken, sıcak el bezinin çiziklerimin ve yaralarımın üzerinde gezindiğini hissettim.

"Peki. Benimle gelmek istemiyor musun?" diye fısıldadı dudaklarıma ama uzaklaşmadı. "O zaman burada kalacağım ve sen benimle gitmeye hazır olana kadar bu kaleye ve diyara ölüm ve yıkım getireceğim."

Sonra siyah bir dumanla ortadan kayboldu.

Olamaz. Az önce ne yapmıştım?

MEVCUT GÜN

Caly

S Mendax'ın yeniden ortaya çıkmasından bu yana birkaç gün geçmişti.

Ve o zamandan beri her şeyde tüylerim diken diken oluyordu.

Ne zaman bir ateş ya da sönmekte olan bir mum kokusu , o anda etrafımda kim varsa onu korumaya çalışan bir deliye dönüşüyordum. Şef Samuel ne yazık ki benim dengesiz olduğumu düşünüyordu ama ben onu kesinlikle suçlamıyordum. Mutfakta kahvaltı ederken iki kez onu ve Eli'yi pencereden içeri girmeye ve kalenin dış cephesinden aşağıya tırmanıp güvenli bir yere gitmeye zorladım - ateşin üzerindeki bir kazanda yanan sıcak elma şarabı kokusunun da etkisiyle.

Walter'a ise yanımdan ayrılmaması için kesin talimatlar verilmişti. Neyse ki herkes onun benim yeni fare arkadaşım olduğuna inanıyordu.

Walter'ın yanımda olması düşünebildiğim en güzel duygulardan biriydi. İnanılmaz bir arkadaş olmasının yanı sıra Mendax'ı herkesten daha iyi tanıyordu ve Eli'yi hayatta tutmama yardım edebilecek tek kişi olma ihtimali vardı. Birden fazla kez, Mendax ve benim aramda olanlar konusunda zihnimi sakinleştirmeme yardımcı olmuştu.

Mendax'ın kardeşi olmasına ve Seelie fae'lerden nefret etmesine rağmen Walter benim yanımdaydı. Onunla Unseelie zindanlarında Kahverengi Fare olarak tanıştığım andan itibaren derin bir dostluk hissetmiştim.

onunla. Daha önce hiç bu kadar tam ve açık bir şekilde sırtımı dayayabileceğim ve yanımda olacağını bileceğim biri olmamıştı. Eli bile artık bana bazen bir yabancı gibi geliyordu. Onu son gördüğümünden bu yana çok değişmişti ve bir zamanlar masum bir aşk olsa da, şimdi birbirimize çekilen neodimyum mıknatısların zıt kutuplarıymışız gibi hissediyordum. Artık çok... kalıcı hissediyordum. Seelie'nin bir parçası olduğumda yapacağımı düşündüğüm onca şey arasında evlenmek ve yönetmek bunlardan biri değildi.

Endişelerim artmaya devam ediyordu. Tilki şekil değiştirenlerle dolu bir evde, burunlarının dibindeki başka bir şekil değiştireni nasıl fark etmediklerini hâlâ anlayamıyordum. Walter bana birkaç kez onun saf kan bir şekil değiştiren olduğunu, şekil değiştiren olsun ya da olmasın kimsenin bunu anlamasının imkânsız olduğunu söyledi. Ayrıca bu kadar yakın olmamızın bir başka nedeninin de bu olabileceğini tahmin ediyordu. Walter, göğsümün içindeki kırık kalbin sadece bir güç kırıntısı olmasına rağmen, hala orada olduğunu ve onun saf kanına çekildiğini söyledi.

Kraliçe Saracen ile henüz konuşmamıştım. Ne söyleyeceğimi planlıyordum. Ona oyunun bittiğini söylemem gerekiyordu; bir yanım Mendax'ın hayatta olduğunu bir şekilde öğrenmesinden korktuğu için ondan kaçıyor, diğer yanım ise ona gitmeden önce bir sonraki hamlemi belirlemem gerektiği için ondan kaçıyor. Bir başka yanım da ondan kaçıyor çünkü kalbimi tekrar bir araya getireceğim töreni konuşmak isteyeceğini ve ardından Mendax'ın gücünün bir kısmına hâlâ sahip olup olmadığını görmek için beni test edeceğini biliyordum. O hâlâ hayattayken bunun nasıl sonuçlanacağını biliyordum. Beni herkesin önünde Eli'la evlendirecek ve birlikte Seelie'nin kral ve kraliçesi olarak törenden ayrılacaktık.

-Tabii bir Unseelie'ye bağlıyken bu mümkünse.

Hiçbir kısmına hazır değildim.

Kalbimi onarırlarsa ve hiçbir şey olmazsa ne olur? Ya beni öldürürse? Bu düşünceyle derin bir nefes aldım. En azından kız kardeşimle birlikte olacaktım.

Saracen ile ancak ne yapacağıma karar verdikten sonra konuşacaktım.

Yutkundum ve boğazımdan aşağı kayan kesik bir cam gibi hissettim. Beni öldüreceğini biliyordum, bu da Eli'yi öldürecek ve sonra muhtemelen Mendax'ı gerçekten öldürmenin bir yolunu bulacaktı. Mendax'ı, Eli'yi ve kendimi hayatta tutacak bir plana ihtiyacım vardı. Ayrıca o her şeyi öğrenmeden ve geri almak için çok geç olmadan kalbimi geri almalıydım.

Her şey yakında bitecekti, bitmek zorundaydı. Bundan çok ama çok yorulmuştum.

"Tepelere varmadan önce kendine gelsen iyi olur," diye havladı Prenses Tarani, patikadan yukarı ve ormanın içinden yürümeye devam ederken.

Sağıma baktım, kafamın içinde dolaşan ve bir türlü çözemediğim düşüncelerden kurtulmak için kafamı salladım.

Eli'a Mendax'ın geri döndüğünü söylemeye çalıştığımda beni dinlemeyi reddetmiş, geçitteki muhafıza saldıranın Kraliçe Tenebris olduğunu iddia etmişti. Beni korumak istediğini biliyordum ama Mendax'ın kalenin etrafında dolaşıp bulunmayı ya da daha kötüsü hepsini öldürmeyi beklemesinin bize bir faydası olmazdı. Onu görmemiştim ama bu bir şey ifade etmiyordu. İnsan tavan arasındaki hayaleti nadiren görür ama onun orada olduğunu bilir. Mendax hâlâ Eli ile olan bağımı bilmiyordu.

Dün gece Walter'a her şeyi anlatmış ama gizlilik yemini etmiştim. Sanki üzerimde binlerce kiloluk bir zırh varmış da sonunda birkaç dakikalığına onu çıkarmışım gibi hissediyordum.

Koluma bir şey bastırdı ve neredeyse bir adım havaya sıçradım.

"Vay canına, son birkaç gündür gerçekten çok gerginsin Cal. Tehlikenin icabına bakılacağına söz veriyorum. Tehlikeli olduğunu düşünseydim en sevdiğim iki kızımı ata bindirmezdim," dedi Eli kolumu bırakırken.

"Tehdidin her zamankinden daha yakın olduğundan hâlâ eminim," dedim ona ters ters bakarak.

Tarani ikimizin arasına baktı, neler olduğunu anlamak için elinden geleni yapıyordu.

Üçümüz patika boyunca ilerlerken çıplak kollarıma vuran güneş tenimi yakıyordu. Eli beni kaleden çıkarmaya kararlıydı, kaygımın uzun süre kapalı kalmaktan kaynaklandığını iddia ediyordu. Açık havayı seven bir tip olduğumu ve doğada başka hiçbir yerde bulamadığım bir şey bulduğumu biliyordu.

"Daha ne kadar var?" Keşke kollarımı güneşten korumak için yanıma hafif bir ceket alsaydım. Eli bana atları toplamak için çukurlara gideceğimizi söylediğinde, bu kadar uzağa yürümek zorunda kalacağımızı hiç düşünmemiştim.

"Sorun nedir? Şimdiden yoruldun mu? Evlat, Atalar değerli gizli Artemi'lerini şimdi görebilselerdi," dedi sırtarak.

" şunu, Tarani. İkiniz birbirinizi tanıyın, arkadaş olun diye sizi yanımda getirdim," dedi Eli akıllıca aramıza

"Teşekkürler, ama onun gibi arkadaşlara ihtiyacım yok."

"Bu da ne demek oluyor?" Tarani'nin arkasına geçerek sordum. Seelie'ye geldiğinden beri Tarani beni sinirlendirmekten başka bir şey yapmamıştı ve artık canıma tak etmişti.

"Demek ki kimse seni burada istemiyor. Zaten sen sadece onun kuklasısın," diye ısırıldı Tarani, burnunu benimkine sokmak için bana doğru adım atarak.

Burada kalmamı tehlikeye atmasaydı, ısırığı gerçekten hoşuma giderdi.

"Yeter!" diye bağırdı Eli, derisinden bir altın parıltısı yayılırken. Altın kanatları sırtından dışarı fırladı. "Onu burada istiyorum ve hepimiz biliyoruz ki Annem onu ailede istiyor - muhtemelen seni istediğinden daha fazla Tarani." Eli sözlerini yumuşatmak için kız kardeşine göz kırptı ve aramıza girdi.

"Güven bana, biliyorum. Bunun tek nedeni tarihte yükselemeyen tek Artemi olacak olması ve Seelie'nin diğer diyarlara hükmedecek olması," diye tersledi Tarani.

"Bak Tarani, Caly'nin bir gün karım olmasını ve bu ailenin bir parçası olmasını istediğim bir sır değil ve eğer Annem'in dediği olursa, sen istesen de istemesen de bu çok yakında olacak. Her iki durumda da, Düşmüşlerle birlikte kaleden kovulmak istemiyorsan, benim yanımda onun hakkında böyle konuşmayacaksın," diye gürledi Eli kız kardeşine.

Beni karısı olarak istediğini söylediğini duyunca karnım zil çaldı. Tıpkı bir zamanlar hayal ettiğim gibi geliyordu.

Tarani kısık gözlerle baktı, bağırırmaya hazırmış gibi görünüyordu ama cevap vermek yerine ağzını kapattı ve hışımla ormana doğru uzaklaştı.

"Ben kaleye geri döneceğim. Sen git onu getir," dedim. "Sadece seni korumaya çalışıyor."

" yok. Sadece biraz sakinleşmesi gerekiyor. Tepelere kendi başına nasıl biliyor. Sakinleştiğinde onunla orada buluşacağız," dedi Eli elimi tutarak.

Aman Tanrım.

Ya Mendax izliyorsa? Eli'ın bana görürse ikimizi de öldürür.

Eli bana şaşkınlıkla elimi çekti ve sıkı bir gülümseme verdim.

"Eli, gerçekten evlenemeyeceğimizi biliyorsun," dedim havalı bir kahkahayla.

"Neden olmasın?" Bizi büyük bir meşenin altına, gölgeye götürdü ve cildime güneşten çok ihtiyaç duyduğu molayı verdi.

"Annenle yaptığın anlaşmayı kabul etmeyeceğim. Kalbimi geri alma töreninde, duman yine de gelecek. Mendax hâlâ hayatta. O ve ben birbirimize bağlıyız ve bu yüzden hala dumanım var. Kalbim onarıldığında bu değişmeyecek. Kalbimi ondan geri almak için yeni bir plan ama seninle evlenemem. Başka bir yol bulmalıyım. Sana zarar veremem," dedim parmaklarımı meşe ağacının kabuğunun derin oluklarında gezdirirken.

"Benimle evlenme fikrinden bu kadar mı nefret ediyorsun?" diye sordu, şaşırtıcı bir şekilde yaralanmış görünüyordu. "Cal, seni seviyorum. Her zaman sevdim ve her zaman seveceğim. Zaten senin yanından hiç ayrılmayacakken hayatlarımızın birbirine bağlı olması benim için önemli değil. Senin için her şeyi yaparım. İzin ver seninle ilgileneyim," diye fısıldadı.

Gözlerim yuvalarından fırlayabilirdi. Sanki ergenlik fantezim canlanıyor gibiydi...

"O değil-"

"O gerçekten burada, yaşıyor, değil mi?" diye sordu kolumdan tutup beni kendisine doğru çevirirken.

"Evet. Sana öyle olduğunu söylemiştim."

"Peki bu yüzden mi?" Önümde volta atmaya başladı. "Onu sevemezsin. O bir şeytan! Senin gibi iyi ve tatlı biri böyle bir canavarı nasıl sevebilir?" diye bağırdı.

"Bu!" Parmağımı ona doğru ittim. "İşte bu yüzden seninle asla evlenemem. En iyi arkadaşım olmayı on yıl önce bıraktın! Oradan buradan gelen bir mektup her şeyi aynı tutmuyor. Beni tanımıyorsun bile, gerçekten." Eli ile yer değiştirdim ve o sakinleşirken volta atmaya başladım. "Nasıl ki? Çünkü sana gerçekte kim olduğum hakkında hiçbir şey söylemiyorum."

"Bu adil değil ve bunu sen de biliyorsun! Komutan Von'la olanlardan sonra -ne yaptığını öğrendikten sonra- giriş yasağı aldım," dedi Eli.

"Bunu benim üzerime yıkma. Sana asla onunla dövüşmeni ve kendini sürgün ettirmeni söylemedim! Onunla tek başıma gayet iyi başa çıkıyordum," diye tükürdüm.

"Benim durduğum yerden, bütün işi o yapıyordu," diye karşılık verdi. "Eğer annem onu

Malvar."

Eli'nin bana sürpriz yapmak için geldiği günü hatırlayınca göğsüm sıkışmıştı ama onun yerine eğitimcinin benimle görmüştüm. Zar zor hatırlıyordum, bir düğmeyi çevirip hissizleşmekte çok iyi olmuştum. Bazen bunun ondan aldığı en iyi eğitim olabileceğini düşünüyorum; diğer zamanlarda, düğmeyi tekrar açıp açmadığımı merak ediyorum.

"Neye dönüşmek zorunda kaldığım hakkında hiçbir fikrin yok." Söylevimin tüm buharını kaybetmiş bir halde volta atmaya bıraktım. Seelie prensi gölgeden birkaç adım uzaklaşıp güneşin altında durdu ve kürek kemiklerinin arasından uzanıp gömleğinin yakasını tutarken gözlerinde sert bir bakışla bana döndü.

"Senin Artemi olduğunu daha önce bilmediğim için üzgünüm Caly, ama bilseydim bile sana söylemezdim. Sen bu dünyadan değilsin. Büyümemiş bir Artemi'nin bulunmasının ne kadar tehlikeli olduğunu anlamıyorsun. Benim mantığımı anlamana imkan yok. Senin bir insan olduğunu düşündüğümde kalbini almak için annemle ne kadar mücadele ettiğimi bilemezsin. Şimdi düşünüyorum da, senin güvenliğinin için muhtemelen en iyi hamle buydu. Bir Artemi'nin kalbinin yarısını alabileceğini hiç bilmiyordum. Ölmeden önce, babam senin babanla çok iyi arkadaştı. Sanırım annem de Kraliçe Tenebris sana ulaşmadan önce seni kurtarabileceğini bu sayede biliyordu."

Tişörtünü çıkarmayı bitirdi ve çocukluğumuzdan beri ilk kez çıplak göğsünü gördüm.

"Ama gerçek şu ki, sen de benim neye dönüştüğümü gerçekten bilmiyorsun." Eli'nin büyük, altın kanatları sıkı vücudunun arkasında genişçe uzanıyordu. Koyu, pirinç rengi altın çizgiler onu kaplıyordu. Şimşek gibi izlerin her biri arasında ancak birkaç santimden fazla mesafe vardı. Altının dokusu güneş ışınlarının altında parlayarak ortaya çıkıyordu. Seelie altın kanıyordu. Bunlar yara izleriydi.

Eli'nin göğsü ve sırtı kaplıydı.

İçimden akan saf öfke okyanusunu kontrol altına almak için mücadele ettim. Dişlerim çenemin gücüne karşı gıcırdadı. Bunu ona kim yaptıysa katledecektim. Onları da lanet listeye ekleyecektim.

Arkasına geçtiğimde geniş sırtında ve omuzlarında ön taraftakinden daha fazla iz olduğunu gördüm. Parmak uçlarım göğüs kaslarındaki yara izlerinin üzerinden dikkatlice geçti, sonra

Altın damarı, boynunun hemen altında biten başka bir yara izi dalına doğru uzanıyordu. Gözlerim sıcak yaşlarla bulanıklaştı. Eli tüm bunları ben yanında olmadan atlatmıştı. Ona her kim zarar verdiğiyse, yeni bir isme ihtiyaç duyacak kadar şiddetli bir acı yaşayacaktı. "Bunu sana kimin yaptığını söyle bana Eli. Onlar öldü," diye gürledim.

"Bunu bana Unseelie'nin veliaht prensi Mendax yaptı." Eli'nin bal rengi gözleri benimkileri tuttu. "Benim yerime seçtiğin adam. Bu izlerden o sorumlu."

"Ne?" Ciğerlerimdeki hava boşaldı. Ne yapmıştım ben?

"Duman Avcısı ve benim payımıza düşenden çok daha fazla savaşımız oldu. Birçoğu annelerimizin emrindeydi... birçoğu da değildi."

Bana doğru adım attı ve avuç içim onun bronz karnında ısındı.

"Ne sen ne de ben diğerinin gerçekte neler yapabileceğini bilmiyoruz, değil mi? İkimiz de birbirimizden bir şeyler sakladık. Artık hiçbir anlamı yok. Seninle tanıştığım günden beri sana aşığım, bana benden nefret ettiğini söylediğin günden beri," diye kıkırdadı usulca. "Senin için her şeyi yaparım. Seni seviyorum Calypso ve eğer senin için Unseelie prensiyle savaşmam gerekiyorsa, o zaman onu uyarmalıyım. Daha önce yaşadığımız tüm savaşlar, senin benimle mutlu ve güvende olmanı sağlamak için katlanmaya hazır olduğum şeylerle kıyaslanamaz bile." Güneşin öptüğü sıcak dudaklarını dudaklarıma bastırmak için eğildi.

Yaz gibiydi. Çimenli bir tepeden aşağı yuvarlanmak ve karnınız ağrıyana kadar gülmek gibi. Bahar güneşinin ilk ışıkları melankolik kış zihninizde dans ettiğinde hissettiğiniz duygu gibi. Öpücük çok hafif ve nazikti, daha önce hiç kimseden hissetmediğim duygular ve şefkatle doluydu.

Bu konuda hiçbir şey yanlış ya da utanç verici gelmedi. Annem ve kız kardeşim öldüğünden beri ilk kez, soğuk içime bir parça sıcaklık yayıldı ve karanlık, öfkeli kısımlarımı ev hissiyle örttü.

Eli tatlı öpücüğü sonlandırmak için başını geri çekti ama dudakları benimkinden sadece bir nefes uzakta, gözleri hâlâ kapalı bir şekilde durdu. Sanki fiziksel olarak benden uzaklaşamıyormuş gibiydi.

"Feuhn-Kai-Greeyth," diye fısıldadı.

Sonsuz sevgi ve dostluk.

Ağzım içten bir gülümsemeyle kalkacaktı ama bir an için nasıl hareket edeceğimi unuttum, onun yerine birkaç saniye ona baktım.

Duvarlarım ya da maskelerim olmadan saniyeler.

"Dudakların mutluluk ve güneş ışığı gibi hissettiriyor," diye mırıldandım. Bu hissi kaybetmekten korktuğum için hareket etmek istemiyordum.

"Tadın hüznün gibi. Ya da gökyüzünde ışık olması gerektiğini bilmeyen yağmurlu bir gün gibi," diye fısıldadı dudaklarıma. "Şemsiyen olmama izin ver Cal. Yağmurun sana bir daha dokunmasını engellememe izin ver."

Geri çekilip kanatlarını katlayarak gömleğini giymeden önce birkaç saniye kıpırdamadan durduk. Şaşkın ve utanmış gözlerim en iyi arkadaşımın zayıf, esneyen kaslarında gezindi.

Suns. Ne yapıyordum ben? Kısa bir süre önce Seelies'in en büyük düşmanıyla yatmıştım. En iyi arkadaşımın vücudunu eski bir kesme tahtası gibi yaralayan aynı adamla ve bunu ben istemiştim. Utanç tüm iyi duyguları bastırdı. Kalbimi aldıktan sonra Mendax'la birlikte ayrılmayı ve ona her şeyi anlatmayı düşünmüştüm, aptalca bir şekilde hala yapmam gereken şeylerde bana yardım etmek için mükemmel olacağını düşünmüştüm. Ne halt ediyordum ben? Mendax kötüydü, Eli iyiydi. Benim iyi olmam gerekiyordu.

Mendax şehvet, tehlike ve tutkuydu ama Eli ile farklı . Her şey mükemmel bir şekilde yoluna girebilirdi, hatta umduğumdan da iyi olabilirdi. Sonunda kalbimi geri kazanabilir ve mutlu olabilirdim.

"Hadi, Tarani ile buluşmalıyız. Oraya sağ salım vardığından emin olmak istiyorum. Yolda atınızı nasıl kandıracağınızı anlatırım. Tarani muhtemelen kendi atını çoktan almıştır."

"Pardon, ne dedin?" Kafamın içinde dönüp duran sayısız düşüncenin arasında onu yanlış duyduğumdan emin bir şekilde "Ne?" dedim. Gölgeden uzaklaşıp tekrar kızgın güneşin altına girdim ve ışık gözlerime vurur vurmaz irkildim.

Eli sempatik bir tavırla, "Tepelere vardığımızda gölge olacak," dedi.

Yürürken aklım Walter'a, onu bıraktığım kaleye gitti. Biz yokken amacının, taht odasının arka köşesinde ürkütücü, boş bir savaşın ve tahtların ürkütücü duvar resimlerinden başka bir şey yokken neden Artemi güçlerini hissetmeye devam ettiğini anlamaya çalışmak olduğunu biliyordum.

"Varmamıza daha ne kadar var?" Sessizliği bozarak sordum.

"Tepelerin ormanı birazdan başlayacak," diye Eli.

Bana tepeler hakkında gerekenden fazlasını anlatmaktan kaçındığı izlenimine kapıldım. "Bir at yakalamak için neden ormana gitmemiz gerektiğini hâlâ anlamış değilim. Kalede atlarla dolu bir padok olduğunu biliyorum. Unseelie'lerin iskeletten tek boynuzlu atları vardı. İnanılmaz derecede havalıydılar."

Unseelie'den bahsedince Eli bana bir bakış fırlattı. "İşte ben de tam olarak bundan . Seelie'de atlarımıza saygı duyarız. Onlara güçlerine ve sadakatlerine layık olduğumuzu kanıtlarız. Unseelie'ler ise istedikleri her şeyi yakalayıp kafese koyarlar."

İfadesinin ne kadar doğru olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Orman sıklaştıkça ve parlak, çiçekli ağaçlar ve çamlarla daha da güzelleştikçe ilerlemeye devam ettik.

Yolda ilerlerken, neden çukur olarak adlandırıldığını tam olarak anladım.

"Dur tahmin edeyim, buradayız," dedim birdenbire ortaya çıkmış gibi görünen geniş çukura bakarken. Deliğin kenarındaki süngerimsi, yeşil yosun kamufle etmiş, görülmesini neredeyse imkânsız hale getirmişti. Gölgeyi ormanda etrafıma bakındığımda, yerde başka delik görmedim.

"Evet buradayız ve dikkat edin, çukurlar hareket ediyor. Genelde bu kadar uzakta görünmezler ama bugün huysuzluk yapıyorlar gibi görünüyor," dedi. Çenesi gerildi. "Tarani'yi bulmamız gerek. Yanımda kal. Önünüzde belirirlerse onları göremezsiniz ve dengenizi kaybetmenize bile neden olurlarsa acımasız olurlar," dedi önüme geçmeden önce.

Ormanda ilerlemeye devam ederken, beni arkasına itmesine izin verdiğim için kendimi aptal gibi hissederek kenara çekildim. Benim gözlerim vardı. Ev büyüklüğündeki bir deliği en az onun kadar iyi görebiliyordum.

"Bunu duydun mu? Neydi o?" Eli'a sordum.

Arkasını döndü, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Kahretsin! Bu Tarani!"

Ormana doğru yola çıktık, kısa bacaklarım Eli'ye yetişmekte zorlanıyordu. Biz koşarken tepeleri çalı gibi uzun ağaçlar hareket ediyor gibiydi. O kadar hızlı mı koşuyorduk? Yoksa ağaçlar gerçekten hareket mi ediyordu?

Derin bir gümbürtü başladı, titreşimler ayak bileklerime kadar ulaştı ve tüm bedenimi titretti.

"Gel! Daha hızlı hareket etmelisin Caly!" Eli tam önümde bir minibüs büyüklüğünde bir çukur açıldığında bağırdı, neredeyse beni yuttuğu moloz ve toprakla birlikte aşağı çekiyordu.

Tam kenara sıçradım ki uzaktan bir bağırış daha geldi, bu seferki daha panikliydi.

Tarani'nin başı dertteydi.

"Bensiz git!" Eli'ye beni bırakıp kız kardeşinin yanına gitmesi için dua ederek bağırdım.

"Bunu daha önce de yaptım. Seni bir daha asla geride bırakmayacağım," dedi bana ulaşmaya çalışarak birkaç metre geri koşarken.

"Siktir git, Eli! Her beş saniyede bir beni kurtarmaya çalışmayı bırak ve git kız kardeşini getir. Buradan kendi başıma çıkabilirim," diye bağırdım. "Bana hiçbir şey yapamazmışım gibi davranmayı bırak."

"İyi, inatçı göt. Koşmaya devam et ve hareketsiz durma, yoksa bunu hissederek ve altını açarlar. Geldiğimiz yoldan geri dönün!" diye bağırdı.

Eli benimle kız kardeşinin çığlıkları arasında bir ileri bir geri gidip gelirken panikliyordu, sonra kendi hırçın çığlığını attı. Kızın sesinin geldiğı yöne doğru koşmaya başlamadan önce altın kanatları keskin bir *çırpınışla* açıldı. şaşkınlıkla, en iyi arkadaşımın gökyüzünde yavaş yavaş yükselişini izledim. Eli uçabiliyordu.

Gerçekten uçabildiğini hiç bilmiyordum.

Tabii ki kanatları olduğunu biliyordum. Bir tanrının ya da baş meleğin sahip olduğunu hayal edebileceğim güzel, ısıltılı kanatlar ama onun ağırlığını taşıyabileceklerini hiç düşünmemiştim. Özümde hâlâ bir bilim ineğı olduğum için bu bana çok yanlış geliyordu. Ağırlık çok dengesiz olmalıydı ve kullanılmadıklarında nasıl oluyor da derilerinin içinde kayboluyor gibi görünüyorlardı? Mendax'ın duman kanatları da aynı şeyi yapıyordu. Büyü hiç mantıklı değildi.

Koşmayı bıraktığımı ve durgun ormanda durduğumu fark ettim - tam da yapmamam gereken bir şeydi.

Ona kanatları hakkında daha fazla soru sormak için aklıma bir not aldım. Belki Eli beni kırmaz ve meraklı zihnimi yatıştırmak için onlar üzerinde birkaç test yapmama izin verirdi. Bunu yapacağını biliyordum. Benim için her şeyi yapardı. Yakında benden ne kadar nefret edeceğini düşününce göğsümü hüzün kapladı.

Tiz bir çığlık daha duyuldu ve beni düşüncelerimden uyandırdı.

Ardından gelen bir hırıltı mıydı?

Bu kez çığlık solumdan geldi; Eli'nin uçtuğı yönden değil.

Mantiken, bir ormanda, özellikle de hakkında hiçbir şey bilmediğim yaratıkların olduğu bir ormanda dolaşmamam gerektiğini biliyordum.

Etrafa göz gezdirdim. Nemli hava odunsu toprak kokusuyla ağırlaşmıştı. Her şey huzurluydu; parlak yeşil yosunlar ve çimler, tanımadığım pembe ve sarı çiçekler. Gerçek olduğunu hayal bile edemeyeceğiniz kadar güzeldi.

O yüksek vınlamayı tekrar duyunca hemen kaskatı kesildim.

Tehlikeli bir şey dışarıdan güzel ve sakın görünüyorsa, ürkütücü ve uğursuz görünen herhangi bir şeyden çok daha çarpık ve sinsî olduğunu herkesten daha iyi biliyordum. Karanlıklarını güzellik ve iyilik maskesi altında saklayanlar, en kötü türden kötülüklerle doludur - bir kez güvendiğinizde size ihanet edecek ve sizi kandıracak türden.

Ayaklarımın altındaki zeminin titrediğini hissederek soluma doğru fırladım.

Bu yönde bir çekim hissettim. Tarani'yi kurtarmak umuduyla değildi - dürüst olmak gerekirse, şimdi ölmesi benim için daha kolay olurdu.

Bana bir şey olmazdı. Yere çok dikkat ederken koşmaya devam ederdim.

Çukurlar açıldığında, toprağın parçalanması ve köklerin kendi üzerine çökmesi dışında sessizlik vardı. Ormandaki kuşlar bile bu olay sırasında sinir bozucu bir sessizlik içindeydi. Ciyaklamadılar ve uçup gitmediler; sadece ağaçlardan izlediler.

Ağırlığımı olabildiğince arkama vererek geriye doğru düşmeden önce neredeyse küçük bir çukura düşüyordum. Yuvarlanarak oradan uzaklaştım, en yakın ağaca yaslanırken nefes nefese kaldım.

Siktir, çok yakındı. Belki Eli haklıydı ve ben burada olmamalıyım.

Çukur yavaşça kapandı. Zemin sanki hiç olmamış gibi taze, süngerimsi yosunlarla kaplandı.

Lanet olsun, kapanmışlar. Bu, düştüğünüzde orman toprağı tarafından yeneceğiniz anlamına mı geliyordu?

Yakındaki bir ağaç yüksek sesle ve uzun uzun gıcırdadı. Uzaktaki birkaç ağaç da sanki cevap verircesine inledi ve gıcırdadı.

Yaslandığım ağacın diğer tarafına baktım. Parmaklarım koyu renkli, dokulu kabuğa dokundu. Güzeldi ama tanıdığım bir ağaç değildi. Eli'a kale kütüphanesine gidip gidemeyeceğimi soracaktım. Bu diyarlarda doğa hakkında daha fazla şey öğrenmeyi çok istiyordum. Tek bildiğim, şu anda bir yaratığa tırmanmak üzere olduğumdu.

Kullanmadığım kaslarımın gerildiğini ve çekildiğini hissederek kendimi en alt daldan yukarı çektim. Dışarıya bakıp iyi bir mesafe görene kadar tırmanmaya devam ettim.

Yosun kaplı zeminde, tam da koşmak üzere olduğum yerde farklı boyutlarda çukurlar vardı. Onları asla göremezdim.

Alçak bir hırıltı ve bir yip sesi ağaçların arasında tekrar yankılandı. Gözlerim sonunda görüş alanımın kenarında büyük bir delik buldu. İç kenarı boyunca toprak ve taşlar ufalanmıştı. Bir şey başarısız bir şekilde dışarı tırmanmaya çalışıyordu.

Tarani.

Altına ömeldiğim daldan küçük bir çubuk kopardım ve elimi uzattım, işaret parmağım Tarani ile çukurun yönünü takip ediyordu. Küçük sopanın yuvarlak ucunu elimin üst kısmına bastırarak orman zemininde gördüğüm çukurlarla aynı desende girintiler bıraktım. Bu bir çukur haritası görevi görecekti ama ancak hızlı olursam ve herhangi biri kapanmadan ya da daha fazlası açılmadan bunu başarabilirsem doğru kalacaktı.

Kaba ağaç kabuğundan aşağıya doğru sallanırken, yere düşüp parmağımla çukurun yönünü işaret ettiğimde sundressimin altına tozluk giydiğim için inanılmaz derecede minnettardım. Birkaç çukurdan sıyrılıp el haritamın sonundaki büyük deliğe başarıyla ulaştığımda kendime olan güvenim arttı. Deliğin hemen kenarında kayarak durup dizlerimin üzerine öktüğümde sırtımdan ter damlıyordu.

Çukur bir koni biçimindeydi, tepesi geniş ve ferahtı, ama çukur derinleştikçe daraldı, ta ki dik deliğin sivri tabanı görünene kadar, neredeyse açıklığın dörtte biri büyüklüğündeydi.

"Tarani!" ukurun kenarından bakarken seslendim.

Derinlerde, çukurun çok küçük tabanında, en güzel kızıl tilki umutsuzca çukurun toprak duvarına tırmanmaya çalışıyor ve bir çığlık atarak geri düşüyordu.

"Aman Tanrım." Gözlerim üssün karşı tarafındaki hareketi yakaladı.

Devasa bir boz ayı çömelmiş, Tarani'nin tırmanışını ve düşüşünü izliyordu.

"Tarani!" Tekrar bağırdım ve hem ayının hem de Tarani'nin başını kaldırmasına neden oldum. "Ne yapıyorsun? Fae formuna geç ve kanatlarını kullanarak dışarı uç!" Neden daha önce yapmadığını merak ederek bağırdım.

Gökyüzüne göz gezdirdim. Eli bizi duyabilir miydi? Aşağı uçabilir ve onu kolayca çıkarabilirdi.

Çukurdan yükselen hırıltılar ve hırıltılar dikkatimi tekrar aşağıya çekti. Tarani ayının bölgesine çok yakın düşmüştü ve ayı ona saldırmıştı.

"Ergenlik çağında gibi görünüyor. Onu rahat bırakın!" diye bağırdım. Bunun sonu onun için iyi olmayacaktı. Kara ayılar mükemmel tırmanıcılardır, utangaçtırlar ve genellikle tehdit edildiklerinde hemen geri çekilirler. Ama bu bir kara ayı değildi.

Tarani çukurda devasa bir bozayıya benzeyen bir şeyle birlikteydi. İyi tırmanıcı değillerdi ve tehdit edildiklerinde inanılmaz derecede saldırgan oluyorlardı. Kısa süre içinde ciddi güçler edinmezse, oradan canlı çıkamayacaktı.

"Vardiya, lanet olsun!" Ona bağırdım. Neden umursadığımı bile bilmiyorum. Ondan hoşlanmak istemiyordum. Planın berbat bir parçası daha.

Başını kaldırdı ve gözlerindeki korkuyu ve yalvarışı gördüm. Bir sebepten dolayı yer değiştiremiyor muydu?

Ayı uzun pençeleriyle onu keserken yumuşak bir gümbürtüyle karşı duvara çarptı. Tilki formu toprak duvardan aşağı kayarak yerde cansız bir yığın yattı.

"Tarani!" Kükredim. "Hemen ondan uzaklaş!" Ayıya hırladım.

Şaşkınlıkla bana baktı. Tarani' karşı tarafında bir kez daha çömelirken kahverengi gözleri kederle doluydu.

"Eli! Buradayız!" Ellerimi megafon gibi ağzıma götürerek ormana doğru çığlık attım.

Sadece git. Kaleye geri dön, diye düşündüm. *Bu lanet olası gümüş tepside sunulan bir intikam.*

Yanımdaki toprağı yumruklarken homurdandım. Hiçbir şey olması gerektiği gibi gitmiyordu. Tarani ve Eli'ye karşı çok güçsüzdüm. Karnımın üzerinde ters döndüm ve titrek bir nefes verdim, kendimi çukura itmeden önce ayaklarımın kenarda bir saniye sallanmasına izin verdim. Beceriksizce kaydım ve dibe doğru yuvarlandım, Tarani'nin yanına düştüğümde neredeyse onun cansız tilki formunu eziyordum.

"Vay canına," diye mırıldandım nefesimin altında.

Ayı yukarıdan çok büyük görünüyordu ama küçük alanın diğer ucuna sokulduğunda kesinlikle devasa görünüyordu. Onun bir boz ayı olduğunu düşünmüştüm, ama normalden daha büyük vücudunu görmek bana fae yaratıkları hakkında ufak tefek şeyler dışında hiçbir şey bilmediğimi hatırlattı.

Duyduğum parçalar; aşına olduğum şeylere benzemeleri hiçbir şey ifade etmiyordu. Tek bildiğim, gözlerinden ateş çıkarabildiği.

"Ne yapıyorsun lan sen?" Eli'nın sesi deliğin içine doğru gürledi.

Kafamı kaldırdığımda onun yakışıklı yüzünün parlak açıklığa doğru eğildiğini gördüm. "Tarani! Ne oldu-" Gözleri yanıımızdaki ayıya takıldı.

"Tabii ki ben kendimi buraya bıraktıktan hemen sonra ortaya çıkacaksın!" Ona bağırdım. Ellerimi Tarani'nin kabarık vücudunda gezdirerek fark edebileceğim bir hasar olup olmadığını kontrol ettim.

"O-"

"O iyi, nabızı güçlü. Sanırım sadece bayıldı," diye cevap verdim, yumuşak, turuncu tüylerini okşamaktan kendimi alamıyordum. Benden *nefret ediyordu* ve onu bir köpek gibi sevdiğimi öğrendikten sonra muhtemelen beni öldürmeye çalışacaktı.

Ben de iyi bir önlem için karnını ovdum.

"Aklından ne geçiyordu? Çukur her an kapanabilir! Burası artık insan diyarı değil. Annem için birkaç beceriksiz fae öldürmüş olman önemli değil. Hiçbir gücün yok ve bu kadar dikkatsiz davranarak ikimizin de ölümüne sebep olacaksın! Yoksa birbirimize bağlı olduğumuzu çoktan unuttun mu? Muhtemelen Mendax'ı görür görmez beni yine unuttun -hatırlatırım, bir insan kadar güçsüz olduğun için öldüremedin!" diye bağırdı.

İçten içe, Tarani'yle beni her an kapanabilecek ve üçümüzü de bir saniyede öldürebilecek bir çukurun dibinde gördüğü için paniklediğini biliyordum ama sözleri içimde bir fişek gibi patladı. Güç olmadan neler yapabileceğim hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Ne yapıyorsun?" sordu, çukurun etrafına bakmak için bir adım geri çekilmemi izlerken sesi yumuşadı.

"Buradan ," diye cevap verdim.

"Ben aşağı geliyorum. Tarani'nin yanına geç. Eval'ı kızdırmak istemiyorum. İncinmiş olmalı, çünkü aksi takdirde ikinizi de çoktan öldürmemiş olmasının imkanı yok, özellikle de seni. İkimiz de buradan nasıl canlı çıkacağız bilmiyorum." Eli bana ters ters baktı. "Yani ikimiz de kurtulamayacağız."

Tarani'nin zayıf bedenini çoktan kaldırmıştım ve bacaklarını göğsümün iki yanında kavrayabilmek için gevşek formunu boynuma dolama sürecindeydim.

Eval... Evallar ve Grizzlies arasındaki fark neydi? Merak ettim.

"Dur. Ne yapıyorsun?" Eli bağırdı. Sesindeki hayal kırıklığını duyabiliyordum. Sesi, istediğini yapmayan bir çocukla konuşuyormuş gibi geliyordu.

Tahriş, kollarımdan akan yumuşak dumanlar yarattı.

Eval başını kaldırdı ve büyük siyah burnunu oynatarak dumanımı kokladı, ardından öyle bir homurdandı ki, yanlardan gevşek toprak parçalarının düşmesine neden oldu.

İlginç. Duman Avcısı'nın dumanhoşlanmıyor gibiydi.

"Caly!" Eli bağırdı.

Tarani'yi omuzlarımda düzelttim, tam boyuma göre ayağa kalktım ve eval ile gözlerimi kilitledim. Kahverengi gözleri üzerimde geziniyor, hâlâ ve ellerimden süzülen dumanı içine çekiyor ve kafası karışmış gibi başını eğiyordu. Tahlilci arkasını döndü ve başını toprak duvara yaslayarak büyük kahverengi poposunu bana bakacak şekilde bıraktı.

Umm...tamam.

Tarani yeterince hafifti. Bunu yapabiliirdim. Tıpkı alışveriş merkezindeki sarı spiralli dilek kuyuları gibi, içine bozuk paramı atar ve huninin dibine düşene kadar parlak plastik tarafın etrafında dönmeye devam etmesini izlerdim, işte ben de bunu deneyecektim. Sadece tam tersini.

Bir nesne bir daire içinde hareket ettiğinde, hızına dik bir ivme bileşenine sahip olmalıdır. İvmenin büyüklüğü artar, bu da dairenin açıklığını artırdıkça hızın artmasına ve azalmasına neden olur. Temel olarak, merkezci kuvveti kullanabilmeli ve iç duvarların etrafında koşarak sonunda tepeye ulaşabilmeliyim. Ancak bu sadece yeterince hızlı gidebilirim ve sabit bir hızda kademeli olarak yükselebilirim işe yarayacaktır.

Nefes aldım ve çaprazlama koştum, toprak zeminin hemen üzerindeki duvara sertçe bastım ve hızımı artırırken geniş adımlar attım. Eval'a yaklaştığımda adımlarım duraksadı ve düşmeye başladım, dengemi tam zamanında yakaladım ve başladığım yere çömelerek geri indim. Çok mu genişti?

"Tam koşmak zorundayım. *Lütfen* bize zarar vermeyin," diye yalvardım evrensele.

Bu işe yaramalıydı. Hata yapmamak için küçük bir dua ettim, bu sadece dev hayvanı korkutmakla kalmayacak, muhtemelen

ama sadece düşmek bile de öldürebilirdi... üçümüzü de. "Caly, dur!" Eli bağırdı.

Daha hızlı olmalıydım ve evrenin üzerinde koşmanın beni sinirlendirmesine izin vermemeliydim. Yeterince hız yaratabilirim, normal kuvvetin toplam büyüklüğü artacaktı. Daha büyük bir sürtünme kuvvetiyle, genişledikçe koninin kenarlarından koşarak bizi dışarı çıkarabilirdim.

Eli'nin önceki sözlerinin beni ateşlemesine izin vererek yola çıktım. Ona ya da Mendax'a ihtiyacım yoktu. Kimseye ihtiyacım yoktu ve bunu hatırlamam gerekiyordu.

Çemberin etrafında dönmeye başlamak için mücadele ederken bileğim garip bir açıyla kırıldı. Tarani'yi tutuş şeklimi değiştirdim, ince bacaklarının dördünü de tek elime aldım, böylece duvarın etrafında hızlanırken daha iyi denge sağlayabilecektim. Eğer bu hızı koruyamazsam düşecektik.

"Bu da ne-" dedi Eli, çömeldiği yere yaklaştığımda.

Nihayet tepeye yaklaştığımda ayak bileklerim zonkluyor ve kollarım titriyordu ama iri eller bileklerimi kavrayıp beni yukarı çekmeye yardım ederken kendimizi kenara attım ve toprağa çarptım. Çukurun yosunlu kenarı, sadece tenis ayakkabılarımın uçları sarkana kadar yorgun bedenime doğru kaydı. Çukurun her an kapanabileceği korkusuyla acele ederek dizlerimi yukarı çektim, kenardan uzaklaştım, Tarani'nin bedenini omuzlarımdan ittim ve nefes nefese yuvarlandım.

"Nasıl yaptın-" Eli başladı.

Gözlerimi yukarıdaki mavi gökyüzünden kaldırdığımda Eli'nin Tarani'nin gevşek bedenini tuttuğunu ve ağzı açık bir şekilde bana baktığını gördüm.

"Fizik," diye homurdandım, ayağa kalkmadan önce başımı bir saniye daha aşağı indirdim. "Neden yer değiştiremedi? Uçup gidemez miydi?" diye sordum.

"Bazen kader bizimle oynar ve hayvan formumuz değişmemize izin vermez. Çok korkmuş olmalı. Eval'ların şakası yoktur," diye fısıldadı Eli.

Tarani'yi ağaçların arasından sızan parlak bir güneş ışığının altında tutmak için kaldırmıştı. Güneş kürküne dokunur dokunmaz, her bir saç teli sihirle doluymuş gibi parıltıydı. Güçlü güneşi daha fazla içine çekmek için başını yana çevirdi.

Çukurun kenarına doğru geri adım atarken ayakkabılarım derin yosunlara basıyordu.

"Tamam, benim için hazır olun. Eğer bu kapanırsa, her şey için özür dilerim. Pislik gibi davrandığımda bile seni sevdiğimi bil," dedim,

çukurun kenarına oturup bacaklarımı aşağı sarkıttım.

Ellerini omuzlarıma koyup beni geri çekti. "Ne yapıyorsun lan sen?" Eli havladı.

"Boz ayı ya da değerlendirme, her neyse, onu çıkarmaya yardım edeceğim," dedim onu üzerimden iterek. Aptalcaydı ama Tarani'yi kurtarmak da öyle.

"Ne? Bunu yapamazsın. Onu dışarı taşıyamazsın. En az altı yüz kilo! İkimizi de öldüreceksin! Peki ne için? Bir değerlendirme için mi?" Eli sanki ikinci bir kafam çıkmış gibi bana aval aval baktı.

"Bana zarar vereceğini sanmıyorum. Bunu hissedebiliyorum. Sanırım," dedim usulca.

"Hiçbir şey hissedemezsin, Caly! Henüz Artemi güçlerinden hiçbirine sahip . Onlar kalede güvenle saklanıyorlar," dedi alnını ovuştururken. "Birçok hayvanın senden hoşlanması, hepsinin hoşlanacağı anlamına gelmez."

Çenem düştü. "Kalbimin nerede olduğunu biliyorsun. Bunca zamandır biliyor muydun?" Boğazım düğümlendi, kelimeleri zar zor tamamlayabildim.

"Evet, nerede olduğunu biliyorum ama bu ona ulaşabileceğim anlamına gelmiyor. Ona ulaşabilecek tek kişi sensin."

"O zaman neden almama yardım etmiyorsun?" diye sordum. Birini sevdiğinizde ve sizi güvende tutacağına inandığınızda böyle olur.

"Törenimizden önce onu geri çalmayı planladığınızı bilmiyordum. Ama öylesin." Gözleri parladı. "Kalbini çalıp Mendax'la birlikte gitmeyi planlıyordun, değil mi?" Şimdi bağıırıyordu, incinmişlik ve öfke gözlerinin arasında çizgiler oluştuyordu.

"Mendax'la bir şey yapmayı planlamıyordum ama kendi kalbimi almak için neden seninle evlenmek zorundayım?" Ben de ona bağırdım. "O *benim kalbim*! Geldiğimde bir Seelie asilzadesi olarak kabul edileceğim söylendi. Evliliğe gerek yok." Sanki onu yaralamışım gibi çenesini sıkıp bir adım geri çekilirken kaslarının tüylenmesini izledim.

"Bağışlayın beni. Benimle evlenmeye bu kadar itiraz ettiğinizi bilmiyordum," dedi. "Belki o zaman, Mendax'ı sonsuza dek öldürdüğümde, mücadeleniz azalır. Ne de olsa o benim diyarımda, ailemi takip ediyor," dedi ürpertici bir sakinlikle.

Bir dakika boyunca ona baktım. Mendax'ın Eli'yi öldürmesi konusunda o kadar endişeliydim ki, Eli'nin öldürölme ihtimalini hiç düşünmemiştim.

Mendax'ı öldürmek.

Bu iş nasıl bu kadar karmaşık hale geldi?

Gözlerimi tekrar çukura çevirdim. Şimdi bir hayvanın etrafında olmaya her zamankinden daha çok ihtiyacım vardı. Kulağa aptalca geliyordu ama bana kız kardeşimi hatırlatıyordu ve kendimi huzurlu hissettiğim tek zamandı. Şu anda, böyle bir huzur için parçalanmayı göze alabilirdim.

Bacaklarımı çukurun kenarından kaydırarak, aşağı kayarken bir oyun parkı kaydırağı pozisyonu kullanma umuduyla sırtımı duvara yaslamaya çalıştım. Ne yazık ki, büyük bir kaya omurgama sürtündü ve beni dibe düşene kadar kıvrılmaya ve yuvarlanmaya zorladı.

"Calypso! Hayır!"

Ben onu durduramadan Eli çukura daldı ve yaldızlı kanatlarını açarak üzerimde asılı kaldı. Eval yükseldi, geniş gövdesiyle kalabalık alanı doldurdu ve öyle güçlü bir hırıltı çıkardı ki açık çenesinden tükürükler uçtu.

"Eli, Tarani'yle birlikte geri dön. Yakında uyanmazsa altında başka bir çukur açılabilir. Ben bunu halledebilirim," dedim, ayağa kalkıp tozluklarımdaki ve yırtık sundress elbisemdeki kiri fırçaladım.

"Seni burada bırakacağımı mı sanıyorsun?" Eli belimi kavramak için üzerime atladı. "Hiçbir savunman yok. Seni öldürecek! O bir köpek yavrusu değil!"

"Beni burada bırakacaksınız çünkü bunu kendi başıma yapmayı seçtim. Zerre kadar çaresiz olmadığımı defalarca kanıtladım, o yüzden çaresiz olduğumu düşünmeyi bırak ve bana güven. En iyi arkadaşım olarak, bana inanmayan biriyle evlenmemi ister miydin hiç?" Kendimi onunla eval arasında tutarak söyledim.

Eli dudaklarını sıkıca birbirine bastırarak ağzını kapattı, belli ki söylemek istediği milyonlarca şeyi filtrelemeye çalışıyordu. Gözleri yüzümde gezinirken, "Peki," diye ısırdı. "Ama sadece seni alıp buradan uçarsam Mendax'tan farkım kalmayacağını bildiğim için ve sana yaptığı her şey için onu öldürdüğümde -ki inan bana öldüreceğim-onun ve benim seni çok daha farklı şekillerde sevdiğimizi anlamanı istediğim için."

Hafifçe sıktıktan sonra elini belimden çekti ve kanatlarını çırpı. "Benden yardım istediğin anda bekliyor olacağım," diye fısıldadı yanağını öpmeden önce.

Eval hırladı ve tam kanatlarını zarifçe çırpıp tepeye yükseldiği sırada ona saldırdı.

Hayvanın kahverengi gözleri bana odaklanınca endişeyle geri çekildim. *Beni şimdi yüzüstü bırakma Adrianna, Elysian Tarlaları'ndaki Aether aşkına, beni şimdi yüzüstü bırakma.*

"Sana zarar vermeyeceğim, söz veriyorum," dedim yumuşak bir sesle ayıya doğru bir adım atarken. "Yine de bana güvenmek zorundasın. Taşımak için çok büyük ve ağırsın, bu yüzden tepeye ulaşana kadar benim yaptığım gibi yanlardan daire çizerek koşman gerekecek," diye fısıldadım bir adım daha atarak. "Eğer yeterince hızlı hareket edemezsen arkandan gelip seni iteceğim. Beni anlayabiliyor musun?" Korkmuş bir dünya dışı yaratıkla konuşmaya çalıştığım için kendimi biraz aptal hissederek sordum.

Bunu açıklayamıyordum ama beni çukura götürenin Tarani değil, eval olduğunu biliyordum.

Duvarlar hafifçe titremeye başladı, kenarlardan küçük çakıl taşları ve toprak döküldü. Çukur kapanacaktı.

"Caly! Artık çok geç! Onu geride bırak!" Eli kanatlarını açmış tepede durarak bağırdı. Elinde değildi, kapanmadan önce beni yakalamaya çalışacaktı.

"Hemen beni takip edin! Zamanımız yok. Ne olursa olsun, yavaşlama!" Ayıya bağırdım.

Önceki adımlarımı tekrarlayarak duvardan birkaç metre yukarı koştum ve hızlanmaya başladım. Arkama dönüp baktığımda onun çoktan peşimden geldiğini gördüm. "İşte bu! Hızımı takip et!"

İnanamadım. Dört ayak üstünde peşimden koşuyordu. Bir şekilde beni anladığını biliyordum. Düşüncelerinin hissedebiliyordum - çok güçlü değildi ama yeterliydi.

Çukurun duvarları kapanmaya başladıkça sarsılıyordu. Titreşim ayağımı basmamı zorlaştırıyordu ama çemberin daralması bunu kolaylaştırıyordu. Sonunda Eli'nin durduğu kenara ulaştım.

Daha önce olduğu gibi kıyıya sığırdım ama Eli ellerimi tutamadan çukura geri döndüm. Ayı canavarı çukurun kenarlarını tırmalıyordu ama çukur onun etrafını çok sıkı bir şekilde sarıyordu. Ağırlığını yukarı çekemiyordu.

"Yardım edin bana!" Yalvardım.

Eval'ın boynundaki kalın deri ve kürk kıvrımlarını tutarak tüm gücümle çektim.

Eli bir anda yanımdaydı ve ayının sırtına doğru çekiliyordu.

Son bir hamleyle eval arka duvara dayanmayı başardı ve üçümüz de kapanış kenarından daha uzağa yuvarlanırken kendini yukarı itti.

"Bu da ne-" dedi Tarani, insan formunda durup hepimize nefes nefese bakarak.

Bir şekilde iri ayının üstüne yuvarlanmışım. O -artık bir erkek olduğunu hissedebiliyordum- kocaman pençelerini nazikçe bana doğru itti, beni kucakladı ve yanağımı yalayarak mutlu bir şekilde içime sokuldu.

"Oh, kes şunu. Duygusallaşmana gerek yok. Bir şey değil," diye kıkırdadım ve burnuna hafifçe vurarak uzaklaştırdım.

Kocaman başını okşamak için kürküne yaslandım ve kız kardeşime uzun zamandır olmadığım kadar yakın hissettim. Onu çok özlemiştim.

İri başını boynumun kıvrımlarına doğru mutlulukla salladı.

Eğer bir köpek olsaydı, kuyruğu sallanıyor olurdu.

Bakışlarım Eli ve Tarani'nin ağzı açık bana baktığını görmek için yükseldi.

"Görünüşe göre kalbinin bu bölümünde düşündüğümüzden daha fazla Artemi gücü var," diye mırıldandı Tarani.

GEÇMİŞ

Kraliçe Saracen

"I "Affedersiniz, Calypso'yu nereden tanıyordunuz?" diye sordu kadın. "Ah, affedersiniz," dedim elini sıkarken. "Ben bir komşuyum çayırın diğer tarafından." Gürültülü, mekanik arabalar bulunduğumuz kaldırımın yanından geçip gidiyordu.

Gergin görünümlü kadın başını bana doğru eğince durdu. "Çiftliğin Darcy'ye ait olduğunu sanıyordum? O iyi mi?" diye sordu önündeki ufaklığı yaklaştırırken.

"Evet, ben onun annesinin kız kardeşinin geliniyim." Elimi salladım ve geniş bir gülümseme verdim. "Bazen ben bile aklımda tutamıyorum. Her neyse, Caly'nin doğum gününün yaklaştığını duydum ve özel bir şey yapmak istedim. Sekiz yaş gerçekten de çok eğlenceli bir yaş."

"Siz Cal'ın geçen ay tarlada kurtardığı kadınsınız!" diye haykırdı küçük kız.

"Adrianna, lütfen işaret etme."

"Oh, o gayet iyi! Dinleyin, ikinize de rastladığıma sevindim. Çiftlikte Caly için bir hediyem var. Biraz kurnaz sayılırım, sanırım öyle de diyebilirsiniz, ben yaptım. İhtiyacı olan son şey, onu gerçekten özel kılmak için ikinizin küçük bir iki sıçraması. Sakıncası var mı?" Tatlı tatlı gülümsedim.

Anne hemen rahatladı. "Vay canına, çok . Adrianna ve ben bunun bir parçası olmayı çok isteriz. Caly'nin

Son zamanlarda başı biraz belaya girdi. Eminim size söylemiştir," dedi.

"Cal sadece babamıza kızgın. Gerçekten de söyledikleri gibi kötü biri değil," diye ekledi çocuk.

"Adrianna," diye azarladı annesi, belli ki utanmıştı. "Hmm... her neyse, evet, bu çiçekleri eve bırakıp çiftliğe koşacağız."

"Aslında sanat eserleri yolun yukarısındaki bir atölyede. Çok tenha bir yer. Yolu henüz asfaltlamadılar bile. Bizi ben götüreyim de araban sıkışmasın."

Caddeyi geçip en yakın SUV'ye giderken başlarını sallayıp gülümsediler, Calypso için iyi bir şey yapmanın mutluluğu içindeydiler.

Onlar emniyet kemerlerini bağlarken, ben de sahip olduğum yetersiz miktardaki sihri kullanarak arabanın motorunu çalıştırdım - önce güvenlik.

Calypso'nun annesi boş kontağı görünce dondu kaldı ve bana endişeli bir bakış attı.

"Anahtarsız çalıştırma. Bugünlerde neler bulduklarına hayret ediyorum," diye kıkırdadım pedala daha sert basarken. Artık fikirlerini değiştirmeleri için çok geçti.

"Biliyor musun, şimdi hatırladım, yapmamız gereken bir şey var," dedi kadın, sonunda içgüdüsünü dinleyerek.

Artık küçük kasabanın dışındaki bir arka yolda ilerliyordum ve caddenin muhtemelen hiç görmediği bir hıza ulaşmıştım.

"Üzgünüm ama daha fazla yoluma çıkmama izin veremem," diye şarkı söyledim. "O zaten iki insana ait değil. Seelie aleminin kahramanı olacak. Elysian Tarlaları onu dışarıda tutamayacak," dedim gururla. "Artemi olduğu için zaten reddedilmeyecekti. Sadece Seelie kraliyet ailesinden olmak bile bunu garantilerdi. Elysian Tarlaları senin cennetin gibi," dedim çocuğa, sesim sakarin doluydu. "Ne yazık ki, ikiniz de yakın zamanda onunla orada buluşamayacaksınız. İnsanlar oraya ait değil," diye hırladım.

Artık öfkeden çılgına dönmüş olan anne, kendini gösterge paneline yaslamış olan küçük kızına baktı. Bana dönerek şöyle dedi. "Biliyorsun." Kızarmış yüzünü tekrar kızına çevirdi. "Adrianna, çok üzgünüm. Çok üzgünüm, tatlım. Çok üzgünüm," diye hıçkırdı.

Araba zıpladı ve sallandı. Yeşil ve sarının tonlarında yanımızdan geçerken manzara suluboya gibi bulanıklaştı.

Yoldan saparak eski köprüye doğru yöneldim ve arabayı köprünün tabanındaki tuğla duvarla aynı hizaya getirdikten sonra gaza bastım. Hız sabitleme düğmesine bastım.

Kanatlarım açılmaya başladı. Araba çarpmadan hemen önce havalanmaya hazırdım.

Gülümsememi gizleyemeyerek koltuğun arkasına geçip küçük kızı izlerken kendimi küçülttüm ve kanatlarımın tamamen açılmasına izin verdim. Onlarla uçamazdım ama bana yumuşak bir iniş sağlayabilirlerdi.

Kız sakin bir şekilde oturuyordu, annesinin histerisinin aksine. Hüzünlü gözleri gelen duvara bir yenilgi ifadesiyle bakıyordu. Küçük mavi gözleri yaşlarla doldu.

"Ne yaptın sen?" Adrianna araba duvara çarpmadan hemen önce inledi.

MEVCUT GÜN

Mendax

"**N** o. Boğazına bir tasma takılıp yanıma bağlanana kadar bu diyardan ayrılmayacağım."

Yumruğum ölü Seelie'nin hamur gibi bağırsağına çarptı. Önümdeki ağaçtan yankısız bir gümbürtüyle sarktı. Başsız bedeni neşeli güneş ışığında ileri geri sallanıyordu. Yarım gün içinde öldürdüğüm onuncu Lumins muhafızı olmalıydı. İlkini öldürdükten sonra diyarda bir kaos ve panik dalgası yayıldı ama sonra hiçbir şey olmadı. Ya sessiz kalmaya ve gelişimi gizlemeye çalışıyorlardı ya da hayatta olduğumu bile bile bir şeyler planlıyorlardı.

"Bırak onu, Mendax. Şimdi. Gerçekten de bir Artemi için Unseelie'deki her şeyi bir kenara mı atacaksın? Türümüze yaptıklarından sonra?" Kraliçe Tenebris azarladı. Annem balo elbisesinin siyah tüylü eteğini kaydırarak yosunlu orman zemininden kaldırdı ve saf bir tiksinti ifadesiyle baktı.

"Onu asla terk etmeyeceğim. İnsan ya da Artemi, artık hiç fark etmez; onun için önemli olan tek şey benim olması." Yumruklarımı sıkıp öfkemi kontrol altında tutmaya çalışırken hırladım.

"Tamam. Kaltağı yakala ve Düşmüş Fae'lerle savaşmak için yanında getir. Siz ön ormanı geçmeden o ölecek." Karanlık

Queen avucunu açarak geçitte onu takip eden çok sayıdaki luna güvelerinden birinin eline konmasına izin verdi.

"O, kanında hile olan güçlü bir düşman. Anlamıyor musun? Öyle ya da böyle, artık Saracen avantajlı. Sinsi fahişe bunu bir şekilde başardı. Diyelim ki onun kalbini ve güçlerini bulup geri getirmeyi başardınız. Sence onları kime karşı kullanacak?" Bana yaklaştı ve güveli elini bıraktı. "Ailem dediği insanları parçalamaya ve öldürmeye çalışan adama mı? Ya da belki de güçlerini tüm ırkını ölüme ya da saklanmaya zorlamakla suçlanan Duman Avcılarından birine karşı kullanacak? Evet, bu umut verici görünüyor," dedi ters ters bakarak.

"O dilini dizginlerdim," dedim siyah-mavi duman ayaklarımı bulandırırken. "Onun benim sevgime karşılık vermesi gereksiz. Benimle aynı bağlara sahip olmasını asla istemem çünkü bu imkânsız bir başarıdır. Beni çökerten, boğan, yara ve bereler kalana kadar sıkın ve yırtın acımasız ve kanlı bir aşk var içimde. O beni asan ilmik, ruhumu boğan ve boğan ip ve hiç kimse ne de başkası- benim kadar nefessiz kalamaz."

Kraliçe Tenebris'in keskin mavi gözleri kapanmadan önce acıyı barındırıyordu. Kuzguni siyah saçları başındaki siyah tacın etrafına özenle sarılmıştı.

"Bu bir Duman Avcısı'nın en büyük düşüşüdür - ruhumuzun seçtiğini hissettiğimizde, ne kadar hak etmemiş olurlarsa olsunlar, onlar olmadan var olamayız. İnanın bana, anlıyorum ama ruhlarımız çocuksu ve şeytani. Babanla yaşadıklarımızdan hiçbir şey öğrenmedin mi? Onu nasıl tanıyamadım?" Şimdi bağıırıyordu, kendi küllü dumanı sessiz bir yalvarışla ondan dökülüyordu. "Artemi geri dönmesine izin verilemeyecek kadar güçlü. Unseelie onun yok edeceği ilk şey olacak."

"Saldırı altındayken kaleyi terk eden sensin," diye karşılık verdim, sözlerime hayal kırıklığı karışmıştı.

"Seni almak için ayrıldım! Saracen'in istediği de *tam olarak* buydu; Düşmüşler kalemizi ele geçirirken senin dikkatini dağıtmak. Eğer bir an için bile onun duvarlarının içinde olduğunu bilmediğini düşünüyorsan, sen bir aptalsın ve benim yetiştirdiğim evlat değilsin. Boş bir taht ve yorgun bir kraliçeyle, Unseelie sarayı hiç bu kadar savunmasız bir zaman görmemişti ve sen burada düşmanı yatağa atmaya çalışıyorsun!"

"Unseelie'ye dön. Dirac'a babasının ordusunu getirmesini söyle. Ladon onlarda. Düşmüşler'e karşı böyle önlemlere ihtiyacımız olmayacak ama bu istediğimiz mesajı gönderecektir. Her halükarda, babasının ejderhası döndüğünde doyurulacaktır," dedim sırtarak. Bu Düşmüşleri dehşete düşürecektir.

Annem başını kaldırdı, gözlerinde hüzn vardı. "Mendax, Düşmüşler Lindwrym'in kontrolünü ele geçirdi."

"Lindwrym mi? Nasıl?" Ben sordum.

Tenim hayal kırıklığıyla kaşınıyordu. Annemin başının üzerinden sertçe bir duman akıttım, ancak arkamızdaki bir kütükte yemek yiyen bir sincaba çarptığında nefes aldım. Küçük bir alkışla, kara bulut tarafından tamamen tüketildi.

Bir şeyi öldürmem gerekiyordu. Şimdi.

"Sen gittiğinden beri daha da güçlendiler," diye fısıldadı. "Yeni bir liderlik altında olduklarını düşünüyoruz." Bunun arkasında kimin olabileceğini düşündüğünü söylemesine gerek yoktu.

"Unseelie'ye dönün. Dirac'ın sana söylediklerini aynen yap ve yıldızların hatırı için, eğer güçlerine ihtiyaç duyulursa onun talimatlarını dinle." Uzakta sadece bir leke gibi görünen çirkin altın kaleye doğru döndüm. "Bu gece Unseelie'ye döneceğim. Caly Seelie diyarında daha güvende olacak, en azından ben onun kalbini bulana kadar." Kelimeler ağzımdan dökülürken bile, onu burada bırakma düşüncesiyle içimde öfke ve acı dalgalanıyordu.

Kraliçe Tenebris sert bir çeneyle, "Beni dinle, onun kalbini bulmalı ve o ele geçirip güçlerini almadan önce yok etmelisin, yoksa sana söz veriyorum oğlum, senden geriye kalan her parçayı mahvedecek," dedi.

"Çoktan yaptı."

Başımızı sallayarak vedalaştık. Annem mantar halkasının içine girdi ve bir duman püskürterek gözden kayboldu; ben de Seelie'lerin kalesine doğru yürümeye başladım ve önüme çıkan her canlıyı öldürdüm.

Bağlandığım kişiyle aramda zaten var olan mesafeye bir miktar daha mesafe ekleme düşüncesi, sahip olduğum ruhun kıymık kırıntılarını sızlatıyordu. Unseelie'de ölmesi riskini göze alamazdım. Eğer annemin söylediği kadar kötüyse, Caly güçleri olmadan orada olamazdı. Yine de onu burada korumasız bırakmaya dayanamazdım. Bir şeyi şiddetle katletme ve içimdeki öfkenin bir parçasını serbest bırakma ihtiyacıyla tüylerim diken diken oldu.

Aurelius.

Adımlarım hızlandı. Gölgeyi arkaya atma zahmetine girmedim, yürüyüşün dürtüselliğimi biraz olsun azaltacağını umuyordum. Beni kimin gördüğü umurumda değildi. Onun hayatının nasırlı ellerimin gücü altında kayıp gittiğini hissetmem hayati önem taşıyordu. Bir an önce gitmesine ve ondan sonsuza dek uzaklaşmasına ihtiyacım vardı.

Beni bekçisi yaptığı için onu sikeyim.

Kaleden ayrılmış olmasını umuyordum çünkü şu anda onu da öldürmek istiyordum. Beni Tartarus'un cehenneminde de rahatlıkla bekleyebilirdi. Onu resmen Seelie soylusu olarak işaretleyip işaretlemediklerini ya da içinde sayılabilecek kadar Artemi olup olmadığını merak ediyordum; insanlar Tartarus'a ya da Elysian Fields'a gidemezdi ve ben de onu insan cennetinden ya da cehenneminden çıkarmaya çalışmayacaktım.

Bu lanet bir değerlendirme miydi?

Barbar yaratık bana hırladı. Yanından geçerken onu yeni bir gargoyle sandığım için şanslıydım, yoksa o da ölmüş olacaktı. Seelie kalesinin ön kapısında bir evalın ne işi vardı?

Geri dönüp bir dakika boyunca iri hayvana baktım, dövüşmek isteyip istemediğimi düşündüm. Uzun dişlerini göstererek bana hırladı. Daha önce gördüğüme yemin edebileceğim tuhaf bir bakışı vardı. Yaratık hareketsiz kaldı, bir heykel gibi kaskatı kesildi.

Yeterince zamanım yoktu. Öldürülmesi gereken insanlar vardı.

Girişe hücum ettiğimde hizmetkârlar çılgılık attı, onları itip koridorda ilerlediğimde devasa çift kapı gürültüyle çarptı. Beni kimin gördüğü önemli değildi. Ne yapabilirlerdi ki? Bana zarar verebilecek tek kişi oydu.

Tabaklar ve tepsiler, dehşete kapılmış bir orkestranın zilleri gibi yere çarpıyordu. Seelie şatosunda artık gizlenen kimse kalmayacaktı ama umurumda değildi. Ondan başka bir şeyi umursamak yeteneklerimin ötesindeydi.

Çılgınlık kalenin durgun havasını her yönden delip geçiyordu. Yüzüme vuran sert ışık sinirlerimi daha da artırıyordu. Anlaşılan şatoya kadar yürümek öfkemi yatıştırmaya yardımcı olmamıştı. Bir şeyin canını şu anda olduğu acıtmaya ve kanatmaya ihtiyaç duyduğum bir zamanı hatırlayamıyordum.

Caly'nin odasının yakınındaki koridorun sonunda bir kapı gürültüyle kapandı ve adamın kendisi dışarı çıktı, heyecanın nedenini bulmak etrafına bakındı. Beni gördüğüne şaşırılmış gibi görünmüyordu.

Caly'min ona çoktan söylediği anlamına geliyordu. Umarım onu tahtında ne kadar sert becerdiğimi de söylemiştir.

Her birimiz diğetine doğru koşmaya başlamadan önce tek bir kelime bile etmedik. Bu -dünyalarımızın savaşı ve düşman ailelerin oğulları olarak üzerimizdeki ağırlık- uzun zaman önce çirkin yüzünü göstermişti ama bu farklıydı. Eğer bize izin verirse ikimiz de onun için diyarları yok edebilirdik ama diğere adam gidene kadar bu imkânsızdı. Sonsuza dek.

Aurelius itmek için çok güçlü bir fae idi, yoksa onu kolayca halledebilirdim. Hal böyleyken, içim öylesine düşmanlıkla doluydu ki, bu hayatta tek istediğim onu kendi ellerimle yok etmektir.

Her birimiz bir yumruk atarak birbirimize çarpıştık. İkimiz de iyi eğitim almıştık ama birbirimize savrulurken hiçbirimiz bunu belli etmiyorduk. Kavga sigara içme odasına taşındığında duvarlarda ve kapılarda ezikler ve çatlaklar oluştu.

"Bırak Calypso kalsın. Onun için iyi değilsin," diye bağırdı altın prens. Etrafımda çok hızlı hareket etti, beni belimden yakaladı ve duvara çarptı. Etrafımıza alçı ve tahta parçaları serpilip düştü. Yan tarafına bir yumruk indirdim ve parmak eklemlerimin kaburgalarına değdiğini hissettim.

"Ve sen de onun ihtiyacı olan şeysin, öyle mi? O tanrıça, beslenmeyi bekleyen karanlığın tırtıklı bir hayaleti. Varisler doğurmak ve dans etmek için yapılmış aptal bir süsleme değil. İçindeki karanlığı göremiyorsun bile. O sadece ve sadece benim için yaratıldı." Mideme oldukça güçlü bir darbe alarak homurdandım.

"Ona yaklaşmana izin vermeyeceğim, Mendax. O bu dünyayı bilmiyor. Senin nasıl bir ahmak olduğunu anlamıyor. Ama ben anlıyorum. Tıpkı baban gibisin ve Thanes'in anneme yaptığı gibi Calypso'ya zarar vermene ve onu manipüle etmene izin vermeden önce boynuma bir kılıç indireceğim!" diye hırladı ve yüzüme dirsek attı.

Annesinin ona Düşmüşlerin nasıl yaratıldığı hakkında ne anlattığını bilmiyordum ya da umursamıyordum. Annesinin ne yaptığını asla benim anladığım gibi anlamayacaktı. O şımartılmış, şımarık bir çocuktur. Bunların hiçbirisiyle ilgisi yoktu.

Öte yandan ben, herkesten çok sevdiğim ve saygı duyduğum bir adamın canını almaya zorlanmıştım. Ben de bunun bir parçasıydım.

Asla babama hiç benzemediğimi söylemem çünkü bu bir yalandır. Ona çok benziyordum. Sadece o kadar belirgin değildim.

Seelie Prensi'yle birçok kez kavga etmiştik ama hiçbirinde benimle şimdiki kadar sert dövüşmemiştir.

Yarılan dudağımdan kan damladığını hissederek usulca güldüm. "Baban Felix nasıl? Hâlâ annenin onu koyduğu mezarda çürüyor mu?" Eğildim, birkaç metre arkamızdaki duvarı tutuşturan güneş ateşi topunu zar zor kaçırdım. "Belki de annene ne kadar yakın olduğuyla daha çok ilgilenmelisin. Calypso'nun damarlarında muhtemelen benden daha fazla zehir ve nefret vardır," dedim sıkılmış dişlerimin arasından. Gözüne öyle sert bir yumruk attım ki, duvara çarparak uzun bir kitap rafını yere düşürdü.

Kaşlarını çatarak ayağa kalktı. "Unseelie'de ne dedikodular döndüğünü bilmiyorum ama babam hizmetçi tarafından zehirlendi, seni kalın kafalı, saf mum," dedi nefes nefese.

Aurelius'un sıcak bok rengi gözleri bana doğruyu söylediğini anlatıyordu. Gerçekte ne hakkında hiçbir fikri yoktu. Saracen'in krallığına yalan söylediğini, annemle babamın onu zorladığını ve bunun Seelie ile Unseelie arasındaki büyük ayrılığı başlattığını söylediğini biliyordum ama kendi çocuklarının gerçeği bileceğini düşünmüştüm. Aurelius ve kız kardeşinin bu kadar akılsız olmalarına neredeyse üzülüyordum.

Neredeyse.

Kanatlarım olabildiğince genişlerken sırtımda yumuşak bir gıcırta çıkardı.

Aurelius'un kanatları da karşılık olarak genişledi. Dumanımı engellemek için iterken eli turuncu bir ışıkla parlıyordu.

Onu hazırlıksız yakalayarak yanına gölge gibi yaklaştım. Dumanım onu bir yılan gibi sararak kollarını ve bacaklarını boğucu bir kozayla bağlarken hızlı bir ışık patlamasıyla göğsümü yaktı. Dumanla mücadele edip çırpınırken ışıkla patladı ve deri koltuğun arkasında yere düştü.

"Onu rahat bırak, Mendax! Onun bir çiline dokunursan, güneşlere yemin ederim ki-"

"Ne yapacaksın?" Boğazını sıkarken alay ettim. Ellerimin altında nabızı hızlandı. O öldüğünde Calypso kime ait olduğunu öğrenecekti. "Hiçbir şey yapmayacaksın çünkü ölmüş olacaksın, Elysian Tarlaları'nda başka birini rahatsız ediyor olacaksın."

Aurelius'un gözleri sanki çok önemli bir şey hatırlamış gibi açıldı.

Parmak eklemlerim büküldü ve parmaklarım kıvrıldı, onun kahramanca parıltısının sonunda avucumun altında söndüğünü hissetmenin heyecanı. O artık *benimdi*.

"Durun! Bekle, beni öldüremezsin! Bekle! Lütfen-"

Dudaklarımı büzdüm ve ağzının içinden geçen siyah bir duman üfleyerek huysuz sızlanmalarını kestim. Elbette sonunda mızımız, zayıf bir fae olacaktı. Bu beni şaşırtmamalıydı.

"Söyle bana," diye mırıldandım, "onu nasıl güldürüyorsun? Bunu kaybetmesini istemiyorum." Emrimle ağzındaki duman dağıldı.

Nefes nefese, "Bunu yapamazsın! Ona bağıyım, Mendax. Caly'ye bağıyım. Bunu Unseelie'de onu iyileştirmek için yaptım. Eğer beni şimdi öldürürsen, kızımı da öldürmüş olursun!"

Geri çekildim, ona inanamayarak baktım. Akıl sağlığımın sınırlarını aştığımı hissedebiliyordum.

"Hayır!" Yüzünü dizime çarparak kükredim. "Yapamazsın-"

"Yapabilirim ve yaptım da. Caly bir Artemi ama güçleri yok... yani çok az. Unseelie'de hayatımı onunkine bağladım," diye tükürdü, kelimeleri olabildiğince hızlı çıkararak. "Onu öldürmeye çalıştıktan sonra, seni bok parçası. Neredeyse karımı öldürüyordun!" diye bağırdı yeni bir öfkeyle, etrafını saran dumanla savaşmaya devam ederken.

Parmak eklemlerim elmacık kemiğini kırdı ve bronz yüzünde altın rengi bir kan izi bıraktı. "O senin karın değil!" İçim kan ağlarken bağırdım.

Ondan uzaklaşmak zorundaydım. Geri alamayacağım bir şey yapacaktım ve onu kaybedemezdim.

"Aaarrrrggghhh!" Gürledim. Gücümün şok dalgası odayı sarstı.

Kapı çarparak açıldı ve buz gibi bir rahatlama sıcak tenimi ıslattı. Kapıdaki her kimse, Aurelius'la birlikte dindirmeyi umduğum öfkenin her damlasını alıyor olacaktı. Çok acı çekeceklerdi.

Walter'ın gür, kahverengi saçları kapının çerçevesine çarptı.

"Mendax! Lumins Ordusu'nu alarma geçirdiler. Geliyorlar. senin için!" diye bağırdı.

"Güzel, bırakın gelsinler. Rahatlama ihtiyacım muhtemelen bütün bir ordunun kanını emene kadar tatmin olmayacak."

"Seni dev! sen değilsin. Caly, Prens Aurelius'u seviyor, Mendax. İkinizin de anlayamayacağı kadar çok şey yaşadı ve bunu hak etmiyor. Seelie'de olmak için kendi nedenleri var ve yoluna çıkarsanız misilleme yapacaktır. O

Walter, mermer zeminde duman ipleriyle bağlanmış Aurelius'a bakarak, "Senden zaten nefret ediyor," dedi.

"Yani onu , benden iyi anladığını mı düşünüyorsun? Ha, şekil değiştiren?" Sıkılmış dişlerimin arasından söyledim.

Bir insan daha ne kadar ? Aşk bu ? Kendi kalbimi söküp bir bıçakla delmek istedim.

"Sanırım burada kendimi değil de onu düşünen bir tek ben varım." Walter gözlerini bana dikti. "Tüm kaleye hayatta olduğunu ve seni öldürmekte başarısız olduğunu bildirdin. Seelie söz konusu olduğunda, Caly bağlılık görevini asla tamamlamadı ve tüm krallığa ve burada aile olarak adlandırdığı kişilere ihanet etti. Sen sadece sevdiğini iddia ettiğin kadının sonunu getirdin."

"Görünüşe göre senin olmayan birine karşı büyük bir hayranlık besliyorsun kardeşim." Aurelius'un yanında yerde yatarken onu ikiz duman ipleriyle bağlamadan önce bu sözleri yüksek sesle söylediğimden bile emin değilim.

Ben başlarında dikilirken ikisi de kıpırdandı ve kozalarına doğru gerildi.

Dumana, aşk koltuğunun kenarına yaslanana kadar onları ayarlamasını emrettim. İpleri sırtlarının arkasına sıkıca bağlayıp bacaklarını önlerine bağlarken, bakışlarım kafalarında bir delik açmaya çalıştı.

Hepsini öldürmeden önce buradan çıkmam gerekiyordu. Derimin altında hâlâ çok fazla öfke kaynıyordu. Eğer onu dışarı çıkarmazsam yanacaktım. Şimdi.

"Görünüşe göre Calypso'nun kime ait olduğu konusunda hâlâ bir soru işareti var," diye kaba sesim homurdandı.

Prens Kukla ve Walter'ı sigara içilen odada bağlı ve ağzı tıkalı halde bırakıp kapıdan çıkarken kalp atışlarım kafamın içinde bir senfoni gibi çalkalanıyordu.

Botlarımın gümbürtüsü koridorda yankılandı.

En uçtaki zayıf zırhlı Lumin muhafızları topluluğu beni görünce dondu kaldı.

Onlara sııttım ve ellerimi açarak havaya bir duman sağanağı gönderdim, bu duman üç boynuzlu wendigoyu oluşturana kadar büküldü ve şekil değiştirdi. İblis yaratıklar muhafızları solladı ve zayıf zırhlı fae'leri kolayca parçalayıp yırttılar.

Ben yürürken etrafımda çığlıklar ve homurtular çınlıyor, bir öfke dalgası peşimden geliyordu.

Henüz onun yanında olmamalıydım ama gitmeden önce onu görmeliydim.

Zihnim zonklayan öfkenin altında gerildi. Koridora kimsenin girmesini engelleyen bir kalkan fısıldadım. Uzun süre dayanmazdı ama fazla zamana ihtiyacım yoktu.

Gölge gibi Calypso'nun odasına girdim.

MEVCUT GÜN

Caly

Ince atletimi başımın üzerine çekerek geceliğimin yumuşak, gri kumaşının nemli tenime sürtünmesine izin verdim.

Çukurdan döndükten sonra kendime kızmaktan kendimi alamadım. Tarani'yi kurtarmak benim sorumluluğum değildi. Eli'dan hoşlanmamam gerekiyordu ama o konuda da başarısız olmuştum. Onunla evlenmek işleri çok daha hızlandırabilirdi ama yapamadım. Bunu ona yapamazdım.

Duş ağrıyan kaslarıma iyi gelmişti ama zihnime değil.

Nedenini ancak boş odama girip o tanıdık hayal kırıklığı sarsıntısını yaşayana kadar anlayabildim.

Walter odada tek başına beni bekliyordu.

Mendax gittiğinden beri içeri her girdiğimde onu yatağında Walter'la konuşurken görmeyi bekliyordum. Son bir kez benimle birlikte olmak istemişti. Eli'ı yatakta asla ısıramaz ya da tırmalayamazdım. İki saniye içinde ne kadar sapkın bir canavar olduğumu anlar ve sonra beni de terk ederdi.

Eli'in vanilya olduğu hissine kapılmamıştım ama ona ne kadar pis bir şeyden hoşlandığımı söylesem endişeleneceğine dair tolkien okyanusları üzerine bahse girerdim. Yine de Eli ile birlikte olmanın nasıl bir şey olacağını merak etmekten kendimi alamıyordum. Tuhaf olur muydu?

Banyonun köşesinde bir gölge titreşti ve bir an için neredeyse Mendax olup olmadığına bakacaktım.

Ama değildi ve bu daha iyisi içindi. O benim değildi. Arkadaşım bile değildi. O çözülmesi gereken bir problemdi. O burada olamazdı. Şimdi olamazdı. Hayatım boyunca beklediğim her şeyi mahvedebilirdi.

Oynadığım bir düşünce yeniden canlandı: Ya Unseelie'ye gitseydim? Orada yaşadığım onca dehşetten sonra bile bir parçam karanlık kaleyi özlüyordu. Ya oraya gitseydim? Mendax'la birlikte? Bana yardım edebilecek biri varsa, o da o olurdu.

Başımı omzuma doğru eğerken boynum çatladı. *Hayır. Baştan* savma davranmanın sırası değildi. Bir daha asla kimseye tam anlamıyla güvenemeyecektim.

Kız kardeşimin küllerini sıktım ve kolyeyi gömleğimin altına geri soktum, ardından katlanmış pamuklu pantolonumu tezgahın üzerindeki yığınınından çıkardım.

Biri arkamdan bana doğru bastırırken ani bir sıcaklık sırtıma ve kalçalarıma yayıldı.

Mendax göğsünü bana yaslayıp ellerini tezgahın üzerinde benimkilerin üzerinde birleştirdiğinde pantolonumu bir solukta yere bıraktım ve hemen heyecanla dolmaya başladım.

"Seni burada bırakıp Unseelie'ye dönüyorum," dedi Mendax kibirli bir şekilde kulağımın kabuğuna.

"Ne? Gidiyor musun?" Yüzümü ona döndüğümde şok içinde mırıldandım.

İçime girip beni hâlâ lavabonun üzerinde duran ellerinin arasına hapsederken tezgâhın keskin kenarı kıcımlı ısırdı. Buz mavisi gözleri açıkta kalan bacaklarımın üzerinde gezinirken öfkeliydi ve giydiğim siyah tanga'nın üzerinde durakladı.

"Hayal kırıklığına mı uğradın?" Hafifçe gülümseyerek yara izli gamzesinin kırışmasına neden oldu.

Tanrım, muhteşemdi.

"Ben sadece..." Ne diyeceğimi bilemedim. Beni terk ettiği için hayal kırıklığına uğramıştım. Şok edici, o bile beni seçmedi.

"Kale saldırı altında. Düşmüşler artık çok güçlü. Geri dönmem gerek," diye mırıldandı nefes nefese. "Ladon ejderhasının kontrolünü ele geçirdiler ve-"

"Bir ejderhaları mı var? Ama... kale? Her şey yoluna girecek mi?" diye sordum.

Az önce söylediği her şey karşısında içimi parçalayan duyguları gizleyemiyordum. Ya ona ya da Walter'a bir şey olduysa?

Öfkeli görünüyordu, ancak bunu kontrol etmek için mücadele ettiğini söyleyebilirdim. Boynundaki nabız çılgınca atıyordu. Bana dik dik bakan gözleri bile silah gibi görünüyordu.

Kanatlarının açıldığını fark ettim.

Uh-oh. Bu iki şeyden biri demekti. Tehlike ve güç ondan daha önce hiç görmediğim şekilde yayılıyordu.

Midem şehvetle kasıldı.

"Walter ve seninle geleceğim. Belki yardım edebilirim?" O kadar yumuşak bir sesle söyledim ki, dudaklarındaki küçük çizgilere bakarken ses çıkardığımdan bile emin değildim. *Ne lan ben?*

Sanki göğsünün içinde sıkışmış gibi bir nefes verdi. "Seni yanımda götüremem. Kalbini alana kadar olmaz. Orada olman güvenli değil. Sana bir şey olması riskini göze alamam. Güçleri olmayan tek kişi sen olursun," dedi.

İşte .

Bir kez daha sadece zayıf, güçsüz bir aptaldım.

"Seni kaybedemem. Savaşmamın tek sebebi sensin. O tahtlar bize ait. Bir hafta içinde senin için geri döneceğim."

"Hayır, seninle geliyorum," dedim meydan okurcasına. Herkesin beni hafife almasından .

"Kalacaksın."

"Siktir git. I-" Rüzgâr ciğerlerimden çekilirken bağırdım. Beni duvara çarptı ve yüzünü yüzüme bastırdı.

"Çok dikkatli ol, küçük cehennem köpeği. Kontrolüm kalmadı ve biz konuşurken seni öldürmeyi düşünüyorum. Eğer sana tek başıma sahip , o zaman belki de hiç kimse sana sahip olmamalı," diye homurdandı.

"Eli'a bağlı olduğumu biliyor musun?" Nefes aldım.

Beni kabaca kaldırıp omzuna atmadan önce zalimce gülümsedi ve beni banyodan dışarı taşıdı. Kapı yatak odasının duvarına çarptı ve beni odanın içinden koridora taşıırken tabloyu yere düşürdü.

"Beni nereye götürüyorsun?" Tersledim.

Onun bu halinden biraz korkuyordum. Çözölmeye başlamıştı ve o sıradan biri değildi. Zihninizin içine girebilme yeteneğine sahip bir Duman Avcısıydı. Özünde bir yırtıcıydı ve

her zaman öyle olurdu. Besin zincirinin tepesinde olduğunuzda, diğer herkes avdır. Soru basitçe sizinle oynamaktan ne zaman sıkılacağıydı, eğer-asla eğer değil.

Beni becerecek miydi yoksa öldürecek miydi bilmiyordum ve bu noktada biri diğerine neden olabilirdi. Ne olursa olsun, ikisi için de kolay kolay pes etmeyecektim. Ne eğlencesi vardı ki?

Geri ve sırtına olabildiğince sert bir yumruk attım.

"Benimle dövüşmeyi düşünüyorsanız, yapmayın. Ben Aurelius değilim. Canını *yakacağım* ve hoşuma *gidecek*. İyi bir kız ol, sonra sana beni bıçaklaman için bir bıçak veririm. Bunun beni ne kadar ettiğini biliyorsun, cehennem köpeği," diye gürledi boğuk sesi.

Onu daha önce bıçakladığım yer orasıydı. Bu düşünce omurgamdan aşağı bir ürperti gönderdi. Mendax'ın da bunu hissettiğini elinin uyluğumun arkasında sıkılaşmasından anladım.

Bir kez bile gerçekten ölmesini ama bu onu öldürmeyeceğim anlamına gelmiyordu. Hâlâ hayatta ve benimle olmasını dilediğim pek çok insan ölmüştü. Asıl istediğim ona tüm kirli sırlarımı anlatmak ve bana çakmağı uzattıktan sonra cenneti ateşe vermekti ama yapamazdım. Yapamazdım.

Ona güvenemezdim. Kötü adamların sorunu buydu: Onlara *asla güvenemezsiniz*.

Boğuk inilti ve çığlıklar dikkatimi çekti.

Ne be?

Koridorun iki ucundaki puslu bir duvar, Seelie muhafızlarından oluşan küçük bir ordunun daha fazla yaklaşmasını engelliyordu ama deniyorlardı. Her iki uç da barikatı yıkmak için savaşıırken bağırışlar ve patlamalar ileri geri yankılanıyordu.

Midem bulandı. "Burada olduğunu biliyorlar mı? Ne oldu? Eli nerede?" Panik içinde kanatlarını tutarak sordum.

Hemen sustu.

Avuçlarımdan zar zor görülebilen dumanlar yükseldi ve ellerimin ve kollarımın üzerinde şehvetli bir okşayış gibi kıvrılıp bükülmeye başlayan kanatlarının dumanında eridi.

Bir şekilde zaman durdu.

Bir an gözümü kırptım ve kalçalarım Mendax'ın beline sarılmış, sırtım koridorun duvarına dayanmıştı. Unseelie prensi iri eliyle çenemin hemen altını kelepçelemişti.

Hızlıydı.

"Olan şu ki, ruhumu enfekte ettin ve kendini son derece tehlikeli bir konuma soktun. Uğruna tđm dđnyayı ateşe verebileceğim tek kişi, yakmak için tđm dđnyayı verebileceğim tek kişiye bağlı."

Vđcudunu bana o kadar sert bastırdı ki dđřđnmek zorlaştı. Buz mavisi gđzlerini bana dikmiş, kaşının đstđndeki kđđk yara izinin hafifçe kırışmasına neden olmuştu.

Mendax'la her zaman olduğu gibi, bana doğru bastırdığı hissine odaklandığımda gerginlik midemde aşağı doğru atıyordu. Bu açıyla beni ne kadar derinden sikebileceğinden başka bir şey dđřđnmek imkđnsızdı.

Kırılmış ve karanlıktaydım ve bu da bunu kanıtlıyordu.

Seelie muhafızlarını tekrar gđrdđđđmde içimi bir korku kapladı. Her biri karanlık prensin beni duvara yapıştırmasını izlemek için durakladı. Seelie'ye ihanet etmek için birlikte çalıştığımızı dđřđneceklerdi.

"Bırakın beni. Unseelie'de olanların intikamı mı bu? Tebrikler, az önce her şeyi mahvettin. Uğruna alıştığım her şey senin yđzđnden mahvoldu. Ona ulaşamadan beni ldđrecekler. Bana neye mal olduğun hakkında hiçbir fikrin yok!" Boğazımı bu ele olabildiğince sert bir şekilde bastırarak çığlık attım.

Gđzlerinin kırışıklıkları hafifçe kırışırken yđzđnde hiçbir pişmanlık belirtisi yoktu. "Hayatını mahvettiğimi dđřđnđyorsan, bana yeterince değer vermiyorsun demektir. Her şey daha yeni başlıyor." Mendax boğazımı sıkıca kavradı, kulağımı ağzıyla okşamak için eğildiğinde havayı sıkarak çıkardı. "Ve sana sđz veriyorum, hayatına yđnelik başka bir tehdit yok. Seni ldđren tek kişi ben olacağım."

Gđzlerim onun yđzđ ile solumdaki muhafızlar arasında gidip geldi.

"Sorun nedir? Bunu yaptığımı gđrmelerinden mi korkuyorsun? Sen Artık benimsin. Sen benim malımsın." Parmaklarının ucunu çenemin đzerinde gezdirdi ve kendisine doğru eğdi. enemde olmayan eli kıçımı sıktı.

Gđzlerim muhafızlara kaydı. Buradan canlı çıkmanın imkđnı yoktu.

Mendax, ağzı benimkinden sadece bir santim uzakta dururken yđzđmđ sıktı. Eli hafifçe titriyordu ve bunun boynumu kırmamaya çalıştığı için olduğunu hissettim.

Hđlđ yđzđmđ tutarken ağzını benimkine bastırarak yiyip bitiren bir pđcđk kondurdu.

Muhtemelen bir su birikintisi vardı, çok ıslanmıştım.

Geri çekildi ve ağzını kulağıma bastırırken yüzümü yana, muhafızlara doğru çevirdi. "*Kimse* benim eşyalarımın sonuçlarına katlanmadan dokunamaz."

Yüzümü tekrar kendisine çevirmeden önce yüzümün yan tarafını uzun bir hamleyle yaladı. Solgun gözlerinde dizginlenemez bir öfke parıltıyor ve dans ediyordu, bu sefer ne kadar ileri sorgulamama neden oldu. Onu hiç şimdiki kadar saldırmaya hazır görmemiştim. Kesinlikle vahşi görünüyordu.

Malum Mendax patlamıştı.

"Eli nerede?" Tekrar sordum, aniden çok daha endişeliydim.

Ben hayattaydım, onun da hayatta olduğunu tahmin ediyordum ama Mendax'ın yüzündeki ifadeyi düşününce bu beni hiç rahatlatmadı.

Beni belimden yakaladı, sanki bir patates çuvalıymışım gibi kolunun altına, yanına sıkıştırdı ve sigara odasına girene kadar koridorda taşıdı. Büyük siyah çizmeleriyle kapıyı tekmeleyerek duvardan sekmesini sağladı ve içeri adımını attıktan sonra kapıyı gürültüyle çarparak kapattı.

Kızgın fae beni yere atmadan önce arka duvarı kaplayan maun raflardan oluşan büyük bir setin yanından geçirdi.

Şu anda arkamdayken ona güvenemezdim, bu şekilde olmazdı. Gözlerimi ondan ayırmayı reddederek, koyu ahşap bardan bir sürahi alıp ağzına kadar koyu mor sıvıyla dolu bir bardak doldurmasını endişeyle izledim.

"En azından pantolonumu almama izin veremez miydin?" Tekrar ayağa kalkarken homurdandım.

"Bunlara ihtiyacın olmayacak," dedi, bana mor içkiyi uzatırken rahatça hareket etti ve kendine bir tane daha doldurmak için geri döndü. "Ancak buna ihtiyacın olacak," dedi sinsî bir gülümsemeyle.

"Yeni bir içki arkadaşı bulmalısın. İlgilenmiyorum. Dışarıda kıyamet kopuyor," diyerek öfkeyle koridoru işaret ettim.

"Her şeyi yanlış anlamışsın, tatlım. Cehennem burada, şeytanın olduğu yerde." Göz kırptı. "İçkini içmek için son şansın," diye mırıldandı çakıllı sesi yanımdan geçerken.

İçkiyle kısa süreli karşılaşmamda, peri likörü vahşiceydi. İçkiyle kısa süreli karşılaşmamda, peri likörü bana bazı vahşi şeyler yaptırmıştı - en iyi arkadaşımı kuru kuru becermek de dahil.

Vurma sesleri ve mırıltılar kulaklarımı tırmaladı.

Seelie muhafızları bariyeri aşmaya yaklaşıyor olmalıydı. İçeri girmeleri ve Eli'ı da yanımda götürerek öldürülmem sadece birkaç dakika alacaktı. Her şey bir hiç uğruna olmuştu.

Tırnaklarımla bardağa vurarak güzel sıvıyı geri çektim ve bardağı boşalttım.

İhtiyacım .

Mendax'a döndüm.

küçük deri bir koltuğa yerleştirmiş, bacaklarını iki yana açmış ve bir kolunu sanki kalenin ve içindeki her şeyin sahibiymiş gibi rahatça arkaya atmıştı.

Ve sonra onları gördüm.

Eli ve Walter yere oturmuş, bildik siyah dumanla bağlanmış ve ağızları tıkanmıştı. Sırtları, ikizinden doksan derecelik bir açıyla yerleştirilmiş küçük kanepeye yaslanmıştı. Mendax'ın rahatça oturduğu kanepeye.

Eli bağlarını çözmek için çırpınıp durdu; kocaman gözleri dehşet içinde bana bakıyordu. Walter daha rahat görünüyordu, gözlerini sinirli bir şekilde Mendax'a dikmek dışında hareket etmiyordu. Her ne oluyorsa, kuzenini hepimizden çok daha iyi tanıyan Walter için bir sürpriz gibi görünmüyordu. Hem onun hem de Eli'ın kaçmak için hayvan formlarına geçmediklerini fark ettim. Bunu yapamadıklarından mı yoksa denemekten daha iyisini bildiklerinden mi bilemiyorum.

Ağzımı kapattım, arkamı döndüm ve cam sürahiyi almak için tezgâha doğru yürüdüm. Üstünü açarak dudaklarıma götürdüm ve sıvıdan birkaç büyük yudum yutmaya başladım.

"Öp beni," diye emretti Mendax, alçak ve gürültülü komutu bayat odanın içinde dalgalanıyordu.

"Siktir git," diye karşılık verdim ve sürahiyi tekrar koydum. Peri likörünün vücudumdaki her siniri aydınlatan etkilerini şimdiden hissedebiliyordum. Artık ne önemi vardı ki?

"Önce sen," diye mırıldandı Mendax içkisini yudumlarken.

Eli'nin yanına diz çökmek için karanlığın göbeğinden geçtim ve Walter'ın kalçasını nazıkçe sıktım. Şekil değiştiren son birkaç haftadır benim için farklı bir şeye dönüşmüştü. Bazen beni duyan tek kişi oymuş gibi hissediyordum. Aptalca ve açıklayamadığım nedenlerden ötürü Walter'ı yalnız iblis kutumun içine almıştım. Onunla her şeyi paylaşmıştım. Her şeyi anlattığım tek kişi oydu.

Planım. Bütün gece onun göğsünde ağladım. Kurt formundayken ona sarılmak hayatımda yaptığım en keyifli ve rahatlatıcı şeylerden biriydi.

Eli acı içinde homurdanarak öne doğru katlandı. Nefesim odayı bıçak gibi kesti. Kömür şeritleri boynunun derisini kesiyor, yüzü soluklaştıkça sıkılaşıyordu.

"Kesin şunu! Onu öldürüyorsun!" Eli'nin geniş omuzlarına tutunarak çığlık attım.

Tenim ısındı ve her yerim karıncalandı. Peri likörünün etkisinden mi yoksa Mendax'ın Eli ile birlikte beni de öldürüyor olmasından mı bilemiyordum.

"İkimizi de öldüreceksin! İstedğin bu mu?" Çığlık attım. Çılgınca, dumanı Eli'nin boğazından çekmeye çalıştım ama çabalarım onu daha da sıkılaştırmaktan başka bir işe yaramadı.

"Öp beni," diye emretti Mendax.

Sesi sakindi ama rahat görünen tek yanı da buydu. Mavi gözleri beni bir şahin gibi izlerken, vücudu üstü örtülü bir öfkeyle titriyordu. Gerilim ve güç ağır bir bulut gibi etrafını sarmıştı. Gözleri elimin Eli'nin göğsüne dokunduğu yere kilitlenmişti.

Bu bir sik ölme yarışından başka bir şey değildi. Beni terk etmek zorunda kaldığı için miydi bu, yoksa başka bir şey mi olmuştu?

Eli'nin bedeni halıya düştüğünde odayı bir gümbürtü doldurdu.

"Yeter. Kes şunu," diye bağırdım, Eli'nin bedenini tutmaya çalışarak. "Seni hasta psikopat, dur. Lütfen!"

Walter gözlerini kapadı ve dudaklarından gergin bir hırıltı kaçtı; belli ki o da acı çekiyordu.

", değil mi? de öldürüyorsun," dedim, göğsümde bir ağırlık hissederek.

Yapamazdı. Onları şekilde incitmesine izin veremezdim.

Histerik bir halde Mendax'ın yaslandığı yere koştum ve dizlerinin arasında yere düşene kadar yumruklarımı sert göğsüne defalarca savurdum, şimdi ona vurmaya devam ederken nefes almak için savaşıyordum.

Eli ve ben hayata zar zor tutunuyorduk.

"Öp beni," diye gürledi derin sesi öne doğru eğilirken, yüzü artık benimkinden sadece bir nefes uzaktaydı.

Sadece gözlerim bile onu öldürebilseydi, o anda öldürürdü. Ama şu anda inat edecek durumda değildim ve ne yazık ki onu hep öpmek istiyordum.

Elim göğsüne gerilmiş siyah tuniği kavramakta zorlandı ama ağzımı onunkine bastırdım. Eli buruşmuş ve ölmek üzereyken onu öptüğüme inanamıyordum.

Anında, duyularım bal likörüyle tatlandırılmış baharatlı dumanın odunsu tadıyla doldu. Tenimiz birbirine değdiği anda içimde bir fırtına koptu. Kendimi yenilmez hissettim.

Sağ tarafımızdaki havayı yüksek sesli solumalar doldurdu ve Eli'nin bilincinin yerine geldiğini ve Walter'ın sıcak gözlerinin açık olduğunu ve Mendax'a öfkeli bir bakış attığını görerek geri çekildim.

"Bu senin için bir oyun," diye fısıldadım, hâlâ gömleğini tutuyordum. "Hayatlarımız senin için kesinlikle hiçbir şey ifade etmiyor."

Mendax elini koltuğun artık ezilmiş olan kol dayanağından çekerken ahşap parçalandı ve çatladı.

"Hayatın," dedi bir kez daha arkasına yaslanarak, "ve ölümün benim için *her şeyden* daha önemli. Bu yüzden seni burada bırakmak zorundayım." Diğer elindeki içki bardağı tiz bir çıtırtıyla paramparça oldu. Kanlı parçaları yere bırakırken parmaklarının arasından obsidyen kanı damladı.

Kalbimin kırık parçaları sıkıştı.

Unseelie'de zarar görmemi istemiyordu ama beni Eli'la geride bırakmak ve onu öldürememek onu çatlatıyordu.

Onunla birlikte olamamam için bir sebep daha. Asla.

"Mendax, sen ve , yapamazdık... Asla yürümezdik," dedim, hala güçlü bacaklarının arasında atlet ve tangayla diz çöküyordum.

Gerçekten ne istediğimin bir önemi yoktu, bu şekilde olmak zorundaydı. Beni rahat bırakmalıydı; zaten her şeyi berbat etmişti.

Eli kendini bana bağlamayı seçmişti. Kalbimin nerede olduğunu bile biliyordu. Bunu ona yapmaktan nefret ediyordum ama işleri bitirmeme yardım etmesi gerekiyordu. Tanrım, her şey bittiğinde benden nefret edecekti. Çocukken ona aşık olduğum için bunu hak etmiştim. Kimsenin bana bu kadar yaklaşmasına izin vermemeliydim.

"Mendax, başka bir yaşamda-"

Mendax, "Konuşmayı kes ve o günahkâr ağzını daha akıllıca şeyler için kullan," diye emretti.

"Neyi anlamadın?" Hem sözleri hem de emri üzerine bedenimin şehvetle tutuşması karşısında şok olmuş bir halde sordum. Bal likörü kesinlikle bir şeyler yapıyordu. "Beni burada bırak ve geri gelme. Yoluna devam et, Mendax. Senin için hiçbir şeyim yok. *Ben bir hiçim*. Bağlandın; artık kral olabilirsin! Neden kendini boşa harcıyorsun?"

benimle zaman geçirir misin? Ben zayıf, güçsüz bir canavarım," diye bağırdım ve elimin tersiyle gözyaşlarımı sildim.

Mendax benimle göz hizasına gelene kadar koltuktan aşağı kaydı ve yüzümü avuçlarının arasına aldı.

"Neyi anlamıyorsun, Calypso? Ciğerlerindeki tükenmiş nefesi tadabilecek kadar yakın olmak için yalan söyleyeceğim, hile yapacağım, çalacağım ve öldüreceğim. Sen benim tek ruhumsun. Sensiz ben sadece içi boş bir et parçasıyım, her adımını ve her hareketini takip eden bir hortlağım. Kabul etsen de etmesen de, sen ve ben birbirimize aitiz. Hiçbir yaratık birbiri için bu kadar mükemmel yaratılmamıştır," diye fısıldadı dudaklarıma, elleri yüzümü sıkıca tutarken.

"Seninle birlikte olamam. İyi bir insan, gerçek bir Seelie olmalıyım. Elysian Tarlaları'na girebilmeliyim! Seelie olmayanlar öldüklerinde Tartarus'a giderler, ben Tartarus'a gidemem. Eli'ı seviyorum ama sanırım bir şekilde sana aşığım," diye hıçkırdım, sıcak gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı ve ellerinin üzerine dökülürken. "Ben iyi bir insan olabilirim, sen olamazsın. Sen Unseelie prensisin, güneş aşkına! Sonunda Eli gibi birine ihtiyacım var."

Ayağa kalkarak siyah pantolonundaki kırık cam parçalarını fııçaladı. Gözlerinin ikisi de artık şişmişti; çenesindeki kaslar titreşip alevlenerek eskisinden daha gergin görünmesine neden oldu.

Ayaklarımdın üzerine kalkarak Walter'ın gözlerini yakaladım. Güven veren küçük bir baş hareketi yaptı. Eli'a bakmaya korkarak bir adım daha yaklaştım. Kelimeler olmadan bütün bir konuşmayı yürütebilirdik ve şimdi gözlerinin ne söylediğini görmekten ölesiye korkuyordum.

Boğuk ses üzerimde yuvarlanınca donup kaldım.

"Yani sen iyi bir insansın ve sonunda Eli gibi biriyle mi birlikte oldun? Bu doğru mu? Kahraman mı?" diye sordu. Tekrar kanepeye uzandı, kaslı bacaklarını ayırdı, kolunu arkaya doğru uzattı.

"I-"

"*Aferin kızım*, gel dizlerinin üzerine çök. İyi adamın, kötü adamın sikini boğazından aşağı kaydırmasını izlemek üzere." Şeytani bir sırıtışla başparmağını dolgun alt dudağının üzerinde gezdirdi. Dudağından akan gölgeli yüzüne bulaştı. "Bu odadaki her erkek senin bunu istediğini biliyor. Başka türlü davranarak zaman kaybetme."

Gözlerim şok içinde yuvarlandı. "Siktir-"

"Hemen yap, yoksa Aurelius'u öldürürüm," diye sözümü kesti.

Duyabildiğim tek şey kalbimin gümbürtüsü olana kadar odadaki her şey sustu. Mendax her kelimesinde ciddiydi ve hepimiz bunu hissedebiliyorduk.

Mendax'ın bacaklarının arasına yavaşça adım attığımda Eli göz ucuyla hafifçe kıpırdandı. Dizlerim soğuk mermerin üzerine indiğinde Walter ve Eli'ye attığım hızlı bir bakış yanaklarımın kızarmasına neden oldu. Mendax'ın kemerinin sıcak kapağına dokunduğumda içimi bir sıcaklık kapladı.

Walter başını çevirdi. Gözlerim Eli'inkilere kaydı. Yakışıklı yüzü gerginlik ve hayal kırıklığıyla doluydu. Centilmen bakışları, Mendax'ın önünde diz çökmüş neredeyse çıplak bedenimi gören gözlerindeki şehveti neredeyse gizliyordu.

Deri kemeri el yordamıyla çekip çıkardığımda Walter arkasına baktı. Katlayıp kanepenin altına sıkıştırmak için hareket ettim. Daha sonra bunu Mendax'ı boğmak için kullanacaktım.

"Kemer bana ver." Mendax sırtarak kemeri ellerimden aldı.

Walter ve Eli'nin gözlerinin açlıkla bana baktığını gördüğümde verdiğim tepkide peri likörünün suçu olup olmadığından emin değildim ama üzerimde yarattığı etkiyi görebileceklerinden korktuğum için kalçalarımı sıkma zorunda kaldım.

Koridorun sonundaki muhafızlar bağırmaya ve kalkana karşı savaşmaya devam ettiler; her an içeri dalaabilirlerdi; bu bana kendimi... tehlikeli hissettirdi.

Aranıyo

r.

Ücretsiz.

Saçlarımı başımın üstünde düğümledim ve avucumu ürkekçe kasıklarında gezdirirken gözlerimi endişeyle Mendax'inkilere diktim. Elimin altında sikiğin sert hatlarını hissetmek kalçalarımı tekrar sıkma ve kimsenin fark etmemesini ummama neden oldu.

Ama odadaki her göz beni izliyordu.

Mükemmeldi.

Artık daha çok güveniyordum, kalın siki serbest kalana kadar pantolonunu indirdim.

Elim şaftının etrafına dolandı, sıcak damarları ve yumuşak, kadifemsi tenin avucuma süründüğünü hissettim. Ucu daha parlaktı. Dumanla dolu odanın loş lambaları altında bir damlacık ön sperm parlıyordu.

Açgözlülükle, avuç içim onun uzunluğunda yukarı ve aşağı hareket etti. "Boğazın dedim."

Walter ve Eli'nin ağızındaki dumanı çıkardığını görmek için gözlerim sola . Ağızlarının kontrolsüz olduğunu fark etmemiş gibiydiler, çünkü ağızları öylece açık duruyordu. Aç gözleri beni izlemekle meşguldü.

Gözlerim tekrar Mendax'a kaydı ve dumanın ağızlarından çıktığını fark edip etmediğini merak ettim ama eğlenen gözleri bana cevap verdi.

Sana nasıl açlık duyduklarını izle. Sana aşığız.

Mendax bağ aracılığıyla konuşurken keskin bir nefes ciğerlerimi parçaladı.

Merak ve azgınlıktan güç alarak dudaklarımı yaladım ve Mendax'ın üzerinde gezdirdim, öğürene kadar ağızımla şaftını kapladım. Hepsini almamıştım ve alabileceğimden de şüpheliydim ama güneşler, onu çözmek istiyordum.

Bir el enseme dokundu ve tenimde ürpertiler yarattı. Elindeki birkaç tutamı saçımın geri kalanıyla birleştirdi. Bu hareket, ağızımı tekrar onun boyuna doğru kaydırduğımda kafa derimin ve vücudumun her yerine milyonlarca küçük karıncalanma gönderdi.

Gittikçe daha istekli hale geldim, neredeyse odada başka birinin olduğunu unutuyordum. Mendax'ın küçük, neredeyse duyulamayan inlemeleri, bir tane daha yaratma umuduyla daha derin emmemi ve mırıldanmamı sağladı.

"Sen benim her şeyimsin Caly," dedi Mendax kısılmış bir nefesle, eli saçlarımı çekerken. "Sana karşı daha sert olacağım, tatlım. İyi bir kız olup bunu kabul edecek misin?"

Ona meydan okuyan bir bakış fırlatmak için ağızımı sikinden çektim. Başımı salladım, horozunun başına tükürürken ve ağızımı onun etrafında höpürdetirken onunla göz temasını sürdürdüm, dişlerimi hassas cildi boyunca hafifçe sürdüğümde tıslamasını ve küfretmesini izledim.

Elleri saçlarımın etrafında acı verici bir şekilde sıkıldı, boğazımı becerirken başımı yerinde tuttu. Nefes almakta zorlanıyordum, gözlerim sulanırken ve gözyaşlarım yüzümden akarken öğürüyordum.

"O senin değil Aurelius. Asla senin olmayacak. Sonsuza kadar sadece benim olacak." Boğazıma sokmaya devam ederken soluk soluğa bir hava bıraktı. "Beni nasıl ilahi bir şekilde kabul ettiğini görüyor musun Walter?" diye hırladı nefes nefese. "Çünkü bana her yönden mükemmel bir şekilde uyuyor. Ne kadar kusursuz olduğunu görebiliyor musun? Gırtlığı sikime uyacak şekilde yaratılmış. Eğer bunu bozacak bir şey yapmayı aklından bile geçirirsen, kardeşin olsun ya da olmasın, gırtlığını koparırım."

Mendax başımı geriye, ondan uzağa çekti ve siki ıslak bir patlamayla ağzımdan çıktı.

"Arkana yaslan," diye homurdandı. "Giysilerinizin geri kalanını çıkarın ve şu sandalyeye yaslanın." Adamların yaslandığı kanepenin çaprazındaki berjer koltuğu yavaşça başıyla işaret etti.

"I-"

"Şimdi, evcil hayvan. Muhafızları sonsuza dek tutamam ve senden ayrılmadan önce birkaç şeyin anlaşıldığından emin olmam gerekiyor." Bakışlarını benden ayırıp Eli'ye odaklandı ve pantolonunu tekrar içine sokarken, hala sert olan sikini zar zor gizleyebilmek için pantolonunu açık bıraktı.

Eli sessiz bir meydan okumayla ona ters ters baktı. Mendax'ın ağzının kenarı kendinden emin bir sırıtişla yukarı doğru kıvrıldı.

"Beni onu sevmekten asla alıkoyamayacaksın. İkimizi de öldürmeden, bizi birbirimizden asla ve *asla* koparamayacaksın. Aramızdaki bağ, ona olan aşkım kadar kopmaz." Eli bana bakarken çenesini sıktı. "Ve bunu kanıtlamak için onu utandırmama gerek yok."

İrkildim. Tırnaklarım bükülene kadar avuç içlerime battı, olanlardan zevk aldığım için utançtan yanaklarım karıncalandı, evcilleşmemiş parçalarımın bir şekilde onun önünde ortaya çıkmasına izin verdiğim için utandım. Eli ya da Walter'ın beni bu şekilde düşünmesini istemiyordum. Onların gözünde iyi ve sağlıklı biri olmak istiyordum; gerçekte olduğum gibi kırık dökük, boş bir katil değil.

Resmi olarak Seelie sayılmam gerekiyordu.

Utanç ve mahcubiyet beni ele geçirmeye çalıştı ama peri likörü bunları bir ihtiyaç havuzunda boğdu ve bana sadece kalçalarımın arasında zonklayan bir ağrı bıraktı.

Güç.

Bir utanç. Eli'nin sözleri kafamda yankılandı.

Gözlerim sıkı bir gülümsemeyle beni izleyen Mendax'a kaydı.

Onlar üzerinde sahip olduğun gücü onlar kadar senin de öğrenmen gerekiyor... benim üzerimde. Ben yokken kontrolün sende olduğunu anlayana kadar seni burada bensiz bırakmayacağım.

İkisi de savaşçıdır. Onlara hükmederseniz, her isteğinize ve emrinize saygı duyacak ve boyun eğeceklerdir.

Sizin ya da yaptığınız herhangi bir şey üzerinde hiçbir kontrolleri yoktur.

Kelebekler içimi gıdıkladı.

Muhafızların koridorun duvarlarına vuruşları davulun ağır ritmine benziyordu.

için Walter ve Eli, o ortaya çıktı o oldu iddia ediyor ve bana hükmediyordu, ama etmiyordu - en azından tamamen etmiyordu. Aslında hiçbir güce sahip olmadan bana ne kadar güce sahip olduğumu gösteriyordu. Mendax kibirli bir kahkaha attı. "Onun en iyi arkadaşı olduğun için, onu gerçekten hiç tanıımıyorsun."

Boynum kırıldı, Mendax'a bakmak için o kadar çabuk geri dönmüştüm ki. Puslu endişemi bilmiş bir göz kırpışıyla yatıştırdı.

"Evet, her zaman seninle birlikte gülüyor ve gülümsüyor, değil mi? Oh hayır, bekle. O benim," diye Eli. "Ona sadece öfke ve acı getiriyorsun. Bundan çok çabuk bıkacak."

Mendax'ın kanatları alevlendi ve odaya bir duman bulutu yayıldı. Eli'in bağları sıkılaşıp bir inilti çıkarmasına neden oldu.

Walter sıkılmış bir sesle, "Meseleyi anladık kardeşim," diye homurdandı. "Ona dokunmayacağız. Şimdi dumanınızı geri çağırın, biz de Unseelie'ye dönelim. Bize ihtiyaçları var."

Mendax gözlerini Walter'dan ayırmadan, "Calypso, ben onları yırtmadan önce kıyafetlerini çıkarmanı tavsiye ederim," diye hırladı.

Gömleğimi çıkardım; kız kardeşimin kolyesi göğsümde sallanıyordu. Göğüs uçlarım soğuk hava ve aç gözler karşısında gerildi.

"Walter, burada kalıp onu koruyacaksın. Caly'nin beni öldürmediğini bilen Kraliçe Saracen'in nasıl misilleme yapacağından emin değilim. Onu güvende tutmak için sana ihtiyacım var. *Neredeyse* güvenilebileceğim tek kişi sensin." Mendax'ın sesi yumuşarken yavaşça vücuduma baktı.

"Ne yapmamı bekliyorsun, Mendax? Yine onun hücre arkadaşı mı olayım? Onlara ihanet ettiğini düşündükleri için artık burada ölü sayılır ve bunu sen de biliyorsun," diye tükürdü Walter.

"Gereken her şeyi yapın. Bir zindan hücresi onu güvende ve hayatta tutabilir. Geri kalan her şeyi döndüğümde halledeceğim. Ona zarar gelmediğinden *emin* olun."

Mendax bana döndü. "Kraliçem, biz izlerken kendinize dokunun. Dikkatimiz tamamen sizde."

Boynumda asılı duran Adrianna'nın külleri dışında tamamen çıplaktım ve üç yakışıklı fae'nin önünde tamamen sergileniyordum.

Kendimden emin bir şekilde, yumuşak kumaşın sırtımı okşadığını hissederek geniş kanatlı koltuğun önüne oturdum. Muhafızların çabalarının vuruş ritmi ve adamların ağır nefes alışları

Kulaklarım şehvetli bir şarkıyla çınliyordu. Kolyemin zincirinde çıkardığı küçük çınlamalar bile kendi erotik ahengini yaratıyordu. Kalçalarımı şarkıya göre sallamak, parmak uçlarım göğsümün ve karnımın önünden ve yanlarından aşağı inerken vücudumu uzun bir dalga gibi yavaşça yuvarlamak çok iyi hissettirdi. Ellerim bir kez daha karnımı okşarken, bu kez bacaklarımın arasına dalıyor, hepsinin kararan gözlerini izliyordum.

Gözlerinin değdiği her yeri, tenimin üzerinde süzülen çift el gibi hissediyordum.

Mendax kanepede daha da geriye yaslandı, düşük bir onay mırıltısı çıkarırken kendini çözülmüş pantolonundan kurtardı, horozunu kabaca tuttu, gözleri tenime sıktı.

"Kraliçem ne kadar güzel, değil mi Aurelius? Walter?" dedi Unseelie prensi kısık sesle. "Şu anda hepimiz için değerli olan *tek* şey o, anlıyor musun? Senin için o *her şey* ve onu tehlikeden uzak tutmak için elinden geleni ardına koymayacaksın."

"Elbette, ama-" Eli tükürdü.

"Haydi, evcil hayvan, şimdi utanma. Bacaklarını aç ve hepimizin taptığı kutsal amcığa bakmamıza izin ver," diye araya girdi Mendax.

Ayak parmaklarımı yere vurdum ve dizlerimi iyice açarak Eli'nin şok olmuş tepkisini görmek için sabırsızlandım. Beni her zaman nazik, narin bir kız olarak düşünmüş ve her zaman beni korumaya ve kollamaya çalışmıştı. Şimdi düşüncelerinin değişip değişmediğini merak ediyordum.

Gözlerim en iyi arkadaşımın yapılı vücudunda gezindi ve Eli'nin ağır bakışlarıyla karşılaştı. Kendime dokunmamı izlerken onu şok olmuş ve utanmış görmeyi bekliyordum ama bunun yerine yüzü sert, öfkeli ve şehvet *dolu* görünüyordu, sanki bana dokunmamak için kendini zor tutuyordu.

Kutsal, ateşli güneşler.

O saniye olduğumdan daha fazla tahrik olabileceğimi düşünmemiştim. "O her şeye değer. Öyle değil mi Aurelius?"

Mendax'ın çakıllı

Ses, gergin odayı yırttı, kelimeler keskin ve tehlikeli bir şekilde söylendi.

Aurelius başını salladı ve gözlerini benden ayırıp Mendax'a ölümcül bir bakış fırlattı.

"Bırakın onun yaptıkları sizin şehvet dolu gözlerinizi beslesin ve benim uyarım da sizin kalın kafalarınızı doldursun: Ben yokken herhangi biriniz benim olana dokunursa, bu kısa hayatınızın en pişmanlık verici kararı olacaktır. Size söz veriyorum. Sana gelince, Aurelius." Bir an durakladı,

hırıltıyla konuşmaya çalışıyordu. "Yıldızlara yemin ederim ki seni öldüremesem bile keşke öldürseydim diyeceksin," diye hırladı Mendax.

Parmaklarını görevlerine devam ederken içimden kısık bir inilti döküldü. Mendax şeytandı; buna şüphe yoktu, ama kahramanımın, kötü adamımın ve en güvendiğim yoldaşımın kendime dokunuşumu açıklıkla izlemesi beni bir uyarılma birikintisi içinde eritiyordu.

Tek istediğim birinin beni sevmesi ve asla terk etmemesiydi, kendi başıma neler yapabileceğimi göz ardı etmeden beni koruyacak ve bana bakacak biriydi.

Şu anda, üç tane birileri vardı. Şehvet bulutunun içinden bunun ne kadar inanılmaz olduğunu fark ettim.

Mendax, "Ona ne kadar güzel görüldüğünü söyle, Walter," diye fısıldadı, ama bunun bir emir olduğu anlaşılmıyordu.

"O-ugh-sen çok güzelsin, Caly. Sanırım gitmeliyiz, Mendax?" Walter kibarca başını salladı.

"Aç gözlerle nasıl izlediğine bak, evcil hayvan. Oraya sürünmeni ve Aurelius'a benim olanın tadına baktırmanı istiyorum," dedi çılgın bir sırıtışla.

Her iki yanağında da gamzeler belirdi.

Ensemden bir ürperti geçti ve ağzım açık kaldı. Bu bir tuzak mıydı? Mendax başka bir adamın, özellikle de düşmanının, kendisine ait olduğunu düşündüğü şeye dokunmasına izin vermeyecek kadar sahipleniciydi.

Merakım artarken yabancı, coşkulu bir hisle sarsıldı. Bir sebepten dolayı bizi test mi ediyordu? Bu gerçekten sadece onlara nasıl tepki verdiğimi görmek için miydi? Bilmiyordum ama bunu yaptığında ikisinin de tepkisini görmek istiyordum.

Eli'nin bağlı olduğu yere doğru yavaşça sürünürken cilalı zemin gıcırdadı ve bacağımın derisini çekti.

"Ciddi misin? Kafayı yemişsin sen." Walter kaşlarını çatarak Mendax'a başını salladı.

Mendax başını yana eğdi ve kurt gibi gülümsedi.

Şu anda Eli'a dokunursam ne yapacaktı? Mendax'ın ona ya da bana zarar vermesini istemedim.

"Hadi, kucakla onu, aşkım. Her yeri bağlı. Sana zarar veremez," diye kıkırdadı Mendax, bunun benim için caydırıcı olmadığını biliyordu.

Coşku mantığını gölgeledi. Aklımın bir köşesinde bunu yapmamam gerektiğini *bilirdim*, özellikle de Eli'yle ve kesinlikle gergin, öfkeli ve her birimizi öldürmeye hazır bir Unseelie'nin önünde yapmamalıydım.

Gözlerim Eli'ninkilere takıldı ve aklımdan neler geçtiğini anlamayı umdum ama gözleri tavana kilitlenmişti. Dudağımı sertçe ısırdım, acı veren çimdik ağzımı karıncalandırırken bir iç çekmeme neden oldu. Kan kokusu beni biraz dizginlemeliydi ama ne yazık ki beni daha da tahrik etti.

Bir takdir gümbürtüsü duyunca bakışlarımı Mendax'a çevirdim. "Benim için yaratıldığını biliyordum," dedi sevinçle. Ayağa kalktı, bara doğru yürürken pantolonunu bağladı ve bir kadeh daha doldurdu. bir bardak bal likörü içti, sonra uzun bir yudum aldı.

"Fae'lerde bal likörü onları sakinleştirir, stres ve kaygılarının bir kısmını giderir. Ancak fae olmayanlar, özellikle de insanlar ya da büyüü özümseyecek güçleri olmayanlar, bastırdıkları şeyler için cesaret alırlar. Birçoğu dans etmeyi bırakamadığı için ölür ve bu onları öldürür." Göz kırparak bardağı kaldırdı. "Bu onların doğal... daha ilkel arzularını ortaya çıkarıyor, eğer varsa. Kalbinizin yarısı güçsüz olabilir, ama yine de son derece ateşli bir yarısı var gibi görünüyor."

Hâlâ tavana bakmakta olan Eli'a döndüm. Birdenbire bana bakmamasından nefret etmeye başladım; kalçasına dokunuyor olmama ve bunun muhtemelen bir tuzak olmasına rağmen. Mendax'ın beni ne kadar tanıdığını düşünmesinden de nefret ediyordum.

İkisine de inat, bacağımı Eli'nin üzerine attım ve dizlerimi kalçalarına yaslayarak kucağına oturdum. Parmaklarım ince beyaz gömleğinin içinden teninin sıcaklığını hissetti. Çenesini sıktı, hâlâ bana bakmayı reddediyordu. Bana bakmasını istiyordum. Gözlerini gözlerimde hissetmek istiyordum.

Bunun beni istemediği için olmadığını biliyordum. Pantolonunun içinden bana doğru bastıran sert uzunluğunu hissedebiliyordum.

"Bu senin şansın Aurelius. O tamamen senin," dedi Mendax, duman bağları Eli'nin bedeninin etrafından buharlaşıp onu tamamen serbest bırakırken.

"Yap. Dokunmayın. Dokunma. Ona dokunma." Walter, Mendax'a ters ters bakmaya devam ederken Eli'ı sessizce uyardı.

Birden sinirlerim gerildi ve ellerimi Eli'nin sert göğsünden çekip başımı çevirerek Mendax'a baktım.

"Ben-"

Mendax'ın bedeni siyah bir dumana dönüştü, oturduğu yerden kayboldu, sonra tekrar çok yakınımda belirdi, çıplak sırtım ona yaslanmıştı

Bacaklarımı. Saçlarımın arkasını avuçlayıp boynumu sıkarak beni ona bakar hale getirdiğinde nefesim kesildi.

"Sen de farkındasın, bu aynı zamanda ona bir daha dokunmana izin verilen *tek* zaman olacak, bu yüzden şimdi bunu sisteminden çıkarabilirsin, evcil hayvan," diye mırıldandı kadehini dudaklarına götürmeden önce. "Belki bir içkiye daha ihtiyacın vardır."

Boynum daha da geriye çekildi. Eli'nin üzerine diz çöktüğüm yerde üzerime doğru eğilirken kafamdaki her bir saç telinin karıncalanmasını ve nabzının atmasını hissedebiliyordum. Mendax'ın gök mavisi gözleri ve şeytani ağzı benimkilerin sadece birkaç santim üzerindeydi. Alt dudağını indirdi ve soğuk bal likörü ağzından benimkine döküldü. Boynum bu açıdayken yutkunmak için mücadele ettim ve sonunda saçlarımı bırakmadan önce boğulmaya ve nefes nefese kalmaya başladım. Doğrudum, kalıntıları yutarken bir yandan mor sıvı çıplak göğsümün önünden akarak Eli'nin üzerine sıçradı.

Mendax kanepeye döndüğünde manyak ve sinsi bir ifadeyle gülerek, "Bırak da tadına baksın," dedi.

Parmaklarımı göğsümdeki bal likörü damlacıklarının üzerinde, sonra da hassas klitorisimin üzerinde gezdirdim ve parmaklarım temas ettiğinde kalçalarımı döndürdüm. Eli'nin uzunluğu altımda titreşerek inlememe neden oldu.

"Eli," diye fısıldadım.

Bana bakması umuduyla sol elimle usulca yüzünü tuttum. Ellerini iki yana açıp hâlâ tavana bakarken gözüme bir hareket çarptı.

"*Güven bana dostum.* Ne kadar çok istersen iste bunu yapma," diye sertçe uyardı Walter.

İki parmağımı içimden çıkarıp Eli'nin yakışıklı ağzına doğru kaldırdım ve içine bastırdım.

Gözleri titreyerek kapandı ve kalçaları hafifçe kıpırdandı. Bileğimi kavradı, yerinde tutarken diğeri sırtımın küçük kısmına dolandı ve beni kendisine doğru çekti. Yumuşak bir iniltiyle sıcak dilini parmaklarımın etrafında döndürdü. Eli'nin yüzü şimdi benimkinden sadece bir nefes uzaktaydı.

"Onun söylediği *hiçbir şeyi* yapmak zorunda değilsin Calypso, ayrıca beni baştan çıkarma konusunda da endişelenmene gerek yok. Bu kalede senin tarafından baştan çıkarılmadığım ve harekete geçmediğim tek bir gün batımı bile olmadı. Kadimlere yemin ederim ki seni tehlikeye atacak hiçbir şey yapmayacağım.

İkimizi de buradan çıkar," diye fısıldadı, sonunda ellerimi teslimiyetle havaya kaldırırken gözlerimin içine baktı.

Mendax ve Eli göz göze geldiklerinde odadaki enerji gerildi.

"Caly'nin aşkının ateşini şimdi hissediyor olabilirsin ama daha yeni düştün." Eli'nin bakışları benimkilere döndü. "Ben yıllardır yanıyorum. Sıcağa dayanabilirim."

Tüm çıplaklığımla ona sarıldığımda çenem düştü. Eli benim kahramanımdı; her zaman öyleydi.

Mendax benim kötü adamımdı ve hep kalacaktı.

İçten içe ikisini de sevdiğimi biliyordum. Ama sorun şu ki, ben kimdim? Geceye mi yoksa güneşe mi aittim? Kahraman mıydım yoksa kötü adam mı?

Şaşkınlıkla, hâlâ Eli'nin yanında bağlı olan Walter'a baktım.

Walter gözlerinde bir parıltıyla, "Bana bakma," diye karşılık verdi. "Artemi atalarım benim tüm soyumu yarattı. Sen benim için neredeyse bir tanrıçasın ve seni güçlü bir şekilde seviyorum. Sana bu ikisinin duyabileceğinden çok daha fazla saygı duyuyorum ama şu anda kendi isteğinle kucağıma çıplak oturursan, sana yapacaklarım yüzünden Mendax beni öldürmek zorunda kalacak." Sırıttı.

Azgın beynim Walter ve Eli'ı güvende tutabilecek bir plan oluşturmaya başarısız olurken panik içindeki gözlerim Mendax'a dikildi.

Walter yumuşak bir sesle, "Merak etme," diye cevap verdi. "Mendax bunu zaten biliyor. Ayrıca benim bir kurt kadar sadık olduğumu da biliyor ve gerçekten istediğin kişi ben değilim. Benim arzum bir dostluk kaynağı olmak ve ihtiyacın olduğunda sana bir rahatlık ve -ne bileyim- yuva hissi vermek. Etrafımda hiç kimse *olmak* zorunda değilsin ve ben her zaman *senin* için burada olacağım. Kızgın ya da kusurlu olsan bile. Her zaman *senin* için burada olacağım."

Damarlarımda dolaşan peri likörüne rağmen, ikisinin de itirafları karşısında yanaklarım kızardı. Kendimi Eli'nin kucağından kaydurdum.

Eli hâlâ bağlı değildi, bir anda uzandı ve Mendax'ın camını kırdığı yerden büyük bir parça kaptı.

Mendax'ın kanatlarının gevşek pozisyonundan genişlediğini görünce içime bir endişe düştü.

Tartışmasız daha tehlikeli rağmen ikisinin arasına girdim. Eli pürüzlü camı bana doğru fırlattı, tam o sırada duman tekrar üst üste binerek vücudunun etrafını sardı ve sadece başını duman kozasından kurtardı.

Eğitimim kadar kökleşmişti ki, hemen bardağı kaptım ve etrafımda dönüp baskın adamla yüzleşmek üzereydim

Arkamdaydı ama ben daha dönmeden üzerime çıkmış, çıplak sırtıma sıkıca bastırıyordu.

Şehvet ve içkinin hezeyanı arasında, yıllarca süren acımasız eğitimim pusuya yattı ve başımın üzerinde bir şey hareket ederken bardağı tutmayan elim boğazımı tıkamak için yukarı çıktı.

Mendax'ın kemeri.

Kısıtlamayı gevşetmek için ön kolumu dışarı itmeye çalıştım ama o çok güçlüydü. Kemerini daha da sıktı, böylece sol bileğim şimdi acı verici bir şekilde boynuma doğru çekildi ve beni ona doğru geri çekti. Nefis karıncalanmalar boynuma dolandı ve vücudumdan aşağı aktı, öylesine güçlü bir coşkuyla doluydu ki dişlerim takırdadı.

Kalçalarımın arasındaki yoğun titreşime karşı savaşıyor, boştaki elimdeki bardağı hatırladım ve yan tarafına saplamak için aşağı doğru hareket ettirdim. Mendax kemeri tutmayan eliyle bileğimi yakaladı.

"Yani onların sözleri seni etkiledi mi?" diye mırıldandı boynumun doğru.

Kemerin keskin bir çekişi beni hırıltıya ve nefessiz kalmaya zorladı. Kulak mememi ağzına çekti ve aşk koltuğunun kenarına gelene kadar beni geriye doğru sürükledi.

Bileğimi boynumdan uzaklaştırdım ve kemerin hafifçe gevşediğini hissettim.

"Yeter artık. Bu iş çok ileri gitti. Benimle yeterince oynadın, Mendax. Bizi *şimdi* serbest bırak, yoksa etini bir satranç tahtasına dönüştürür ve Eli'ye bir maç için meydan okurum," diye hırladım.

Bununla savaşıyordum ama şimdi eskisinden daha fazla tahrik olmuşum ve bunun bal likörüyle bir ilgisi olmadığından şüpheleniyordum.

"Bir kahraman ile bir kötü adam arasındaki temel farkı biliyor musun?" Sıcak nefesi kulağımı okşadı. "Kahraman, seçme şansı verildiğinde acı çekirmeyi reddeder, ama kötü adam," diye homurdandı kemeri bırakıp beni kendisine doğru döndürürken, hâlâ bileğimi tutuyordu. "Kötü adam acının sadece daha fazla zevk verdiğini bilir."

Bileğimi sıkıca tuttu, hiç şüphesiz tenimde bir iz bıraktı, beni kendisine doğru çekerken o da tercih ettiği koltuğuna döndü. Kayıtsızca, önce göğsünün üzerine düştüm, kalçamı kucağının üzerine fırlattım ve herhangi bir ayak izi kazanmak ve üst yarımı kurtarmak için ona bindim. Niyetim güçlüydü; kararlılıkla doluydum ama en kısa sürede

Çıplak, zonklayan tenim onun zar zor giydirilmiş boyuna değdiğinde, düşünmeyi tamamen bıraktım.

Bu kadar yakinken, tüm çehresi düşmanca ve acımasız bir esaretle örtülüydü.

Arzusunun sertliğinin neredeyse beni ayırdığını hissedebiliyordum. Bu açıda, ne kadar tahrik olduğumu saklamanın imkânı yoktu. Muhtemelen pantolonunda ıslak bir nokta bırakmışım bile.

Mendax bileğimi boğazına gelene kadar hareket ettirdi ve siyah tuniğinin üst kısmına sıkıca bastırdı. Daha önce reddettiğim ama şimdi elimden düşüremediğim bardağı derisine bastırarak birkaç küçük siyah kan damlasını dışarı attı. Nefes nefese kaldığım için dilim kururken zihnim bir kasırga gibi dönüyordu. Hafifçe kımıldadı, sertliği tekrar çıplak merkezime değdi ve ona karşı yuvarlanmamak için içimdeki her mücadele zerresini harcadım.

"Yap . Sana olmamasını istediğin her şeyi hissettiren eti oy," diye fısıldadı.

"Seni zaten iki kez bıçakladım. Benimle gerçekten tavuk oyunu oynamak istiyor musun Prens?" Boğuk bir sesle söyledim, bunun tahrikten değil de boynumda hâlâ asılı duran kemerden kaynaklanmasını diliyordum.

Gözleri karardı, o kadar büyük bir tehlikeyle parlıyordu ki maviyi bulmakta zorlandım. Bileğimi aşağı doğru iterek, camı yavaşça göğsünün ön kısmına doğru sürükledi, gömleğini ve derisinin yüzeysel bir katmanını kesti.

Yüzümü buruşturdum ve elimi çekmeye çalıştım ama kaslı göğsü tişört yerine avucumun altında kalana kadar bakmaya devam etti.

"Seni severek öleceğim Calypso," dedi, kalçamı kavradı ve beni öne doğru çekerek aletin tabanının bana baskı yapmasını sağladı.

İçimde binlerce maytap tutuşmuş gibi hissettiğimden gözlerim başımın arkasına yuvarlandı. Boğazımdan bir inilti kaçtı ve öne doğru sallandım, kadifemsi teninin ucu ıslaklığımı kızdırmak için pantolonunun tepesine çıktı.

"Tanrım, sana aşığım Mendax," diye nefes nefese kaldım, tamamen kendimden geçmişim.

Her iki kalçamı kavrayıp beni sert aletini serbest bırakacak kadar kaldırırken küfür etti.

"Evet!"

Acı ve zevk içinde haykırdım, girdiğinde vücudumu binlerce karıncalanmanın sardığını hissettim. Bu duygunun içinde kayboldum.

İçime doğru kayarken, keskin kenarın elimi kestiği yerden bileğime ve Mendax'ın göğsüne kırmızı kan damlayana kadar hala bardağı sıktığımı fark etmemiştim.

"Senin için geri döneceğim," diye fısıldadı. "Tartarus' en derin köşesinden senin için geri döneceğim."

Kendimi tamamen bırakmanın coşkusuyla yaşayarak ona binmeye devam ettim. "O zaman ben de seninle gelemeyeceğim," diye mırıldandım gülümseyerek.

"Yapacaksın," diye homurdandı, başı kanepeye gözlerini kapattı.

"Tanrım, Mendax."

Odada bir senfoni patlak verdi. Hayatımın en güçlü orgazmı üzerime bir atom bombası gibi düşerken etrafımdaki her şey parıldadı ve soldu.

"İşte bu, güzelim." Adımlarını hızlandırdı. "Onlara kime ait olduğunu hatırlat."

Elleri kalçalarımın sıkılaştı, onları kendisine doğru tuttu, içime boşalırken inledi. Sıcak dölleri içimi doldururken sikiğin nabzının attığını hissettim.

Karanlık prens içimden çıktığında inledi. Dölleri bacağımın iç kısmına damladı ve elini yakalamak için hareket ettirdi, parmaklarıyla sildi ve amımın her tarafına sürdü. Omuzlarını kavrayıp inleyene kadar avuç içiyle üzerimdeki döllere masaj yaptı.

"İyi bir kız gibi elime gel, işte bu kadar."

O, dölleri tekrar seksime sürmeye devam ederken bir orgazm daha içime çarptı.

Diğer koluyla beni yavaşça kucağından kanepeye taşıdı ve ayağa kalkarken alnımdan öptü.

Mendax Eli'nin bağlı ve ağzı tıkalı halde oturduğu yere doğru yürüdü.

Mendax ve ben sevişirken onun çok yakınımda olduğunu ve başka tarafa bakmasın diye sandalyeye doğru eğildiğini fark ettiğimde utançtan yanaklarım kızardı.

Mendax gülümseyerek onun yanında dururken ağzındaki duman şeridi çıkarıldı.

"Ben-" Ama Aurelius'un ağzını açtığı anda Mendax Eli'nin çenesini kabaca kavrayıp açarak ve dölle ıslanmış elini Eli'nin yüzüne sertçe sürerek onu geriye doğru itmeden önce söyleyebildiği tek şey buydu.

"Bunun da tadına bak, günüşiğim. Tadına bakayım mı şimdi? Bundan da böyle olacak, o yüzden siktir git."

Walter'a döndü ve dumanı şekil değiştiriciden çıkardı. "Walter, onun kalbini bul. Unseelie güvende olduğunda geri döneceğim. Şu andan itibaren, onu güvende tutmak için birlikte çalışacağız." Eli'a kaşlarını çattı. "Sözlerimi dinle Seelie, çünkü bu sana vereceğim tek uyarı olacak: Calypso sadece ve sadece benimdir. Caly'yle bağı koparmak için hangi iblisi, tanrıyı ya da cadıyı bulmam gerekiyorsa bulacağım. Onu etkilemeden seni öldürebildiğim *an*, öldüğünü bil."

Mendax önümde gölgelendi, beni sıkıca kucakladı ve şefkatle dudaklarımdan öptü. "Seni tekrar görene kadar."

Eli ve Walter'a sert bir bakış atıp siyah bir duman bulutunun içinde kaybolmadan önce bir anlığına beni sıkıca kavradı ve Eli'nin bağlarını da beraberinde götürdü.

Koridorlar hareketle gürledi ve kapı turuncu bir ışık topuyla patlayarak açıldı.

Muhafızlar beni öldürmeye gelmişti.

MEVCUT GÜN

Caly

"W Bu iş kontrolden çıkmadan önce annemle konuşmam gerekiyor."

Eli, buluştuğumuzdan beri sürekli volta atıyordu.

Kraliçe'nin odasına vardık. Her zamanki gibi şekil değiştiren Walter, fare formuna dönmüş ve muhafızlardan kaçarak kalbimi aramaya devam etmişti.

"Bunun şimdiden kontrolden çıktığını söyleyebilirim," diye mırıldandım, hâlâ duman odasında olanlardan duyduğum utancın etkilerini hissediyordum.

Aydınlık odanın arka tarafındaki Seelie muhafızları heykel gibi hareketsiz duruyordu. Eli'in yanına her adım atışımda, saldırmaya hazır bir şekilde sallanıyorlardı.

Muhafızlar sigara odasına doluştuğunda, görüldüğüm yerde öldürülmeye hazırdım. Az önce olanlardan sonra Eli'ye bakmaya çok korkmuştum, o zamana kadar muhtemelen ölümümü hoş karşılayacağını düşünmüştüm. Onun gözünde bu muhtemelen bana bağlı olmaktan daha iyi bir şeydi.

Bunun yerine, Eli koruyucu bir şekilde önümde koştu ve şaşkınlık içinde kanatlarını açarak çıplak bedenimi

gardiyanlar, bal likörünün sıçrattığı gömleğinin düğmelerini açıp omzunun üzerinden bana atarken saygınlığımı bir şekilde korumama izin verdiler.

Muhafızlar beni götürmelerini istediklerinde bile Eli elimi tutmuş ve benimle kraliçenin odasına kadar yürümüştü.

Muhafızların önünde düşmanla öpüşmeseydim her şey çok daha kolay olabilirdi diye düşünmeden edemedim. Yine de Mendax'ı öldürmediğimi bilmeleri gerçeği değiştirmezdi.

"Gitmelisin. Eğer kalırsan, annen senin de bu işin bir parçası olduğunu düşünecek," diye fısıldadım.

"Ortada parçası olunacak bir şey yok. Emredildiği gibi Unseelie prensini öldürmeye çalıştınız ve başarısız oldunuz. Asırlardır onu öldürmeye çalışıyoruz ve hepimiz başarısız olduk. Zaten güçleriniz olmadan onu öldürebileceğinizi düşünmesi aptalcaydı. Suçlanacak biri varsa, o da size böylesine tuhaf bir sadakat sınavı verdiği için odur," diye homurdandı Eli büyük maun masasının önünde volta atarken.

"Sorunun olacağını sanmıyorum," diye mırıldandım.

Eli sandalyemin önünde dizlerinin üzerine çöktü, kolçakları kavradı ve beni zıplattı.

"Seni onunla gören muhafızları öldüreceğim. Kimse bilmeyecek."

Ona gözlerimi devirdim. "İkimiz de biliyoruz ki masum Seelie'lerden oluşan koca bir orduyu öldürmeyeceksin," dedim.

Hafifçe söndü. ", görünüşe göre düşündüğün kadar kahraman değilim. Bu gerçekten utanç verici, çünkü seni kurtaracak kişi olma düşüncesi oldukça hoşuma gidiyor," dedi küçük bir sırıtışla.

"Mendax'ın sana orada yaptıkları için üzgünüm ve bunların bir kısmını görmek zorunda kaldığın için de üzgünüm... ama olanlar için üzgün değilim. Muhtemelen duymak istediğin şeyin bu olmadığını biliyorum. Yaralanmadığına söz veriyor musun?" diye sordum.

Eli ayağa kalkmadan önce bir an durakladı. "Görebileceğin bir yerde değil o."

Büyük bir gürültüyle çift kapı çarparak açıldı ve herkes Gardiyanlar da dahil olmak üzere odadakiler zıplayıp doğruldular.

Sarışın kraliçe, arkasında dalgalanan büyük hükümdar kanatlarıyla içeri girdi, şimdiye kadar gördüğüm tüm peri masalı resimlerinden daha güzeldi.

Onu gördüğümde her zaman olduğu gibi kalp atışlarım hızlanmaya başlarken, boğazımdaki yeni yumruyu yutmaya çalışıyordum. Kanatlarını açtığını sadece birkaç kez görmüştüm ve hiçbirisi hoş değildi.

Ne olursa olsun, Seelie asilzadesi olana kadar kalmama izin vermesi için onu ikna etmeliydim. Etmek zorundaydım.

"Majesteleri, ben-" Ben başladım.

"Bu doğru mu?" Kraliçe Saracen yumruğunu masasının arkasındaki cam vitrinin önüne vurarak ortadaki rafları paramparça etti. Parçalar kırılmış buz gibi beyaz mermer zemine düştü. "Tenebris'in oğlu, *Unseelie prensi* hâlâ hayatta mı? Ve perdenin benim tarafımda mı?" diye bağırdı.

"Onun hayatta olduğunu bilmiyordu. Onu buraya kadar takip etmiş, bana söyledi ama ben ona inanmadım. Bu benim hatam-" Eli annesine doğru bir adım attı.

Saracen ona bakarken, "Git," diye .

"Calypso ile kalmak istiyorum. Onu kandırdı ve manipüle etti. Bu onun hatası değildi!" Eli tekrar denedi.

"Muhafızlar," diye seslendi, kaşlarını çatarak Eli'a bakmaya devam etti. "Oğlumun zihnini daha fazla zehirlemeden önce bu *hainden* uzaklaştırın."

Eli, kendisine ürkekçe yaklaşan muhafızlara doğru döndü. Onlara doğru meydan okuyan bir adım atarken kanatları açıldı. Boyu ve kaslarıyla onların üzerinde yükselmesi neredeyse gülünçtü, özellikle de güzel kanatlarını açtığında yaydığı güçle.

Nasıl oluyor da her zaman başımı daha fazla belaya sokmayı başarıyordum?

" değil. Sen gitmelisin. Tarani'nin iyi olduğundan emin ol," dedim usulca, hâlâ sesimi bulamıyordum.

Saracen büyük masanın arkasından, "Dinlemenizi öneririm, yoksa senin kaderin de onunkiyle aynı olacak," dedi.

Eli'nin bakışları ikimiz arasında gidip geldikten sonra başıyla küçük bir selam verdi ve kapıya doğru yürüdü. Kapının eşiğinde durdu. "Ona zarar verme, yoksa pişman olursun anne," dedi, kaba bir şekilde değil.

Ayağa kalkarken beyaz elbisesi hışırdadı. Güzel turuncu ve siyah kanatları tehlikeli bir şekilde çırpınıyordu.

"Beni tehdit etmenin akıllıca olduğunu mu düşünüyorsun, oğlum?" diye meydan okudu. Sanki odadaki hava bile durmuş gibiydi.

Eli'nin bakışları sertleşti. "Seni tehdit etmiyorum anne. Kendimi Calypso'ya bağladım. Beni de öldürmek istemediğin sürece ona zarar veremezsin," dedi kesin bir ifadeyle.

"Sana inanmıyorum. Sen asla bu kadar pervasız olamazsın. Bak ne yaptı!" Saracen'in sesi yükselmeye başladı.

Eli odadan çıkmadan önce annesine ve bana saygıyla başını salladı, görünüşe göre güvenliğimizi sağlamış olmanın rahatlığı içindeydi.

Kraliçe Eli'nin arkasından başını salladı ve muhafızlar da onun arkasından dışarı çıktılar.

Ensemde bir tedirginlik hissi uyandı, onu takip etmeleri hoşuma gitmemişti. Bu işte bir yanlışlık vardı.

Son nöbetçi de ayrıldı ve kapılar kapanarak sessizliği tekrar yerine kilitledi.

"Zekice," diye Saracen.

"Onu öldürdüğümü sandım," dedim açıkça. "Onu kanatlarının arasından bıçakladım. Oradan ayrıldığımda toprakta cansız bir top halindeydi."

"Kendini karanlık prense bağlayıp ışığın prensine bağlamakla akıllılık ettin... Şimdi sana kim zarar verebilir ki?" şarkı söyledi, önceki ifademi görmezden gelerek.

"İkisi de benim seçimim değildi!" Öfkemin yükseldiğini hissederek bağırdım.

Kraliçenin gözleri parmaklarımın ucuna kaydı; duman çizgileri parmak eklemelerimi okşarken parmaklarım siyahlaşmaya başlamıştı.

Kanatlarını sinirli bir şekilde çırparak dumanı kendisinden uzaklaştırdı.

"Şimdi iki seçeneğin var," dedi, hâlâ ellerime odaklanarak. "Ya sadakat görevini yeniden üstlenip işi bitireceksin ya da diğer hainlerle birlikte Malvar'a gönderilip yalanlarının ve ihanetinin bedelini sonsuz acılarla ödeyeceksin. Komutan Von orada yetkili. Onu hatırlıyorsunuzdur elbette."

Adını tekrar duyunca vücudumu ürpertiler sardı. "Hayır," diye cevap verdim usulca.

"Hayır mı?" Güzel yüzü kuru üzüm gibi görünene kadar gözlerini kıstı.

"Bu doğru, hayır. Eğer gerçekten başarılı olmamı ve Mendax'a saldırımı tamamlamamı isteseydin, bana neye adım attığımı söylerdin. Beni hemen şimdi resmi bir Seelie olarak yetkilendir, benden istediğin her şeyi yapacağım Saracen."

Masasına geri oturmadan önce bir süre bana baktı. Yüzündeki buruşuk ifade tavanın ışıltısı altında hafifçe yumuşadı.

"Unseelie soylularına aşık olmanın ne kadar kolay olduğunu *kimse* benim kadar anlayamaz," dedi. Kollarını iki yana açıp gerinerek omuzlarındaki gerginliğin biraz azalmasına izin verdi ve sanki birini arıyormuş gibi odanın etrafına bakınırken kanatlarını geriye doğru itti. "Sen, canım, artık asla bir Seelie soylusu unvanına sahip olamayacaksın. Çocukken bile kendi iyiliğin için fazla hilekârdın. Sanırım ilişkimiz hakkında bazı şeyleri öğrenmenin zamanı geldi, çünkü bugünden sonra seni bir daha asla görmeyeceğim."

Hayır.

Hayır. Panikleyip aptalca bir şey yapmayın. İşler hala değişebilir. Her ne olursa olsun her zaman değişebilir. Hâlâ bir Seelie asilzadesi olabilirim. Eli ile evlenebilirim.

Düşüncelerimi ve eylemlerimi o kadar mikroskobik bir şekilde filtreliyordum ki, sanki zaman bir anlığına durmuş, sanki başka bir versiyonum beni izliyormuş gibiydi.

Teselliye şiddetle ihtiyaç duyan parmaklarım kız kardeşimin küllerinin etrafında titredi.

"Mendax'ın babasına deliler gibi aşıktım," diye devam etti kraliçe.

"Kral Thanes," diye fısıldadım, kendimi aptal gibi hissederek. Yapbozun çok sayıdaki parçası yerine oturmaya başladı ve onlarca yıllık sorulara cevap verdi.

"Hayatında hiç bu kadar birbirine aşık bir çift görmemiştin Calypso." Konuşurken yumuşak bir şekilde gülümsedi.

Gözlerindeki bir şey midemi bulandırdı. "Peki ya kocan? Eli'nin babası?" Bıkkınlıkla sordum. Gözlerindeki tuhaf camsılık beni dikkatli davranmam konusunda uyarmıştı.

Gülümsemesi bozuldu ve gözlerini boş köşeye dikti. "Onu öldürdü," diye fısıldadı. "Mendax'ın annesi yüzünden her şeyimi kaybettim."

"Kiminle konuştuğunuzu unutuyorsunuz kraliçem. Kral Felix'in hayatına son verenin sizin eliniz olduğunu zaten söylemişsiniz," diye hatırlattım ona.

"Ya Kraliçe Tenebris'i, Unseelie öldüreceksin ya da öldürüleceksin," dedi sertçe.

"Beni öldüremezsın; ben Eli'ye bağılım. Ben de Tenebris'i öldüremem." Sandalyeyi kavradım.

"Birinin sadakatini kanıtlamayacaksa sadakat görevi nedir ki?" diye çıkıştı. "Seelie asilzadesi olmak istiyorsan Tenebris'i öldür."

"Bir Duman Avcısı'nı öldüremeyeceğimi biliyorsun. Bunu zaten kanıtladım. Ama seni, senin bile oğluna zarar vermeyeceğine inanacak kadar iyi tanıyorum," dedim.

O kadar geniş gülümsedi ki, güzel, beyaz dişlerinin her birini gördüm. "Beni *tanıdığını* mı sanıyorsun?" diye güldü. "Krallığım bile beni tanımıyor. Ölmeyi dileyeceksin, çocuk. Sen ve karanlık prens ne zamandır birlikte çalışıyorsunuz?"

"Birlikte çalışmıyorduk, Saracen! Öldüğünü sanmıştım! Birbirimize bağıydık-"

"Bu da neden hâlâ onun güçlerine sahip olduğunu açıklıyor," dedi alt dudağını dişleyerek. "Seni ele geçirmeleri çok yazık Calypso, yine de şaşırdığımı söyleyemem. Sen her zaman canavar gibi küçük bir şeydin. Seni kendi çocuğum gibi severdim, belki de kendi çocuklarımdan daha çok. Benden ve oğlumdan başka kimsesi olmayan bir Artemi mi?" Kaşları çatıldı ve ağzının kenarları çatıldı. "Güçlü olacağını hayal etmişim ama kötülüğünün asla bana dönmeyeceğini düşünecek kadar safmışım. Bizim için büyük umutlarım vardı. Artık kimsenin işine yaramayacak olman çok kötü."

"Sen-ne?" Peri likörünün etkisinin büyük ölçüde geçtiğini düşünüyordum ama söylediklerine anlam vermekte zorlanıyordum. "demek istemedin. Bana kızgınsın ve özür dilerim," dedim kararlı bir şekilde. "Her şeyi berbat ettim ama imkânsız bir görevi tamamlayamadım diye beni öldüremezsın! Benden istediğin her şeyi sırf burada seninle ve Eli ile birlikte olabilmek ve bir Seelie asilzadesi olabilmek için yaptım. Bunu elimden alamazsın çünkü beni lanet bir Duman Avcısı'nı öldürmeye gönderdin ve ben başarısız oldum!" diye bağırdım. "Aile böyle şeyler yapmaz."

"Ben senin ailen değilim Calypso," dedi Saracen. "Senin ailen öldü. Kalıntıları kazadan sonra toprağa karıştı. Hiçbir şeyin ve hiç kimsen yok ve neden biliyor musun? Çünkü kader bana bir fırsat verdi ve ben de onu kullandım. Senin küçük insan aileni öldürdüm," dedi.

Titriyordum. Onun sözlerini duymak içimi patlamaya hazır, tüylerimi diken diken eden bir öfkeyle doldurdu. "Neden onları öldürmek zorundaydın? Neden sadece beni çalmadın?"

Saracen'in bana kazayı anlattığı görüntüler zihnimde bir film gibi oynadı. Canlı kanatlarının arkasında yavaşça çırpınışı. Ona sarıldığımda kulaklarımın ve kalbimin ne kadar acıdığını. Taktığım çizgi film ninjalarının olduğu mor örgü şapka.

Her şeyi hatırladım.

"Seni başka türlü nasıl uysal ve istekli yapabiliirdim ki? Ben embesil değilim; güçlü bir yaratığı alıp kendi iradesi dışında kullanırsan senden nefret eder ve tasmaşı kaydığı anda sana düşman olur." Saracen gururla doğruldu. "Aynı güçlü yaratığı alın ve her şey için güvendikleri tek kişi olun, sizi sevip bağrına basana kadar küçük kil zihinlerini işleyin ve yoğurun, sizin için her şeyi yaparlar - tüm diyarlara hükmetmek de dahil."

Sözleri kafamın içinde dolaşırken binlerce sinire çarptı. Hasta olacaktım. Her şeyin bu şekilde dağılmasına izin veremezdim. Bu kadar yaklaşmışken olmaz!

"Beni Yükselenlerle birlikte Moirai'ye gönderin. Bırakın benimle onlar !" Denedim.

"Thanes'in ve benim hayallerimi gerçeğe dönüştürebilirdin. Düşmüşlerin kaybettiklerini kurtarabilirdin." Döndü ve parmağını masasının sağındaki raflarda duran kitapların üzerinde gezdirdi. "Sen her şey olabilirdin."

"Bana kızgınsın ve bunu anlıyorum ama plan henüz bitmedi. Unseelie ile çalışmıyorum. Onları hâlâ ortadan kaldırayabilirim!" Bir şeyleri düzeltmek için çabalayarak ağladım. Sonunda, gerekirse her şeyi ve herkesi yok edebilirdim.

"Plan sona erdi." Başını salladı. "Bir süredir öyleydi. Sadece bunu fark edemeyecek kadar kendi yolumda ilerliyordum. Yaşlandım ve yoruludum. Seelie için yeni bir neslin zamanı geldi. Tarani kraliçe olarak tahta geçecek. Gerekli kurnazlığa sahip. Kendi var olacağız. Bunca yıldan sonra bir Artemi silahına ihtiyacım olmadığına karar verdim."

Gözyaşlarım gözlerimi bulanıklaştırırken, öfkeli panik doldu ve göğsümdeki parçalanmış kalbi sakinleştirmekle tehdit etti. Tuzlu gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken sinirli bir çığlıkla kendimi Saracen'in ayaklarının dibine yere attım...

"Çığlık attı, biliyorsun.... annen. Sesi sana çok benziyordu," diye fısıldadı.

Buna daha fazla dayanamadım.

"Sevgilisini ve çocuğunu öldürdüğüm için babanın üzerime nasıl korkunç bir gazap göndereceğini görmek için kendimi hazırladığımı hatırlıyorum." Başını yana eğerken gülümsemesi genişledi. "Yine de bunun aptalca olduğunu düşünüyorum. Neden umursasın ki? Artemi kanı sadece sana geçmişti ve belli ki o da seni istemiyordu. Yine de sanırım senin kalbin olmadan yapabileceği bir şey yok."

Bir rafa doğru yürüyüp parmaklarını oradaki eski deri kitapların üzerinde gezdirmeden önce başımı bir köpek gibi okşadı.

Elim içgüdüsel olarak karambitimi almak için kalçama gitti, ancak çıplak tenimi sıyırdı - hala sadece bir atlet ve iç çamaşırı giyiyordum. Onu nasıl öldürebilirdim?

Göründüğünden daha güçlü olduğunu biliyordum. Tüm fae'ler öyleydi.

Eğitimimin bana öğrettiği bir şey varsa, o da asla öfkeyle ya da öfkeyle saldırılmaması gerektiği idi.

"Kafan planlama ve hesaplamaıyla o kadar dolu olmalı ki, orada duygulara yer yok." Komutan Von'un tiz sesi kafamın içinde geziniyordu.

O fae'yi bir daha asla görmemek için her şeyi yapardım. Eğitimime başlamak için insan diyarına geldiğinde on yaşındaydım. Burnumu ilk kez kırdığında ve akşam yemeği için öldürdüğümüz fae'yi bana yedirdiğinde de on yaşındaydım.

"Bana öyle bakma. Düşmanından intikam almak için sen de aynısını yapardın. Eminim yapardın. Tenebris'ten intikamımı başka nasıl alabilirdim ki?" Bana gıdıkladı.

Sesler boğuk. Renkler bulanıklaştı. Kadından uzaklaştım.

Şimdi ne yapabilirim ki? Her şeyi terk etsem bile, Seelie'nin her yerinde aranacak ve tanınacaktım. Eli'la olan bağın artık bir önemi yoktu; o kendini en başından mahkûm etmişti.

"Düşündüğümde bile daha kötüsün!" Planladığım her şey gözlerimin önünde çözülürken sesimi zar zor tanıyarak bağırdım.

"Sen öyle diyorsun," diye güldü. "Amaçsızca ya da eğitim için kaç cinayet işledin ve bil bakalım ne oldu?" diye fısıldadı gülümseyerek. "Her birini severek yaptın. Karanlığın tüm beklentilerimi aştı. Mendax'a gelince hariç tabii. Bunu bilmeliydim. Sen mümkün olan her şekilde mükemmel bir küçük bendim. Thanes'in oğlunu istemen çok uygun," diye güldü.

"Gerçekten, seni bu kadar iyi eğittiğim için bu benim hatam. Şimdi bana ihanet edip Unseelie'ye katılabileceğini mi düşünüyorsun?"

"Öyle bir şey !" Çığlık attım.

"Oğluma bağlı olduğun ve ona ihtiyaç duyulabileceği için şanslısın, yoksa Artemi olsun ya da olmasın şu anda ölmüş olurdun."

Etrafımda silah olarak kullanabileceğim bir şey aradım ama tüm mantık öfkeyle birlikte kafamdan uçup gitti.

"Kalbinin diğer yarısını asla alamayacaksın. Malvar'a adımını attığın anda yok olacak," dedi. "Ya da belki onu kitap raflarımda bir hatıra olarak saklarım, bir sohbet parçası olarak. Seni aptal çocuk, bana ihanet etmemiş olsaydın, bu topraklardaki her şey senin olabilirdi. Bana asla karşı gelmemeliydin."

Ayağa kalkarken, masasının üzerinde duran bir fincanın içindeki mektup açacağının parıltısını yakaladım.

Maun masasının köşesinde, şeffaf ve buzlu camdan yapılmış güzel bir satranç tahtasının bulunduğu yere doğru yürürken elbisesi sallanıyordu.

"Eli'yi görmeme izin ver," dedim. Ona her şeyi anlatmam gerekiyordu. Bilmesi gerekiyordu.

Birden kapı açıldı ve muhafızlar tekrar içeri doluştu, bu sefer hepsi etrafımda dönüyordu.

"Güle güle, Calypso. Herkese veda edememiş olman çok kötü." Buzlu vezirini satranç tahtasında hareket ettirerek kıkırdadı. "Meseleyi kendi ellerime aldım. Biz konuşurken Unseelie kalesi yerle bir oluyor. Gördüğünüz gibi, geleceğin Unseelie kralı kalemin etrafında dolanıp sizinle çiftleşmeye çalışırken, ben de piyonlarımı yerleştiriyordum." Açık kapılara doğru başını salladı. "Rakip vezirini korumasız bıraktığında ne olur biliyor musun?"

Muhafızlardan biri bir çuval taşıyarak ona doğru ilerledi ve tam önünde durdu. Kraliçe bir kez daha başını salladı ve zırhlı muhafız torbayı açarak içinden büyük, kıllı bir kütük çıkardı. Soluk yeşil güveler çuval bezinden kaçarak etrafa dağıldı.

"Yakalandıklarında krallarını kolay bir hedef haline getiriyorlar."

Muhafız şey üzerindeki tutuşunu yeniden ayarladı, buzgözleri ve kırmızı saçlarıyla güzel, solgun bir yüzü ortaya çıkarmak için siyah saçlardan daha fazlasını topladı.

Dudaklar.

Kraliçe Tenebris.

Muhafız, Kraliçe Tenebris'in kesik başını bana doğru uzattı.

Midem kasıldı ve içindekiler ağzımdan döküldü, asit tadı dilimi kaplarken çenemden aşağı damladı.

"Unseelie kalesine saldıran Düşmüş fae değildi, sendin," diye fısıldadım, kendimi sabitlemek için arkamdaki duvarı kavradım.

"Kraliçe olmanın en iyi yanı ne biliyor musun?" diye sordu. "Halkım onlara söylediğim her şeye inanır. Düşmüşler uzun zamandır kalelerimizden birini ele geçirmeye çalışıyordu. Herkesin onlar olduğuna inanması çok zor olmadı. Bizi Unseelie'de bulduklarında, bir kez daha günü kurtaracak ve kötü Düşmüş Fae'lerin kontrolü ele geçirmesini engellemek için Seelie olduğunu iddia edeceğiz."

Kraliçe Saracen, Tenebris'in kanlı kafasını tutarken genişçe gülümsedi.

Yüzümdeki bir gıdıklanmayı sildim ve luna güvelerinin bana akın ettiğini, sanki sahipleri benmişim gibi vücuduma konduklarını fark ettim.

"Karanlık prensi yola çıkmadan hemen önce yakaladık. Kafasından geriye pek bir şey kalmamıştı ama bunu yakaladık." Muhafız çuvalı karıştırmak için ayaklarını sürüyerek ilerledi.

Etli elleri ödüllerinin üzerine indi ve bir zincir çıkardı. Dışimin bağlı olduğu bir zincir.

"Hayır!" Çığlık attım.

Yere düştüm ama kalbim daha da düşmüş gibi hissettim. Nefes almakta zorlanırken acı veren bir keder beni ele geçirdi. Sarkan *dişe* - sarkan dişime- bakarken zihnim sonunda çok tanıdık bir uyuşukluğa gömüldü.

"Muhteşem. Kafasından geriye ne kaldıysa istiyorum. Victor'a tahtın yanında bir sergi yapmasını söyle ki herkes Duman Avcılarının tamamen, yani neredeyse tamamen yok olduğunu görsün," dedi ve bana gülümseyerek baktı. "Onu Malvar'a götürün."

Muhafızlar kendimi köşeye sıkıştırdığım yere doğru ilerlediler. Mücadele etmeden beni almalarına izin verdim, çocukluğumdan ve Unseelie'de geçirdiğim zamandan sahneler tekrar tekrar oynarken, bunca yıl bir hiç uğruna memnun etmek için çok uğraştığım kadına baktım. *Hiçbir şey için.*

Gardiyanlardan biri beni kapıdan dışarı iterken çıplak kıçımı kabaca kavradı. Umurumda değildi.

Tenebris ölmüştü. Mendax ölmüştü. Annem ölmüştü, Adrianna ölmüştü, yakında ben de ölecektim.

Eli da ölmüş olurdu.

Resmi bir Seelie değildim ve zamanım . Kalbimi zamanında geri alamayacaktım.

Hiçbir şeyim

yoktu.

Ben bir

hiçtim.

GEÇMİŞ

Caly

"M Saat üçte burada buluşalım yoksa yine ara sokakta uyursun," diye bağırdı Komutan Von paslı Buick LeSabre'nin camından.

Sarı ve mor neon tabelaların ışıkları onun tıraşlı kafasında parıldıyordu, benim kendi faremsi yansımam onun havacı güneş gözlüklerinden bana bakıyordu. Sadece ciddi bir baş sallama hareketiyle karşılık vererek geri çekildim ve parlak siyah asfaltın parçalandığı bir su birikintisinin içine girdim.

İri yarı fae ellerini direksiyondan çekerek sert bir hareketle kucağına bıraktı.

Komutan evde Cecelia'nın yerini alalı sadece birkaç ay olmuştu ama ona sırtımı açmamayı çoktan öğrenmiştim.

Ben ona ters ters bakarken, o sessiz bir cüretle havacı gözlüklerinin üstünden dışarı baktı.

"Ne yaptılar?" Tereddütle sordum.

Bu, zorlandığım ilk vuruş olmuştu. Bu gece çifte bir geceydi: kraliçeye karşı bir şey yapmış iki elf, ne olduğunu bilmiyordum. Yine de zorlandığım kısım bu değildi. Şehrin pek de ideal olmayan bir yerinde bar işleten yaşlı bir çiftti.

Acı yüzüme yayıldı ve hayvan gibi bir çığlıkla taşlı kaldırıma geri düştüm.

"Nedenini bilmek sizin işiniz değil; sizin işiniz onların zayıflıklarını ve onları nasıl öldüreceğinizi bilmek. Kraliçenin mantığını bir daha sorgulama." Komutan az önce yüzüme yumruk atan elini geri çekip gömleğinin ön tarafına sildi ve beni yerde cenin pozisyonunda kıvrılmış halde bırakarak uzaklaştı. Gece geç saatlerde çiseleyen yağmur bir kez daha şiddetlenmiş, siyah elbisemi ağır bir nemle yavaşça kaplamıştı.

"Hey!" bağırdı korkunç fae, havalandığı yerden sadece birkaç adım ötede. "Bana onun dilini geri getir, yoksa seninkini tekrar kullanırım!" Adam uzaklaşırken derin, gırtlaktan gelen kahkahası rüzgârda uçtu.

Su birikintisine uzandım ve ağladım. Ne kadar süre, hiçbir fikrim yoktu. Annem ve Adrianna beni terk ettiğinden beri zaman farklıydı. Her şey sonsuz ve uzun geliyordu. Plana sadık kalmak gittikçe zorlaşıyordu, ama ne zaman ağlamak ve kırılmak istesem, yapamayacağımı biliyordum.

Bir daha asla ayağa kalkamazdım ve aptal bir insan olarak öldürdüm.

Saracen'in Seelieye gitmem konusunda şüpheleri olduğunu sanıyordum. Geçen hafta tam da Peterin cesedini ormana sürüklediğim sırada ortaya çıkmıştı.

"Bu vuruşu ben sipariş etmedim," dedi kollarını kavuşturup ayağını yere vurarak.

"Biliyorum, çok çirkin olduğum için ailem olmadığını söyledi," diye cevap verdim.

"Eğitim başladığında sana yan bakan her şeyi öldürmeyi bırakacağın konusunda anlaşmıştık. Burada benim suikastçım olmak istiyorsan anlaşma buydu. Senin ne kadar gaddar, küçük bir şey olduğunu bilmiyordum," diye azarladı Saracen. "Barışçıl bir Artemi yerine Tartarus'un bir iblisi olup olmadığını merak etmeye başladım! Sadece annenin ve kız kardeşinin ölümüne kızgın olduğunu sanıyordum. Burada bir suikastçi bulundurmak benim için harika fikirdi ve biraz öfke boşaltmana yardımcı olacağını düşünmüştüm, ama çok karanlık olduğundan endişelenmeye başlıyorum, çocuk. Güçlerin geldiğinde, böyle devam edersen mutlak bir yıkım silahı olacaksın. On yaşındasın ve şimdiden tanıdığım en korkunç fae'lerden bazılarının yüzüne sahipsin. Güçlerini ve nefretini bana karşı kullanmayacağına asla güvenemem."

Donup kaldım. Bunun işe yarayacağını düşünmüştüm.

"Sadece pratik yapıyorum. Sadece seninle ve Eli'la Seelie'ye gidebilmek için daha iyi olmak istiyorum," dedim. Çok düz bir şekilde... Bir sonraki kelimelere daha fazla duygu katmam gerekiyordu. "Sana *asla* zarar vermem. Seni seviyorum."

"Bilmiyorum, Calypso. Kana susamış bir Artemi'nin Seelie'de dolaşmasına izin vermezler. Seni resmi bir Seelie kraliyet mensubu olarak yetkilendirmeden beni Cennet Tarlaları'na gönderirler," diyerek bir ağaç kütüğünün üzerine oturdu.

"Elysian Fields? Tartarus'a gitmeyeceğinden emin gibisin," diye homurdandım içimden, Peter'ın kolundaki yaprakları tekmelerken.

Saracen bir kahkaha attı. "Katılıyorum. Tartarus'un kızgın çukurlarına gitmek için daha uygunum." Başını yavaşça salladı. "Kadere şükürler olsun ki, tüm Seelie soyluları ne olursa olsun otomatik olarak Elysian Fields'a gidiyor."

Elimdeki ipi bıraktım. "Büyük bir testi tamamlayacağım. Tüm insanların etkileneceği bir şey, böylece sadece Seelie için savaştığımı bilecekler," dedim çılgınca. "İstediğin her şeyi yapacağım! Ne olursa olsun, yapacağım ve sonra beni resmi bir Seelie kraliyet mensubu olarak yetkilendirebilirsiniz. O zaman Seelie'ye sırt çeviremem."

Vücudu benden uzaklaşırken, "Bu yine de güçlerini elde ettiğinde bana karşı kullanmayacağın anlamına gelmiyor," dedi.

"Sana kalbimi vereceğim!" diye .

"Komutan Von'un yanında çok fazla kaldınız. Benim yamyamlık gibi bir eğilimim yok canım," diye cevap verdi yüzünü buruşturarak.

"Hayır, hayır! Bu bir Artemi olayı. Kalbini ikiye bölebilen bir cadı duymuştum. Artemi'ye bahşedilen güç çok büyük olduğunda ve buna daha fazla dayanamadıklarında bir seçenektir. Genellikle çok fazla güç varsa, bunu on sekiz yaşına gelmeden ve kullanamadan alırlar. Bir cadı bulacağım ve uyuyan güçlerin yarısını alıp sana verecek! Ailenin ve sarayının bir parçası olduğumu kanıtlayana kadar üzerimde tam kontrole sahip olacaksın." Göğsüm heyecanla inip kalktı.

Bana kaşlarını çattı. "Neden bunu daha önce hiç duymadım?"

"Çünkü bu bir güç transferi ve bunu yapabildiklerini kimsenin bilmesini istemiyorlar. Artemi, zayıf yaşlılar hastalandığında ya da ihtiyaç duyduklarında onlara güçlerinin küçük bir kısmını bile verebiliyor. Kimsenin bilmediği pek çok şey var," dedim.

Şimdi, kirli sokakta, yüzümden elbiseme kadar kan akıyordu. Burnum kırılmıştı ve zonkluyordu, acı gözlerimden ve başımdan yayılıyordu. Su birikintisinin içinde biraz daha yatmak ve burada değilmişim gibi davranmak istiyordum. Ne yapıyordum ki ben? Daha on yaşındaydım. Geçen yıl fen dersinden neredeyse sınıfta kalmıştım ve diğer her dersten D almıştım. Neden bu planı yapabileceğimi düşünmüştüm ki? Zeki değildim, güçlü değildim. Hiçbir şey değildim.

Ara sokağa baktım, küçük siyah bir kedi oturmuş beni izliyordu.

Adrianna kedileri çok severdi. Sahip olduğu her tişörtün üzerinde kedi yavruları vardı. Hatta annesinin kitap çantasının her tarafına küçük kedi yamaları yapıştırmasını bile başarmıştı.

Kalbimin olabileceğini tahmin ettiğim yer zaten boştu. Ne kadar öfkeleneyim, asla dolmadı.

Hayır, onları yüzüstü bırakamazdım. Onları öldüren kişi ölene kadar durmayacağım.

Kara kedi bacaklarıma dolandı, yumuşak, küçük kafasını bana doğru itti, ta ki ben otoparkta oturmak zorunda kalana kadar, böylece kedi şişmiş yüzümü itmeyi bıraktı.

Bir araba frene bastı, korna çaldı ve bana çarpmadan önce sağa kırdı. Yatıyor olsaydım beni asla göremeyeceklerdi.

"Agh! Bu bir hayalet, dostum," diye bağırdı şoför yolcusuna onlar uzaklaşırken.

"Teşekkürler," dedim kediye, kalkık arka tarafını okşayarak.

Kedinin neden bana çekildiğini biliyordum ama yine de tuhaftı. Buna alışabileceğimi hiç sanmıyordum. Alışmak istemedim.

Narin kedi ara sokakta yürümeye başladı, ama sonra durdu ve bacaklarımı itmek için hışımla geri geldi.

Bu bara gitmeli ve hedeflerimi öldürmeliydim yoksa kırık bir burun bunun yarısı bile olmayacaktı. Komutan bana her zamanki gibi şirin bir elbise ve bir çift tayt giydirdi. Bu şekilde ortaya çıkarsam, muhtemelen o arabanın yaptığı gibi benden kaçarlardı ve gardlarını düşürmelerine ihtiyacım vardı.

Ayağa kalktım ve çarpan başımı tuttum, çünkü ayakta durmanın verdiği telaş burnumdan daha fazla kan fişkırmasına neden oldu. Biraz temizlenmem gerekiyordu.

"Pekâlâ, umarım beni lavabosu olan bir yere götürüyorsundur," diye mırıldandım, memnun kediye ara sokakta takip ederken.

Birkaç uzun ara sokaktan ve köşeden aşağıya doğru devam ettik, ara sokaktaki bir tür hain faaliyete kalkışan herkesi korkuttuk ve onları çığlık atıp diğer yöne koşturduk, sonunda "Psişik Okumalar" yazan yanıp sönen bir neon tabelası olan duvarda küçük bir delik dükkanına geldik.

Kedi çatlak kapıyı iterek açtı ve bir zil yüksek sesle şingirdarken yılan gibi içeri girdi. için iyi bir yerdi, bu yüzden kapıyı açtım ve kediyi en az dört yüz piercingi olan mor saçlı bir kadına sarılmış halde bulmak için içeri girdim.

"Vay, vay, . Bakın kedim ne ," dedi sert bir bakışla. "Ben seni temizlerken kime büyü söyle, küçük kız."

"Sen bir cadı mısın?" Kediye bakıp şansına inanmakta güçlük çekerek sordum.

"Evet, tatlım, ama endişelenme. Filmlerdeki gibi korkutucu biri değilim."

Ayağa kalktığında kedi kucağından aşağıya sıçradı ve kasanın eskimiş cam tezgahının arkasına geçti.

"Seelie."

Sözlerim karşısında irkilen cadı bana doğru döndü, kahverengi gözleri tanıdık geliyordu.

"Senin gerçek bir cadı olduğunu biliyordum," diye muzaffer bir edayla küçük kara kediye sarılırken.

"Bu daha mantıklı," dedi ve bana üzerinde güçlü kokulu yağlar olan bir bez fırlattı.

"Kalbimi ayırabilir misin? Onu birine vermem gerekiyor ve fiziksel olarak ona verebilmem çok önemli," diye yalvardım ve açık sözlü bir yaklaşım benimsemeye karar verdim.

"Kalbini bölmek mi? Bunun gibi vücut modifikasyonları inanılmaz derecede güvenilirmez ve zordur. Bunun yapıldığını hiç duymamanın bir nedeni var evlat, özellikle de hayati organlar söz konusu olduğunda. Bu yüzden Hanabi'deki o cadılar, güçleri onları öldürmeye başladığında Marongların kalplerini böldükleri için yakıldılar. Ayrıca, bu sadece kısa bir süre sürdü." Kana bulanmış yüzüme bakıp yüzünü buruşturdu. "Dur, yardım edeyim." Cadı sanki beni korkutmaktan korkuyormuş gibi yavaşça bana doğru ilerledi ve bezi kaptı.

Keşke bilseydi.

"Ne kadar sürer?"

Bir saniye bana baktı. "Ne olduğuna bağlı, ama genellikle kırmızı daire ayı geçene kadar."

"Bu ne anlama geliyor?" Ben sordum.

Güldü. "Cadı değilsen kimse bunun ne anlama geldiğini bilmez. Yaklaşık yirmi yıl."

"Lütfen, beni denemeni istiyorum. Ona kalbimi vermeliyim," diye yalvardım. "Lütfen."

"Büyükannemi aramam gerekecek. O daha iyi-"

"Hayır, burada olduğumu başka kimse bilmemeli," diyerek sözünü kestim. Bunun Saracen'ın kulağına gitmediğinden emin olmam gerekiyordu.

"Tamam. O zaman bu sana pahalıya patlayacak," dedi gülümseyerek.

Uygun bir şekilde kıkırdadım ve karambiti hırkamın cebine .

Ne yazık ki, bu ona biraz daha pahalıya mal olacaktı.

"Nesin sen? Şapkanın altında kulaklarını göremiyorum. Elf mi? Biliyor musun, iki sokak ötede elf olan çok tatlı bir karı koca var. İkinci caddedeki Hobbit Hole Bar'ın sahipleri onlar," dedi sıcak bir şekilde.

Tezgâhının arkasında kapı görevi gören koyu kırmızı perdeyi kenara çekerek durdu ve cevabımı bekledi.

"Tamam," dedim sahte bir samimiyetle, "ama kimseye söyleyemezsin."

MEVCUT GÜN

Caly

I Güneşin ağır ışınlarının hücremden geçmesini ve yerini Seelie alacakaranlığının turuncu-kırmızısına bırakmasını izledim.

Son birkaç haftadır her gece olduğu gibi yakında . Bu düşünce kollarımı diken diken etti. Kuru, kan çanağına dönmüş gözlerim gökyüzüne bakıyor, göz kırpmıyordum. Diğerlerinin uzaktan gelen çılgınlıklarını her gün duymaya başladığımdan beri sanki sonsuza dek geçmiş gibi hissediyordum. Belki de bugün gerçekten benim için geldikleri gün olacaktı.

Güzel bir dağın zirvesinde, en yüksek kulenin üzerinde ve neredeyse bulutlarla aynı hizada Malvar duruyordu. Son nefesimi vereceğim yer.

Buradaki zenginlik zihninizi kırmak, güvende olmadığınız zamanlarda kendinizi güvende hissetmenizi sağlamak için kullanılıyordu. Benim zihnim uzun zaman önce, diğer birkaç vücut parçamla birlikte kırılmıştı.

Güneş tekrar kaymıştı ve sadece birkaç saat daha kalacağımı biliyordum.

Malvar, dışarıdaki en tehlikeli fae'bazıları için bir hapisane olduğunu duyduğunuzda bulmayı beklediğiniz şey değildi.

Muhteşem kristal avizeler açık odadan içeri süzülen esintiyle hafifçe sallanıyordu. Hücreler üç taraflıydı. Koridorun parmaklıklı kapısından bir hücreye girer girmez,

açık gökyüzüne bakıyordunuz. Arka duvar ile odanın kenarı arasında yaklaşık yirmi metrelik cilalı mermer döşeme vardı. Oda tamamen dış etkenlere açıktı ve günün çeşitli saatlerinde güneş odaya vuruyor ve odayı pişiriyordu. Geceleri güneş dağın diğer tarafına kayıyor, odayı aydınlık ama soğuk bırakıyordu ama burada olan en kötü şey bu değildi.

Mermere vuran bot seslerini duydum ve daha dikkatli dinlemeye çalıştım.

Yavaş gardiyanlardı.

Daha önce hiç görmediğim ve dokunmayı reddettiğim kadar güzel bir et ziyafeti getirilir ve masaya meyve ve peynirlerin yanına konurdu. Bunu her akşam yaparlardı ve siz daha fazla yiyemeyene kadar bırakırlardı.

Malvar'a ilk vardığımda bir hata olduğunu düşünmüştüm. Burası nasıl korkunç ve kötü olabilirdi ki? Güzel ve neredeyse rahat bir yerdi - tabii demir parmaklıklardan oluşan üç duvara bakmazsanız.

Ancak hayattaki diğer her şey gibi, bazen en güzel şeyler en çirkin olanlardır.

Seelie hapishanesi dağ boyunca kademeli olarak kurulmuştu. Mahkûmların en kötü ve tehlikeli olanları benim de bulunduğum dağın tepesindeki üç taraflı hücrelere yerleştirilirken, geri kalanlar dağın alt yarısındaki hücrelerde tutuluyordu.

Beni neden buraya koyduklarını anlamıyordum. Artık kendimi tehlikeli hissetmiyordum. Zayıf ve aptal hissediyordum. Bu kadar yakinken her şeyin parmaklarımın arasından kayıp gitmesine nasıl izin verebilmişim?

Açık odadan çürüyen cesetlerin kokusunu da beraberinde getiren bir esinti geçti.

"Hey, su birikintisi," diye fısıldadı komşumun tanıdık sesi.

Her seferinde olduğu gibi onu görmezden geldim.

Buraya geldiğimden beri komşu hücrelerin sakinleri birkaç kez değişmişti. Gerçek bir mahremiyet olmadan, isterseniz bütün gün oturup parmaklıkların arkasından diğer kişiyi izleyebilirdiniz.

Benimle konuşmaya çalışmaları beni rahatsız ediyordu. Bir daha biriyle konuşmak için nefesimi boşa harcıyordum.

Unseelie'de kalmalıydım. Zaten Tartarus'a gideceksem, bunun Mendax'ın ellerinde olmasını tercih ederdim. Keşke rol yapmayı bıraksaydım ve o yanımdayken karanlığın beni tüketmesine izin verseydim. İçgüdülerime güvenmeli ve ona her şeyi anlatmalıydım. Bana yardım ederdi, edeceğini . I

Keşke Eli'ye de her şey hakkındaki gerçeği söyleyebilseydim, onu ne kadar çok sevdiğimi bilmesini sağlayabilseydim. Mendax'ın onu gerçekten ne kadar çok sevdiğimi bilerek ölmüş olmasını umardım.

"Puddle, bir fikrim var."

Benim de bir fikrim vardı.

Oturduğum yerden kalktım, arkamdaki parmaklıklara dayanarak kendimi sabitledim. Hücremin açık kenarına doğru bir atarken rüzgâr yüzümdeki tüyleri gıdıkladı. Bir adım daha attığımda altımda koca bir dünya varmış gibi görünen şeyi görebiliyordum. Çok yüksekteydik.

"Hareket ediyor!" diye tiz bir sesle diğer komşumdan geldi.

Sevdiğim her şey bir şekilde beni incitmişti. Ne zaman yıkılmak istesem güçlü oldum, ne zaman sinmek istesem savaştım... Hepsi boşunaydı. Buraya getirilmiştim.

Saracen'ı öldürmek için o kadar çok mükemmel fırsatı kaçırmıştım ki. Onlardan birini kullanmalıydım. Onu törende, beni resmi bir Seelie olarak güçlendirdikten ve kalbimi onardıktan sonra öldürmeyi planlamıştım. Hepsini öldürecektim. Milyonlarca kez öldürebilirdim. Eli hariç herkesi. On üç yaşımıdayken ona asla zarar vermeyeceğime yemin etmiştim. O zamanlar onu o kadar çok seviyordum ki, canım yanıyordu. Ölmeyen tek kişi oydu. Bunu kalbim olmadan yapmalıydım - uzun süre hayatta kalmayı planlamıyordum.

Yorgun gözlerim kırmızı ve altın rengi gökyüzüne baktı. Gözyaşlarım artık akıyordu.

Walter'ı çok özledim. Kaleden kaçmayı başarmış mıydı? Mendax'a veda bile edemedi.

Bir adım daha attım. Yumuşak tüyler ayağımın tabanını sıyırdı; uyuşuk bir şekilde büyük yığının üzerine bastım.

Ben bir hiçtim.

Yıllardır aklımı başımda tutan tek şey olan bilim bile artık bana yanlış geliyordu. Fae diyarlarında hiçbir şey önceden tahmin edilebilir şekilde hareket etmezdi. Tıpkı sakinleri gibi.

Mendax'ın bir şekilde hâlâ hayatta olduğu düşüncesine tutunuyordum. Onu alaşağı edebilmeleri için ne kadar kırılmış olması gerektiğini ancak hayal edebiliyordum. Annesinin ölü bedenini gördüğünde ve bunu durdurmak için zamanında orada olamadığını bildiğinde kendini kaybetmiş olmalıydı.

Benimle birlikteydi.

Aramızdaki bağdan dolayı hissettiğim boşluk boğazımı sıktı.

Onun için kendimle asla kavga etmemeliydim - o asla benim kötü adamım olmadı.

"Edin, Puddle'ın görünüşünü beğenmedim," diye seslendi erkek sesi diğer komşuma.

"Tamam, göt," homurdandı kız.

Bir adım daha attım, ayaklarımın altındaki kemiklerin ve tendonların çatırdadığını ve kırıldığını duydum. Uçurumun kenarına sadece on beş santim kadar kalmıştı. Mandalina rengi güneş hareket ettikçe tenimi ısıtıyordu, artık neredeyse dağın arkasındaydı. Kabarık beyaz bulutlar çıkıntının hemen altından geçiyor, rüzgârın itişiyile durmadan hareket ediyordu. "Edin..."

"Hayvan gücü bile benim için çok fazla. Ona asla ulaşamayacağım ve ona asla ulaşamayacağım," diye fısıldadım kendi kendime. Bir adım daha atarsam tüm bunlar sona erecekti.

"Puddle, bu gece geldikleri zaman için bir fikrim var. Çıkıntıdan uzaklaş, bu işe yarayacaktır. Akşam yemeğinden et suyu sakladım. Sana süreceğiz. İşe yarayacak, Aydın!"

"Gerçekten o kadar aptal mısınız?" diye sordu Edin adındaki kız. "O çıkıntıdan atlarsan ölüp gideceğini mi sanıyorsun? Ne halt olduğunu bilmiyorum ama sen de olmamalısın. Seni dağın bu kadar yukarısına koyarlarsa zaten düşüp ölmezsin ve birkaç saat içinde gökyüzüne bakmaya geri dönersin."

"Ben bir ," diye nefes aldım.

"Hiçbir şey olmamanın en güzel yanı ne biliyor musun?" diye sordu adam. "İstediğin her şeye dönüşebilirsin."

Aniden bastıran rüzgârla ayağımı kaldırdım.

Ağır ayak sesleri koridorda çınladı. Buradaydılar. Çok geç kalmıştım.

"Edin!"

"Nasıl olsa fark etmez; buradalar," dedi titrek bir sesle.

Hücrelerin her birine dev beyaz nesneler yağdı. Kan donduran çığlıklar boşlukta sekti.

Başımı sağa çevirdiğimde ayağım içgüdüsel olarak yere çarptı. Kıvrımlı, siyah saçlı kız yaratık tarafından yere yatırılmıştı.

Acı çığlıkları başımı diğer yöne çevirmeme neden oldu, orada da benzer bir sahne yaşanıyordu. Bana Puddle diyen kahverengi saçlı adam, kuş benzeri dev yaratıklardan biri tarafından kısıtılmıştı.

Etrafımızdaki ve altımızdaki diğer hücrelerden canhıraş çığlıklar geliyordu.

Gözlerim gökyüzüne, tüylü canavarın bana doğru uçuğu yere kaydı.

Arkamı döndüm ve hücremin ortasına doğru yürüdüm. ılıkların ve parçalanan etlerin sesi her yönden içime işliyordu. Asla uyuşturmadiğım tek şey, parçalanan etin unutulmaz sesiydi.

Canavar kuşlar insanları parçalıyor, her biri mahkûmların tüm iç organlarını sökmek için acımasızca savaşıyor, arkalarında kan ve kemik havuzları bırakıyordu. Kuşlar karınlarını doyurduktan kısa bir süre sonra, kurbanlarının kanıyla çeşitli tonlara boyanmış beyaz tüyleriyle turuncu akşam göğüne doğru uçup gidiyorlardı.

Sabahın ilk saatlerinde tutsakların bedenleri tamamen eski haline dönüyor, bir önceki günün katliamının taze hatırasından başka bir şey kalmıyordu. Sonra günün geri kalanını, o akşamki başka bir acı verici katliama kadar saatleri sayarak geçireceklerdi.

Öfkeyle, büyük yaratıklardan birinin hücreme inişini izledim. Tüyleri taze kar kadar beyaz ve vücutları bir tren vagonu büyüklüğünde olan kartallar gibi efsanevi görünüyorlardı.

Yaratık pençeli ayaklarını havaya kaldırdı ve kayarak tam önümde durdu.

Bir tane daha alamazdım. Neden atlamamıştım ki? Bu cehennemden bir saat uzaklaşmak bile buna değerdı. Ayrıca, bunu atlatmak için yeterli gücümün olmaması da mümkündü. Kraliçenin kalbimin diğer yarısını neden henüz yok etmediğini hâlâ anlamıyordum ve kesinlikle yok etmemiştı, yoksa ölmüş olurdum.

Canavara bakarken sıcak gözyaşları yağmur gibi yüzümden aşağı döküldü. "Yap şunu!" Ağzımdan tükürüklerin uçuştüğünü hissederek bağırdım.

Keskin, sarı-siyah bana bakarken yumuşadı.

Artık öfkeli ve beni parçalamaya hazır değil.

Atletimi kaldırdım ve karnımı açtım. "Lütfen!" Kısık sesle bağırdım.

Yırtıcı kuş önümde uzandı, başını eğdi ve ben öfkeyle iterken bacaklarımı dürttü, tüylü canavarı bana saldırması için kızdırmayı umuyordum.

Dizlerim yere çarparken çatırdadı ve varlığımın her zerresiyle hayvanı benden uzaklaştırmaya çalıştım. Kuşun gözleri

üzerimde gezindi; vücudunu yere bırakırken başının tüyleri yumuşadı ve sakın bir şekilde bana sokulmaya devam etti.

Çabalarını beni geniş kanatlarından birinin altına sokmaya yöneltirken endişeli gözlerinden hüznün dökülüyordu.

"Git, lütfen! Lütfen!" Ben uludum.

Gözyaşlarımın arasından beyaz bir lekeden fazlasını göremeyen ellerim ipeksi tüylerini kavradı.

Hücremin kapısı açıldı. Nefes nefese hıçkırıklar bedenimi sarstı. Olabildiğince derine uzandım ve sakın kuşun hücreden çıkmasını sağlamak için kalan tüm gücümü topladım.

Hücremden içi boş bot sesleri geliyordu. Komutan Von.

Zihnim kararmaya çalıştı, bulanıklaştı ve kenarları karardı, beni görmek üzere olduğu şeyden korumak için her şeyi denedi.

Işık küreleri arkamdan bir vınlama sesiyle fırladı ve yaratık kollarımda gevşemeden hemen önce ona çarptı.

Komutan hücre kapısının içinden kıkırdadı.

"Sanırım öyle ya da böyle acı çekiyorsun, hain sürtük," diye kıkırdadı parmaklıkları kapıyı gürültüyle kapatırken. "Beni görmek için buraya kadar geldiğine göre beni çok özlemiş olmalısın. Sanırım sikimi düşündüğün kadar önemsememişsin."

Sabaha kadar ağladım, öldürülen hayvanın tüylerine gömüldüm, aklıma gelen herkese lanet okudum.

Yaratıklar her gece gökyüzünden beliriyor ve seçtikleri mahkûmları yok ettikten sonra gidiyorlardı.

Benimki hariç hepsi.

Güzel yaratıklar her gece gelirdi ve her seferinde her biri bana zarar vermeyi reddederdi. Sonunda komutan ya da gardiyanlar içeri girer, hayvanı öldürür ve cesedini hücreme bırakırlardı. Gecenin geri kalanını ve ertesi günü tüm gücümü kullanarak hayvanın cansız bedenini çıkıntından aşağı iterek geçirirdim, ancak birkaç saat sonra aynı şeyi tekrarlardım.

Dev beyaz kuşların bana dokunmayacağını anladıklarında, diğer çeşitli hayvanları göndermeye başladılar ve dehşete düştüm, hiçbirini bana dokunmadı.

Bana zarar vermeyi reddettiği için pek çok hayvan ölmüştü. İşin ironik yanı, bana verebilecekleri en kötü cezanın bu olduğu ortaya çıktı. Kırılacak her parçam kırılmıştı.

Hiç mantıklı değildi.

Unseelie'deki yaratıklar bana zarar vermekte hiç sorun yaşamamıştı. Şimdi Malvar'da kilitli kaldığıma göre neden bir değişiklik olmuştu? Sadece Seelie yaratıkları mı?

Zaten ölmeden önce kalbimin diğer yarısını almak için sadece dört ayım kalmıştı. Kraliçe onu yok etmese bile, zaten ölmüş sayılırdım.

"Puddle, orada iyi misin? Aklıma başka bir fikir geldi... ama bunu beğeneceğinden emin değilim," dedi komşum kısık bir sesle.

Ona bakmaya zahmet etmedim; o hücredeki mahkûmların çoğundan daha uzun süre dayanmıştı ama bunun bir önemi yoktu. Eninde sonunda Malvar büyülerini zayıflatacak ve yaraları onları öldürecekti - tabii önce başlarını yaralamamışlarsa. Daha güçlü fae'lerin, şekil değiştirenlerin, elflerin ve diğerlerinin çoğunun ölmesi için başlarında gerçekten ciddi bir yara olması gerektiğini öğrendim: kafatası çökmesi gibi iyileşemeyecekleri bir şey.

Malvar'daki mahkumların çoğu kafalarını yere vurur ya da göz çukurlarına bir sandalye ayağı sokarlardı.

Oturduğum köşenin birkaç metre ötesinde ölü yatan ve çürüyen birkaç aslan benzeri yaratığa baktım. Mideye indirmesi en zor olanlar onlardı. Komutan onlarla saatler geçirmeme izin vermişti. Yumuşak kürklerine gömüldüğümde kendimi neredeyse yeniden bütün hissetmişim, sanki gerçekten bir şeyler yapabilir ve buradan çıkabilirmişim gibi. Sanki babama bir yolu olmalıydı.

"Puddle?"

Etrafımı zar zor fark ederek birkaç adım ilerledim. Ölmemiş olsam bile artık hayatta değildim.

Kendimi kanlı yaratıkların kürklerinin içine soktum, çürüme kokusunu görmezden geldim ve gözlerimi kapattım. Burada, benim için ölenlerin bedenlerinde yatacak ve sessizce Elysian Tarlaları'nın tanrısı Aether'i Seelie olmasam da beni alması için ikna etmeye çalışacaktım.

Sıcak, neredeyse kavurucu eller ön kolumu çekerken, bir diğeri bacaklarımın altından kayarak beni yukarı kaldırdı.

", Puddle. Onları taşımana yardım edeyim," diye fısıldadı yabancı.

Kavga etmedim. Hiçbir şey yapmadım. Öylece uzandım.

"Edin-"

"Ben zaten buradayım," diye tersledi tanıdık kadın sesi.

"Kahretsin," diye cevap verdi adam, beni köşemde tekrar yere yatırırken.

"Bunu neden yapıyoruz?" diye sordu kadın.

"Çünkü bence kişi o. Ona bir bak, neler yapabileceğinin farkında bile değil. Hadi ama, biz de bir zamanlar onun gibiydik" dedi.

"Siktir. İyi, ama sadece çürüyen hayvanları koklamaktan bıktığım için."

Bronz tenli adam yavaşça eğildi ve garip bir şekilde sıcak olan elini tekrar ön koluma koydu.

"Ölmeden önce onlara yapmak ya da söylemek istediğin bir şey var mı? Sizin türünüzün cenazeler için ne yaptığını bilmiyorum," dedi usulca.

Hayatımda ilk kez iki yabancıya gerçekten baktım.

Kadın elleri kalçalarında sabırsızca durmuş hayvanlara bakıyordu. Koyu teniyle çarpıcı bir tezat oluşturan kısa, beyaz saçlarının dipleri kabarıktı, geri kalanı ise bir yandan çenesine kadar uzanan sıkı bukleler halinde kıvrılmıştı. Meraklı gözlerim yuvarlak kulaklarına inmeden önce kıvrımlı vücudunu inceledi.

"Sen insansın," diye fısıldadım.

Homurdandı ve hayatımda gördüğüm en parlak, en karizmatik gülümsemelerden birini ortaya çıkardı.

"Bir kez," diye güldü adam. Tekrar ayağa kalktı ve uzun, düz, siyah saçlarını omzunun üzerinden taradı.

"Sen de insansın," diye mırıldandım kulaklarına bakarak.

Edin gülerek, "Bir kaynak makinesi kadar insan," dedi.

Adam kadına başıyla işaret etti ve ölü hayvanları açık kenara doğru itmeye başladılar.

"Bunu hak etmediler," diye hıçkırdım.

Edin, dev aslanı itmeye çalışırken, "İşte size profesyonel bir ipucu: Bunu hak edenler, bu boku yönetenlerdir," diye homurdandı.

"Hayvanlar dağdan atılmaktan daha fazlasını hak ediyor," diye bağırdım, bedenlerinin kayalara çarparken çıkardığı sesleri hayal ederek. "Başka ne yapabilirim bilmiyorum. Burada bir ateş yakamam," dedim boğuk hıçkırıklarla.

İki yabancı aniden ayağa kalkarak birbirlerine baktılar.

Edin, "Kesinlikle hayır," dedi.

"Dört dakika sürecektir ve kimsenin haberi olmayacak," dedi adam nazikçe.

"Sid, hayır. Bir kez olsun emirlere uyamaz mısın? Bunun için Roach'u seçmem gerektiğini biliyordum," diye homurdandı.

"," diye yalvardı.

Adamın istediği şeyi gönülsüzce kabul sonra Edin yanımdaki köşeye doğru yürüdü.

"Tamam, Puddle, neden hayvanlar için birkaç kelime söylemiyorsun?" diye başını sallayarak talimat verdi. Adam, üzerinde sadece yırtık ve kanlı pantolonu olduğu halde en büyük hayvanın başında durdu.

Bekle.

"Buraya nasıl girdiniz?" Birden kendimi daha uyanık hissederek sordum.

"Roket bilimi değildi. Parmaklıkların etrafından tırmandık," dedi Edin kulaklarını saran çok sayıdaki küpeden biriyle oynarken.

"Neden riske atıyorsun-" diye başladım.

"Tamam, Puddle, varsa şimdi konuş," diye nazikçe emretti.

Ne yapmayı planladığımı bilmeden ama kendi zihnimle savaşılmayacak kadar yorgun bir halde aslanın yanına gittim ve güzel gözlerini kapatıp başına bir öpücük kondurdum. Bildiğim tek duayı okudum. Ne zaman evcil hayvanlarımızdan biri ölse ya da yolda ölü bir hayvanla karşılaşsak annemin söylediği bir duaydı bu.

Yirmi yıl sonra ilk kez nefesimin altında bu tuhaf kelimeleri söylerken, hiçbir anlam ifade etmediklerini ve ne anlama geldiklerini bile bilmediğimi fark ettim. Yine de ağzımdan dökülen kelimelerle ilgili bir şey doğru hissettirdi, bu yüzden öldürülen her hayvana söylemeye devam ettim. "Tamam." Başımı salladım ve büyük hayvanı itmeye başladım.

Edin beni hücrenin arkasına götürürken nazikçe, "Geri çekilin," dedi.

"Bu arada ben Sid." Yabancı nazikçe gülümsedi, dar kahverengi gözlerinden sempati akıyordu. Avucunu uzattı ve üzerinde parlak, yuvarlak bir alev yuvarlandı.

Komşu hücremdeki atletik görünümlü adamın alevler çıkarmasını izlerken açık kaldı. Hayvanların önünde diz çöktü ve kollarını iki yana açarak başını eğdi. Vücudundan mavi renkli bir ateş fışkırdı ve önündeki zeminin her yerini kapladı.

Yoğun sıcak yüzüme ve kollarıma şakaklarımdan boncuk boncuk ter akıyordu.

Edin kolunu uzatarak beni ikimizin gidebileceği kadar geriye, hücre parmaklıklarına doğru itti.

Alevler büyümeğe devam etti, mavi uçları yukarıdaki tavanı yalıyordu.

"Sid, bu kadar yeter," dedi Edin temkinli bir sesle.

Alevler bize doğru yaklaştıkça alevlerle kaplı figür hareket etmiyordu.

"Sidney!" Edin geçerek bağırdı.

Yangın şiddetlenmeye devam etti, uzun alevler hücrenin parmaklıklarını aşır koridora doğru ilerledi ve etrafımızda alevlerden arınmış sadece küçük bir daire bıraktı.

Eski düşünce tarzım zihnime çalıştı, bana alevlere giden hava kaynağını kapatabileceğimi veya yangını azaltabileceğimi söyledi, ama onu dışarı ittim ve uzaklaştırdım.

O ben her yönden ölüydüm ve umarım bu işin sonunda ben de ölmüş olurum.

"Seni orospu çocuğu." Edin ateşe ve Sid'e doğru ilerlerken dişlerini sıkı.

İkisini de bir şey yapacak kadar önemsemediyordum.

Edin ellerinin tersini kirli bej kenarlarına sildi ve kollarını uzatarak avuçlarını Sid'e bir öpücük konduracakmış gibi ağzının yanında birleştirdi.

Beyaz benekler avuçlarından uçarak alevlerin üzerinden buz gibi rüzgarlar halinde geçti.

Derim anında soğudu, donan terim vücuduma bir ürperti .

Hareket etti, şimdi dönen karı etrafımızda sürünen ateşe değil, Sid'e yönlendiriyordu.

Patlamayı hisseden Sid iri gözlerle etrafına bakındı. Alevler hemen durdu, sadece birkaç tanesi ellerinde ve kollarında dans etti. Son birkaçını da omuzlarından sildi ve Edin'e doğru mahcup bir bakış fırlattı.

Yerde sadece bir avuç dolusu küçük alev kalmış, birkaç dakika önce büyük yaratıkların yattığı kül yığınlarının üzerinde titriyordu.

Sid abartılı bir selamla kenara çekilerek yolu açtı. Edin'in göğsü yükseldi ve ardından hücreye buz gibi bir rüzgâr ve karla karışık yağmur göndererek hepimizin saçlarının geriye savrulmasına neden olurken, kül ve alev yığınlarını çıkıntıdan alıp keskin dağ havasına götürdü.

İkili birbirlerine gülümsedi, sonra ikisi de dönüp bana baktı. Yüzleri daha önce olmayan bir ışıltıyla hayat dolu görünüyordu. Sid'in sıcak tenini derinleştiren bir miktar pembe vardı, Edin'in koyu yanakları ise şimdi buz gibi bir allıkla tozlanmıştı.

"Yani kesinlikle insan değilsin," dedim hayretle. "Nesin sen?"

Sid çocuksu bir sırıtışla Edin'e baktı ve iri kahverengi gözlerini bana çevirdi. "Lightmires," dedi gülümsemesini tamamen bırakmadan hemen önce.

Lightmires... Bu kelime neden bu kadar tanıdıktı? Yerini bir türlü bulamıyordum.

"Muhtemelen bizden Düşmüş Fae olarak bahsedildiğini duymuşsunuzdur."

MEVCUT GÜN

Caly

"Y Sen Fallen Fae misin? Neden bana yardım ediyorsun?" Yorgun bir şekilde sordum. "Güçlerini hapishanenin içinde nasıl kullanabiliyorsun? Dağ tarafından etkisiz hale getirildiklerini sanıyordum?"

Bacaklarım hücremi Sid'inkinden ayıran parmaklıklara yaslandı.

Ateşin ardından hücrelerine dönen ikili, Seelie'deki en yüksek dağın üzerinden sarkmıyorlarmış gibi çıkıntıdaki son çubuğun etrafından kolayca .

"Güçlerimiz diyarların hiçbir kuralına uymuyor. Bizi bu kadar korkutucu yapan da bu," dedi göz kırparak. "Yine de onları burada kullanmamam gerekiyor. Muhtemelen bu yüzden kendimi biraz , biliyor musun? Onları tekrar kullanmak çok iyi geldi. Sana neden yardım ettiğime gelince, içimde birbirimize yardım edebileceğimize dair bir his var." Kollarını gerdi, turuncu gökyüzüne bakarken ellerini başının arkasında birleştirdi.

"Sana yardım edemem," diye mırıldandım.

"Prens Mendax'ı öldürdüğünü düşündükleri kişi sen değil misin? Banyosunda bomba falan yapmadın mı?" diye kıkırdadı ve bana bakmak için eğildi.

"Bunun bir önemi yok. O öldü," dedim çenem gerilerek. Bu düşünce midemi ağrıttı.

"Onu seviyor musun? Bu yüzden mi onunla çalıştın?" diye sordu.

"Onunla çalışmadım," diye homurdandım. "Ama onu sevdim. Aptal ve ahmaktım ve içgüdülerimi dinlemem gerekirken dinlemedim." Sid'den uzaklaşıp sırtımı parmaklıklara dayadım. Edin hücresinin köşesinde uyuyordu.

"Peki sen hangi taraftasın? Sanırım önce bunu öğrenmeliydim, ha?" Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum.

Ağırlaşan başımın aşağı düşmesine izin verdim. "İkisi de değil," diye fısıldadım, gözümün kenarından akan bir damla yaşı silerken.

"Seelie prensiyle evlenmen gerekmiyor muydu?"

"Evet" diyebilirdim sadece.

Gökyüzü turuncu ve kırmızının daha derin tonlarına dönüşürken konuşmaya devam ettik, bu da kuşun yakında tekrar geleceğini gösteriyordu.

"Ya kendi iç organlarını çıkarırsan? Bilirsin, gardiyanlar kargaların görevini yerine getirdiğini düşünür," dedi Sid umursamaz bir tavırla.

"Çoktan denedim. Senin deyimle rok beni durdurdu. Kendime zarar vermeme izin vermeyecekler. Ayrıca, muhtemelen işim bitmeden kan kaybından bayılırım," diye cevap verdim.

Edin cep telefonundan "Siz ikiniz yemişsiniz," diye seslendi.

Ayak sesleri arkamızda yankılanıyor, yaklaştıkça daha da yükseliyordu. "Lanet olsun." Sid'in gözlerinin etrafındaki deri gerildi. "Pençeleri duyuyorum yere, Puddle. Sanırım sana yine başka bir yaratık getiriyorlar."

Hava ciğerlerime doldu ve kaburgalarımı acıyla dışarı itti. Bir başka tatlı hayvanın ayaklarımın dibinde ölmesini izlemek için kendimi desteklemeye çalıştım.

Hücrenin kapısı çarparak açıldı ve arkasındaki çarparak çınladı.

"Onu yok etsen iyi edersin, yoksa gözlerinin arasına bir güneş kurşunu yersin, köpek," diye çıkıştı komutan.

Az önce hücreme giren yaratık her neyse onu tekmelerken bir hırıltı ve inleme sesi .

Her parçam gidebileceğini düşündüğümde daha aşağıya battı. Daha fazla hayvanın incinmesine dayanamazdım. Dizlerimin arasındaki ellerime bakmaya devam ederken gözlerim bulanıklaştı.

Ayak sesleri koridorda yankılandı. Daha fazla dayanamadım.

"Ne oluyor lan?" dedi Sid.

Ben ağladıkça, yaratık bulanık görüş alanımda daha da uzuyor gibiydi.

"Bu şekilde buluşmayı gerçekten bırakmalıyız." Sıcak ve yatıştırıcı bir ses tenimi örttü.

İçimi yakıp kavuracakmış gibi içimde dalgalanan umutla başımı kaldırdım. "Walter!" Nefes nefese kaldım.

Bakışlarım en nazik kestane rengi gözleri buldu. Gördüğüm şeye inanamayarak ayağıma takıldım.

"Biliyor musun, her zaman bir zindandan kaçmana yardım etmeyen başka aktivitelerden de hoşlanıyorum," dedi geniş bir gülümsemeyle.

Durduğu yere koştum ve kollarımı ona doladım. "Caly, dışarı-"

"Mendax," diye nefes aldım, gözlerinin içine bakmak için geri çekildim. "Bu doğru değil mi? O ölmedi mi?"

Walter'ın alnı kırışırken boğazı sert bir yutkunmayla sarsıldı.

"Korkarım bu doğru." Diş kolyemi şimdi boynunda asılı olduğu yerden kaldırdı. "Kolyesini kraliçenin odasından alabildim. Unseelie hâlâ savaşıyor ama kale yıkıldı. Mendax yıkılmadan önce gitmişti," dedi usulca.

"Bu olamaz Walter. Sadece saklanıyor!" Dişime bakarak ısırdım. Walter'ın boynunda asılı durması yanlış görünüyordu. Mendax'a aitti.

Walter beni göğsüne çekti.

"İkimiz de evi yok edilirken saklanmayacağını biliyoruz. O gitti, Caly." Walter'ın sesi duygusallıktan çatlıyordu.

"Seelie'den ayrılmalısın." Walter'ı sıkıca kavradım ve gömleğinin temiz kokusunu içime çektim. "Saracen Tarani'yi kraliçe yapacak. Onu tımar ediyor. Tarani'nin bu kadar kötü olmasına şaşmamalı. Eli'nin bu kadar tatlı olmasına şaşmamalı. Zamanım kalbimle birlikte tükenmeden önce Moirai'ye ulaşmanın bir yolunu bulmalıyım," dedim gözyaşlarının yüzümden aşağı aktığını hissederek.

"Tatlı derken son derece sert ve erkeksi bir savaşçı tarzını kastediyorsanız, o zaman katılıyorum."

Donup kaldım.

Seelie Prensi hücre kapımın önünde duruyordu. Alev alev yanan sarı ışık parmak uçlarından kapının anahtar deliğine doğru süzüldü. Hücrenin kapısını iterek açtı ve içeri girdi, duraklayıp hüzünlü gözlerle bana baktı.

Eli'ye doğru koştum ve kollarımı boynuna doladım. Tanıdık yüzler görmek çok iyi hissettirdi.

"Puddle? Orada hâlâ iyi misin?" Sid ses tonunda bir parça endişeyle seslendi.

"Evet, Sid," diye cevap verdim.

Eli kıpırdandı. "*Puddle?* Sana hakaret mi ediyor? Neden sana su birikintisi diyor?" diye sordu, kollarımın altında gerilerek.

"Bilmiyorum," diye dürüstçe cevap verdim.

"Caly, dışarıda ne olduğunu görmen gerek." Eli'nin sesi çatallaşırken gözleri duyguyla doldu.

"Hemen gitmemiz gerekiyor. Morai'ye giden bir yol bulmam gerekiyor," diye cevap verdim.

Eli bir an güldü ama ciddi olduğumu anlayınca durdu. "Moirai? Yükselmişlerin ve Kaderlerin ülkesi mi? Neden? Davetiye olmadan oraya giremezsin Cal. Onlar seni çağırmadıkça oraya gitmenin hiçbir yolu yok," dedi nazikçe.

Omuzlarım düştü. "O zaman beni çağırma larını nasıl sağlayabilirim?"

"Sen neden bahsediyorsun?" Altın prens saçlarımı şefkatle yüzümden uzaklaştırdı.

"Ben öleceğim Eli ve kravat sen de öleceksin. Çok üzgünüm." Daha fazla ağlamamak için dudağımın iç kısmını ısırdım. "Kendini uğruna ölmeye değer birine bağlamalıydın. Sen-"

Eli'nin dudakları dudaklarıma yapıştığında tartışmam kısa kesildi.

Mümkün olan her şeyi hissettiğimde duygu dalgaları vücudumda dalgalandı. Öfke, mutluluk, üzüntü, aşk, nefret, her şey.

Beni koza gibi saran bir battaniye gibiydi, onu öperken olası her duygu birbiriyle çelişiyordu, ta ki gerçekler kafama çarpana kadar.

Aniden geri çekildim. "Mendax gitti."

Eli bana daha sıkı sarıldı. "Evet ve bunun için üzgünüm çünkü seni incitiyor. En iyisi buydu. Hem bana hem de ona bağlanamazsın. Birimizin ölmesi gerekiyordu. İkimize de bağlı olman kadere aykırı. Annemin yaptığı şey için çok üzgünüm ama onu bulduk." Eli gülümseyerek Walter'a baktı. "Sonunda kalbini bulduk. Bana söylendiği yerde olmadığı ortaya çıktı. Mendax kaleye saldırmadan önce onu senin için çalacaktım."

Yavaşça geriye doğru eğildi ve beni öyle bir duygu ve şefkatle öptü ki gözlerim yaşarmaya başladı.

"Hızlı hareket ediyorsun. Sanırım biri ölmüşken neden olmasın, değil mi? Bütün hayranlarını gördü mü?" diye tanıdık bir ses geldi açık hücre kapısından. Tarani kalabalık hücreye adım attı.

"Hayır," diye fısıldadım küçük prensese bakarken.

Muhtemelen süslü elbisesi olmadan sokakta yanından geçip onu tanıyamayabilirdim. Onun yerine koyu renk eğitim pantolonu ve koyu renk, uzun kollu bir üst giymişti.

"Tarani bize yardım edecek," dedi Walter Seelie prensesine selam vererek.

"Tarani, sen ne..." Yan hücreden Edin'in sert sesi duyuldu.

Tarani başını sallayarak "Edin," dedi.

"Hayır, Tarani kraliçe olmak için annen tarafından eğitiliyor. O da bu işin içinde!" Eli'nin kucağından çekilirken söyledim. "O kötü biri Eli. Saracen şimdiden onun iplerini elinde tutuyor."

Gözlerimi ondan ayırmayı reddederek prensese dik dik baktım. "Düşündüğün gibi değil-" diye başladı Eli.

"Saracen ile çalışıyormuş! O düşündüğün kişi değil.

Bizden her şeyi ," diye ısırdım.

"Haksız da sayılmaz." Tarani güldü. "Edin, C takımı hâlâ Unseelie'de. Yarın gece harekete geçmeye hazır olun. İşareti dinleyin," diye bağırdı küçük prenses.

"Yarın mı?" diye homurdandı Sid hücrelerinden.

Ne oluyor lan?

"Neler oluyor?" Dizlerim her an çökecekmiş gibi hissediyordum. Parçaları bir araya getirmeye çalışıyordum ama hiçbir mantıklı .

"Görünüşe göre Tarani hepimizin bildiğinden daha iyi bir lidermiş," dedi Eli biraz da kızgınlıkla.

Tarani gömleğini kaldırıp kaburgalarının arasındaki küçük siyah bir güve dövmesini gösterirken, "Olan şu ki, *her* çocuk annesinin yalanlarına kanmadı," dedi.

Eli yüzünü buruşturarak, "Dürüst olmak gerekirse, bunu görmemize gerek yok," dedi.

"Bu da ne?" Ben sordum.

"Bu Düşmüşlerin işareti," dedi Sid arkamızdan. Hücresinin parmaklıklarının yanında durmuş, sağ kolunu kaldırmış ve

demir çubuklar. Aynı dövme koltuk altında, koltuk altından hemen önce de görülüyordu.

"Tarani, sen..."

"Öyleyim. Aynı şekilde yaratılmamış olabilirim ama yine de iki canavardan biri beni yarattı ve kullanmaya çalıştı. Krallıklara olanlar doğru değil. Seelie'nin mutlu, güneş ışığı ve iyilikle dolu olması gerekir, hile ve yalanlarla değil. Unseelie ise karanlık ruhların huzur bulduğu yerdir. Farklılar ama bir zamanlar olduğu gibi barış içinde yaşayamamamız için hiçbir neden yok." Yumruklarını sıkıca sıktı. "Düşmüşlere yaptıklarının bedelini ödemeyi hak ediyorlar. Her iki taraf da bedel ödemeyi hak ediyor ve Seelie kralının kız kardeşinin sizin tarafınızda olmasından daha iyi bir yol var mı?" Eli'a gülümsedi.

Eli, "Annemin söylediği gibi Unseelie kalesine saldıranlar Düşmüşler değildi," diye önerdi.

"Biliyorum." Walter'a bakarken tehditkâr gözyaşlarını durdurmak için çenem patladı. "Kraliçe Tenebris'in kafasıyla göster-ve-anlat oynadığında ordusunun neler yaptığını anlattı bana... Mendax'ın kolyesiyle birlikte."

Walter'ın yuvarlak gözleri o kadar hüzünlü bakıyordu ki elimde olmadan ona doğru gittim ve kollarımı beline doladım.

"Çok üzgünüm Walter," diye fısıldadım.

O da beni sıktı. "Sadece Mendax'ın kolyesi miydi? Vücut parçaları yok muydu?" diye sordu. Sesinde bir şeylerin izi vardı.

"Evet, sadece kolye," dedim, umudun içimi ısıttığını hissederek. "Üzerinde azı dişim olan kolye." Gözlerinin içine bakmak için aniden geri çekildim. "Sence yaşıyor olabilir mi?" diye sordum.

"Hayır, tam tersi," dedi Walter kasvetli bir sesle. "Bir kanadını ya da vücudunun bir parçasını taklit edebilirdi ama senden geriye kalan tek parçayı birinin almasına asla izin vermezdi. Onu çok iyi tanıyorum. Korkarım o artık yok, Caly." Başımı salladığımda kırmızı çerçeveli gözlerinden akan bir damla yaş hızla sildi, umutlu olduğum ve sonunda istemediğim bir şeyi kabul ettiğim için kendimi azarladım.

Mendax artık gerçekten gitmişti ve ben Saracen ile Seelie sarayını memnun etmeye çalışmakla o kadar meşguldüm ki, ruh eşim olabilecek adamın ölmesine izin vermiştim.

İçimde en küçük bir öfke titreşimi canlandı.

"Bunun için zamanımız yok," dedi Sid huysuzca. "Yakında gelecekler."

"O haklı. Plan nedir?" diye sordu Edin.

"Muhafızları etkisiz hale getirin ve Sidney ile Edin'i buradan çıkarın. Onları güvenli bir yere götürün," dedim usulca, içimdeki alev in daha verimli bir şey ortaya çıkmadan söndüğünü hissederek.

Tarani kıkırdadı. "Dışarı çıkmak için yardıma ihtiyaçları yok. Zamanı geldiğinde kaleyi ele geçirmek için buraya yakın olmak amacıyla yerleştirildiler." Eli'ye başıyla selam verdi. "Ki bu da tam şu an oluyor."

"Walter ve ben senin kalbini bulduk Caly, ama o büyülü. Sadece kendi etin ve kemiklerin tarafından çözülebilir. Aramızdaki bağa rağmen onu koruyan büyüden çekip çıkaramadım." Eli şekil değiştirene gülümsedi. "Walter'ın benden çok daha uzağa gitmesine izin verdi. Sanırım bağ sadece bu kadarını yapabiliyor."

"Düşmüşler Anne'nin yakalanmasına yardım edecekler ve ben onun kızı olduğum için, onu öldürmek yerine onu tutabileceğim bir hapishaneye taşınmasını gönülsüzce kabul ettiler, ancak yardımınıza ve kalbiniz geri geldiğinde güçlerinizi Düşmüşlere karşı kullanmayacağınıza dair söz vermenize ihtiyacımız var," dedi Tarani.

"Peki. Sana söz veriyorum," dedim ve yüzümü kızıl gökyüzüne döndüm. "Caly, kalbini aldığımızda, sen... sen çok şey yapabileceksin düşündüğünden daha fazla. Burada işleri gerçekten daha iyi hale getirebilirsin," dedi Eli yumuşak bir sesle.

Planım hâlâ işe yarayabilir... Bu düşünce içimi bir kurt gibi kemiriyordu. Bu asla yapmayacağıma yemin ettiğim bir şeydi ve Eli'yi incitmek anlamına geliyordu. Zavallı Eli'nın benimle evleneceğini ve beni gerçek bir Seelie soylusu yapacağını biliyordum...

"Caly... annem kaleden ayrıldıktan sonra, Tarani Düşmüşler tarafından yeni Unseelie kraliçesi olarak ilan edilecek. Unseelie'de kalmayı tercih edenleri yönetmesi için onu seçtiler," dedi Eli üzüntüyle. "Bir kez daha barışçıl bir diyar olduğumuzu kanıtlayana kadar, muhtemelen ... zorluk... ve..." diye geveledi ellerini altın rengi saçlarında gezdirerek.

Walter sırtarak, "Senin kraliçesi olmanı istiyor," dedi.

Ağzım açık kalırken sertçe nefes aldım. Hayır! Bunu bana yapamazdı. Bunu ona yapamazdım. Karnımda kelebekler dans etti. Belki planı bir şekilde değiştirebilirdim. Belki evlenebilmemizin ve onun incinmemesinin bir yolu vardı.

"Sadece sonsuza dek birbirimize bağlıyız Caly. Hoşumuza gitse de gitmese de bu kopmaz bir bağ ve ben senin kadar güçlü olamayacağım ama yine de bana bağlı olduğun için yükselemezsin ve ben de

Mendax'ı seçtiğinizi biliyorum ama..." Eli bana yaklaştı, beyaz atlı prensin hayalimdi.

Tarani, "Düşmüşlerin yanında yer almanız çok şey anlatıyor," diye söze başladı. "Ben maskot değilim. Hiçbiriniz benim bir maskot olmayabileceğimi düşünmediniz mi?"

Kalbim onarıldığında çok güçlü olacak mıyım?" Hayal kırıklığı içinde kaşlarımı kırıştırırken sordum.

"Artemi'nin gücü eşsizdir Caly. Bu yüzden Duman Avcıları onların çoğunu öldürdü ve soyları tükendi, Kadimlere yükselenler hariç. En azından bizim bildiğimiz kadarıyla," dedi Eli.

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu ve mideme indi. "Artemi'nin soyunun tükenmesinin sebebi Duman Avcıları mı? Artemi'nin saklanmak zorunda kalmasının sebebi *onlar* mı?" Fısıldadım.

"Dürüst olmak gerekirse, Artemi Duman Avcılarının da soyunun tükenmesine neden ... yani bildiğimiz kadarıyla *artık* soyları tükendi." Walter titreyen alt dudağını ısırды.

"Başkasının silahı olma, Puddle, güven bana. Kendi silahın ol," diye mırıldandı Sid.

"Neden bana Puddle diyorsun?" diye sordum.

Sid'in bronz boğazı sertçe yutkunurken titredi. "Çünkü ilk geldiğinde bana bir su birikintisini anımsattın: durgun ve kasvetli. Sadece bir su birikintisinin ne kadar derin ya da sığ olduğunu asla anlayamazsın. Tek gereken biraz daha yağmur yağması ve su birikintisinin önce gölete, sonra da göle dönüşmesi. Diğer her şey boğulurken o büyür."

"Bu tam bir yüceltme-" diye başladım.

"Gözlerinde gördüm - Thanes beni bir canavara dönüştürdüğünde verdiğim mücadelenin aynısı. Sadece ne tür bir canavar olacağına karar vermelisin - gözyaşlarıyla su birikintileri oluşturan türden mi, yoksa bunlara neden olanları boğan türden mi? Ne olursa olsun sen bir silahsın, tıpkı bizim gibi. Sadece silahı kullananın kim olduğuna karar vermelisin," dedi Sid.

"Unseelie'ye ne olacak şimdi?" Walter'a dönüp Düşmüşlerin yönetimi ele geçirmesi konusunda ne hissettiğini merak ederek sordum.

"Bu iş çözülür çözülmez Tarani'ye yardım etmek için Unseelie'ye döneceğim. Hem Mendax hem de Tenebris'in gitmesiyle tahtta hak iddia edecek başka kimse kalmadı. Düşmüşlerin niyetlerinin iyi olduğuna ve nihayet ev diyebilecekleri bir ya da iki diyara sahip olmalarının zamanının geldiğine inanıyorum," dedi Sid'e başıyla selam vererek.

"Seelie'de benimle kal Caly," diye yalvardı Eli beni omuzlarımdan kavrarken.

"Hayır, gelemem. Gitmem gerek-"

"Evlen benimle. Annem emrettiği için değil, yalvardığım için ya da seni kraliçe yapacağı için değil. Benim seni sevdiğim kadar sen de beni sevdiğin için evlen benimle." Sıcak gözleri duygularla dolarken kendini yere bıraktı ve bir dizini dikti.

"Üzgünüm.... düşündüğüm şeyi mi yapıyor? Bir hapishanede mi?" Edin iğrenmiş bir sesle araya girdi.

Dehşetle Walter'a baktım, o da cevap olarak sadece omuz silkti. Bu şimdiye kadar yaptığım en korkunç ve iğrenç şey olacaktı. Tartarus'ta çürümeyi hak edecektim... ama planımın bir sonraki kısmı gerçekleşecekti.

"Evet," diye fısıldadım. "Ama herkes bilsin ki Mendax'ı parçalanmış kalbimin her atışıyla sevdim. Bu odadaki çoğunuz için kötü adam olabilir ama o beni anlayamadığım şekillerde sevdi - bir insanın sevebileceğini bilmediğim şekillerde - çoğu kişinin tanımayacağı bir şekilde gösterilmiş olsa bile. Bu sevgiye ne kadar karşılık verdiğimden buradaki hiç kimsenin şüphesi olmasın. Bunu gösteremesem bile."

Herkes başıyla kısa bir selam verdi.

Dağdan gelen serin esinti hepimizin saçlarını şiddetle savurmaya başlamıştı. Ellerime baktım ve sessizce son bir kez dumanını üretmeleri için yalvardım. Hâlâ hayatta olduğunu anlamamı sağlayacak dumanı.

Her seferinde olduğu gibi, obsidyen dalgalarını aradığımda, tenimde çillerden başka hiçbir şey görememek ağır kalbimi sızlattı.

"Çok geç olmadan gitmeliyiz. Tarani ve Walter düğün törenini gerçekleştirmek için ihtiyacımız olan her şeye sahip. Bu gece tacı alabilmemiz için evlenmemiz gerekiyor," dedi Eli yumuşak bir ifadeyle. "Sana değer veren adam olduğum için asla üzülmeceğim. Sen her zaman Mendax ve benim aramdaki son savaş olacaktın ve ben onu öldürmek için elimden gelen her şeyi yapardım. Sanırım en azından bu şekilde, onu senden alan kişi olduğum için benden nefret etmeyeceksin. Her günümü seninle, hem en iyi arkadaşım hem de ruh eşimle geçireceğim." Gözleri yumuşak ve anlayış doluydu. İkisini de sevdiğimi biliyordu ve saygılı bir galip olmak için elinden geleni yapıyordu.

"Caly," dedi Walter büyük kolunu omzuma atıp beni diğerlerinin duyamayacağı bir yere götürürken. "Ben seni hâlâ

Hiç sahip olamadığım baldızım ve hayatımı Mendax'ın ruhunun seni mutlu ve güvende tuttuğumu bilmesini sağlamaya adayacağım. Bunun çok fazla olduğunu ve şu anda kendinde olmadığını biliyorum ama ben hâlâ Unseelie'yim. Tek bir kelime edersen Mendax gibi davranır, her birini öldürür ve seni buradan çıkarırım," diye fısıldadı kara gözlerinde tehlikeli bir bakışla. "Hepsini yakından takip ettim ve Mendax bunu söylediğim için beni öldürecek olsa da Eli gerçekten iyi, sağlıklı ve seni çok seven bir adam. Seelie kalesinde dolaşarak birçok gece geçirdim ve Saracen'in onu tamamen karanlıkta tuttuğuna tanıklık edebilirim - tıpkı Seelie'nin geri kalanının yaptıklarının yarısını bile bilmediği gibi." Yumruklarını sıkarken parmak eklemleri bembeyaz kesildi.

"Sorun değil Walter. Eli'ı çocukluğumdan beri tanırım. Biliyorum ki O iyi bir insan. Onu her zaman sevdim - Mendax'ı sevdiğim gibi değil, ama bu tür sevginin dünyanın sonunu getirmeden var olabileceğini sanmıyorum."

"Onlardan biri her zaman senin için ölecekti," dedi ciddiyetle.

"Bu gerekli değil-"

"Öyle, Caly. Babanın hayal edebileceğinden çok daha fazla gücü var."

"Onun ne alakası var?" Arkadaşımanın nazik ağzını babamdan bahsederek kirletmesine kızarak ona bağırdım.

Bana şaşkınlıkla baktı. "Aurelius'a bağlandığın gibi Mendax'a *da* bağlanamazsın. Ruhların bağlanması bu şekilde işlemez Caly. Senden geriye hiçbir şey kalmayana kadar çekerdi. Üçünüzden biri her zaman ölecekti. Sadece bir Kadim bunu bu kadar uzun süre sürdürebilirdi."

Gözlerim doldu, burnum yandı.

"Zamanımız tükeniyor," diye fısıldadı Tarani nefes nefese. Gözlerini gökyüzüne dikti.

Hücrelerimiz arasındaki altın parmaklıklarda küfürler yankılandı. "Gidin, Eden ve Sid'i alın," dedim aceleyle.

"Caly haklı, bu gece kaleye girmemiz gerekiyor ve harekete geçmeden önce Sid'le seni güçsüz bırakamam. Vakit geldi. Diğerlerini de al. Bu gece tacı alacağız ve bu kolay bir zafer olmayacak." Tarani'nin sırtı dikleşti ve çenesi kalktı. "Malvar'ı ve kaleyi aynı gecede alacak kadar güçlü değiliz, bu yüzden yakalanmayın."

Onu nasıl sadece narin bir prenses olarak düşünmüştüm? Pek çok kişinin bana yaptığını ben de ona yapmışım: onu sadece dış görünüşüne göre yargılamış, güzel elbiselerine aldanmışım. O kadar doğal görünen bir hakimiyet duygusu yayıyordu ki, onun bir kraliçeden başka bir şey olduğunu hayal bile edemiyordum.

Teker teker esintili hücreden kaçtık ve karanlık koridora doğru koştuk.

Korumaların hepsi neredeydi?

Koridorun kaba taş duvarına karşı dengemi sağlayarak zayıfça sallandım. Başka bir zaman, başka bir dünyada, gücümün bu kadar azalmış olmasından utanırdım. Hiçbir şeyi yemek yiyecek kadar önemsememiştim ve şimdi bunun bedelini ödüyordum.

Kirli ellerim titredi. Parmaklıklar arasından az önce çıktığım kan lekeli zemine baktım. Bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım, parmaklarım yara izli, yuvarlak uçta gezindi.

Bozuk silahları kullanmanın sorunu, geri tepmeleri idi. Eli ve ben evlendikten sonra, kaleye varır varmaz büyüü bozar, kalbimi alevlerin arasından çeker... ve giderdim.

Seelie'ler bu gecenin sonunda yeni kral ve kraliçelerinin ölmüş olacağını bilmiyorlardı.

Ayrılmakta olduğum hücrede binlerce kez ölüm için dua etmişim. Yaratıklar benim yüzümden her öldürüldüğünde, onun yerine benim alınmam için, sadece ölmeme izin verilmesi için yalvardım ve yakardım.

Ve yakında öyle olacaktım.

Hücremde bu kadar uzun süre hareketsiz kaldıktan sonra muhtemelen basit bir efordan dolayı içimde ısı patladı. Her şeye rağmen gözlerim bileğime kaydı, Mendax'ın dumanını ararken göğsüm umutla doldu.

Ama yine hiçbir şey yoktu.

Tanrım, onun dumanını tenimde hissetmeye ihtiyacım vardı. Sadece son *bir* kez. Aklımda yeterince sıkı değildi. Son seferinde olması gerektiği gibi tadını çıkaramamışım. Ya nasıl hissettirdiğini unuttuysam?

Gözyaşlarımla savaştım ve tavana baktım. Birkaç damla kulağıma damladı. Ağlamaktan çok yorulmuşum.

Hafif nasırlı parmaklar avuçlarımla arasında birleşirken sıcaklık avuçlarıma doğru kaydı.

Walter elimi sıktı. Kahverengi gözleri benimkiler kadar üzgün bakıyordu. Planımla ilgili her şeyi zaten biliyordu, bu yüzden şimdi ne yapmam gerektiğini anladığından hiç şüphem yoktu. Ona bir şeyler vermek için kendimi hazırladım.

saçma sapan bir açıklama ya da endişeli ifadesini hafifletecek bir şey söyledi ama hiçbiri gelmedi.

Bunun yerine elimi sıkıca tutarak yanımda olduğunu ve beni anladığını hissettirdi.

Saf kandan gelen bir şekil değiştiren olarak Walter'ın benimle diğerleriyle kurabileceğimden çok daha farklı bir bağı vardı. Hayvan güçlerim çok küçük olsa bile, sanki içime bakabiliyor ve hissettiklerimi hissedebiliyor, anlayabiliyordu. Hayvanlarla kurduğum bağ, onların varlığında kendimi bir bütün olarak hissetmem, sanki birbirimizin bir parçasıymışız gibi - Walter'la hep böyle hissederdim.

Boğazını temizledi. "Caly şu anda kalede olmamalı. Onu saklanması için insan diyarına götüreceğim."

"Ne? *Hayır*," dedim Walter'ın köpek yavrusu kahverengi gözlerine kızgın bir bakışla.

Elimi çekmeye çalıştım ama bana sert bir bakış atarak elimi sıkıca tuttu.

"Haklısın," dedi Eli. "Kraliçe hâlâ oradayken Caly'nin kalbini geri alması çok tehlikeli. Kana susamış olacak ve Caly'ninki de dahil olmak üzere başka birinin eline geçmeden önce onu yok etmeye çalışacaktır." Müstakbel kral bize doğru döndü ve kenetlenmiş ellerimize baktı. "Ama o bu diyardan ayrılmayacak. Caly güvenli bir yerde beklerken annemi kaleden çıkaracağız ve sonra içeri gelip kalbini alabilecek."

"Evet, bunu size nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum," dedim işaret parmağımı dudaklarıma götürürken. "Ama ikinizden de emir almıyorum."

Eli kaşlarını çatı. "İçerideki savaş sırasında kalbinin korunmasını sağlayacağım. Ona bir şey olmasına izin vermeyeceğim. Hâlâ onu bir şekilde alevlerden kurtarabileceğime inanıyorum ve Seelie'de olmak üzere olanlardan sonra ona her zamankinden daha çok ihtiyacın olacak. Birbirimize bağlı olduğumuz için, ruhum seninkinden akıyor. Eğer kalbin sadece sana salıverilmek üzere yazıldıysa, onu neden alamayacağımı anlamıyorum," dedi Eli, yüzünde beni hayal kırıklığına uğratmış gibi mağlup bir ifade vardı. "Eğer onu senin için geri alamayacaksam, en azından sen ona ulaşana kadar onu koruyacağım."

Eli bizi derin bir oyuktan geçirip komik derecede dik ve rüzgârlı bir dizi merdivenden aşağı indirene kadar altımız koridorda sabit bir tempoda ilerlemeye devam ettik, basamaklar o kadar küçüktü ki sadece topuğumun arkası

her bir demir tahtaya sığabiliyordu. Bu böyle devam etti, hepimiz daha fazla merdivenden ve daha fazla koridordan aceleyle indik, ta ki kafamıza dank edene kadar.

"Muhafızlar nerede?" Edin grubu durdurarak sordu.

"Geldiğinizde onları çıkardığınızı düşünmüştüm." Herkesin donmuş yüz hatlarına bakarak cevap verdim.

Walter, "Hayır, şansımızın yaver gittiğini ve hepsinin başka bir katta falan olduğunu düşündük," diye düzeltti.

"Burada olduğumuzu biliyorlar," diye tısladı Tarani. "Biz-" "Dinle," diye bağırdı Eli, başını eğerek, fazladan Tilki gibi.

Malvar'ın ön kapılarının bulunduğu koridordan uzak gümbürtüler ve gümbürtüler duyuluyordu. Tarani, Eden, Sid ve kendisi başka bir koridora gitmeden önce başıyla selam verdi.

Walter'ın elimi tutuşu acı verici bir şekilde sıkılaştı. Eli'a "Git, şimdi!" diye bağırdı.

Eli'nin gözleri gergin bir an için Walter'ınkilere kaydı. "Lütfen onu güvende tut. Muhafızlar tekrar içeri girene kadar Malvar'dan ayrılmayın ve güneşin hatırı için, Seelie kalesi temizlenene ve ben kral olana kadar yaklaşmasına izin vermeyin."

"Neler oluyor? Bekle... Kraliçen olmam için bana ihtiyacın olduğunu sanıyordum? Beni öylece bırakamazsın!" Eli koridorda koşarken arkasından bağırdım.

Durdu ve arkasını dönerek bağırdı: "Mendax'ın aksine, kral olmam için senin tahta geçmene *ihtiyacım* yok. Karım olmana ihtiyacım var... Bu da seni kraliçe yapıyor."

Sözleri ciğerlerimdeki havayı söndürdü. Gözlerimi yeniden açtığımda Eli altın kanatlarını açmış yüzüme bakıyordu.

"Eğer başarısız olursam ve bu seninle geçirdiğim son an olursa..." Gözleri cam gibi bakıyordu. "Yanlış yaptığım her şey için özür dilerim, Calypso." Gözyaşları hafifçe ovuşturduğu çenesini çiziyordu. "İnsanlar âleminde daha fazla yanında olamadığım için özür dilerim. Bunun için kendimi asla affetmeyeceğim. Ruhumun her zerresi, senin üzüntünde payım olduğu için vicdan azabıyla dolu. Seni yanımda isteyecek kadar bencil olduğum ve en başta seni Unseelie'ye göndermesine izin verdiğim için kendimden nefret ediyorum."

"Aurelius-"

"Lütfen Cal," diye mırıldandı başı öne. "Beni bu isimle bırakma."

"Eli," diye fısıldadım, sonunda söylediği her şeyi anlamıştım.

"Beni durdurabileceğini düşünerek aptallık ediyorsun."

Gidiyorum. Hiçbiri üzgün değilim."

Sert göğsüne doğru adım attım ve parmaklarımın ucu solgun saçlarına değene kadar ellerimi bronz boynundan yukarı kaydardım. Eli ve Walter'ın arasına bakarak, "Her şekilde benim kahramanım ve arkadaşım olduğunu kanıtladın," dedim. "Kendi duygularımı kucaklamadığım için zaten birini ve onun sevgisini kaybettim. Mendax'a duyduğum aşkı asla atlatamayabilirim ama bir daha asla kendime hissetme izni vermeme hatasına düşmeyeceğim. Seni seviyorum Eli."

"Her ne kadar araya girmekten nefret etsem de.... her ne oluyorsa artık buradan çıkmamız gerekiyor," dedi Walter.

"Sen savaşırken beni başka bir diyarda bırakmayacaksın. Bırakacağız.

Hep birlikte şatoya gidelim," diye karşı . İki adam da aynı anda "Hayır," diye cevap verdi.

Tüm hapishane sallanırken herkes şaşkınlıkla nefesini tuttu. Altımızdaki zemin bir deprem gibi sarsıldı ve neredeyse hepimizi yere düşürüyordu.

"Git!" Walter sert bir bakışla Eli'a bağırdı. "Onlara yardım et!" "Kime yardım edeyim?" Ben bağırdım.

Yüksek, tiz sesler havayı kirletiyor. Sessiz hapishanenin içindeki umutsuz enerjiyi hissedebiliyordunuz. Sanki bir savaş patlak vermiş gibiydi.

Eli, Walter'a üzgün bir bakış atarak, "Onu mahzene götür," dedi ve koridorda bir kez daha hızla ilerledi.

"Tanrım, nişanına veda etmek için çok sert bir yol," diye homurdandım.

"Kalbinin saklandığı yer. Kalenin altındaki mahzende, mavi ve akla gelebilecek her türlü ateş ve büyü bloğuyla korunuyor ve yazılıyor," diye açıkladı Walter elimi tekrar tutarken. Bunu beni rahatlatmak için mi, kendisi için mi, yoksa kaçmayayım diye beni tutmak için mi yaptığını anlayamadım. Üçü birden olduğundan şüpheleniyordum.

"Bu yüzden onu taht odasında hissedebiliyordunuz..." .

Walter uzun bir süre takdirle bana baktı. "Evet, kalbin doğrudan taht odasının altında. Tablolardan birinin arkasında mahzene açılan gizli bir kapı var."

Eli'yi takip etmek için Walter'ın elini ters yöne doğru çektim.

"Hayır, henüz oraya gidemezsin Caly," dedi beni çekerek. savaş seslerinden uzakta.

Ancak birdenbire sadece silahlar ve tek başlarına savaşmak gibi gelmemeye başladılar.

Hırıltılar duydum.

Göğsümde bir ateş yandı ve yanıımızdaki açık hapishane hücrelerinden soluma doğru bir bakış attım. Kadın durmuş, ürkütücü bir şekilde boş gökyüzüne bakıyordu.

Horoz mahkûmlara ziyafet çekmeye gelmemiştı. ? Gözlerim Walter'a kayınca keskin bir nefes aldım.

"Caly, hayır!" Elimi kurtarıp kapıya doğru ilerlerken Walter arkamdan bağırdı.

Yarım saniye içinde bana yetişti, ama sadece gözlerindeki bakışla beni durdurmaya çalıştı ve gözlerinde saklı olan bir şey bana gizlice görmek üzere olduğum şeyi görmemi istediğini söyledi.

Tek söylediğı "Özür dilerim" oldu.

GEÇMİŞ

Caly

I Ekmek makinesinin son köşesini ağızıma tıktırırken kapısı arkamdan çarptı bir gıcirtısı ve bir patlamasıyla.

Adrianna ve annem şehre gitmişlerdi ve ben bu zamanın bir dakikasını bile boşa harcamak istemiyordum.

Arka tarafa koşarken çiy kaplı çimenler ayaklarımın altını ıslatıyordu. O peri şeylerinin olduğu yerden geçtim. Çok güzeldi.

Güzel altın peri bana onu çok sık göreceğimi söyledi ve ben de sabırsızlanıyordum. Çok güzeldi. Adrianna bana çok kızıyordu çünkü gerçek hayattaki bir periyi nasıl kurtardığımdan bahsetmeden duramıyordum.

Benimle okula gelip gelmeyeceğini merak ediyordum. *Bu* bana kesinlikle daha fazla arkadaş kazandırır. Neden herkesin benim etrafımda rahatsız olduğunu bilmiyordum.

Bacaklarım çiçeklerin ve uzun otların üzerinde hızlandı.

"Merhaba!" Yakındaki bir sincaba seslendim.

Kucağıma gelir ve sarılırdı, şu anda da öyle yapacağını biliyordum.

Bu benim favorimdi. Bir şeylerin beni sevdiğini hissettiğim tek zamandı, annem ve Adrianna dışında - gerçi onlar da beni sevmek zorundaydı.

Kendi babam bile beni kalacak kadar sevmiyordu. Onunla ilgili hiçbir şey hatırlamadığım için mutluydum. Ona ya da başka birine ihtiyacım yoktu. Annem benim için yeterliydi. Annem benim her şeyimdi.

Heyecanla oturdum, bacaklarımı standart çapraz elma püresi pozisyonuna getirdim, birden derim karıncalanmaya başladı. Damarlarımdaki güç dışarı çekiliyormuş gibi hissediyordum ama her nasılsa aynı zamanda geri itiliyormuş gibi de hissediyordum. Midem sanki bir örs yutmuşum gibi ağrıyordu. Neler oluyordu?

Güçlerim titreşti ve sonra tüm bu parlak, yanıp sönen ışıklar görüş alanıma girdi. Sesler kafamın içinde ve dışında kekeleyordu.

Bir arabanın içinde miydim? Kendimi dengelemek için uzun otlara tutunarak sesleri daha sıkı dinledim.

"Üzgünüm ama daha yoluma çıkmama izin veremem." Kimdi o?

Bu sesi tanıyordum.

"Alo?" Bağırdım.

"O zaten iki insana ait değil. Seelie aleminin kahramanı olacak Elysian Tarlaları onu dışarıda tutamayacak."

Bekle, o güzel periydi! Neden arabadaydılar? Nasıl oldu da beni arkada bıraktılar?

Görüşüm nabız gibi atmaya devam ediyor, başımı ağrıtıyordu. Ne oluyordu?

"Artemi olduğu için zaten reddedilmeyecekti. Elysian Tarlaları senin cennetin gibi. Ne yazık ki ikiniz de yakın zamanda onunla orada buluşamayacaksınız. İnsanlar oraya ait değil."

Ne? Peri neden Cennet Tarlaları'ndan bahsediyordu?

Midemdeki örs ters döndü.

Hayır. Kötü olamayacak kadar güzel ve nazikti.

Ama annemin yüzü dehşete kapılmıştı.

Gözyaşları gözlerime doldu ve kısa süre sonra kapalı kapakların etrafından dökülmeye başladı.

Annem neden bu kadar korkmuştu? Neden arabayı durduramıyordu? Çok hızlı gidiyordu! Hayır! Hayır!

Ayağa kalktım ve eve doğru koştum. Bir şeyler yapmam gerekiyordu! Onlara yardım etmeliydim. Peri kötüydü. O kadar güzel ve iyiysen nasıl kötü olabilirdi ki?

Ev telefonunu elime aldığımda kapı arkamdan çarptı. Kimi aramalıydim? Yardım için arayabileceğimi bildiğim tek kişi annemdi. Ama bir şeyler yapmalıydim. Araba daha hızlı gidiyordu.

Çılgınca evin içinde koşturup ne yapacağımı bulmaya çalıştım. Polisi arayamazdım. Ne gördüğümü bilmiyordum ve başka kimsem de yoktu. Sahip olduğum tek insan o arabanın içindeydi.

"Ne yaptın sen?" Adrianna ağladı.

"Noooooooo!" Ben böğürdüm.

Bedenim arka kapının yanında annemin bahçe malzemelerinden oluşan bir yığının içinde yere düştü.

Hayır. Hayır. Hayır. Hayır. Hayır.

...

Hayır! Hayır!

Onları incitmişti.

Peri onlara zarar vermişti ve hepsi benim yüzümdendi.

Düştüğüm yerin yanındaki yere baktım.

Gözümü kırpmadım. Ağlamadım. Sadece baktım, onlara ne söylediğini düşündüm.

Saatler geçti. Bacaklarımı oynattım. Tamamen uyuşmuşlardı. Onları kullanamıyordum bile. Ellerimin ve dizlerimin üzerine çöküp arka kapıdan sürünerek çıkarken bahçe makasını avuçladım.

Ayağa kalktığımda bacaklarım karıncalandı ve acıdı, yürüyüşüm koşuya dönüştü.

Komşunun evi oldukça uzaktaydı ama yetişebilirdim. Yardım almam gerekiyordu.

Onları incitmişti.

Birisi bisikletle geliyordu. Bana yardım edebilirler.

"Lütfen bana yardım edin! Annem ve kız kardeşim yaralandı! Sanırım öldüler!" Yaklaşan bisiklet sürücüsünün Kyle Pierce olduğunu fark etmeden önce ağladım. Sokağın aşağısındaki kötü çocuk.

"Ne? Onlar da mı senin etrafında olmak istemediler? Tıpkı babam gibi gittiler mi?" Çocuk kıs kıs güldü. Yolumu kesmek için bisikletini önüme çekti.

"Lütfen! Bu ciddi bir durum. Git anneni getir. Wetzel'lere koşuyorum. Lütfen bana yardım edin!" Ağladım.

"Lütfen bana yardım edin, lütfen bana yardım edin," diye taklit etti.

"Kes !" dolaşmaya çalışırken çığlık attım.

Kyle benden bir yaş büyüktü ve sürekli bana sataşırdı. Annem beni okula bile götürürdü, böylece onunla otobüse binmek zorunda kalmazdım.

"Sen tam bir ineksin, biliyor musun? Bu yüzden kimse seninle takılmıyor. Çünkü sen çirkin bir !" diye bağırdı bana.

Şimdi beni okula kim bırakacak?

Annem gitmişti. Sonsuza kadar. Kyle'ın bana zorbalık etmesini kim durduracaktı?

Hiç kimsem yoktu. Çünkü kimsem yoktu.

Yapayalnızdım. Artık her şey bana bağlıydı.

Bahçe makası Kyle'ın karnına çarparak onu yere yatırdı.

Onları incitmişti.

Bunun suçlusu babamdı. Bunu *o* yaptı. Bunu onlara ikisi *de* yaptı!

Makasla tekrar vurdum, bu sefer sırtına. Bağırdı ama ben hiçbir şey duymadım. Suyun altındaymışım gibi hissediyordum; her şey boğuk ve sıkıcı geliyordu.

Bıçaklamaya devam ederken içimde bir parça umut kabardı.

Tek başıma başarabilirdim. Kimseye ihtiyacım yoktu.

Arkamı döndüm ve geldiğim yoldan geri yürüdüm. Elimde hâlâ kanlı bahçe makası vardı, saatler sonra ilk kez iyi olabileceğimi hissettim.

Bir plan ortaya çıkana kadar zihnim tekrar tekrar döndü.

"Sahip olmaya değecekse, beklemeye de değer" diye seslendi annemin sesi kafamın içinden.

Haklıydı.

! Eve girdiğimde paravan kapı arkamdan çarptı. Evde kimsenin olmamasının verdiği sessiz hava göğsümü deldi.

Banyoya döndüğümde kan sıçramış yüzüme ve elbiseme baktım.

Sanki tanımadığım birine, yeni birine bakıyor gibiydim. Bana benziyordu ama gözlerinde farklı bir ışık vardı. Yetenekli ve zeki birine benziyordu. İşleri tek başına halledebilirdi.

Yeni çukur gözlerime boş boş baktım ve mutfak makasını kulaklarıma götürdüm. Çalışırken hiçbir şey hissetmediğimde şok oldum. Bir sonraki tarafı kestim. Yüzümün kenarlarından kan aktı ve görüşüm karardığı için birkaç dakika duvara yaslanmak zorunda kaldım.

Banyoda yerde uyandığımda bunun bir rüya olmadığını ve hâlâ yalnız olduğumu biliyordum.

Annem ve Adrianna beni asla böyle yerde bırakmazlardı.

Her yerde çok fazla kan vardı, ben de duş aldım ve annemin istediği gibi içerideki kauçuk paspası kullandığımdan emin oldum.

Dışarı çıktığımda kulaklarım hala kanıyordu, bu yüzden bir tp süper yapıştırıcı aldım ve büyük kesikleri yapıştırdım. Annemin bazen bahçedeki kesikler için bunu yaptığını görmüştüm. İşe yarayacağını umuyordum.

Her ihtimale karşı yara bantlarıyla bantladım ve saklamak için tezgahıtan mor beremi aldım.

Arka kapı alındı ve donakaldım.

"Tak, tak! Calypso, tatlım, kötü haberlerim var. Ama endişelenme, her şey yoluna girecek."

Periydi ama ben hazırdım.

MEVCUT GÜN

Caly

T Malvar'ın dış kapısı açılırken alçak, metalik bir gıcırtı çıkardı. Sürünerek açılırken tüm gücümle ittim. Walter kalın demiri yakaladı.

Kapılar arasındaki boşluk genişlerken Eli'nın sesini duyabiliyordum.

Çeliğin çeliğe çarpma sesi havayı yararken, bir gölge ve hareket cümbüşü görüş alanıma girdi.

Sessiz bir çığlık ciğerlerime öyle keskin ve acı verici bir şekilde doldu ki, sanki göğsüm bundan sonra içbükey olacakmış gibi hissettim.

Eli'nin güçlü sırtı ve kanatları kızıl güneşin altında parıldayıp ısıldarken, Seelie muhafızlarını -kendi muhafızlarını- tekmelemek ve kesmek için savaştı. Sahne yavaşça kaydedildi. Savaşıyordu ama şüphelendiğim gibi Tarani'yi ya da diğer Düşmüşleri kurtarmak için değildi.

Binlerce yaratık Malvar'ın girişini kuşatmıştı. Dik taş basamaklar, aşağıdaki eğimli toprakta süren savaştan arınmış tek alandı - Malvar ile Seelie kalesinin bitişiğindeki küçük kasaba arasındaki alana yayılan savaş. Gözlerimin değdiği her yerde yeni bir hayvan, en çılgın düşüncelerimde bile asla hayal edemeyeceğim yaratıklar gördüm. Bazıları siyah, kıvrımlı boynuzlarıyla neredeyse şeytani görünüyordu, diğerleri ise yumuşak ve kabarıktı; siyah, hançer gibi boynuzları olan gümüş tek boynuzlu atlar ve büyük dokulu kanatları olan yılanlar.

Hayvanlar, sayılarının çokluğuna bakılırsa kraliyet kuvvetleri içindeki tüm Seelie muhafızlarına karşı savaşıırken savaş alanına kan ve kürk parçaları yağdı.

"Neler oluyor?" Dehşet içinde Walter'a dönerek bağırdım.

jet motoruna benzer yüksek ve sert bir ses yükseldi. Tüm dağ öfkeyle patlayacak gibiydi.

Walter savaşa atılarak bir sıra gardiyanı devirdi ve gardiyanlar platformdan, çıktığımız hapishanenin yüksek basamaklarına doğru uzun altın toplar ateşlediler. Kırmızı ve turuncu renkte parlayan toplar hayvan kalabalığına saplandı ve yanarak yaralayıcı bir ışığa dönüştü. Çatışma şiddetlenirken yaralı hayvanlardan ve yerdeki gardiyanlardan feryatlar ve çığlıklar yükseliyordu.

Dağ sarsıldı ve sağlam hapishaneden kopan tortu parçaları kapıların dışındaki platforma yuvarlandı.

Bu da neydi böyle?

Şaşkın gözlerim arkamdaki dağın eğimli kenarlarına odaklanırken tozlu hava açık ağzıma doldu. Keskin görünümlü kanatlara sahip dört siyah ejderha karanlık dağ arazisine çömelmişti. Eli'in uzakta hayvanların etrafını sarmış olan muhafızlara uzun ışık çubukları fırlattığını görmek için tam zamanında geri döndüm.

Hayvanlara yardım ediyordu, kraliyet muhafızlarına değil. Muhafızlar kendi prenslerini dinlemiyorlardı.

Rüzgâr saçlarını savururken Eli altına bulanmış bir tanrı gibi görünüyordu. Güçlü kanatları çırpınırken güneşe karşı parıldadı ve yakında kral olacak kişiyi birkaç metre öteye götürerek yere iner inmez bir muhafızın boynunu kırdı. Muhafızın parlayan turuncu kılıcı, kalabalığın en önünde bıçaklamak üzere olduğu hayvanın önüne düştü. Hayvanın gözleri benimkilere dikildi.

Çukurdan kurtardığım eval, onu hemen tanıdım.

"Senin için savaşıyorlar çünkü yapamayacağını hissediyorlar," dedi Walter, beni yakalamaya çalışan bir muhafızın boğazını parçalayarak. "Ama yine de kalbindeki Artemi'yi hissediyorlar."

"Ama-"

"Sayıca daha az olsalar da biz geldiğimizde buradaydılar."

Düzinelerce uçan beyaz karga, araba büyüklüğündeki martılar gibi havada süzülüyordu. Balık avlamak için denize dalmak yerine, karga ceset okyanusuna daldı ve parçalamak için zırhlı muhafızları serbest bıraktı.

Altın ve kızıl akıntılar yerde dönüyor, orada yatan çok sayıda cesetten dışarı sızıyordu.

Seelie'ler ne yapıyordu? Hücremde bu kadar çok hayvanın ölmesi yetmedi mi?

"Hayır!" Rüzgâra karşı böğürdüm ve dizlerimin üzerine çöktüm. Benim için daha fazla hayvanın ölmesini izleyemezdim.

"Artemi sürtüğünü yakala! Hâlâ yapabiliyorken öldür onu!" diye bağırdı biri arkamdan.

Metal bir boru kadar sağlam bir ön kol boğazımı sararak beni yerden kaldırdı.

Tırnaklarım etlerine girmeye çalıştı ama zırhla korunuyordu.

Arkamdan sevmeye başladığım bir hırıltı duyuldu. Walter kurt formuna geçmişti ama sesine bakılırsa o da zaptediliyordu.

"Benimle dövüşme, yoksa o Artemi suratına Tartarus'ta takabileceğin bir gülümseme çizerim," diye uyardı muhafız, kopmuş bir ejderha pençesini yanağımdan aşağı sıyırırken. Keskin, çengelli pençe derime takılınca acı içinde irkildim.

Bunun son dövüşüm olabileceğinin farkına vardım.

Eli bana doğru atılırken gökyüzündeki ışık değişti ama muhafızlar prensin de onun gibi yapmasını bekleyerek bir adım öne geçmişlerdi. En az on beş adam onu zapt etti ama gözlerimiz mıknaş gibi birbirine kenetlenmeden önce değil.

Bu ikimizin de sonu olacaktı.

Beni kavrayan iri adam geriye doğru sendeledi, saçlarımı sıkıca kavrayıp beni kendine doğru çekerken ön kolunu boğazıma geçirdi.

Gözlerimi kapattım ve Eli ile Walter'ın kaçabilmesi için dua ettim.

Öfke sistemimde yumuşak bir şekilde atmaya başladı. Benim yüzümden bir hayvanın daha öldürülmesini istemiyordum.

Büyük bir ejderha kayalık çıkıntıdan sürünerek bize doğru gelirken, gürleyen bir kükreme tüylerimi diken diken etti. Tek umudum Seelie muhafızlarıyla değil de bizimle savaşmasıydı ama o kadar korkunç görünüyordu ki bir yanım ejderhanın Seelie'den olduğundan bile şüphe ediyordu.

Zümrüt yeşili yarıklar, muhafız bedenlerimizi yılan benzeri yaratıkla yüzleşecek şekilde çevirirken bizi izledi.

"Bir pençesini daha kıpırdatırsan kanı akar!" diye bağırdı hırıltılı ses.

Artık çok geçti.

Eski eğitmenim platformda belirdiğinde tiz kahkahalar hamamböcekleri gibi omurgamdan yukarı sıçradı. Komutan garip görünümlü bir silahı ejderhaya doğrulttu ve ateş ederek basketbol topu altın bir ışık topunu yaratığa doğru fırlattı.

HAREKET ET! Onu sessizce çağırdım.

Küre omzunda patlayarak vücudunun yarısını yok ederken, geri kalanı da aşağı yuvarlandı ve altında en az elli yaratığı daha ezdi.

Değerlendirme de dahil.

Ölü ejderhanın altına inerken hüzünlü, yuvarlak gözleri benimkileri tuttu.

"HAYIR!" Komutanın kahkahaları arasında çaresizlik içinde haykırdım.

Komutanın adımları aramızdaki boşluğu tüketti. Onu bir daha görürsem öldüreceğime yemin etmiştim.

Tanıdık yüzüne baktığında öfke damarlarımda dolaşıyordu. Yüz ifademle hiçbir şeyi ele vermemem gerektiğini bana öğreten aynı yüz. Siyah çizmeleriyle ölü hayvanlardan birini tekmeledi. Bana kaburgalarımı ya da yüzümü asla açıkta bırakmamayı öğreten botlarla aynı türden. Komutan o kibirli kahkahasını attı. Aynı kahkaha bana ne kadar iyi olduğumu asla belli etmemeyi öğretmişti çünkü bunu onlara karşı kullanmak zorunda kalabilirdim.

Son adımlarını atıp silahının soğuk namlusunu alnıma dayadığında gözlerim komutanda kaldı.

"Seni bulur bulmaz öldürmeliydi," diye homurdandı Komutan Von parmağını tetiğin üzerinde çekerken.

Hiçbir şey olmadı.

Mendax'ın gölgelerin arasından fırlayıp hepimizi kurtarmasını beklerken nefesim kesildi.

Hiçbir şey.

Komutanı ne kadar uzun süre izlersem, karanlığım da o kadar yüzeye çıkıyordu. şimdi beni ele geçirmesine izin versem ne fark ederdi ki? Eli ve benim zamanında evlenebilmemizin hiçbir yolu yoktu zaten. Özellikle de ikimiz de şu anda ölüşsek. Yirmi bir yıldır ilk kez, karanlığın oynamasına izin verdim.

Eski eğitmenime gülümsemek için durmadan önce beni tutan muhafıza karşı mücadele ederken gözlerim Komutan Von'unakilere sıkıca tutundu. Yüz ifademden rahatsız olarak kaşlarını çattı ve tetiği çekti

Yine bir şey bir dizi küfür savurdu. Hayal kırıklığına uğrayan gardiyan silahını almak için ellerini benden çekti.

"Hayır, yap-" diye denedi komutan, ben yüzüne aniden en lezzetli, en derin korkunun yayılmasını izleyip tadını çıkarırken.

Arkama uzanıp ejderhanın kopmuş pençesini avuçlarken gülümsemekten kendimi alamadım ve silahı muhafızın beceriksiz ellerinden kurtardım. Göz açıp kapayıncaya kadar pençeyi ağzıma, silahı koltuk altına soktum ve hançeri kemerindeki kınından kaptım. Hızlı hareket ettim, bıçağı çenesinin altından kafasına sapladım ve boktan zırhlarının açıkta bıraktığı üç hayati organa sapladım. Muhafız yere düşmeye fırsat bulamadan bıçağı Walter'ı tutan muhafızın boynuna fırlattım, o da hızla kendini kurtardı. Silahı ateşledim ve Eli'nin sağ kolundaki muhafızı büyük bir küreyle vurduktan sonra silahı Eli'ye fırlatıp komutana döndüm.

"Seni lanet-" Komutan Von başladı.

O sözünü bitiremeden yumruğumu burnuna indirdim, parıldayan altın rengi kan akmaya başladı. Burnunu kırmanın daha iyi yolları vardı ama hiçbirinin bu kadar tatmin edici olacağını sanmıyordum.

Benden çok daha hızlıydı ve yan tarafıma iki sert tekme indirdi.

"Caly!" Eli bağırdı.

Ejderhanın pençesini bir karambit gibi kullanarak boynunu kestim, sonra kolunu kaldırıp pençenin girebileceği kadar derine koltuk altına sapladım.

İri fae öfkeyle homurdandı. "Görüyorum ki birkaç şey almışsın."

Beni tekrar tekmelemek için hamle yaptı ama bu sefer bacağını savurarak düşmesine neden oldum. Bir saniye içinde onun üzerindeydim, pençenin ucunu beyninin ön tarafına bastırdım, sadece ucu ön singulat korteksine girecek kadar.

Artık tamamen hareketsizdi, tenimi heyecanla titreten bir acı çığlığı attı.

Rahatladım, göğsüne oturdum, bacaklarımı uzattım ve gevşedim.

"Eğitimimizden bu yana birkaç şey öğrendim," dedim sırtarak.

Ceplerini kontrol ettim, gevşek kollarını kenara çekerek, kesesinden kısa bir İsviçre çakısı tipi alet bulana kadar karıştırdım. "Bu iş görür," dedim usulca.

Ne söylediğimi umursamadı çünkü acı içinde çılgılık atmakla meşguldü.

"Burası mı?" İnce çakı bıçağını beyninin farklı bir bölümüne bastırırken mırıldandım - onu öldürecek kadar değil, ama farklı bir tür hasar verecek kadar. "Gördüğünüz gibi, bu birincil somatosensoriyel korteks." Komutan boğuk bir ses çıkardı, gözlerinin periyodik olarak kafasının içinde geri dönmesi dışında vücudu tamamen hareketsizleşti. "Biliyorum, ağız dolusu, değil mi? Bunlar beyninizin ağrı merkezleri. Büyüleyici, değil mi? Şimdi susun, yoksa bir sonraki bölümü kaçıracaksınız Komutan." Düşünüyormuş gibi yaparak alt dudağımı ısırdım. "Şimdi, bana her zaman söylediğin şey neydi? Oh evet: bir adamın acısı başka bir adamın zevkidir. Bundan hoşlanacaksın," dedim alaycı bir tavırla, iki bıçağı da kafatasına saplarken.

Vücudu düzleşmeden önce sarsıldı, kelimenin tam anlamıyla ölüyordu.

Beyninin geçersiz kılamadığı acı bolluğu.

Ejderhanın pençesini çekip kurtardıktan sonra tekrar kafatasının tepesine indirdim. Bir el sırtıma hafifçe bastırıncaya kadar bunu tekrar tekrar yaptım ve döndüm, pençem hazırды.

Eli ve Walter geriye sıçradılar, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "İyi misin?" Eli endişeyle sordu.

"Mendax şu anda bir yerlerde elinde sert bir aletle mezarında ters dönüyordur," dedi Walter, önündeki manzara karşısında Eli'dan çok daha rahatlamış görünüyordu. "İyi misin?" diye sordu Eli'ı taklit ederek.

Yerdeki parçalanmış komutana bakarken ejderhanın pençesini yavaşça hamlede yaladım. Kanının tadı bile acıydı.

"Çok iyi," diye göz kırparak cevap verdim.

Derin bir nefes aldım, bir miktar duman kokusu aldım. Mendax'ın arkamda durduğunu görmeyi beklerken ağzımın kenarları çoktan kıvrılmıştı.

Koyu gri kaya duvarı gülümsememi yakalayan tek şeydi. Ama o anda onun kokusunu aldığıma yemin edebilirdim.

Gözlerim arkamdaki yere kaydı ve yanmış bir ağaç dalının platformun üzerine düştüğünü gördüm.

Agh.

Eli ve Walter platformdaki muhafızların çoğunu etkisiz hale getirmeyi başarmıştı ama aşağıda savaş devam ediyordu.

Göğsümün içinde aniden bir şey çatladı ve boğuk bir gümbürtünün derin sesi puslu zihnimi doldururken kanımın aktığını hissettim.

Kafa.

Hayır! Hayır!

"Hayır!"

Aşağıdaki son muhafızlardan biri dikkat etmediğimiz bir anda beni karnımdan vurmuştu.

Acil eller beni kaldırdı.

"Hayır! Cal!" Eli'in paniği onun sıkı kavrayışına sıçradı.

Platformun kenarından aşağıdaki çıkıntıya düşmüştüm. Eli beni göğsüne doğru çekti. Kalbi gümbür gümbür atıyordu... çok hızlıydı.

"Calypso Petranova, lütfen, lütfen beni bırakma."

Eli'nin ağır nefesi alnımda tüyler ürpertti. "Walter!"

Başım yana düştü ve gözlerimi açmak için mücadele ettim.

Kalabalığa bakarken hırıltılar ve hırıltılar sessizliği doldurdu. Hayvanlar artık muhafızları kolayca alt ediyordu. Ama top sesleri bedenimi geriordu.

Muhafızlar kalabalığın arasına karışmadan önce birkaç saniye daha debelendi ve panikledi. Toplar ateş almıyordu ve sayıları oldukça azdı.

Birden tılandım.

Büyük eller omuzlarımı kavradı, aşağı inmek ve kendi başıma yürümek için mücadele ederken keskin, sarsıntılı hareketleri durdurmaya çalıştı.

"yok... Sorun yok." Walter'ın rahatlatıcı yüzü benimkinin geçti.

"Oldukça iyi darbe almış." Eli titredi.

"Güçlerin yerinde mi?" Walter sordu.

"Hayır ve eğer kalbini şimdi alamazsak birkaç saat içinde öleceğiz. Onun küçük kalbi için çok fazla. Onu hemen almalıyız." Eli'nin sesi çatallaştı.

"Güçlerine ne oldu?" Başımı dik tutmak için mücadele ederek homurdandım. Sadece nefes almam gerekiyordu ve sonra iyi olacaktım. Erkekler yaralanma konusunda hep bebek gibiydiler.

Soğuk havanın alnımdaki saçları geriye ittiğini hissettim. Temiz, taze sabun ve güneş ışığı kokusu burnuma doldu. Eli ağırlığımı yeniden ayarlayarak beni göğsüne doğru daha sıkı çekti.

"Yeni bir plana ihtiyacımız var. Kalbini kurtarmak için *binlerce* kez denedik. Kale şu anda kuşatma altında. Hiçbir gücün yok ve

onunla birlikte ölüyor." Walter'ın öfkeli sesi dağlara çarpıyor gibiydi.

"Ama buna ihtiyacı var! Bana ihtiyacı var." Eli'nin sesi titriyordu. "Bana ihtiyacı var ve onu bir daha asla hayal kırıklığına uğratmayacağım."

Göğsüm acıyla sıkışmıştı ama sanırım kalbim bütün olsaydı bile sıkışabilirdi.

Yüzümün nemli derisine ılık damlalar düştü ve bir an için gri bulutların arasından sızan güneş ışığı gibi hissettim, ama yağmur değildi; Eli ağlıyordu.

"Beklenmedik bir dost oldun Aurelius-Eli. Seelie olsun ya da olmasın, Seelie tacı ile Düşmüşler arasındaki savaşa kapılmana izin veremem. Tarani onlarla çalıştığı için affedildi. Eğer o kaleye girersen, çıkamazsın." Walter'ın sesi yumuşadı.

"Ben tacım. Şu anda başıma konan tehlikeleri hiçbir dostluk silemez ama kale benim evim ve asıl savaş annemle kız kardeşim arasında. Annem kalenin oubliette'ine yerleştirilecek ve Tarani Unseelie tahtına oturacak." Eli titrek bir nefes verdi. "Doğrusu, ani güç eksikliğime rağmen, benim gitmem herkesten daha güvenli."

Walter homurdanarak, "Bunu al o zaman," dedi ve Mendax'ın diş kolyesini gülümseyerek boynundan çıkarıp Eli'a uzattı. "Mendax senin ölümünün bir parçası olmak isterdi."

"Ha-ha," dedi Eli dişimi avuçlayarak.

"Beni yere bırak. Güçlerine ne oldu Eli?" Sesimi bulmaya çalışırken mırıldandım.

"Hayır, seni taşımayı seviyorum ve benimle dövüşemeyecek kadar zayıf olmasaydın bana asla izin vermezdin," dedi Eli uçumuz dağın yamacından aşağı inmeye devam ederken. "Sadece orada komutanla yaptığın gibi vahşileşme ve güçlerime gelince, karnındaki yara ve sadece yarım kalbinle, ölüyorsun, bu da ölüyoruz anlamına geliyor ve kalan azıcık gücüm bizi kravatımızla hayatta tutuyor."

Walter'ın sıcak kahverengi gözleri benimkileri yakaladı ve ilk kez, Unseelie zindanında Kahverengi Fare olarak tanıştığımızdan beri onu ne kadar sevdiğimi ve ona ne kadar güvendiğimi fark ettim. Onun gururlu, dans eden gözleri şu anda ruhuma merhem gibi geliyordu. Garip, alışılmadık bir şekilde Mendax, Eli ve Walter ailem olmuştu - benim için tuğla ve kiriş olmayan bir ev.

Eli'nin tuniğini tuttum ve bacaklarımı kıpırdatarak yere inmeye çalıştım.

Beni sıkıca tuttu ve hepimiz yaratıklardan uzaklaşıp kaleye yaklaşmaya devam ederken uzaklara baktı.

"Beni yere bırak. Şimdi daha iyiyim," diye yalan söyledim.

Aslında çok korkuyordum. Ölmekten değil, zamanın tükenmesinden. Artık içimde yanan sarsılmaz bir şey vardı, serbest bırakılmış ve daha güçlü.

Nefret.

Canavarı kafesinden çıkarmanın, kaşıkla yalamanın nasıl bir his olduğunu az önce tatmıştım ve kalbimin geri kalanını alabilseydim, o zaman tüm kâseyi kendime ayırabileceğimi biliyordum.

Bana haksızlık edenlere bunu ödetmenin zamanı gelmişti.

Kalp atışlarım kulaklarımda bir tavşaninki kadar hızlı atarken, sıcaklık içimde öyle bir güçle parladı ki, Eli'nın kollarında çığlık atmamak için ayak parmaklarım kıvrıldı.

Eli'nin adımları toprak yamaçta sendeleyerek beni intikamcı düşüncelerimden uyandırdı.

"Tanrı aşkına," dedi Walter, beni düşürmeden önce Eli'nın tutarak. "Calypso'dan mı?"

"Ne benden mi?" Gözlerimi devirdim. İzin verselerdi şimdi yürüyebilirdim.

"Artemi'lerden sadece doğayı kontrol edip bükebildikleri için değil, güçlerinin başkalarına yapabildikleri yüzünden korkuldu ve soyları tükenmek üzere avlandılar," dedi Walter, Eli'nın tökezleyerek yere düştüğü yeri başıyla işaret ederek.

"Yakışıklı bir fae'yi çamura mı yatıracaksın?" Yüzümü buruşturarak söyledim. "Bunu duydun mu?" Eli inledi ve küfretti. "Yakışıklı."

Walter, "Neredeyse *ölümlü*, yakışıklı bir fae toprağın üzerinde çırpınıyor," diye cevap verdi. "Artemi'nin en korkunç yeteneği başka bir ölümsüzün güçlerini alıp onu bir insan kadar işe yaramaz hale getirmek... Alınma ama. Annenin de kız kardeşinin de insan olduğunu biliyorum." Sanki bir matematik denklemi çözüyormuş gibi gökyüzüne bakarken ağzını bir çizgi halinde sıktı ve irkildi.

Eli durduğumuz yere dönerek, "Senin güçlerinden çok bizim bağımızdan kaynaklanıyor," dedi. "Gerçi ne olduğunu görmekten bile korkuyorum

Kalbin onarıldığında ne tür güçlere sahip olursun. Sen sadece hiç yükselmemiş gizli bir Artemi değilsin; sen *Zef'in* kahrolası kızıydın."

Zef.

Babam.

Walter'ın elinden kurtulup yavaşça yürümeye başladım. O kadar da kötü değildi.

İki adam da itiraz etti ama beni yakalamaya çalıştıklarında ejderhanın pençesini çıkardım ve hemen geri çekildiler.

"Zef, Artemi henüz kendi başına bir diyar iken onun kralıydı. O Yükselmişlerin Titan'ı," diye yanıtladı Walter. "Var olan en güçlü Artemi o, bu da kızının tonlarca güce sahip olacağı anlamına geliyor."

Hangi çocuğun Artemi güçlerine sahip olacağına karar veren ve bu kararın bedelini ödemek zorunda kalacak olan kişi de oydu.

"Yükselmişler eski tanrıların torunlarıdır -şu anda Kaderlerden sonra tanrı ve tanrıçalara en yakın olan şey- ve senin baban da Yükselmişlerin Titan'ı, Tanrıların Kralı," dedi Eli öfkeyle. "Ve sen, kalbinin ve güçlerinin diğer yarısına sahip olmadığın için asla yükselemedin."

Yürümeye devam ederken sessizlik havayı doldurdu, kaleye vardığımızda olacaklara hazırlanırken kimse ne söyleyeceğini tam olarak bilmiyordu.

Eli boğazını temizledi. "Sizin için de uygunsa, annem çıkarılır çıkarılmaz nikâhı kalenin içinde kıyacağız."

"Gerçekten kilitli kalacağını düşünüyor olamazsınız?" Ben başladım. "Gerçekten vahşi güçleri olmadığını biliyorum ama ona bir baksana. Bunun onu durdurmasına henüz izin vermedi. Belki de Düşmüşler-"

"En üst düzeyde önlemler alınarak kilit altında tutulacak. Korkunç, korkunç şeyler yaptı ama kimsenin aileme zarar vermesine izin vermeyeceğim, buna annem de dahil," diye gürlledi Eli.

İçimden asit gibi bir öfke aktı. "Yaptıklarının bedelini ödemeyi hak ediyor," diye sıkılmış dişlerimin arasından haykırdım. Kulaklarımda alçak gümbürtüler duyulurken vücudumun her gözenğinde ısı alevlendi. Sıcak, öfkeli gözyaşları gözlerimi doldurdu.

Walter elimi sıkmaya çalıştı ama onu elimden kaçırdım. Elimde değildi, beni soğukkanlı biri olarak yetiştirmişti.

Akşam gökyüzü Seelie'de olabileceği kadar karanlıktı, koyu kırmızılar ve turuncular ağaç tepelerinin üzerinde somurtuyordu.

"Bunu ödeyecek, sana söz veriyorum. Ama hayatıyla değil. Her şeyin ölümle sonuçlanması gerekmez." Eli'nın uzun gövdesi bana doğru adım attı. Büyüleyici fae ellerini yüzümün iki yanına koyarken, duygu dolu gözleri gözlerimin içine aktı. "Kötü tarafına daha fazla tutunmak zorunda değilsin," diye fısıldadı. Dudaklarını hafifçe dudaklarıma değdirmek için eğildi.

Dudaklarımı onun dudaklarına bastırdım, öpücükte hissettiğim şefkat karşısında hazırlıksız yakalanarak geri çekilmeden önce güneş ışığının tadına baktım. O kıpırdayamadan tekrar içine girdim. Sanki tüm dünya -ve tüm acılarım- arka planda kalmış gibi hissettim.

"Seninle evlenmek istiyorum Eli," diye fısıldadım. "Şatoya girer girmez bunu resmileştirmek istiyorum."

Onu seviyordum ve hayatlarımız zaten kelimenin tam anlamıyla birbirine bağlıydı, ama en çok bunu yapmak istedim çünkü kız kardeşimi tekrar görebilmemin tek yolu buydu.

O kadar sert gülümsedi ki, daha yakına eğildiğinde gözlerinin kırışıklıkları bile yeni gülümsemeler yarattı. "Altın gibi bir kalbin var, karıcığım." Önce dudaklarıma, sonra alnıma bir öpücük kondurdu. "Bir kez evlendiğimizde, içindeki tüm bu karanlık yok olacak. Seni mutlu etmek için *her şeyi* yaparım," dedi ağzını tatlı bir öpücükle dudaklarıma bastırırken.

"Evli ya da değil, karanlığım ve ben yine de onun içine boşalacağız," diye ekledi her yerde tanıyabileceğim derin, çakıllı bir ses.

Malum Mendax.

MEVCUT GÜN

Caly

L Bir hayalet gibi, kalenin yolundan topallayarak çıktı. Siyah zırhı çoğu yerde vücuduna zar zor tutunuyordu. Kirli yüzünü ve vücudunu kanlı çizikler ve çürükler kaplamıştı. Onun Walter'ın yanında durduğunda geniş, kaslı göğsü nefes alıp verirken inip kalkıyor, belirgin çenesi güçlkle sıkılıyordu.

"Mendax!" Walter kollarını dev fae'ye dolayarak hışırdadı.

Malum bir gülümsemeyle savaştı ve kaybetti, kardeşini itmeden önce yüzünü sırtını sıvazladı.

"Yaşıyorsun! Nerelerdeydin? Ama... Tenebris Teyze? O...?" Walter umutlu bir yüz ifadesiyle sordu.

"Hayır," dedi Mendax bakışlarını benimkilere çevirirken. "Annem öldü ve neredeyse ben de ölüyordum. Seelie ordusu gittikten sonra Düşmüş akbabalar istila etti."

Kelimeleri oluşturacak kadar düşünemiyordum. Karşımda hayallerimin ve kâbuslarımın adamı duruyordu. Bir insan kaç kez ölü taklidi yapabilirdi ki? Belki de *ona evcil hayvan* lakabı verilmeliydi.

"Nasıl yaptın-?" Eli şaşkın ve sinirli bir sesle sordu.

Mendax gözlerini Eli'nin elinin belimi kavradığı yere çevirdi.

"Karanlık yerlerde çok sayıda hilekâr, yasalara uymayan arkadaşım var." Yüzünü Walter'a doğru çevirdi. "İtäre'ye gitmeden önce Eromreven'deydim. Eletha bana rehberlik etti."

Eli şaşırmış görünüyordu. "Tabii ya, Eromreven'deydiniz. Eromreven'de dinleniyor muydunuz?"

"Eletha'yı gördün mü?" Walter bariz bir ilgiyle sordu.

Mendax gülümsedi ve başını eğerek Eli'ı görmezden gelip bana baktı. "Bana borçluydu."

"Nasıldı? Nasıl görünüyordu? Birinden bahsetti mi?" Walter birdenbire onu hiç görmediğim kadar telaşlanmış bir halde sordu.

Eli'nin bakışları Walter'a kaydı, şok olmuştu.

"Öylece gidip yeraltı dünyasının oyun alanına mı saklandın? Eromreven'de arkadaş edindin ve öylece gittin, öyle mi?" Eli inanamayarak söyledi. "Kulağa korkunç geliyor."

Elimi Eli'nin göğsünden çekmeye çalıştım ama o elini göğsünün üzerine kapattı ve Mendax'la göz göze geldiler.

Walter gülümseyerek, "Karanlıktan değilseniz, o kadar da kötü değil," diye karşılık verdi. "Diğer diyarların cennet ve cehennem versiyonu. Karanlık Tartarus'ta huzur bulurken, iyilik yolunda kalan Seelie'ler Elysian Tarlaları'nın cennetinde dinlenirler."

"Seelie kraliyetinden değilseniz, bu durumda ne kadar kötü ya da şeytani olursanız olun Cennet Tarlaları'na kabul edilmeniz garantidir," diye beklenmedik bir şekilde araya girdim.

Mendax beni ilgiyle izledi. "Evet, Unseelie soyluları için de aynı şey geçerli," diye yanıtladı. "Ne kadar iyi olurlarsa olsunlar, Tartarus'a otomatik olarak kabul ediliyorlar." Diğer herkes sadece izlerken o gözlerini dikmiş bana bakıyordu.

Eli, "Tersine, diğer diyarın cezası ya da huzuru olarak çalışırlar, söz konusu fae için neyin en eziyetli ya da neşeli olacağına bağlı olarak," dedi.

"Demek cehenneme gittin ve geri döndün," diye mırıldandım, gözlerimi ondan ayıramıyordum.

Mendax, "Sana en başından beri söyledim, sana dönmemi engelleyecek hiçbir şey yoktu," diye cevap verdi.

Eli ve Mendax arasındaki gerilim şimşek gibi çaktı.

"Kalbinin yerini tespit ettik. Kalenin altındaki mahzende. Sadece onun için açılması gerekiyor ve şu anda buna ihtiyacı var. Malvar'da tutuldu ve sonra hayvanlar ona yardım etmeye geldi." Walter durakladı. "Sen

Onu görmeliydin, Mendax. Lanet bir Ladon ejderhasının pençesiyle bir adamın içini boşalttı," dedi Walter gururla.

"Onun kalbini alacağım. Kale zaten yarı yarıya harap olmuş durumda," dedi Mendax sert bir şekilde.

"Zaten anlıyorum," diye ısırdı Eli. Mendax'a doğru ilerlemek için beni tutuşunu bıraktı. "Ruhlarımız bağlı olduğuna ve burası *benim* kalem olduğuna göre." Eli'nin çizmeleri Mendax'ın ayak parmaklarına çarptı. "*Karımın* kalbini alacağım."

"Bu doğru mu aşkım? Ben yokken başka biriyle evleneceğine söz mü verdin?" Mendax sesinde bir parça eğlence ile sordu.

Tek söyleyebildiğim "Ben... Ben... Yaşıyorsun" oldu.

"Öyle," diye hırladı Eli, "ve onu incitmene ya da kafasını karıştırmaya izin vermeyeceğim. Yeterince şey yaşadı, Mendax. *Git buradan*. Bırak mutlu olsun. İkimiz de biliyoruz ki onu sadece aramızdaki rekabet yüzünden istiyorsun. Bir Seelie olarak benim bedel ödememi istiyorsun, bu yüzden de beni mutlu eden tek şeyi elimden alıyorsun." Eli yumruklarını sıktı. "Şu anda Seelie'nin yeni kral ve kraliçesinin önünde duruyorsun. Kaleye girer girmez evleneceğiz."

Mendax sakince ellerini ceplerine soktu ve eğlenen yüz ifadesini bana çevirdi. "Eğer bir düğünün beni caydıracağını düşünüyorsan, o zaman ona olan hislerime *ya da* ahlak eksikliğime yeterince değer vermiyorsun Aurelius," dedi yakışıklı bir sırıtişla.

Walter öfkeyle homurdanarak kolunu benimkine doladı ve bizi şatoya doğru giden patikadan aşağıya doğru itti. "Siz iki sidik kafalı horoz dövüşü yaparken ben mahzene gidiyorum ve onun kalbini almadan buradan ayrılmayacağım çünkü hiçbiriniz fark etmediyseniz o hâlâ ölüyor," dedi.

Hâlâ şokta olan Walter'a "Yaşıyor," diye fısıldadım.

"Zar zor," diye yanıtladı. "Ona bir baksana. Senden daha kötü durumda."

Mendax bir saniye içinde yanımdaydı, beni kaldırdı ve sert bedenine yasladı. "İyi misin?" Sıcak göğsü yanağımın altında gürledi.

Kalbinin bana karşı attığını hissettiğimde boğazımın arkasından bir iç çekiş süzüldü. "Sen iyi misin?" Beni taşırken topallamasının sendeleyeni hızını hissederek sordum.

Dumanlı bakışları yüzümde gezindi. "Neredeyse."

"Cal, bu devin pençesinden kurtulmak istediğinde söyle," diye homurdandı Eli, yanımda yürürken.

"Teşekkür ederim," dedim ve uzanıp omzunu sıktım. "Ama o zaman paramparça bacağıyla tepeden aşağı düştüğünde onu kim taşıyacak?"

Dördümüz de gülümsedik ve o an için gerginliği bir kenara ittik. Karar vermemiz gereken şeyler vardı ama şu an için hepimiz birlikte daha güçlü olduğumuzu biliyorduk.

Walter, Mendax'ın topallayarak ilerleyişini izledikten sonra, "Ver onu bana, seni inatçı herif," diye hırladı.

"Benim," dedi Mendax kaşlarını çatarak ve küçük gülümsemeye, diğerlerinin birkaç adım önüne geçip kıcımı avuçlarken.

"Kes şunu ," diye Eli gelerek. Eli'ye gülümsemekten kendimi alamadım.

Mendax'a hafif, komplocu bir ses tonuyla "O benim kocam olacak," dedim.

"Eğer bu konuda söyleyecek bir şeyim varsa, hayır," diye herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle fısıldadı.

Kaleye doğru yolculuk ilerledikçe bedenim zayıfladı.

Malvar'da savaşılan hayvanların birçoğu geldikleri yere dönerken yanımızdan geçip gittiler. Birkaç kez bize katılmaya çalıştılar ama sonunda yavaş tempomuzdan rahatsız olmuş olacaklar ki uzaklaştılar. Seelie kalesine yaklaştığımızda ejderhalar ağaçların tepesinden uçarak üzerimize hoş bir esinti gönderdi.

Tüm kalenin etrafı farklı şekil ve boyutlarda insanlarla çevriliydi, sadece iki ortak noktaları vardı: insan görünümlü olmaları ve derilerini ya da pullarını süsleyen ölü güve izleri.

Birçoğunun elinde ateş ya da kıvılcımlar vardı. Bazıları neredeyse transparan görünüyordu, diğerleri ise deri yerine statik bir havayla kaplı görünüyordu. Gördüklerimden hiçbiri silah taşımıyordu ve silahın onlar *olduğu* hissine kapıldım.

"Kalbi almaya ve anneme zarar vermediklerinden emin olmaya gidiyorum," dedi Eli kaleye kasvetli bir bakış atarak.

"Geleceğim," dedim Mendax'ın kollarından sıyrılırken, sadece biraz sallanıyordum.

Üç adam hep bir ağızdan "Hayır," dedi.

"Sen burada kal, daha güvenli bir yerde." Elis yutkunmakta zorlandı. "Walter her ihtimale karşı bana katılacak... bana bir şey olursa ve kalbinin daha hızlı atması gerekirse diye."

"Peki ya evlilik?" Ağzımdan kaçırıldım. "Bunu şimdi yapmalıyız."

Eli bana gülümsedi, sonra doğruldu ve Mendax'a baktı. "Her şeyi yoluna koyar koymaz, benim karım olacaksın."

"Oh, tamam, elbette." Başımı salladım. "Kalbimi almaya çalışmama izin vermeye hazır olduğunda gel beni al. Lütfen ölme."

Eli, Mendax ve benim aramda bir bakış attı.

"Diğer ikisinin yaşaması için zaten birimizin ölmesi gerekiyor. Benim ölümüm sadece işleri sizin için kolaylaştırır," diye boğuldu.

Onu o kadar sıkı sıktım ki bayılacağımı sandım. Yüzüm ve parmaklarım zorlamayla karıncalandı ama çekip alamadım. "Ölmeyeceksin. İkiniz de ölmeyeceksiniz," dedim Walter'ı kucağıma çekerek. "Eğer bu bir soruysa kalbi bırak. Artık bir önemi yok."

"O haklı. Eğer ikiniz de dönmezseniz kiminle dövüşeceğim?" Mendax, Walter'ın sırtına bir tokat atıp Eli'nin yanağına hafifçe vurmadan önce şöyle dedi. Eli doğruldu ve Walter ortaya çıkana kadar Mendax'a doğru ilerledi.

Eli elimi tutarak, "Kalbini ve kraliçe alıkonulduğunda geri döneceğim," dedi.

Beni bekle, diye yalvardı gözleri.

Ellerim onun bronz boynuna dolandı. Dudaklarına teşekkür ve özür dolu bir öpücük kondurmak için onu kendime doğru çektim. Mendax'ın gözlerini üzerimde hissettiğimde hafifçe gerildim ama o beni durdurmadı.

Walter ve Eli başlarını ciddi bir şekilde sallayarak bizi ormanın kenarında bıraktılar ve biz de Düşmüşlerin kalabalığının ardında kaybolana kadar formlarının küçülmesini izledik.

", gidelim," dedi Mendax, beni çevredeki ormanın örtüsüne doğru çekerek. "Şu tarladan geçerek ormanın içinde patikanın hemen aşağısında bir geçit var."

Geçidi biliyordum. Eli'nin bana floricornların otağında gösterdiği geçidin .

"Ne?" Hafifçe geri çekildim, hâlâ gözlerimi kalenin girişinde tutmaya .

"Eğer tırmanmayı tercih edersen, büyük ihtimalle onların da bizimki gibi bir çatıları vardır. Saracen ve babamın ilişkilerini bu şekilde gizli tuttuklarından oldukça eminim," dedi vücudumu kendine doğru çekerken kayıtsızca.

Karnımdaki yaraya dokunduğunda acı içinde tısladım. Karşılığında, dramatik davranıyormuşum gibi gözlerini devirdi.

"Onları bırakamayız. Ya yardıma ihtiyaçları olursa? Değer verdiğin insanları öylece arkada bırakamazsın," diye tersledim.

"Walter kalbini Unseelie'ye götürecek ve ben de seni kendime alacağım. Bize burada ihtiyaçları olmayacak... büyük ihtimalle," diye fısıldadı kulağıma.

"Gitmiyorum... henüz. Kalbimi almam gerekme ihtimali var... Eli ve Walter'ın iyi olduğundan emin olana kadar da gitmiyorum." Ondan ve derin ormanın kamuflajından uzaklaşarak kalenin bahçesine geri döndüm.

Saracen'ın bakılana kadar hiçbir yere gitmiyordum.

Walter için içimde korumacı bir his alevlendi. İkimiz de kaleye bakarken Mendax'ın birkaç adım önünde durdum, başımı sabit tuttum ama onu çevremde görebilmek için olabildiğince sağıma baktım.

Karanlık bakışları saplantılı trans halinde Walter'ın bulunduğu şatoda değil, benim üzerimde kaldı.

Arkadaşını nasıl bırakabilir?

"Her iki adamla da daha kötü maceralar yaşadım. Walter'ın Unseelie kanı sidik ve sirkeden başka bir şey değil. Onu Tartarus'a göndermek için bu görevden çok daha fazlası gerekir. Aurelius'a saygı duymaya ve nadiren de olsa onunla dostluk kurmaya başladım. Hayatının anahtarının onda olmasından endişeleniyorum ama Walter orada olacak." Bileğimi sıkıca kavradı. "Bana sık sık hatırlattığın gibi, tatlım, ben kötü adamım ve *hep* öyle kalacağım. Benim arzularım tamamen bencilce. Şimdi gidip biraz sorun çıkaralım ve o küçük prenses fırsat bulamadan tahtımı geri alalım," diye mırıldandı gülümseyerek.

Bileğimi kurtararak arkamı döndüm ve adama bakarken kaleye doğru bir adım daha attım.

"Beni sadece Eli'nin bana olan ilgisi yüzünden mi istiyorsun? Artemi olduğum için mi?" Kaleye doğru bir adım daha attım ve ondan uzaklaştım.

"*Aptal* olma Calypso," diye hırladı Mendax. "Bunlardan herhangi birini bilmeden önce sana karşı bir ilgim vardı. Kaleye doğru yürümeyi bırak."

"Bana bağlandığında güçlerimden haberin var mıydı? Annen beni çocukken görmüştü. On dokuz yıl sonra beni tanıdığından şüpheliyim ama yine de bir şans var," diye mırıldandım. Söylediğim her hece midemi bulandırıyor. "Beni kraliçe yapma konusunda oldukça kararlı görünüyorsun." Bir adım daha geri çekildim. " yüzden bunca zaman güçlerinin bir kısmını elimde tuttum, değil mi? Sorun bağ değildi. Çünkü Artemi

İstedikleri zaman diğer fae'lerin güçlerini emiyorlar, değil mi? Çünkü ben bilmeden seninkilerin bir kısmını almıştım. O zaman biliyor olmalıydın."

Mendax'ın sinirli gözleri bir avcının gibi kısıldı.

"Seninle gelmeyeceğim. Sana yapamayacağımı söyledim," dedim. "Moirai'ye gitmek zorundayım."

Gürültülü bir patlama havayı doldururken ikimizin de elleri kulaklarımıza uçtu.

Yer ayaklarımızın altında ikiye bölünecekmiş gibi .

Kaleden turuncu bir ışık patlaması fışkırdı ve camlar dışarı fışkırırken yüzlerce pencere kırıldı. En uçtaki sivri kule, kalenin ana yapısına çarpmadan önce yavaşça sallandı. Sülfürik duman ve altın tuğlalar kenarlardan yuvarlandı.

Etraftaki Düşmüş Fae kalabalığı kıpırdandı. Bir ordunun hesaplanmış hareketiyle kalenin girişine doğru aktılar ve girişi doldurup içeride kaybolurken sahip oldukları birçok farklı gücü sergilediler.

"Mendax, Walter ve Eli'ı oradan çıkarmalıyız!" Bağırđım. "Walter içeride!"

"Benimle gel Caly. Onlar iyi!" Mendax öfkeyle bağırđı. "Onu terk ettiğimde kalpsiz değilim. Walter tanıdığım en zeki ve yetenekli stratejist. İçgüdöleri kusursuzdur. Eğer o senin kalbine ulaşamazsa, senin de ulaşabileceğinden şüpheliyim."

"Peki ya Eli?" Ben sordum.

"Ne olmuş ona? Umarım ölür. Ölmezse, onu öldürmek zorunda kalacağım. Neden terli yüzünü senin yüzüne sürmesine izin verdim sanıyorsun?" Mendax sırtıttı. "O ödünç alınmış bir adam, Caly. Ya bağı ya da bağı kırılmalı ve tahmin et ne olacak, evcil hayvan? Kopacak olan bağ olmayacak." Mendax'ın derin sesi yıpranmış sinirlerimi gıcırdattı.

Sonsuza dek gittiğini düşünmek, ona karşı ne kadar güçlü hisler beslediğimi görmemi sağladı. Onu ne kadar istediğimi. Ona en karanlık yönlerimi göstermişim ve o daha fazlası için yalvarmıştı. Benimle başa çıkabileceğini biliyordum. Birlikte olduğumuz her anı tutku ve tehlike dolduruyordu ve ben bunu seviyordum. Kaosu arzuluyordum.

Ama bir yanımda daha vardı ve o yanımda da Eli'da bulduğum şefkate ihtiyacı vardı. Eli'yi isteyen yanlarım sadece şehvetle ya da öfkeyle beslenen nefretle çıldırmış değildi. O yanlarım hâlâ gülüyor ve gülümsüyordu. Önemsendiklerini ve sevildiklerini hissediyorlardı. İyi hissediyorlardı.

Güvensiz zihnim dönmeye başladı. Kendime bunun gerçekten önemli olmadığını hatırlattım. Ne istediğimin bir önemi yoktu. Kalbimi almam ve devam etmem gerekiyordu.

Beklemekten yorulmuştum.

Beni yakalamasından korktuğum için sırtımı Mendax'a vermeyi reddederek, yanan kalenin girişine doğru geri geri ilerlemeye devam ettim.

"Çekip gitmeyi bırak. O kaleden içeri bir adım bile atma, Calypso."

Sadece birkaç metre önüme gelene kadar hareket ettikçe göğsüm sıkışıyordu. Yine de ayaklarım yavaşça geriye doğru adım atmaya devam etti. Merdivenlere ulaşır ulaşmaz kaçacaktım.

"Onlara yardım etmeliyim... ve kalbime ihtiyacım var, Mendax. Bütün hissetmenin nasıl bir şey olduğunu hatırlamıyorum bile," diye fısıldadım yumuşak bir yalvarışla.

"Kalbini alacaksın," diye hırladı Mendax. "Ama eğer oraya girersen..." Sesi kesildi.

Etrafımdaki enerji değişti ve Mendax tamamen durdu, gözleri arkamdaki bir şeye kilitlendi.

"Calypso." Sesini eşit ve sakın tutmaya çalıştı. "Bana gel. Şimdi," diye seslendi, sanki bir hayvanı yoldan çeker gibi. Hareket eden tek parçası genişlemeye devam eden gözleriydi.

Donup kaldım. Arkamda korkunç bir şeyin olduğunu bilmek tenimi karıncalandırdı.

Gözlerim kapanırken.... hangi tanrı dinlerse dinlesin.... sessiz bir dua ettim. Kan kulaklarımın içinde çarpıyor ve bana hala ne kadar zayıf olduğumu hatırlatıyordu.

Mendax parmağını kıpırdatarak küçük bir tutam siyah duman gönderdi.

"Ben olsam bunu yapmazdım."

En hüzünlü kâbuslarımın görüntüsünü bulmak için etrafımda döndüm. Göğsümün içinde bir şey çatırdadı, neredeyse dizlerimin bükülmesine neden oluyordu.

"Bir duman daha çıkarsa Caly'nin kafasını tıpkı anneninki gibi yerden kaldıracaksın." Saracen'ın sesi zehir gibi etrafımı sardı.

Bizi ayıran iki basamaktan indi, saçları sert bakışlı yüzüne dağılmıştı. Krem rengi elbisesi, sanki gece elbisesiyle bir savaş meydanında sürüklenmiş gibi is ve kir içindeydi.

Mükemmel manikürlü tırnaklara sahip bir el, delicesine büyük, parlayan bir hançer tutuyordu. Kırık ve parçalanmış hükümdar kanatlarından biri diğerinin altında gevşek bir şekilde asılı duruyordu.

"Bunların hepsi senin suçun." Sesi titriyordu. Elleri ışıklı bıçağı hafifçe salladı ve kehribar rengi parıltının gözlerinde ateş gibi dans etmesine neden oldu. "Her şeyi mahvettin," diye fısıldadı. "Hayatını olabileceğinin en iyisi olacak şekilde düzenledim."

Kapılar açılıp Eli dışarı itildiğinde büyük bir patlama sesi duyuldu. Elleri atan kırmızı bir kalple aldı.

"Eli!" Olanlara inanamayarak haykırdım.

"Onun saçının teline bile dokunmayacaksın anne!" diye bağırarak bedenini aramıza yerleştirdi.

"Bunu nasıl yaptın? Büyüyü nasıl bozdun?" diye sordu kraliçe.

Walter kapıdan içeri süzüldü ve Eli ile Saracen'dan birkaç adım ötede durdu.

İki adamın da zarar görmediğini görünce rahatlayıp bayılabilirdim.

Eli boynundaki bir şeyi tutup havaya kaldırdı - Mendax'ın kolyesi. Benim dişim. "Görünüşe göre tek ihtiyacım olan biraz çaresizlik ve kemikmiş," dedi ve Mendax'a hafifçe başını sallayarak döndü. "Al, bunu gerçek sahibine götür. Çok uzun zamandır ayrı kaldık," dedi ve kıpkırmızı kalbi Walter'a vermek için harekete geçti.

"Hayır! Aşık bir aptal olma! Yoluna çıkan her şeyi yok edecek, Aurelius. Artemi'nin neler yapabileceğini benim gibi bilmiyorsun. Onu ve kalbini yok etmelisin," diye haykırdı Saracen oğlunu yakalarken.

Eli parlayan kalbimi Walter'a verdi ve bıçağı Saracen'ın elinden alarak onu daha sıkı tuttu.

Walter iki adım atarak bana uzattı. İşte oradaydı.

On dokuz yıl sonra, yeniden bütün bir kalbe sahip olmak üzereydim.

"Onu biraz rahat bırakın! Güçleri geri geldiğinde kim bilir içinden neler fişkıracak," dedi Mendax, sesi heyecanlıydı.

Walter beni cesaretlendirmek için ciddi bir şekilde başını salladı. Gerçeği bilen tek kişi oydu.

Eli'nin nazik gözlerine baktım. Bu muhtemelen bana son kez böyle baktıkları an olacaktı.

"Çok üzgünüm," diye fısıldadım ona.

Kaşları kırıştı. "Üzülme. Bunu başarabilirsin," diye cesaretlendirdi.

Atan kalbi göğsümün üzerinde tuttum ve Saracen'e baktım.

Büyük bir yudum hava alarak organı diğer yarısının bulunduğu yerin hemen üstünden tenime bastırdım.

Herkes ne olacağını görmek için nefesini tutarak izlerken etrafımızdaki hava durdu.

İlk başta kalp hiçbir şey yapmadı. Derimi itiyor, korkunç sesler çıkarıyordu ve yanlış hesapladığımdan, belki de on dokuz sekiz ay değil de yirmi yıl geçtiğinden endişelenmeye başladım... ama sonra her şey oldu.

Derimde bir çeyrekten daha büyük olmayan en küçük çatlak belirdiğinde göğsüm bir ateş patlıyormuş gibi yandı. Ellerimdeki kalp açıklığa doğru hareket etti ve göğsümün tamamen içine girene kadar sönmüş bir balon gibi kayarak içeri girdi.

Çatlak bir patlamayla kapandı ve nefes almak için yutkunurken dolduğunu hissettim.

Bitmişti.

Bitirmiştım.

"Nasıl hissediyorsun? İyi misin?" diye sordu Eli, hem o hem de Saracen aval aval bakarken.

"Bir şeye ihtiyacınız var mı?" Walter sordu.

"Bize bir numara göster, evcil hayvan," dedi Mendax arkadan.

Avuç içlerim açık bir şekilde Saracen'a bakarken ellerimi genişçe yana doğru uzattım. Yavaşça ve biraz da dramatik bir şekilde onları yukarı kaldırdım. Dudaklarımın kenarlarında bir gülümseme kıvrıldı. Sonra ellerimi yanlarıma indirdim.

Her biri şaşkınlık içinde birbirine baktı.

"Hiçbir şey ." Daha geniş gülümsedim. "Ben insanım."

Herkesin nefesi kesildi.

Kafası karışmış bir Saracen'e yaklaştım, yüzüm onunkinin önündeydi ve ifadesinin her santimini görebildiğimden emin oldum. Bu anı sonsuza dek hatırlamak istiyordum.

"Yanlış kızı öldürdün," fısıldadım, yüz ifadesinin tadını çıkararak. "Artemi Adrianna'ydı."

"Bu imkânsız," diye itiraz etti.

"Artemi hangi çocuğun güçlerini alacağını seçti ve babam Adrianna'yı seçti."

Tırnağımı başparmağımdaki yara izine acıyla batırdım.

"Onun statüsü nedeniyle Adrianna güçlerini normalden daha erken aldı. İki yaşındaydı ve onlarla başa çıkamıyordu. Bunun onun küçük bedenine ve zihnine ne kadar acı verdiğini hayal bile edemezsiniz. Annemi ve beni onun acı çekmesini izlemek zorunda bırakarak ona acı çektirdi. Kız kardeşim beş yaşındayken, bizden birine çok az miktarda güç aktarabildiğini öğrendik, sadece birkaç saatliğine, ama bu onu biraz rahatlatmaya yetiyordu. Güçlerini geri çektiğinde, her şey bir saniyeliğine bulanıklaştı ve sonra Adrianna'nın gördüklerini bir dakikalığına görebilirdik. Onunla saklambaç oynardık."

Dişlerim birbirine çarptı. "Adrianna annemle şehre gitmeden önce hayvani yeteneklerinin bir kısmını bana aktarmıştı." Gözyaşlarımı durdurmak için yanağımın içini ısırdım. "Her şeyi gördüm Saracen, her şeyi. Kız kardeşimin ağzından duyduğum son sözler, bana o gün seni kurtararak ne yaptığımı sormasıydı."

"Ah güneşlerim, Caly," diye mırıldandı Eli.

"Madem her şeyi gördün, o zaman neden bir şey yapmadın? Neden bu kadar bekledin?" Saracen sordu.

Ağzındaki küçük çizgilerin seğirmesini izledim. "Çünkü seni içten dışa incitmek istedim. Sevdiğin her şeyi *tek tek* yok etmek istedim. Bir gün seni inciteceğimi bilerek beklemek kolaydı. Zor olan sevdiğin hiçbir şey olmadığını öğrenmekti." Gözlerim Eli'inkilere takıldı.

"Peki ya ben?" diye sordu.

Bakışlarım yere düştü; ona söyleyeceklerim sırasında yüzünü göremeyecek kadar korkmuştum. "Planım, bir Seelie kraliyet ailesi olarak güçlendiğim anda gelip hepinizi öldürmektir. Sonra da Moirai'ye gidip Adrianna'ya yaptıkları için babamı öldürecektim."

Başımı kaldırdım ve Eli'nin ağzının açık kaldığını, gözlerinde acı olduğunu gördüm.

"Sen benim ilk hatamdın," dedim sesimde küçük bir titremeye. "O seni hiç sevmedi ama ben sevdim. Kız kardeşimin intikamını almak için ne kadar yalan söylemek ya da öldürmek zorunda kalırsam kalayım, seni asla gerekenden fazla incitmeyeceğime dair söz verdim."

"Kız kardeşimi bir daha görebilmemin tek yolu Cennet Tarlaları'na girebilmem," dedim acıyan gözlerimi silerek. "İnsanlar cennete ya da cehenneme gider ve benim ona... ona üzgün olduğumu söylemem gerek. Seni o tarlada kurtardığım ve hayatımıza soktuğum için özür dilerim!" I

öfke geldiğinde ılık attı. "Sen zaten benim Artemi olduğunu düşünüyordun; bu şekilde Adrianna'yla tekrar birlikte olabilecek ve babamı görebilecektim."

Saracen afallamış görünüyordu. "Ama kalp-"

"Bu çok kurnazcaydı. Güçlerimin olmadığını fark ettiğinizde oyun çok çabuk bitecekti. Beni perdenin arkasına götürme konusunda endişelenmeye başlamıştın. Seelie'ye ulaşabilmem için seni sadaketime ikna edecek bir şeye ihtiyacım olduğunu biliyordum; bu mükemmeldi."

Saracen gülümseyerek Eli'nin elinden kurtulmaya çalıştı ama Eli onu sıkıca tuttu. "Bana insan olduğunu söylememeliydin." Kraliçenin boğazından ürkütücü bir kahkaha yükseldi. "Bunu çok kolaylaştırdın."

Seelie kraliçesi Eli'nin kemerinden parlayan bıçağı kaptı ve başımın üzerine doğru kuvvetle indirmeden önce yukarı kaldırdı.

Birdenbire Walter omzunu çarparak beni tehlikeden uzaklaştırdı.

Ben ılık atamadan, kraliçenin hançeri Walter'ın kafasını daha da derine iterken, bıçak ve kemiğin mide bulandırıcı sesi açık arazide yankılandı.

Dünya durdu.

Arkamdan bağırışlar geliyordu ama sanki her şey ağır ekimdeymiş gibi hissediyordum.

"Walter! Hayır!" Sanki yeterince güçlü hissedersen onu güvenli bir yere götürebilecekmişim gibi tüm gücümle bağırdım.

Walter o anda bocaladı, dizlerinin üzerine çöktü ve başının üstünden çıkan bıçağın etrafından akık rengi bir kan izi kabarıp akmaya başladı. Koyu renk akıntı, nazik gözlerine damlamadan önce karmakarışık kahverengi saçlarının üzerinden süzüldü.

Arkamdaki gürültülü kükremeler boğuk görünüyordu. Her nasılsa artık Walter'dan sadece birkaç metre uzaktaydım ve dünyanın dönmesini engellemek için ellerimle otları kavradım.

Gözlerini önce sonra da arkamdaki birine çevirdi; şekil değiştirenin ağızının kenarını acınası, kanla kaplı bir sırtıyla kaldırmamasından Mendax olduğunu tahmin edebiliyordum. Gözleri tekrar benimkilere kilitlendi ve yumuşak bir baş hareketiyle bunu benim için yaptığını belli ettikten sonra yere yığıldı ve yüzü basamakların altındaki sert taş platforma gömüldü. Sırtını son bir nefesle hafifçe kaldırdı ve vücudu taşın üzerinde hareketsiz bir şekilde daha da gevşedi.

"Şimdi-" Ben ona doğru fırladığımda kraliçenin sözü kesildi.

Eli hâlâ annesini tutuyordu, belli ki ne yapması gerektiğinden emin değildi.

"Sevdiğim başka birini benden asla alamayacaksın! Asla! Başından beri biliyordum, beni gerçekten bunun için eğitiyordun." Saracen'in yüzünün iki yanından tuttum ve patlamasını hissederek sağa doğru kırdım. C3 ve C4 omurları yüksek sesle çatladı.

"Caly! Hayır!" Eli onu hâlâ zapt ederken bağırdı.

Ejderhanın pençesini kafasının yan tarafına gömecek şekilde savurdum ve o da Walter gibi yere düştü.

"Anne!" Eli . Kemerinden küçük bir bıçak çıkardı ve bana saldırdı.

Beni öldürmeye hazır bir şekilde tepemde dikilirken geriye, çimlerin üzerine doğru tökezledim. Gözleri onun yerine annesine kayınca nefes nefese kalarak sustu.

Prenses Tarani arkasında, merdivenlerin başında duruyordu, güzel yüzü gözyaşlarıyla kaplıydı.

Mendax ileri atılarak Walter'ı yakaladı ve sert hareketlerle vücudunu kucağına çekti. Yüzünü Walter'ın göğsüne bastırırken boğulurcasına hıçkırıklara boğuldu.

Onlara doğru sürünürken taşlar dizlerimi parçaladı. Ellerim Walter'ın yüzünde gezindi. Kahverengi gözleri dışarı bakıyordu, soğuk ve tanınmaz haldeydi; artık sıcaklık ve ev hissiyle dolu değildi.

"Hayır. Tanrım, hayır! Lütfen, hayır," dedim, artık kanlı olan ellerimi yüzünde ve kollarında gezdirirken, hayat dolu sıcak bir boşluk bulacağımdan emindim. "Bunların hepsi benim suçum," diye bağırdım.

Gözlerim Mendax'ın tesellisini aradı ama bulabileceğim bir teselli yoktu. Bir şey söylememek için çenesini sıktı ve bunun korkunç bir şey olacağını biliyordum.

Düşmüşlerden birkaçı dışarı çıkmanın yolunu bulmuş, kraliçenin cansız bedenini ve yanında diz çökmüş hıçkıra hıçkıra ağlayan prensi görür görmez tezahürat ve çığlıklarla gürültüye boğulmuşlardı.

"Hepiniz gitmelisiniz. İyi niyetliler ama hâlâ susamış durumdalar," dedi Tarani bana dönmeden önce Eli'ye. "Yaptığınız şeyi neden yaptığınızı anlıyorum ve kötü bir niyetim yok ama Seelie'de kalamazsınız. İnsanlar, ne kadar belalı olurlarsa olsunlar, Seelie'ye ait değiller," dedi Tarani, sitrin gözleri benimkilere kilitlenmiş halde.

Eli ile konuşurken sesini yumuşattı. "Döndüğünüzde kale sizin . Onu bir ay içinde restore edeceğiz." Annesinin yanında diz çökmeye devam etti, donmuş bir halde sahneye bakıyordu. Yüzünde uyurgezer bir adamın ifadesi vardı.

Gözleri Walter'ın kafasındaki kanlı bıçaktan yerdeki cesetlere kaydı.

Tek başarabildiği "Evet" oldu.

Tarani, "Düşmüşler hâlâ Unseelie'de tahtta hak iddia ediyor," dedi.

Mendax hareket etmedi.

Düşmüşlerin kalabalığı şarkı söyleyip dans ederken sesleri duyulmaya başladı. Birkaçı Saracen'ın ölü bedenini kaldırmaya çalıştı ve Eli onları uzaklaştırırken onunla kavga etmeye başladı.

"Şimdi gidin. Burada uzun süre kalmak istemeyeceksiniz," diye bizi tekrar teşvik etti.

Eli uyuşuk bir şekilde bize doğru yürüdü ve Walter'a baktı. "Çok üzgünüm... Hem benim hem de Caly'nin hayatını kurtardı," dedi Mendax'a nazikçe. "Onun anısı ve iyi kalbi Seelie'de unutulmayacak," diye söz verdi.

Eğilip Walter'ın yanağını son bir kez öperken yüzümden sıcak gözyaşları döküldü.

Son bir kez daha.

Eli ayağa kalkmama yardım etti, ben de Tarani'ye başımla veda ederek ormanın kenarına doğru yürüdüm.

Mendax homurdandı ve Walter'ın bedenini kaldırıp mümkün olduğunca nazikçe omzunun üzerine koyarken debelendi.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Değer verdiğin insanları arkanda bırakmazsın. Walter'a uygun bir cenaze töreni yapılacak," dedi sert bir şekilde.

MEVCUT GÜN

Mendax

S Seelie kalesini ardımızda bırakarak ormana adım attığımızda havayı hüzün . Biz geçerken her çekirge ve serçe başını eğdi ve ben merak etmekten kendimi alamadım kaç tanesi Walter gibi şekil değiştirendi. Onu benim tanıdığım gibi tanıyabildiler mi?

Vücudu omzumun üzerinden ağır bir şekilde sarkıyor, attığım her acılı adımda sertçe sarsılıyordu.

Yürüyebilir hale gelir gelmez Caly'yi bulmak için geri dönmüştüm. Vücudum hâlâ iyileşme şansı bulamamıştı. Alay ettim. *Bundan* sonra asla iyileşemeyecektim.

Ellerim tuniğinin ağır, korkunç ve kaşındırıcı üzerinde gezindi. Onu rahatsız ettiğim ama derisinin üzerindeki kürkü hatırlattığını söyleyerek giymeye devam ettiği tunik. Gömleğin içinde kendini çok soğuk, çok boş hissediyordu.

Kaohs, lütfen onu Tartarus'a bırak ve ona bolca kadın ve bela ver, diye düşündüm gülümseyerek.

Benim gibi bir adamın yapabileceği kadar özenle cesedini yaşlı bir dişbudak ağacının yanına bıraktım, neredeyse huzurlu görüne kadar onu ağaca yaslamaya özen gösterdim.

"Eromreven'e bir savaşçı olarak varacaksın." Kanlı kahverengi saçlarını yüzünden çektim. "Eletha ne yapacağını bilemeyecek

"Seni görünce kendini kaybediyor."

Elimi boş gözlerinin üzerinde gezdirdim, gözlerini kapattığımda kirpiklerinin avucuma değdiğini hissettim. Sonra kardeşimle yapacağım son yolculuk başladı.

Yüzündeki kanı silmeye çalıştığımda boğazımda kaya kadar sert bir yumru oluştu.

"Tartarus'ta görüşürüz kardeşim," diye fısıldadım kanlı alnını öpmeden önce.

Yüz ifademi sertleştirdim, duygularımın çoğunu sildim ve Aurelius'un Calypso ile birlikte durduğu yere doğru yürüdüm.

"Yak ," diye emrettim Seelie'ye.

SunTamers alevlerinin Walter'ın tenine değmesi fikrinden nefret ediyordum ama başka seçeneğim yoktu. Uygun bir dinlenme yerini hak ediyordu.

Aurelius, Caly'nin yanındaki yerinden ayrıldı ve dişbudak ağacının önüne geçti. Walter'ın bedenine birkaç sessiz söz söyledikten sonra geri çekildi ve ellerini havaya kaldırdı. Parlak güneş avuçlarından akarak ağacın kabuğuna yapıştı. Walter ve ağacın parlak alevden başka bir şey olmaması sadece bir an sürdü.

Altın  ocuğun Caly'nin yanına dönmesini ve Caly bakmıyorken ona ters ters bakmasını izledim. Fae uzanıp sırtını hafifçe ovmadan önce çenesi sertleşti.

Aramızdaki gerilim patlamaya hazırdı.

Aurelius az önce hayatının aşkının annesini zapt ederken boynunu kırmasını izlemişti. Ben de annesinin Walter'ı öldürmesini izlemiştim. Bana kalırsa onun yapmasıyla aynıydı.

Sabırım tükeniyordu. Ona bakma şeklinden hoşlanmıyordum. Ama daha da kötüsü, evcil hayvanımın ona bakışından hoşlanmıyordum.

Özellikle de şimdi.

Tanrıçanın daha önce sinsi ve büyüleyici olduğunu düşünüyordum, ama şimdi? şimdi alemlerin gördüğü her şeyin ötesinde bir tutkuya kapılmıştım. Bir insan tarafından bu kadar büyülenmek nasıl mümkün olabilirdi? Ona *evcil hayvanım* diye seslendim ama onun peşinden giden bendim. Onun kısa, ölümsüz yaşamına tasma ile bağlı olan bendim.

Onun da insanlar kadar hızlı ölmesi düşüncesine .

 kisini de  ld rtmeden önce Aurelius'la olan bağını koparmanın bir yolunu bulacaktım. Seelie'yi koruma fikrinden nefret ediyordum ama o ve Caly bağlı olduğu sürece ikisine de zarar gelmesine izin veremezdim.

MEVCUT GÜN

Caly

"S Üstüne üstlük. İstemiyorum," dedim Eli'nın kollarıma geçirmeye çalıştığı zırhı reddederek.

Her iki adam da insan olduğum için zırh giyiyorlar. Onların zırhı. Ağır ve 1.80'lik bir fae için yapılmıştı.

"Al şunu. Nereye gittiğimizi bile bilmiyoruz. Fae diyarları bir ölümlü için çok tehlikeli," dedi Eli sabırla.

"Bunca zamandır bu âlemde bir insandım," diye denedim. Dürüst olmak gerekirse, benimle konuştuğu için mutluydum. Yaptıklarımın dolayı son derece üzgün olduğunu biliyordum - hepsinden.

Mendax, Unseelie göğüs zırhını kollarımın arasına sokmaya çalışırken yanan gözlerle, "İyi bir kız gibi benimkini al, Cal," diye homurdandı.

Uzaktaki ateşin sıcak parıltısı gölgeli ormanın üzerine ürkütücü bir hava yayıyordu.

"Senin ağır zırhına ihtiyacım yok ya da istemiyorum," dedim ve geri çekildim.

Mendax arkamdaki boşluğu doldurdu ve sert göğsü sırtıma yaslanmadan hemen önce ellerini kalçalarımın yerleştirdi.

Eli Mendax'a ters ters baktıktan sonra önüme geçerek beni engelledi. "Şu lanet zırhı almalısın ki bir yere gidip bağını nasıl koparacağımızı bulabilelim."

Mendax kaslı vücudunu sırtıma daha fazla bastırırken "Bağını nasıl koparırsın?" diye sordu.

"O zaman senin de zırhına ihtiyacın var, çünkü sen ölürsen de ölürüm," dedim Mendax'tan Eli'ye doğru ilerleyerek. "Ne yapmam gerekiyor, ikisini de mi giyeyim?" Alay ettim. Saçmalıyorlardı.

"Zırhlarının zayıf ve dayanıksız olduğunu biliyorsun, tıpkı adamları gibi," diye mırıldandı Mendax kulağıma. "Benimkini al. Senin için her zaman zordur."

Eli gözlerini devirdi ama bunu kendi avantajına kullanmaya karar verdi.

"Ne olursa olsun, senin için burada olacağım. Benden ne istersen." Eli bana doğru eğildi, kalçaları benimkilere baskı yapıyordu. "Zırhlı olsan da olmasan da seni koruyacağım."

Vücudumdaki her sinir, her iki fae'nin de bedenimi kendi bedenleri arasında sıkıştırdığı hissiyle boğulmuştu. Eli'nin eli saçlarımı okşarken duman ve taze narenciye kokusu burnuma geliyordu. Aynı anda Mendax boştaki elini boynumun kenarından geçirdi ve kulağıma fısıldamak için eğildi.

"et, Cal. Al şunu." Derin sesi beynime sıcak bir çorba gibi aktı.

"Benim için yap." Eli'nin başparmağı alt dudağıma sıyırdı. "Beni hâlâ sevdiğini bilmeme izin ver."

Bedenim titredi ve yeni bir enerjiyle doldu. Artık siyah ve altın zırhla kaplı bir beden.

Eli bana gülümsedi ve kolumu sıkarken yüzünde bir gülümseme belirdi.

Hayati organlarımın ve zayıf noktalarımın çoğu her iki adamın zırhının karışımıyla kaplanmıştı. "Gerçekten mi?" Gözlerimi neredeyse başımın arkasına yuvarlarken havladım.

Her iki adam da saçıma örümcek saklamış küçük çocuklar gibi birbirlerine sırttılar.

Üstümüzde gök gürültülü bir çatırtı duyuldu ve gökyüzü kenarlarından karararak yukarıdaki bulutların yaklaştığını gösterdi.

Sıska görünümlü bir bulut, yarılmadan önce yumuşak bir şekilde aşağı süzüldü.

Hepimiz merakla bakarken siyah bir alaca doğan uçtu, sessizce süzülerek tam durdu, pençelerini açtı ve bir şey bıraktı.

Ellerim açıldı, her şeyden çok bir tepki olarak. Kuşu huşu içinde izlerken camdan bir değnek olduğunu düşündüğüm şeyi yakaladım.

"Onu yakalamalı mıyız?" Mendax sordu ama bu gereksiz bir .

Şahin çoktan uçup gitmiş, keskin bir ıglıkla buluttaki yarığa girmişti.

Bana verdiği şeye baktım ve bunun rulo haline getirilmiş bir cam parşömen olduğunu fark ettim.

Eli'ye yorgun gözlerle bakarak, hareket etmesini beklemeden pürüzsüz camı çektim ve üzerine siyah el yazısıyla yazılmış bir notla karşılaşınca şok oldum. Yerdeki kir ve yosun yüzünden harfleri okumak çok zordu, bu yüzden kolayca okuyabileceğim gökyüzüne doğru kaldırdım ve nasıl okunması gerektiğine dair hiçbir şüphem kalmadı.

Calypso Petranova,

İyi günler. Kader'in huzuruna 14.2 ve 370.003 sayılı kanunlara aykırı olarak Bağlar ve Bağlar talebiyle çağrıldınız.

Kader'in huzuruna çıkılmaması, tüm taraflara derhal ölüm cezası verilmesiyle sonuçlanacaktır.

Diğer talimatlar Sheridon Gölü'nde yer alacaktır. Kaderler adına,

Zef

a.k.a. Baban

"Peki, ne yazıyor?" Eli sordu.

"Bu babamdan," dedim ve uyuşmuş bir halde mektubu ona uzattım.

Mendax yanıma yaklaşırken, "Görünüşe göre Moirai'ye davetiyeni almışsın," dedi.

"Moirai'ye gidiyoruz..." Sersemlemiş bir şekilde konuşmayı .

"Hayır," diye iç geçirdi Eli. "Görünüşe göre Kaderlerle ve babanla yüzleşmeden önce Sheridon Gölü'ne doğru bir çöpçü avına çıkacağız," dedi Eli.

"Babam..."

Mendax, "Kader'in önünde yargılanmamız için bizi çağırdı," dedi.

"O zaman ne olacak?" Diye sordum, içim içimi yiyordu.

Eli, Mendax'a bakarken, "Hangimizin öleceğine onlar karar verecek," diye karşılık verdi. "Ve bağı koparacaklar."

"Beraberliği boz," diye hırladı Mendax Eli'ye, o Eli'yi öldürmeden Kaderler'e ulaşırsak bile şanslı olacağımızı söyleyen bir bakışla.

"Mutlaka başka bir yolu vardır," dedim gülerek.

İkisi de bana döndü, ölümcül bir ciddiyetle.

"Fae yasaları insanlar alemindeki yasalar gibi değildir. Büyü ile yazılmıştır. Kırılmaz ve bükülemez. Bundan kaçış yok. Bu işin sonunda ya Aurelius ya da ben ölmüş olacağım," dedi Mendax ciddi bir şekilde.

Her şey bir anda ciddi ve önemli bir hal aldı.

Cam parşömene bakarken, "Onu öldürme fırsatını bulacağım," diye mırıldandım.

"Sonunda, değil mi?" Mendax sordu.

"Ne? Evet... nihayet," diye cevap verdim.

"O zaman gitmeliyiz," dedi Eli. "Caly'yi kimin alacağına ilk ve son kez karar verelim."

Yolculuğumuz ormandan uzaklaşıp patıkaya doğru yürürken başladı, sırtlarımız Walter'ın ateşinden hâlâ sıcaktı.

"Seni kaybetmemek için her şeyi yaparım," dedi Eli, yanıma yaklaşarak. "Ben de," dedi Mendax, Eli'ye ters ters bakarak. "Her şeyi."

Okuma Grubu Rehberi

Kraliçe Saracen, Caly'ye kendini gösterdiği gibi biri değil. Sizce Saracen neden Caly'yi kontrol etmeye bu kadar kararlı? Onu bu kadar kötü yapan ne?

Prens Mendax'ın hayatta olduğu ve Caly'yi geri istediği ortaya çıktı. Caly'nin yerinde olsaydınız, olayların bu şekilde gelişmesi hakkında ne hissederdiniz? Sizce Caly neyi daha çok istiyor: Seelie Sarayı'na davet edilmeyi mi yoksa Prens Mendax'la birlikte olmayı mı?

Bu kitabın başında Calypso'nun Artemi olduğu belirtiliyor. Bu onun Kraliçe Saracen'in sarayındaki statüsünü nasıl etkiler? Mendax ile olan ilişkisi için farklı bir anlam ifade edebilir mi?

Eli, Caly'den şüphelendiğinden çok daha fazla hoşlanıyor. Sizce o ve Mendax arasında kalmış mıdır? İkisinde de ne buluyor?

Walter ve Caly'nin çok yakın bir arkadaşlığı var. Walter Caly için neden bu kadar önemli? Güçlerine olan bağının onunla olan arkadaşlığını etkilediğini düşünüyor musunuz?

Saracen, Caly'nin annesini ve kız kardeşini öldüren kişi. Bu onun zihninde neden gerekiyordu? Caly'nin Saracen'in

Saracen'in ailesini öldürdüğünü her zaman bilen Caly, sizce neden onu öldürmekten bunca yıl kaçındı?

Mendax Caly'ye umutsuzca aşık. Sizce onu Caly'ye bu kadar aşık eden şey nedir? Onu kendinden uzaklaştırmaya çalışsa da Caly'nin de aynı şekilde hissettiğini düşünüyor musunuz?

Kraliçe Tenebris öldürüldükten sonra Mendax ölü olarak ele geçirilir. Bu Caly'yi nasıl etkiler? Bu, ona karşı gerçek hislerinin derinliğini gösterir mi?

Caly çoğu insanın düşündüğünden çok daha güçlü. Sizce neden bu kadar çok insan, hatta arkadaşları bile onu sürekli küçümsüyor?

Mendax bu kitabın sonunda hayatta ve Caly'nin gerçekten insan olduğu ortaya çıkıyor. Bu neden onu daha da çok sevmesine neden oluyor? Sizce Mendax ve Eli, Caly'ye bağlı olduklarına göre nasıl geçinecekler?

YAZAR HAKKINDA

Jeneane O'Riley, tuhaf bir şekilde karanlık ve romantik fantezi kitaplarının 1 numaralı çok satan yazarıdır. Hikaye anlatma aşkı küçük bir çocukken, uykuya dalmak için muhteşem fanteziler hayal ederek başladı. Büyüdükçe hikâye anlatma aşkı devam etti, ancak masallar daha tehlikeli ve tüyler ürpertici bir gerilimle dolu hale geldi.

Ohio'da ikamet eden bir hobi mikoloğu ve doğa meraklısıdır, en azından trollemek için uygun bir köprü ya da belki de duman gösterisi yapan kocasını, İrlanda kurt köpeğini, evcil güvercinini ve tabii ki üç çocuğunu alacak kadar geniş bir ağaç bulana

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.